Tutsak dergiler

Boran

TAYAD'lı Ailelerin katkılarıyla

Tutsak dergiler

Tecrit hücrelerinde direnen devrimci tutsaklar tarafından kolektif olarak çıkarılan dergiler

BORAN YAYINEVİ

Hapishaneler dizisi

Tutsak dergiler

Tecrit hücrelerinde direnen devrimci tutsaklar tarafından kolektif olarak çıkarılan dergiler

Birinci Basım:

Baskı: Ezgi Matbaası
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol Sitesi 81 / 229
Topkapı / İSTANBUL

Boran Yayınevi:
İstiklal Cad. Terzi Han No: 378 / 704
Beyoğlu / İSTANBUL

ISBN:

Bu kitap bir "dergiler kitabı".

17 dergiden seçmeler göreceksiniz bu kitapta.

Bu dergiler, dünyanın başka hiç bir yerinde bu şekilde bir araya gelmedi. Çünkü dünyanın hiç bir yerinde, böyle bir "hapishane basını"na rastlanmadı. Dolayısıyla elinizdeki kitap, büyük ihtimal ki, dünyada ilk "hapishane dergileri" kitabıdır.

Bir yaratıcılık ve irade örneği olan bu dergiler, 19 Aralık 2000'de F Tipi Hapishanelerin açılmasının ardından çıkmaya başladı.

Giderek çeşitlendiler, yetkinleştiler. Mizah, kültür-sanat, siyasal yorum üzerine uzmanlaşmaya yöneldiler.

Özgür tutsakların, hapishane koşullarında benzeri yayınlar çıkarması yeni değildi. Daha 12 Eylül 1980 cuntası yıllarından itibaren özgür tutsaklar, bir çok hapishanede periyodik dergiler yayınlamaya başladılar. Fakat yine de hiç bir dönem hapishane yayınları bugünkü yaygınlıkta olmadı.

Bu dergileri, bu ölçüde yaygınlaştıran, TECRİT POLİTİKASI'dır. Doğal olan, imkanların elverişli hale geldiği ölçüde bu tür yayınların olmasıdır. Fakat F Tiplerinde bu tersinedir; imkanların elverişsizliği, tutukluları birbirinden koparma politikası, onları kolektif yaşamı her anlamda

güçlendirmeye yöneltmiş, özgür tutsakların iradesi, direnişlerinin bir parçası olarak bu dergileri yaratmıştır.

*

Çıkış koşullarından da anlaşılacağı gibi, hapishane dergileri, tutukluların kültürel, sanatsal, politik üretiminin bir aracı olduğu kadar, esas olarak direnişin bir parçasıdır. Tecrite karşı kolektivizmin yaşatılmasının kürsüleridir.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nden 30 Temmuz 2005'de işkenceler altında bir sürgün yapıldı. Onlarca tutuklu, Bolu ve Tekirdağ 2 No'lu F Tiplerine sevk edildiler. Amaç, hücrelerde olmalarına ve tecrit koşullarında yaşamalarına karşın örgütlü, kolektif yaşamlarından vazgeçmeyen tutukluların "örgütlülüğünü" ve kolektif yaşamını dağıtmaktı. Başta önder, yönetici nitelikte gördükleri tutuklular olmak üzere, bir kısmını başka yere gönderdiklerinde, geridekilerin "başsız" kalıp tecrit yaşamının statülerini kabul edeceğini düşünmüş olmalıydılar. Sürgün edilenler arasında, bu hapishanede çıkarılan dergilerin bazı asli kadroları da vardı.

Aradan günler geçtikten sonra, sürgün edilmeyip geride kalan tutuklulardan biri, sürgün edilen yoldaşına yazdığı mektupta ne diyordu biliyor musunuz:

"Felaket yoğunuz, tahmin edersiniz zaten... Parmağım su topladı yazmaktan. Sizin zamanınızda çıkan ***yayınların hepsi*** *çıkıyor. Ve* ***hiç biri ama hiç biri bir kez bile kesintiye uğramadı.****"*

Özgür tutsakların her biri "lider" olduğu gibi, her biri "dergici"ydi de. O kesitte, orada direnişin en önemli simgelerinden biri, iktidara sürgünlerle sonuç alamayacaklarını göstermenin en etkili yollarından biri, o güne kadar yayınlanmakta olan dergilerin, sanki sürgünler hiç olmamış gibi yayınını sürdürmeleriydi.

İşte böyle bir iradenin eseridir bu dergiler. Her bir sayfası, her bir kelimesi 'direniş'tir.

*

19-22 Aralık 2000'de F Tipi Hapishaneleri açmak için gerçekleştirilen katliamda 28 tutuklu ve hükümlü katledildi.

O günden beri F Tiplerine karşı direnişte şehit düşenlerin sayısı, Eylül 2005 sonu itibariyle 120'ye yükseldi.

Yani F Tipi hapishaneler açıldıktan sonra, tam 92 kişi şehit düştü F Tiplerindeki tecrit politikasının kaldırılması için.

F Tiplerinde şehit düşen hemen tüm direnişçilerin, bu dergilerde katkısı vardı. Kimi bu dergilerin "yazı kurulları"ndaydı, kimi yazar olarak, çizer olarak katkıda bulunuyordu. Ölüm orucu direnişçileriyle yapılmış röportajlar, hemen her derginin ayrılmaz bölümlerinden biridir. Bir çok derginin adı da ya bizzat şehitler tarafından konulmuş veya "**Nail-İbo**" gibi, "**Berdandan Berkan'a**" veya "**Sevgi**" gibi, "**Masala**" gibi şehitlere ithaf edilmiştir.

F Tiplerinin "yayın dünyası" oldukça da dinamik. Yeni ihtiyaçlarına, yetkinleşmelerine bağlı olarak bazı yayınlarını birleştiriyor, bazılarının yayınına son veriyorlar, yeni bazı yayınlara başlıyorlar. Bu kitap yayına hazırlandığı sırada, F Tipleri'nden "Komün" adlı bir derginin yayına gireceğini öğrendik.

Dergiler, dışarıda o kadar büyük bir ilgi gördü ki, sık sık gazetelere haber konusu oldu, internet sitelerinde herkesin düzenli olarak takip edebileceği biçimde yayınlandı. Hatta bazılarının İngilizce baskıları yayınlandı.

Bu ilginin kökeninde ise elbette herşeyden önce, 5 yıllık büyük bir direnişi, ve o direniş içinde bu eserleri yaratan iradeye ve emeğe saygı vardı.

Dergileri kitaplaştırarak bu iradeyi ve emeği tarihe kaydetmek istedik.

Dergilerin her bir sayısı, 40, 50, 100 hatta bazen daha fazla sayfadan oluşuyordu. Bazılarında çok kapsamlı araştırma, inceleme bölümleri vardı. Özgür tutsaklarımızın hoşgörüsüne sığınarak, dergilerin bazı bölümlerini çıkararak yer verdik kitabımızda. Az da olsa, her dergiden belli bölümlerin yeralmasını istedik. Okurlar, dergileri okurken, bazen sayfa numaralarının birbirini takip etmediğini göreceklerdir; nedeni budur.

*

Bu kitabı okuyacaklar, belki, bazı dergilerdeki yazıları okurken zorluk çekecekler, fakat en okunaksız yazıyı bile okurken, o satırları kağıda dökerken sarfedilen olağanüstü emeğin, o dergileri o koşullarda yaratan iradenin büyüklüğünü hissedeceksiniz.

Hemen herşeyin yasaklar cenderesinde olduğu koşullarda üretildi bu dergiler.

O sayıda ne yazacaklardı?

Tutuklular konulara ilişkin düşüncelerini küçük küçük kağıtlara yazıp, bir kesmeşeker büyüklüğüne getirinceye kadar büktüler. Bükülmüş kağı-

dın etrafı, naylonlarla sarıldı, iplerle bağlandı ve havalandırmanın duvarlarını aşmasını sağlayacak bir topa dönüştürüldü.

Konular çatılardan uçup yazı kurulundakilerin hücrelerinde toplandı. Konuları eleyip yazılacak konuları ve kimlerin yazacağını netleştirdiler.

Bu kez kesmeşeker büyüklüğündeki notlar, yine toplara dönüştürülüp tekrar geldikleri güzergahlardan hücrelere döndü.

Ve her bir hücredeki yazar, işkenceye dönüşen sayımlar, talana dönüşen aramalar, keyfi baskı ve dayatmaların bitmediği koşullarda; ziyaret, avukat görüşleri ile, her gün birkaç kez attıkları protesto sloganları arasında yazısını yazdı.

Velhasıl, bu dergilerin hepsi, elle yazıldı, elle çoğaltıldı, onlarca farklı hücrede yazılan yazılar yağmurlu havalarda çatılar aşıp öteki hücrelere ulaştı, bazen havalandırmaya düştüğünde çamurlara bulandı, aramalarda yırtıldı, gasbedildi... Tüm aşamalardan geçip yazılar biraraya getirilebildiğinde iğne iplikle "ciltlendi". Ve okunmak üzere yine hücrelere, diğer F Tiplerindeki tutuklulara ve dışarıya gönderildi.

Ama bu dergilerin "başına gelenler" burada bitmeyecekti. Çünkü hücrelerden hücrelere çatıların üzerinden "özgürce" giden bu dergiler hapishane sınırlarının dışına çıkmak istediğinde "Mektup İmha Komisyonları", pardon, "Mektup Okuma Komisyonları"nın önünden geçmek zorundaydılar.

İşte onca emeğin ürünü, bir çok kez o komisyonlara takılıp kaldı, bir çok kez, şu kadar sayfası "sakıncalı" bulunup, ancak yarısı hapishane sınırlarını aşabildi. Bazen de sayfalarına müdahale edildi. Mesela, karikatür olan bir sayfada, karikatür balonunun içindeki yazılar karalanıp, dışarı çıkmasına ancak öyle izin verildi. Bazen, yazıların onlarca paragrafı, veya bir paragrafın bir kaç cümlesi veya bir cümlenin bazı kelimeleri "sansür"lendi.

Ama bu dergileri yayınlayan irade, öylesine güçlü, öylesine altedilemez ve öylesine ısrarlı ve kararlıydı ki, hiç bıkmadı, hiç yılmadı. Yeniden yazdılar, yeniden çizdiler, yeniden çatılardan uçurup bir araya getirdiler, yeniden zarfların içine koyup dışarıya yolladılar...

İşte elinizdeki kitap böyle bir sürecin ve böyle bir irade ve emeğin ürünüdür.

*

Yayınevimiz, kendi türünde belki de ilk olan bu kitabı yayınlamaktan

elbette büyük bir onur duyuyor. Bu kitap, kütüphanelerde, F Tipi hapishanelerdeki insanlık dışı tecrit politikalarına karşı direnişin tarihi bir belgesi olarak yerini alacaktır.

F Tiplerinin hücrelerinde tecrit edilen özgür tutsaklar, biz "dışarıdakilere" bir kez daha, hiç bir koşulda "olmaz", "yapılamaz" diye bir şeyin olmadığını bir kez daha pratik olarak gösterdiler.

Bu dergileri yaratan özgür tutsaklara saygılarımızı ve sevgilerimizi göndererek, kitabı okurlarımıza ve tarihe sunuyoruz.

Tutsak dergiler

Tecrit hücrelerinde direnen devrimci tutsaklar tarafından kolektif olarak çıkarılan dergiler

GEÇTİ DOST KERVANI EYLEME BENİ
MASALA
ŞUBAT 2004
MİZAH DERGİMİZ
Tanrım yalvarırım sana,
Bana can verişi var ki, bu kardeş
Kıyamette mapus analarını ağa bırakan,
üşütenlerin gırtlaklarına
Dayanacak, duranacak
halim kalmadı
MİZAHTA 1. NUMARA
İSKİ
Bindik
gidiyor
Allah sonu
Öff.. ne pis
koktu..
SAYI: 48
GEÇTİ DOST KERVANI EYLEME BENİ
MASALA
HAZİRAN 2005 - KANDIRA

(Kocaeli) Kandıra F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

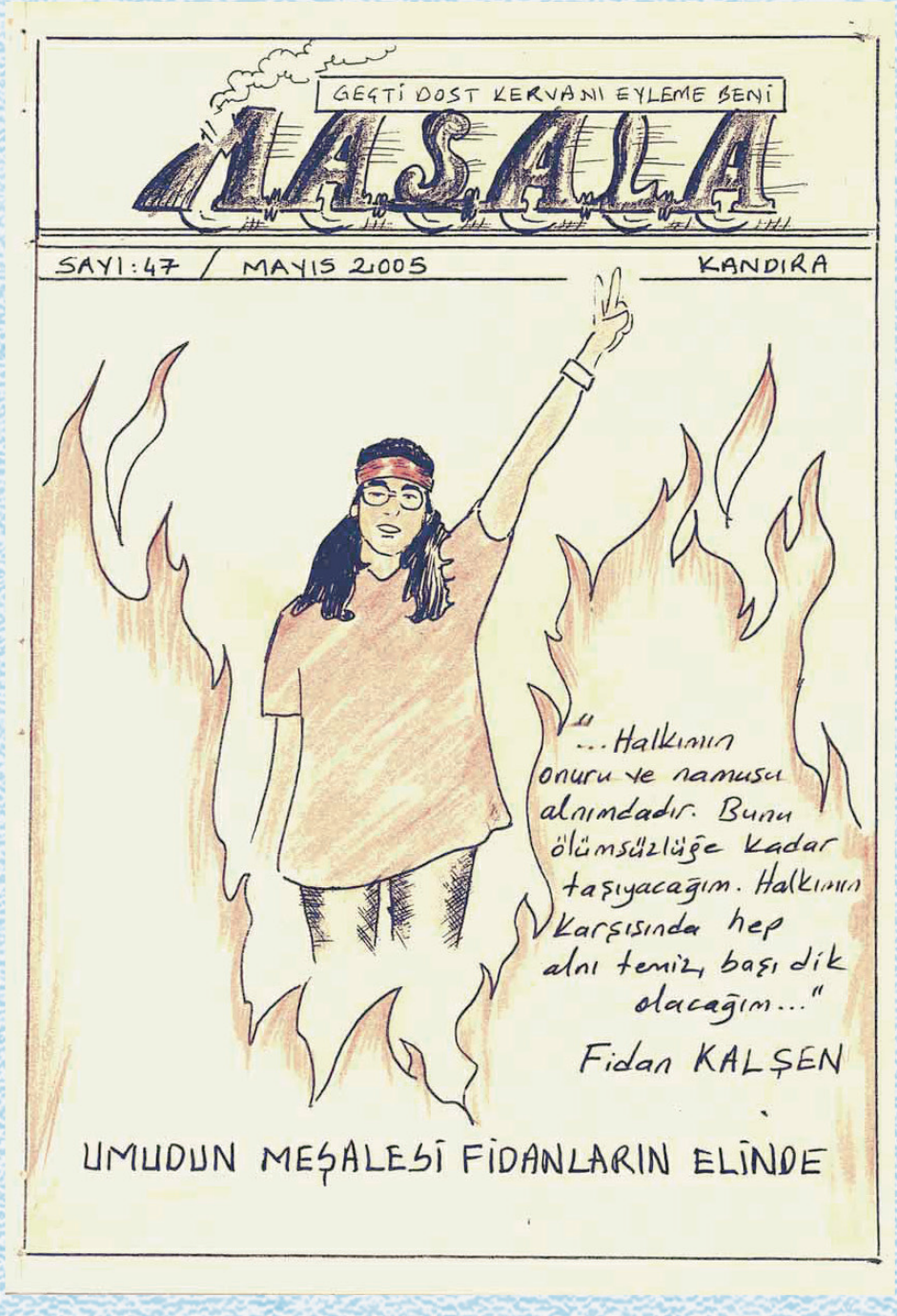
GEÇTİ DOST KERVANI EYLEME BENİ
MAŞALA
SAYI:47 / MAYIS 2005
KANDIRA
"...Halkının onuru ve namusu alnındadır. Bunu ölümsüzlüğe kadar taşıyacağım. Halkının karşısında hep alnı temiz, başı dik olacağım..."
Fidan KALŞEN
UMUDUN MEŞALESİ FİDANLARIN ELİNDE

Merhaba

Tüm kavramlar gibi HAKİKAT kavramı da insan zihninin bir ürünü. Ama bu demek değil ki insandan öncesi koskoca bir yalandır. Tersine, hakikat insandan önce de vardı sanırım da varolmaya devam edecek. Ne de olsa evren denen sonsuzluk zihnimizde yarattığımız bir heyula değil. Nazım usta'nın deyişiyle "aldığımız hislerin/sonuçlarının / pınarıdır kâinat!" Ve o halde diyebiliriz ki hakikatin esas ölçütü nesnelliğidir. Ünlü düşünür-filozof Spinoza bunu şöyle ifade etmiş: "Hakikatin ölçüsü bizzat hakikat ve ona mahsus olan apaçıklıktır." Tarih boyunca insanlar çeşitli kez hakikate dair çok yerli yerinde oturaklı şeyler söylediler mutlaka. Bunlar bir külliyat doldurur belki....

Ancak sınıflı toplumların ortaya çıkışı, hakikatlere her türlü tespitin üzerinde ve baskın bir ölçüt getirdi. Sömürü ve eşitsizlik bir defa ortaya çıktıktan sonra, artık hakikatin ölçütü egemen sınıfın iktidarının sürekliliğine dönüştürüldü. Tabiatıyla ölçüt bunla kadar düşünce ortalığı da yalan kapladı. Emperyalist kapitalizm ise tarihin hiçbir zalim hükümdarının elini su dökemeyeceği iktidarları, faşizmi, hakikatin en kapsamlı tasfiyesini gerçekleştirmeye soyundu. Faşizmin sacayağı terör demagoji ve yalan... Demagojinin ve yalanın kurmaylıklarını oluşturdu faşizm. Hem de saçma isimlerle. Psikolojik Harekat Dairesi örneğin... Görevi kitlelerin bilincinde hakikati imha etmek olan savaş organları - En tipik hali de Nazi iktidarının Propaganda Bakanlığı olsa gerek -

Herkes, özellikle aydınlarımız, kendine göre hakikat ölçüleri dahildiğini iddia edebiliyor. Hani bir söylem vardır: "Kardeşim, ben bunu bilirim, bunu söylerim, hikaye anlatma bana" derler. Sen, "118 insanı AB paterfli hücrelerde öldürdüler" dersin, bu ona hikaye gelir...

3

Hakikatin ölçütü "apaçıklığıdır" ve bu, hikayedir işte ora-
örnekleri uzatmayalım. Bu tutum sonuçta gönüllü yada
gönülsüz bilinçli yada değil hakikati sömürücü sınıfın
bekasıyla sınırlanmış ölçütleriyle karşılmış olarak hikaye
edip hazmeder, yalar yutar..." Türkiye'de demokrasi yok-
tur" demek serbestken ve deneyen neredeyse yokken
faşizme karşı "al silahı vur bellime" demek mübbebetlik işidir.
Hakikati bu kadar abartmayalım lütfen, der gibidirler.

Egemen sınıfın egemen kültürü hakikatin bu algılanış
tarzını da egemen kılmıştır. Hakikatin kendisi ise ağır-
laştırılmış müebbede mahkum ederek tabii... Keza
hiçbir sömürücü iktidar görülmemiştir ki kendi sonunu
bir hakikat olarak akıllı selimiyle kabul etsin ve sınıf
çıkarlarından hakikat adına vazgeçsin. Sömürücünün
hakikati bu yüzden zulümdür zaten. Zulmün hakikati
de hakikat kerkusuyla döktüğü kan...

Devrimciler bu gidişe "dur" demeye soyunmuş hakikat
kullarıdır. Yalnızca hakikat örneğinde diz çökeler bi'bu soy-
yalızıdır, tarihin zorunlu akışıdır. Bu noktada deli
addedildik ki boyun eğmenin akıl olduğu yerde delilği
onur kabul ettik tabiatıyla.

"Her ne yapsan yaracağız bu emeğimize" der 1 Mayıs
marşımızın dizeleri. Bu marşı işkencehanede söylendektir
bizim hakikatimiz; bizim hakikatimiz inanmaktır.

Hakikati müebbede çarptırdılar ya boşuna. Çünkü o
usta bir firaridir. Üstüne bin kilit vurunlar... O da özgür-
lüğü ve kendi egemenliği için namusluca tünel kazar, toprağı
çını da gizlemek söyle dursun sarı kırmızı örtüşünü
giyip zalimin kanına ot niyetine tıkar...

Hakikat kırmızı örtüleriyle TAYAD'lılardır. Gözlerin-
deki hınçlı yaşı, dillerindeki avaz, ellerinde bildiri-
dir Hakikat. TAYAD'lı ailelerimizi FİDAN'larımızın
coşkusuyla selamlıyoruz. O fidanlar ki evlatlarımızdır
yine ve yılmadan boy verecekler, hakikate can
verecekler...

Gelecek sayımızda
görüşmek dileğiyle, hoşçakalın... MASALA

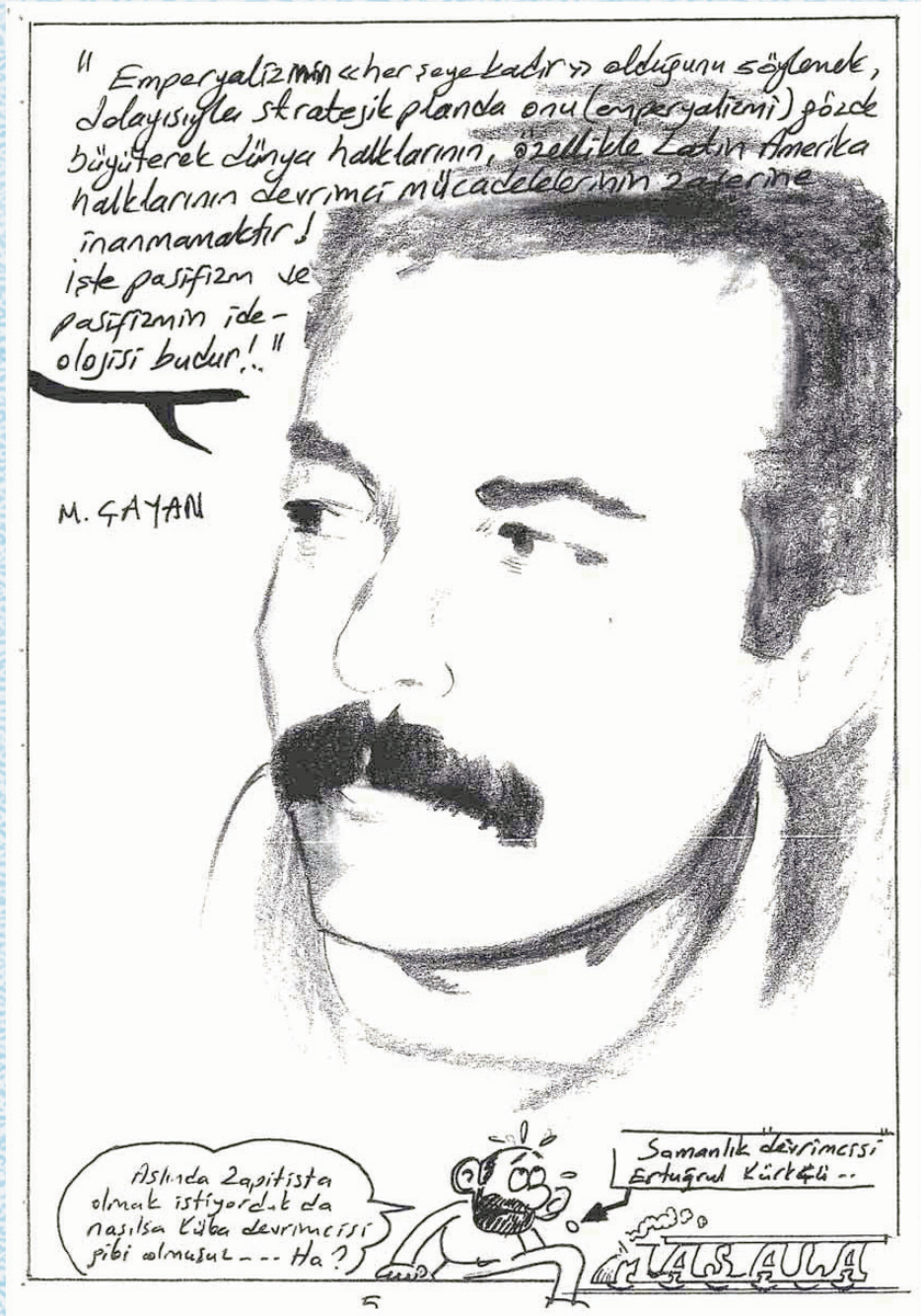
" Emperyalizmin «her şeye kadir» olduğunu söylemek, dolayısıyla stratejik planda onu (emperyalizmi) gözde büyüterek dünya halklarının, özellikle Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerinin zaferine inanmamaktır! İşte pasifizm ve pasifizmin ideolojisi budur!.. "
M. GAYAN
Aslında zapatista olmak istiyorduk da nasılsa Küba devrimcisi gibi olmuşuz --- Ha?
Samanlık devrimcisi Ertuğrul Kürkçü --
VALLAHA

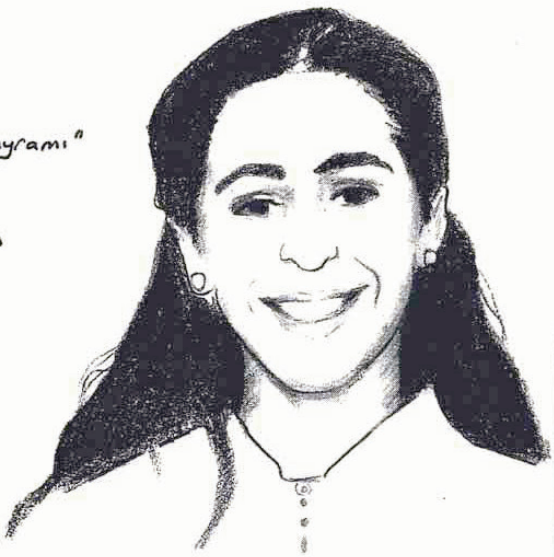

1 MAYIS

"İşçinin emekçinin bayramı"
Benim bayramım
benim düğünüm
benim son günüm

Bir bayram günü
"ayrılırım"
Hep düğün
bayram
Şenlikle
geçerdi hayatım
En çok
bayramlarda
coştu kanatlandı
acıya kına
yakmayız
bayramda
düğünde
bir de ömrün
son deminde

mutluluktur kına
murattır
şendir gönlüm
benim de
Şen ola günleriniz
diye yanıyorum.

SELMA KUBAT

15 Nisan 2004

SİYASİ ŞUBEDE 1 MAYIS
28 Nisan 1988. İ.Ü. Merkez Kampüs Girişi...
LAF
HİÎ BANA LAFATTI
Bir sivil polis... Bir öğrenciyi taciz eder.
SBF Kantininde tacize uğrayan genç olayı arkadaşlarına anlatıyor
NEEE
Bu olay gençlik mücadelesinin tarihinde '80 sonrasının ilk işgal eylemini doğuran bir dizi olayı tetikler. Dev-Genç-liler taciz eden polisi haşat ederler. Okul basılır ve boş kişi gözaltına alınır. Bunun üzerine öfkeli kitle Dev-Genç-lilerin önderliğinde rektör-lüğe yürür. Farklı üniversite-lerden de duyan olay yanına koşmaktadır.
Rektör ve şurekası ise ancak kaçmayı akıl edebilmiştir.
REKTÖRLÜK MAKAMI
Niyetleri rektörle görüşmek olan kitle bir [illegible] tarafından işkence edilirken...
Rektör gelene kadar çıkmıyoruz arkadaşlar!
Sorgulayan parmak...
Ya Herro Ya Merro
REKTÖR MASASI
Kireçağız bu zincirleri arkadaşlar!
7

80' sonrası gelişen toplumsal muhalefet içerisinde gençliğin 28 Nisan rektörlük işgali döneme damgasını vuran önemli bir eylem olarak öne çıkar. Gençlik önderlerinden Zeynep Arıkan ve Adnan Berberoğlu aradadırlar...
Eee Adnan?
Ne olsun Zeynep İşgal ettik işte Her şey mükemmel!
KIRALIM ZİNCİRLERİMİZİ
VENSEREMOOOS
VENSEREMOOOOS
ZEYNEP
ADNAN
Rektör Koltuğu
Eylemi hazmedemeyen faşizm gençliğin haklı taleplerine yine şiddetle karşılık verir. Rektörlüğe saldırır ve yüzlerce öğrenci gözaltına alınır.
VE SİYASİ ŞUBEDE...
Şişşt uyan hadi.
Bu fotoğraf zamanın tüm gazetelerinde manşetleri süsler. Direnen bir Kız-Genci... (Ünlü filter.)
28 Nisan işgalcileri 1 Mayısı şubede karşılarlar. 1 Mayıs günü saygı duruşu ve kınama yapılarak marşlar söylenecektir.
Zeynep ve Adnan da aynı hücrededirler...
8

Ve 1 Mayıs Marşı söylenmeye başlanır. Polis şube hücrelerinde 1 Mayıs kutlaması yapılmasını elbette hazmedecek değildir!
GÜNLERİİN BUGÜN GETİRDİĞİİ BASKI ZULÜM VE KANDIIIR!
SUSUN ULAAAN
Adnanların hücre kapısına gelir polis
Susun diyorum lan size
Sikiyorsa gel kendin sustur.
Polisin efelenmesine Adnan postayı böyle koyar. Delikanlıdır Adnan, latın altında kalmaz...
Polis ilk anda şaşırır.
GÜNEŞ RİİN
Amirim susmuyo!
Alın susturun
SUS LAAAN
1 MAYIIIS
1 MAYIIIS
9
Adnan'ı hücreden alıp susturmaya çalışırlar ama işkence nafiledir onun karşısında...
ZORBALAR KALMAAAZ
GİDEEER
GÜP
VALLAHA

HAKLARIMIZI ALMAMIZ İÇİN BİRLİĞİMİZİ GÜÇLENDİRELİM
YÜREĞİMİN MUTLU GÜNEŞİ!
MUTLAK GELEN GÜNDEDİR
1 MAYIIIS
1 MAYIIIS
İşkence kar etmeyince Adnan'ı nihayet hücreye geri getirmek zorunda kalır polis. Adnan halen mücadele etmektedir!
Hadi Çav Bella'yı söyleyelim şimdi!
Tamam Adnan..
İŞTE BİR SABAAAH UYANDIĞIMDA ÇAV BELLA ÇAV
KISSADAN HİSSE: Bizim olduğumuz her yerde 1 Mayıs layıkıyla kutlanmıştır ve kutlanacaktır!
10

ÜMİT GÜNGER - MASALA PANOSU

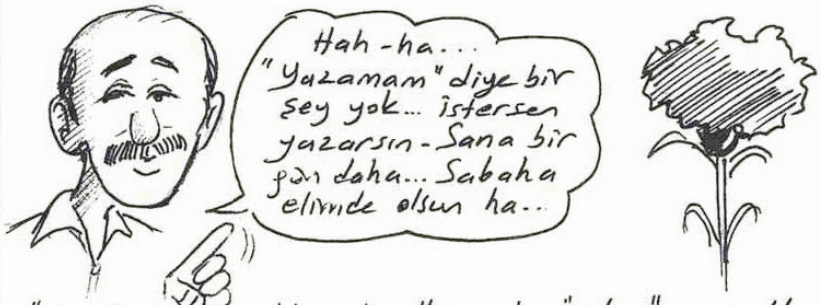

"Pano" deyince akla gelen ilk isimdir Ümit. Ümraniyeliler iyi bilir: hapisanenin C-8/9 koridorunda özgür tutsakların dev bir panosu vardı - işte bu pano tutsakların tartışma platformuydu aynı zamanda. Her tür konuda yazılar çizilir ve tüm kitle ilgiyle takip ederdi pano yazılarını. Böyle bir pano ise Ümit'in ısrarlı gabası olmadan kolay kolay dolmazdı. Onun "yazarsın, yazarsın" deyişi karşısındaki çaresizliği bilen bilir. Oturulur yazılırdı paşa paşa ve çoğu tutsak bu sayede "yazı" konusunda ilk adımlarını atmıştır. Biz de Masala'nın ilan panosunu bu yüzden Ümit'in ismiyle süslemeye karar kıldık...

Ve panonuza Nazım Hikmet'in yolladığı dizelerle açılışı yapalım.

...Dinleyin, duyduğunuz sakaların ulumasıdır.
Sapları sıklaştırın çocuklar,
Bu kavga faşizme karşı
Bu kavga hürriyet kavgasıdır...

N. HİKMET

ABD'li kontrgerilla uzmanı katil albayı konferans vermeye geldiği üniversitemizden devrimci zora başvurarak kovaladık. Sıradaki Gelsin!

KOCAELİ GENÇLİK DERNEĞİ

Mektup okuma Komisyonu karikatürlerimize karşı yürüttüğü sansür ve engelleme kampanyasına son vermelidir. Geçen defa "hakaret" gerekçesi, bu defa "halkın arasına kin ve nefret tohumları ekmek" gerekçesi... Yaşanan provokasyonlara karşı aldığımız ve sorumlularını teşhir ettiğimiz bir gerçektir. Ancak bu insanolmanın demokrat olmanın gereğidir. Faşist provokasyonları gizlemek sorumlularını yeni cinayetlere teşvik etmektir. Ve ancak bu tavır "kin ve nefret tohumları" için uygun iklimi oluşturur. Eğer mesele vatanı bölücülerden, yıkıcılardan, teröristlerden korumaksa bunun yolu gerçekleri gizlemek değil Kocaeli üniversite gençliğinin yaptığı gibi Amerikalıları, emperyalistleri memleketten kovmaktır. İşte sakıncalı bulunan karikatürler bu gençliğimize saldıranları teşhir ediyordu... O halde...?

MASALA

Mesele bayrağın onuruysa, gelin bu onuru İncirlikle Türk bayrağı dikerek kurtaralım-Veya gelin bu tepkileri askerlerin başına Irak'ta fuvat geçirildiğinde gösterelim.

Zeynep ERDOĞRUL

(Trabzan'da faşistlerin linçinden kurtulduktan sonra düzenlenen basın toplantısında...)

AKP İncirlik için ABD'nin isteklerine boyun eğdi!

(BASINDAN...)

" ÜLKÜCÜLERİN ELİNDE SİLAH DEĞİL
BİLGİSAYAR OLMALI !"
DEVLET BAHÇELİ (Basından)
YAŞASIN BİLGİSEYAR...
BİLGİ İLETTİRİŞİMCİ ÇAĞIMIZDA
HER Bİ ŞEY NE KOLAY YARABBİM!
BAŞBUĞUM BENİM
SEN ÇOK YAŞA...
SAYIN BAYIM, GAZÖTENİZİN KÖŞESİNDE Bİ DENE YAVİŞAK
YAZARINIZ TIRABZON OLAYLARINDA ÜLKÜCÜLERE SUÇ BULMAK
ŞEKLİNDE GİBİ BİR HAYİN YAZI YAZMIŞ OLUP Bİ OKURUNUZ
OLARAK DİYOM Kİ YA SEVSİN YA TEKKETSİN! YOĞUSAM CÜM-
LENİZİN AĞASINI AVRADINI EFRENDİM... BÖLDÜRTÜRÜM BIÇAK-
LA KIYARIM HEPSİNE... TERÖRİZLİĞİN
LÜZUMU YOK- PUŞLUK YAPMAYIN
LÜTFEN!
?
TIK
13
TAŞLAVA

" BİR YALANI YETERİNCE TEKRARLARSANIZ
GERÇEK OLARAK ALGILANIR "
Nazi Propoganda Bakanı Göbels !...
KİM KIŞKIRTTI?
KİM?
TAYAAAO
TAYAAAO
TAYAD
TAYAD
TAYAD
KİM KIŞKIRTTI?
KİMMİŞ?
TAYAAAO
TAYAAAO
GÖBELS PAŞA VE ÖĞRENCİLERİ
18

BU NE LA?
AHA DUMAN ÇIKIYO
BAYRAK YAKIYO ULAN BUNLAR
HİYAAAAHH YA-SEV YA TEKBİR ULAAAAN
LA İLAHE İLLALLAH ALLAHUEKBER
BAYRAK YAKIYOR LAAAR
Vay abijiiim.. Palamudun kokusuna geldiniz ha... Buyrünüz Ayna gibi taze palamut...
Sıkıyosa bayrak yakşanıza lan.. yavşaklar...
Öpüjem abiii...
ŞAP
LAKLAK
Niye bayrak yakmiyonuz korktunuz mu?
HICK
19

ANACAN yiğitlemesi

Canımdan can yolundu
Yiğidim sırda benim
Dalı dikenler bürüdü
Filizim darda benim

Yay kanlı da kanlı cellat elleri
Cellat ellerinde halkın gülleri

Gün olur günüm olur
Solurum dünüm olur
Birisi benim yavrum
Gerisi gülüm olur oy

Tomurcuğum güne durmuş
Dal üstünde hıllanır
Düşmanlar pusu kurmuş
Kan içinde gülenir

Oy seni de seni, seni yavru kartalım
Ölümlerde senin gülüğüne kurbanım
Ölümlerde ben sana kurbanım

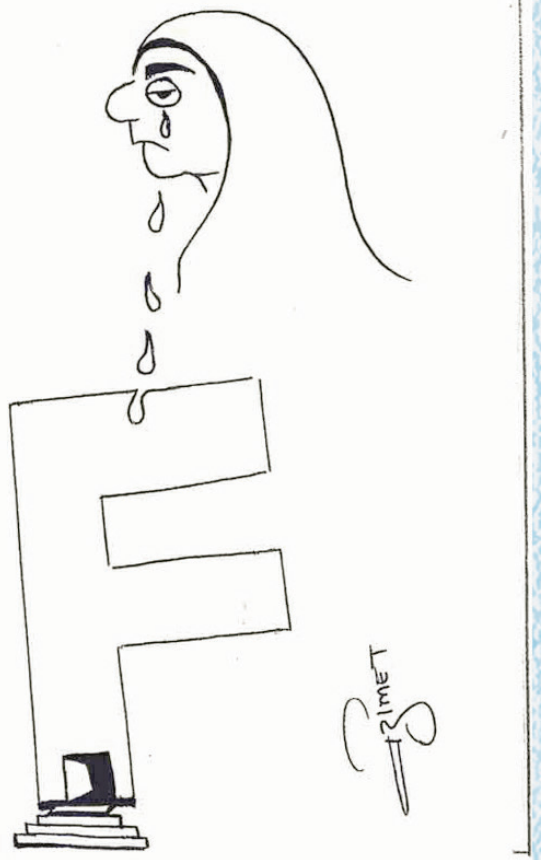

"DAHA ÖNCE HAYAL BİLE EDİLEMEYECEK ATILIMLAR YAPTIK."
R.T.E.
YIL 1984
CUNTA HAPİSANELERİNDE TEK TİPE KARŞI 4 İNSAN ÖLDÜ DUYDUNUZ MU?
YIL 1996
ESKİŞEHİR TABUTLUĞUNA KARŞI ÖLÜM ORUCUNDA 12 İNSAN ÖLDÜ DUYDUNUZ MU?
HAYAL EDEBİLİR-MİYDİNİZ BU RAKAMI? HA HA
YIL 2005
HAPİSANELERDE 118 İNSAN ÖLDÜ DUYDUNUZ MU?
26

MAVİ BİR GÖKTÜ SEYRETTİKLERİ
SIĞINACAK ÜLKE ARAYAN
KANT VE FİCHTE'NİN
OYSA BEN NE GÖRDÜMSE SOKAKLARDA
HEP ONU ANLAMAK İSTEDİM
YANILMADAN ALDANMADAN

K. MARKS

27

IRAK'TA İSGALDEN SONRA BEŞ YAŞ ALTINDAKİ ÇOCUKLARIN ÖLÜM ORANI 2.5 KAT BÜYÜDÜ... (BM RAPORU)
HEY BEYBİ... BAK SANA ÖZGÜRLÜK GETİRDİK. HAYDİ SALLA SANA... BOZVER O BİBERONU ŞİMDİ HA HA HA..
PLÖP
28

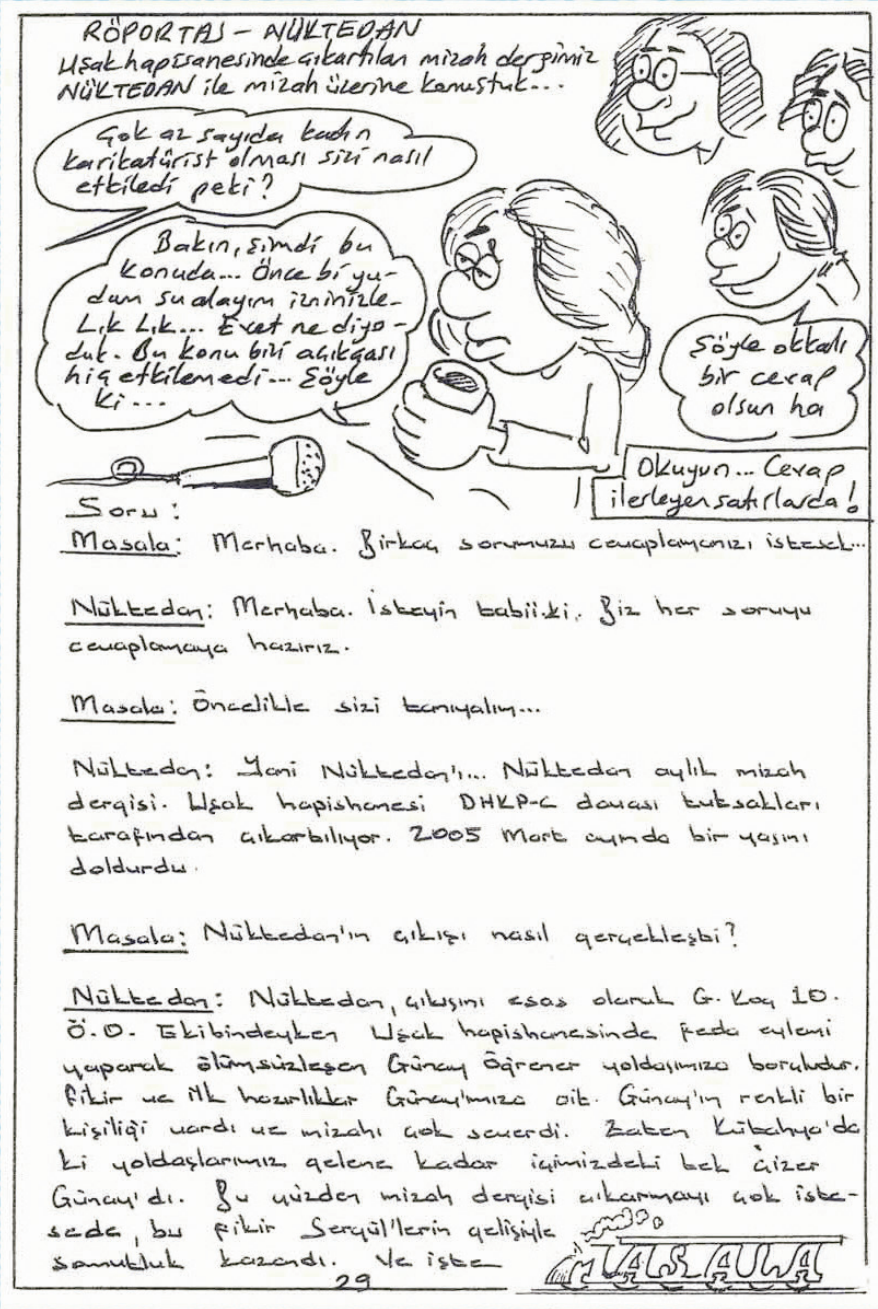
RÖPORTAJ – NÜKTEDAN
Uşak hapishanesinde çıkartılan mizah dergimiz NÜKTEDAN ile mizah üzerine konuştuk...
Çok az sayıda kadın karikatürist olması sizi nasıl etkiledi peki?
Bakın, şimdi bu konuda... Önce bi yudum su alayım izninizle- Lık Lık... Evet ne diyordu. Bu konu bili açıkçası hiç etkilemedi... Şöyle ki...
Şöyle oktalı bir cevap olsun ha
Okuyun... Cevap ilerleyen satırlarda!
Soru:
Masala: Merhaba. Birkaç sorumuzu cevaplamanızı istesek...
Nükteden: Merhaba. İsteyin tabiiki. Biz her soruyu cevaplamaya hazırız.
Masala: Öncelikle sizi tanıyalım...
Nükteden: Yani Nükteden'i... Nükteden aylık mizah dergisi. Uşak hapishanesi DHKP-C davası tutsakları tarafından çıkarılıyor. 2005 Mart ayında bir yaşını doldurdu.
Masala: Nükteden'in çıkışı nasıl gerçekleşti?
Nükteden: Nükteden, çıkışını esas olarak G. Kay 10. Ö.D. Ekibindeyken Uşak hapishanesinde fedai eylemi yaparak ölümsüzleşen Günay öğrenci yoldaşımıza borçludur. Fikir ve ilk hazırlıklar Günay'ımıza ait. Günay'ın renkli bir kişiliği vardı ve mizahı çok severdi. Zaten Kütahya'daki yoldaşlarımız gelene kadar içimizdeki tek çizer Günay'dı. Bu yüzden mizah dergisi çıkarmayı çok istesede, bu fikir Sergül'lerin gelişiyle somutluk kazandı. Ve işte
29
VALSAVA

bugün için bir yaşını dolduran Nükteden Güneş'imizin ve en çok emeği geçen Serçil'imizin emanetçi olarak yolunu devam ediyor. Bu arada Nükteden'in ismini koyan da Güneş'dir.

Masala: Çok az sayıda kadın çizer-karikatürist'in olması sizi nasıl etkiledi? Onların çizgilerini beğeniyor musunuz?

Nükteden: Az sayıda kadın çizer oluşu açıkcası bizi pek etkilemedi. Daha doğrusu işin bu tarafını pek düşünmedik diyelim. Yani aman bu alanda kadın pek az, biz bu boşluğu dolduralım diye atılmadık işin içine. Hani bazı partiler kadın için kotalar-kontenjanlar koyarlarya şu kadar olsun, bu kadar olsun diye. Bunun özendirici olacağı düşünülse de çoğu kez işe yaramaz. Çünkü yapaydır ve gönülsüzdür. Oysa bir deneyimin yapılışı her işte gönüllülük ve istenlik vardır. İnanç vardır, güven vardır. Bunların da kadını erkeği olmaz. Bir kadın denemecinin kendine güveni bir erkek denemecinin kendine güveninden farksızdır. Bu yüzden kendini kanıtlama çabası içinde değildir. Mücadele önüne hangi sorumlulukları, hangi görevleri koyarsa onu onurlar. Tıpkı erkek yoldaşları gibi.

Elbette kadının iki kat ezilmişliği, toplumsal konumunun 2. sınıfta kalışı da sır değildir. Ki hemen her alanda olduğu gibi mizah-karikatür alanında da kadınların bu denli az oluşu bunun göstergesidir. Ama bu geri bırakılmışlıktan kurtulmanın yolu - düzen içi bir yarış mantığıyla - feministçe aman biz de karikatürist olalım, milletvekili olalım, biz de patron olalım... değil, 'denemeci olalım, hem de iyi bir denemeci olalım' dır. Eh, o noktada da zaten düzenin size çizdiği sınırları aşmışsınızdır. Siz artık erkek arkadaşlarınızın yaptığı her şeyi yapabilirsiniz. Üstelik de onlara ayküpmeden. Hatta onların deneyimlerinden, yardımlarından yararlanarak... Velhasıl Nükte'nin çıkışını etkileyen ve tetikleyen

esas olarak direnişimizdir. Direnişimize mizahi bir soluk katmaktır. Günay 'üretmek direnmektir' dedi, ve Nükte üretimlerimizin de önünü açtı oldu.

Şimdi bir yanlış anlama da olmasın, 'aman canım kadın karikatürist olacak da ne olacak sanki, boşver sen' demiyoruz. Olsun tabii, düzen içinde de olsa kadının üretim içinde olması güzel. Fakat temelde dönüştürücü olan devrimci olmaktır ve bir şeyden etkilenecekse -ki etkilenmeliyiz- bu esas itibariyle devrimcilik olmalıdır. Neden bu kadar az kadın karikatürist vs var değil, neden bu kadar az kadın devrimci var diye yola çıkarsak ve bu yolda güvenle yürürsek her alanda kadınların nasılda çoğaldığını görürüz.

Onların çizgilerini beğeniyoruz evet. Kendine özgü çizgileri var ve kusursuz profesyonelce. Üstelik haddimizi de biliyoruz. Şu an için onların çizgileriyle boy ölçüşmek için değil, onlardan öğrenmek durumundayız.

Masala: Nükte'nin hazırlık sürecine gelirsek...

Nükte: Nükte bastan sona kolektif bir çalışmanın ürünü. Öncelikle konu tespitleriyle başlıyoruz. Her birimizin konu önerilerini değerlendiriyor ve nasıl işleyeceğimize karar veriyoruz. Sonrada Masalacılardan öğrendiğimiz şiire yöntemiyle çizmeye başlıyoruz. Şişeler yetmezse kutulara başvuruyoruz. O da yetmedi "Allah ne verdiyse" yaratıcılığımıza sığınıyoruz. Tabii sonra sıralama ve ciltleme.

Masala: Komik olaylarda yaşanmıyordur muhakkak. Hepsini Nükte'nin sayfalarında bulabilir miyiz?

Nükte: Tabii yaşanıyor. Yani en azından bize komik gelen olaylar. Ama henüz pek acemi olduğumuz için herbirini sayfalarımıza aktaramıyoruz tabi.

Masala: Sizin için mizah neyi ifade ediyor?

Nükte: Mizah yüzümüzde oluşan bir gülüşme ifadesini

bulunuyor aslında. Ama nasıl bir gülüş, bu önemli. Belki de sayfalarca anlatacağımız bir olayı üç-beş cizgide ve gülümseterek özetleyen güçlü bir düşünce alışverişi. Şu anlamda neyi nasıl işlediğimizde önemli elbette. Sanat için sanat derseniz biçim öne çıkar, öz kaybolur, ki, o zaman cizgilerinde değeri yoktur bize göre. Ama halk için sanat, halkın sanatı diyorsanız, cizgileriniz öze göre biçimleniyorsa ve gülümsetirken geliştiriyorsa, aklınıza ise yarar minik soru işaretleri takıp cevaplar vermenizi sağlıyorsa işte o mizahtır. Ve işte o zaman yüzünüze oturan o gülüş sizin moralinize, gücünüze katılan yeni ve canlı bir renktir, bilincinizi ve ruhunuzu besleyendir hatta. Tabii yaşamın küçük ve hoş ayrıntıları da mizah konusudur ve incelikle işlenirse aynı bir renk katar yaşama.

Masala: Nükteden'le ilgili bir hedefiniz var mı? Daha çok içe dönük bir çalışma mı?

Nükteden: Doğrusu daha önce de dediğimiz gibi, mizah alanında kendimize bir yer edinelim, illede mizahçı olalım diye çıkmadık yola. Ciddiye alıyoruz elbette, çalakalem çizmiyor, cizgilerimizi ve mizah gücümüzü geliştirmeye çalışıyoruz ama Nükte'nin esas hedefi kendi alanında direnişimizi ifade etmek— ki ne kadar amatörce de olsa aşırı mütevazilige kapılmadan diyebiliriz ki Nükte'nin kendisi bile direnişimizin gücünün bir göstergesidir— becerebildiğince gülümsetmek ve ulaşabildiği herkese bu gülüşü taşımak. Şu yanıyla sadece içe dönük değil elbette. Yani "reyting almak" Nükte'nin de hoşuna gider.

Masala: Pek çok bahliye vardınız, performansınıza ne gibi bir etkisi oldu?

Nükteden: Performansımız bir anlamda sarsıntı. Artmak zorundaydı zaten ama bu çok zorlandık anlamında değil elbette. Şu yanıyla gelişim adına ibrici bir güç oldu bile diyebiliriz. Daha önce göz odalardan, odamsmaca oyunundaki cizgi probiğinden ileri gitmemiş

olaylarımız bile - ki şu ana dek hemen hepimizin deneyimi bu köp adamlardan ibarettir - "olmaz, yapamam, beceremem" demeden aşmaya girişti. Tabii nasıl olduğu konusunda tahdiri size bırakıyoruz. - Size her şeyi acık acık söyleyebilirsiniz! -

Masala: Sizi en çok ne güldürüyor? Nelere gülüyor, işliyorsunuz?

Nükteden: Valla şu ara en çok acemiliklerimize gülüyoruz. Kendimizle inceden inceye bir alay halindeyiz. Tabii ki bu alay acemiliklerimizin üzerini örtmeye değil tersine belirginleştirip aşmaya yarıyor. İyi bir şey yani. Aslında ülkemiz mizah yönünden bir cennet. Büyük ve pervasız bir zulüm uygulanıyor her alanda ama özünde zulmü bu denli pervasız yapan trajikomik, hatta çoğu zaman sadece komik bir çaresizlik ve acz içinde olması. İşte bu aczi bizi güldürüyor. Hem de nasıl. Ölüme giderken bile yüzümüzde güller açıyor da bu değil mi? Bunları işlemeye çalışıyoruz. Şehitlerimizi, önemli günlerimizi ve kendi hallerimizi...

Masala: Masala hakkındaki düşüncelerinizi sorsak?

Nükteden: Tabii onu da soru bakalım... Anlatalım. Masala tecrit altında çıkan bir mizah dergisi olarak bir ilki yaratanlardan. Sadece bu yanıyla bile öğreticiliği çoktur ve gelecek nesiller açısından da tarihe düşülmüş bir notdur. Masala mizahta devrimci bir duruş, hem pratiği hem çizgileriyle yaşam adına bir direnistir. Nükteden olarak bizim de önümüzü açan önemli bir birikim kaynağıdır. Masala'dan da, Viz Gelir ve Gomedi'den de öğrenecek çok şeyimiz var ve Masala ile sürekli bir paylaşım içinde olmak güzel.

Tüm Masala emekçilerine ve okurlarına sevgilerimizi iletiyoruz...

Masala: Bu güzel röportaj için çok teşekkür ediyoruz.

Nükteden: Esas biz teşekkür ediyoruz...

KÜGÜK ADAM !
AVCILARDA YIKIM... HABER HEMEN YAYILIR...
DOZERLER GELİYOOOR YIKIIIIM !
Ya koşsana evine Goluk çocuk direnişe hadi!
Bi şey olmaaaz Siz koşun!
Amma kafasız bunlar bee
Ne akıllıyım hakkaten Duvara ne giriyorum bakın! Sıkıysa yıksınlar.
Hanıııım Bi çay yap hele
HA?
GÜMBÜRT
GOR GOR GOR
KÜGÜK ADAM KURNAZLIKLARI İŞE YARAMADI! YALNIZCA DİRENENLERİN EVİ SAĞLAM KALDI!
34

BÖYLE KARA KARA DÜŞÜNMEK YASAK BURADA! DEĞİŞTİRECEZ SENİN DÜŞÜNCENİ- MEMLEKETİSEN Mİ KURTARACAN LAN?!
SESSİZ PROTESTO YAPIYO BU! YENİ KANUNDAN HABERİ YOK GALİBA ŞİŞŞT... KONUŞSANA LAN- NİYE BÖYLE ANADAN DOĞMA DURUYON? SANA SORUYOM... KÜFÜR MÜ EDİYORSUN YANİ..F TİPİ LAN BURA!!!
CİK
35
ROJİN

SAÇMALARDAN SEÇMELER
OYA BAYDAR...

"Ben Türkiye'de gelişecek solun liberalizmden filizleneceğini düşünüyorum.."

■ İyi de hanfendi Türkiye'de gelişen sol senin gibilerin husule geldiği kâğıt çukurlarından liberalizm denileni çoktan at sineklerine bıraktı. Birinin kanatlarına tutunun da sizi aradığınız şeye uğursun en iyisi...

"Türkiye'de bugün sol yok!"

■ Doğru evet... Sen vardın. Sen de dönünce olay bitti çok şükür. Teyyarenin sağ kanadı iskandilli dönek Oya... Pek yakıştın sağa hakikaten...

"Her türlü şiddete ve terörizme karşıyız!"

■ Hiç mi istisnası yok... O halde tecavüzcüsünü arıyan aşüfteler gibi ne dolanıyorsun ortada? Ayıptır ...

"Yeni parti kuracakların da Öcalan'dan kendilerini ayırmadıkça Türkiye'ye sesleme şansı olmayacak..."

■ Kapitali bırakınca bir noktada "milli siyaset belgesi"nden konuşmak kaçınılmaz oluyor tabii. Anlıyoruz sanı...

"Solun AB değerlerini içselleştirmesi gerekir diye düşünüyorum."

■ Niye? Devrimci sosyalist değerlerin suyu mu çıktı? Yoksa emperyalistlerin değerlerini özümseyince başın göğe mi erdi? O değerler değil mi 90'ında sana raydan çıkmış halinle istim aratan?

"AB süreci Türkiye'yi demokratikleştirecek, sivilleştirecek..."

■ Tabii biliyoruz. Sayenizde 118 insan sivilleşti demokratikleşti AB patentli hapishanelerde...

"Ben kendi adıma TİP'den TKP'ye uzanan gizlide yıllarca insanlara 'Sunuyuz bunu yuh' diye yalıp çırdıktan sonra siyaset defterini kapattım. Onun için roman yazıyorum..." ■ Siyaset defteri kapanmaz. Yalnızca yerisi açılmış olur. Yazdığın da roman değil devrimcilere küfür nasıl edilir üzerine tezlerdir. Siyasetin en aşağılık olanını yürütüyorsun yani... Bilpine —o—

TECRİTİ GİZLEMEK...
ŞU İŞİ BİR DE BİZİM "ÖZDE" VATANDAŞLARIMIZ DENESİNLER... BELKİ SİĞDIRIRLAR...
HIMM
PIFFF
ÖFFFF
AHE MIZRAKLI ÇUVALA SIĞDIRDIM, GÖMTENİM HÖ HÖ HÖNK
TUUU İTE BAK REZİL KEPALE ETTİ HEPİMİZİ MİLLETE...
37

F- TİPİNDE FOOTBALL TURNUVASI
F- TİPLERİ
TTE
ÖLÜM
HASTA
38

AB
ABD
TEHDİT
LİNÇ
İMHA
YALAN
PROVOKASYON
SÖMÜRÜ
KOMPLO
ZULÜM
ŞÖVENİZM
DEMAGOJİ
İNKÂR
İNFAZ
İŞBİRLİKÇİLİK
SANSÜR
BU ÇARKI DAĞITACAĞIZ
40

Bir süre önce çıkan ancak isimi konusunda netleşilemediği için yayın hayatına girmesi geciken Gebze Hapishanesi'nin mizah dergisine HOŞGELDİNİZ diyoruz -

ZILGITLA ARTIK DAHA DA GÜÇLÜYÜZ ! ;)

45 MASALA

ELAZIĞLI RASİM ABİNİN MACERALARI...
Nisan yağmurlarının romantik dostu Rasim havalandırmadaki bir 5 lt.lik pet şişenin patırtısı yüzünden uyuyamamış öğürdeyip dönüp durmaktansa meseleyi çözmeyi karar kılmıştır.
PIT PIT
PITI
PIT PIT
KAROLEIN
Gıcık zapıyla ittireyim bari... Binine yandığımın zoposu pardon pet şişesi uyutmadı..
Sopayı pencereden uzatabilmek için önce çekpasını saptan çıkarmak gerekir tabii...
Gel buraya
HINK
Çıksana be
PIFFSSS
HUAAHH
1-1H
İşte şimdik çıkarırdım seni lanet zopa
HOPPS
Ve işte o meşum an!
KÜT
FLÖP
KIH KIH
PFFF KIH
Rica ederim Rahat rahat gülünüz...
52

"NEDEN SARI?"
Sosyalistlerin bayrağındaki yıldız neden sarıdır? Hiç düşündünüz mü? Ceyhun abi kadar acar değilsede muhabirimiz olan Adalet'den Seval'in aklına düşmüş bu soru ve civarında bir araştırma yapmış. İşte sonuçlar--(Yalnızca çizimler MASKAL'dan...)
Abi sence sosyalistlerin yıldızı neden sarı?
Ya abi yapma o dediğin sadece çizgi filmlerde oluyo. Hem öyle olsa bile niye sarı görüyor ki?
Anlatıyım.. İnsan gündüz vakti yıldızları nasıl görür? Kafasını bir yere sertçe vurduğunda görür yıldızları. Ciddi söylüyorum, sorunun yanıtı bu..!
Bak dinle.. Zaten kafanı aniden vurunca ne renk gördüğünü algılamıyorsun. Beyazı haydi haydi sarı görürsün Sen hiç kafanı yıldız görecek kadar çarptın mı? Peh..
Peki ablacım, sence sosyalistlerin yıldızı neden sarı?
NİYE DOĞDUN SARI YILDIZ MAVİ YILDIZ
Zaten yıldızlar hiçbir zaman beyaz olmaz ki
Haydaaa- İyi de ben hiç mavi yıldız görmedim ki.
İyi bakmıyorsundur ondan!..
Eee... Yıldız kafakta sarımsı görünür- Kafağı simgeler yani.. Ondan-
Diyosun
Hiii
Yıldız özgürlüğü simgeler. Sarı yıldızın rengidir. Yıldızın asıl rengi sarıdır
Diyorsun
Evet diyorum
57

Hadi ya, amma düşünün. Bir şey söyle
Davayı AHİME götürsek mi götürmesek mi?
Ateş gezegeni vurduğu zaman sarı olur. Yıldız bu yüzden parlar sanırım..
Hı?
Cık! Eyet... Yok hayır Hmm.
Ne?
Gündüz yıldız yok ki Bunu dersen sana deli derler!
Anlıyorum.
Yıldız gece sarı görünür gündüz beyaz görünür. Bu da zati görünmemesi demektir.
Peki Ceyhun sence sosyalistlerin yıldızı neden sarı
Evvela.. Ceyhun değil. "Ceyhun abi" Sorusuna gelirsek Gecenin yıldızı vardır-Biz gündüz yıldızlarıyız. Gecenin yıldızlarını bu yüzden pek sevmem, anlıyor musun Seval?
İyi de Ceyhun abi bütün sosyalist ülkeler bilim zevkimize göre mi sembol seçiyor? Gın, Sovyet.. Hem biz niye gece yıldızlarını sevmeyelim.
Çünkü onlar birbirinin zıddı... Gece yıldızları gündüzcüleri, gündüzcülerde gececiliğini sevmez bu kadar basit...
Seni Masalların yıldızı seniii...
Son olarak kendi düşüncemi belirteyim: Yıldız karanlığın göbeğinden doğar. Karanlığa direnştir. Parlaklığıyla yarar dağıtır karanlığı, aydınlatır geceleri. Kendi rengi sarı mıdır, o konuda net değilim ama öyle düşünüyorum. Yıldızın renginin güneş ışınlarıyla da ilgisi var. Işınları aldığı açı önemli. Güneş, bir ateş topudur. Güneşin rengi sarı. Sosyalizmi güneşe benzetirsem biz de güneşten püç olan yıldız olsak nasıl bir denklem oluşur..? YANIT ÖNÜMÜZDEKİ SAYIDA/MASALA 58

YAN TARAFTAKİ KARİKATÜR GEÇTİĞİMİZ SAYIYA AİT TİR. ANCAK CEZAEVİ DİSİPLİN KURULU KARARI İLE ALIKONMUŞ VE BASILAMAMIŞTI. GEREKÇE "HAKARET İÇERDİĞİ İÇİN" ŞEKLİNDEYDİ... KİME? BAŞBAKANA... OYSA GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ KARİKATÜRDEKİ EŞEĞİN BAŞBAKAN OLDUĞUNA DAİR HİÇBİR EMARE YOKTUR. BU YORUMU BİZ YAPMADIK KURUL YAPMIŞTIR. VE BU ŞEKİLDE İTİRAZ ETTİK. NETİCE OLARAK KARİKATÜR İNFAZ HAKİMLİĞİ TARAFINDAN BERAAT ETTİRİLDİ. BEĞENİNİZE SUNUYORUZ...

MASALA 'NIN KAZANDIĞI İLK DAVA İÇİN TÜM OKURLARIMIZA AÇIKBÜFE YAPTIK DAVETİYELER CEYHUN ABİ'DEN TEMİN EDİLEBİLİR..

MASALA

EŞŞEK OLUNMAZ!

SAMSUR
61

OZAN ABDAL

BEY BEYGIR

Millet millet diye bubbirdun
Halk deyince bize vurdun
Zamanın zırt dediği yerde
Beyefendi beygir gibi anırdın

Vatan vatan diye bubbirdun
Sonunda sömürge devleti oldun
Saydın sabun karın doyurdun
Beyefendi bey beygir

Hayinler hayinler diye bubbirdun
Bağışıklık sinirlerine bulaldın
Biz aç kalırken sen ziyafetler kurdun
Beyefendi bey beygir

Ülke çıkarları diye bubbirdun
Cenko'nun Nato'nun uşağı oldun
Kendi silahımızla hep bizi vurdun
Beyefendi bey beygir

Bayrak bayrak diye bubbirdun
Halkımıza zulüm kusturdun
Genç yaşlı demeden vurdun
Beyefendi bey beygir.

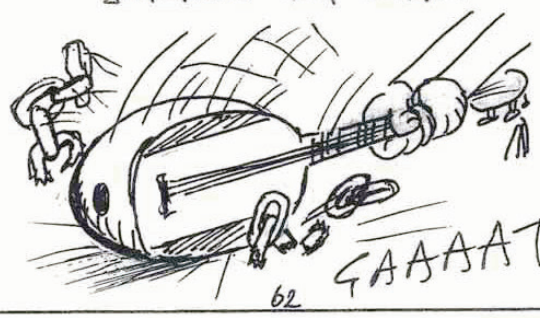

GAAAAT

62

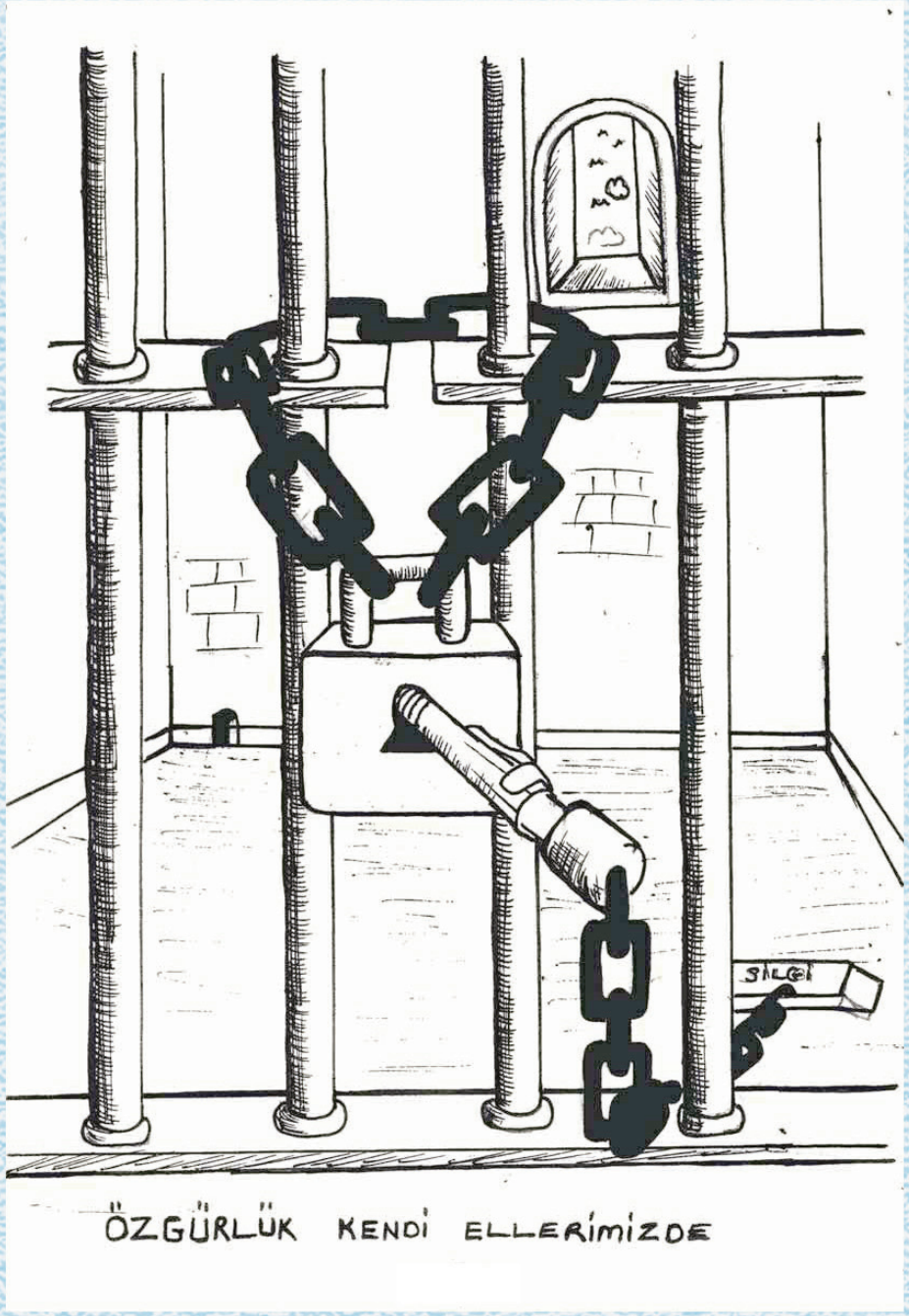
ÖZGÜRLÜK KENDİ ELLERİMİZDE

BLIBAAA BÖLEYİMMİ?
DAĞILIN LEN BÖLÜCÜLER BÖLDÜRMEYECEĞİZ BU ÜLKEYİ YAKARIZ YIKARIZ LEN
YAV OUR ABİ ADAMLAR KARINLARINI DOYURUYOR
KARPLIZ TARLASI
PANİK

69

TÜRKİYE EKONOMİSİ BÜYÜYOR
(BASINDAN)
BORÇ MUSLUĞUYLA SULAMAYA DEVAM EDİN MİSTER BABACAN DAHA'DA BÜYÜYECEĞİNDEN EMİNİZ SİZE GÜVENİYORUZ
TÜRKİYE EKONOMİSİ BÜYÜYOR HA.HA HA
İMF
FOŞŞ

NİNANAY CANIM NİNANAY
HASSASIZ ÇOK HASSASIZ
YAPARIZ BİZ ADAMI PAS PAS
VATAN MİLLET.TRABZON SAKARYA
LİNÇ ETMEK İÇİN MEYDANA
NİNANAY GULUM NİNANAY
GENELKURMAY PSİKOLİJİ
HAREKAT
KORUSU

71

MEDENİYET MOROTONU

BEN HİSSEDİYORUM SİNAN BEY CANIM BİRŞEY İSSEDERSE ÇEKİNME SÖYLE
TÜRKİYE KÜÇÜL DÜĞÜNDE SIKINTI HİSSETTİK, AMA ŞİMDİ NEREMİZ BÜYÜ DÜĞÜNÜ HİSSEDEMİYORUZ
NEREMİ NEREMİ?
SİNAN AYGÜN ATO B.ŞK.
73

HÜKLİMET SUSUYOR
SOKAKLAR KONUŞUYOR.
KALKINIZ HASSASİYETİNİ
GÖSTERİYOR
BİZ SUSALIM
BAYKAL KONUŞSUN
LİNCE DEVAM
HAKKAŞEN
BAŞBUĞUM
HERİF GÜZEL
KONUŞTU BİZE
LAF BIRAKMADI
DENİZ BAYKAL.
CHP
DEVLET BAHÇELİ

75

MAKYAJ SALANU
HASSAS VATANDAŞ AMBALAJI İYİ FİKİR DEĞİL Mİ?
EVET EVET HA-HA HA

HAPİSHANELERDE
NELER OLUYOR?
BİLMEK HAKKIMIZ
KİMSE
BİLMESİN
KİMSE
DUYMASIN
PAT
CAT
KÜT
KİMSE
GÖRMESİN
77

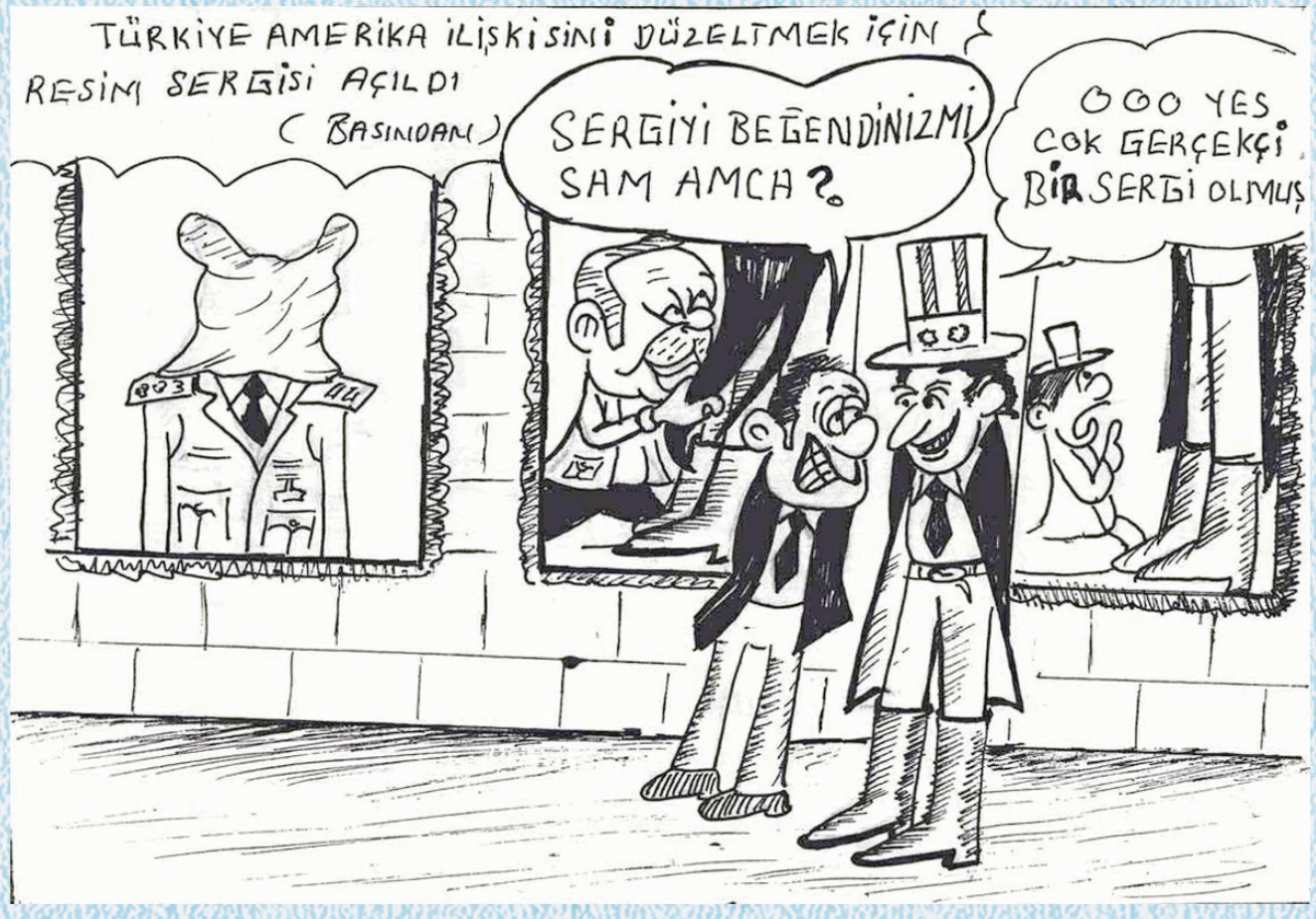
TÜRKİYE AMERİKA İLİŞKİSİNİ DÜZELTMEK İÇİN
RESİM SERGİSİ AÇILDI
(BASINDAN)
SERGİYİ BEĞENDİNİZMİ SAM AMCA?
OOO YES ÇOK GERÇEKÇİ BİR SERGİ OLMUŞ

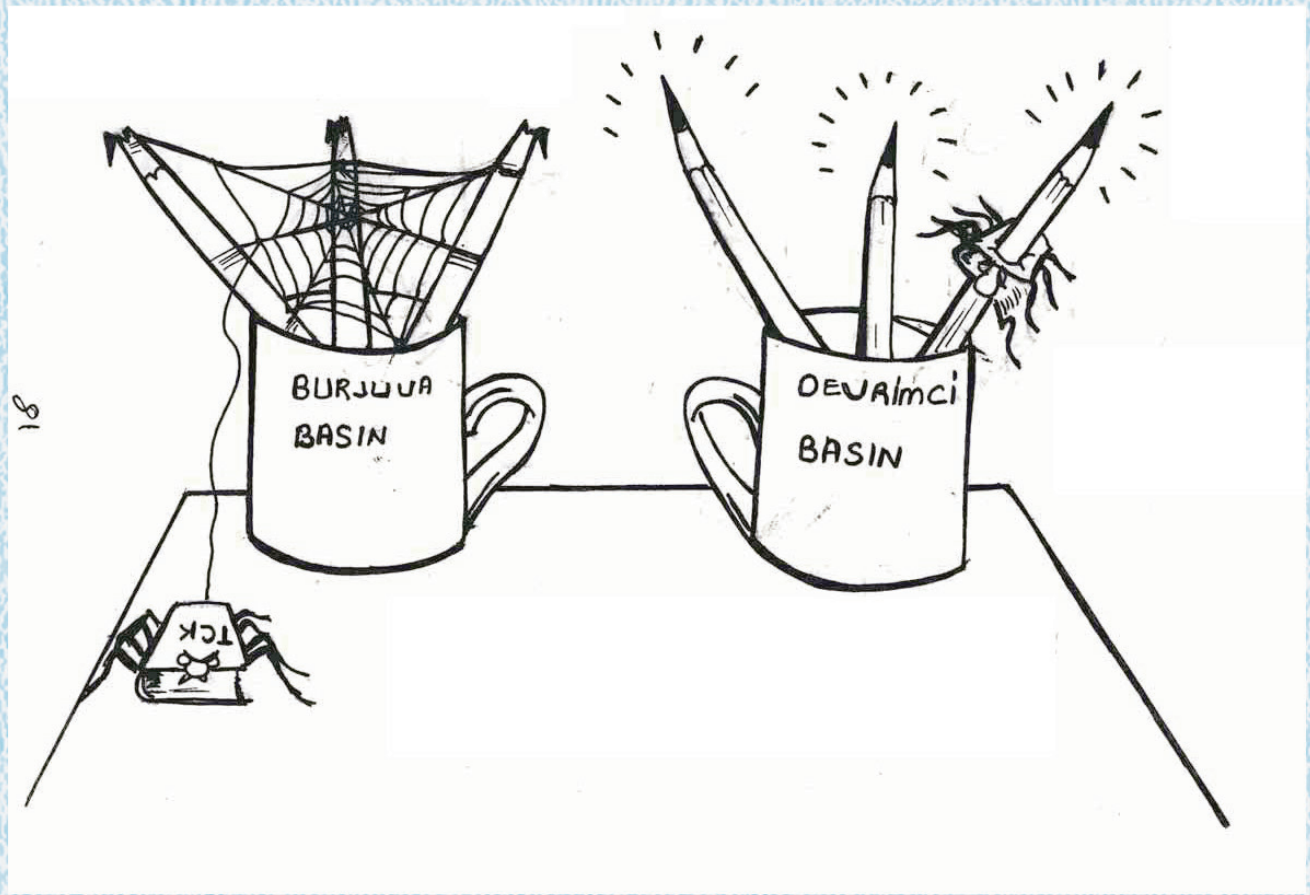

18

83

Şu tipe sıfata bak yaaa. Ne hale geldim ben be--- Devletin ağırlığını hissettiremiyorum kimselere. Başa ramıyorum! Devrimcileri tasfiye edemiyorum. Zaaflarım çoğaldı onlarla savaşamıyorum ---
BASIN: Demirel ve Kenan Evren, "Evet Derin devlet var, Devlet yönetiminde 'zaaf' belirirse Derin Devlet duruma el koy..
CIZZ.RRT
CIZZRT
Ne oluyoruz yaa
Hiç çağırmayacaktın sandım! Ben senin gerçek yüzün değilmiyim. Zaafların çoğalmasa arayacağında yok. Şimdi çekil kenara -
87

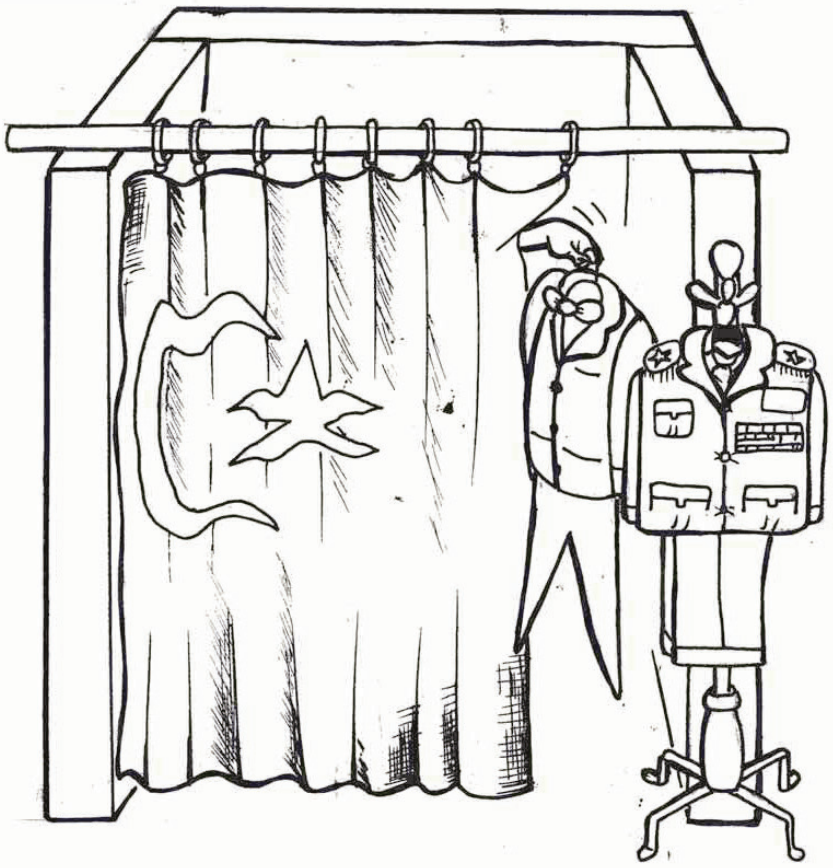

88

Itir

Gebze Hapishanesi
Kültür Sanat Dergisi Sayı: 12

"Biz asla teslim olmayız. Ya kazanırız,
ya ölürüz.
Bizden sonraki nesillerle de savaşacaksı-
nız.
Bana gelince.
Ben, cellatlarımdan daha uzun yaşayacağım."

ÖMER MUHTAR.

Gebze Hapishanesi'ndeki
DHKP-C davasından yargılanan
Bayan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

Yoldaşlarımızdan

Şu toprağa hasret
Namus vatana
Yiğit son ana
Gün yakındır
doğar birazdan
Sana sunduk en genç
bedenlerimizi
Sana adadık
tecrübeli sevdiklerimizi
Gel ey zafer!

Sevgi Erdoğan.

30 Mart 2004

Merhaba,

Bir yürüyüştür bizimkisi geçmişten geleceğe... Engebeli, dolambaçlı, sarp yollarda kan, can bedeli yürünür -- Bu yürüyüş zorlu ve onurludur... Mayası tarihin tüm güzelliklerindendir, kararlılığı inancımızın gücünden...

Bir yürüyüştür bizimkisi her daim umutlu ve MATİRCE... Bu bir destan yazımıdır aynı zamanda; en büyük zafere yürüyüştür. ON'ların, Sabolar'ın, 10Şubat'ın yolunda...

Ve selama durulan bir büyük gündür 30 Mart... Adalılar'ın, umudu büyütenlerin günüdür. Kutlu olsun Hepimize...

Selam olsun umudumuza, Selam olsun Büyük zafer yürüyüşümüze.

Kırıklar DHKP-C Tutsakları

Bizler birer kızıl karanfil olarak ülkemizin dört bir yanında açacağız."
Sabahat Karataş

O günden bugüne bu seslenis sürüyor ve birer birer gerçekleşiyor.

Karanfiller artıyor ve kızıllaşıyor Anadolumuz. Karanfil halaylarında ve karanfil halaylarına kuruluyor halaylar. Daha niceleri de sıralarını bekliyor. Yeminleri hiç bitmeyen; döğüşeceğim, döğüşeceğim, öleceğim diyen.

...

Savaş kızıştığında:

"... en sonuncu" kavgada yükseldiğinde; evlerin kapıları açılacak ve genç kızlar, anneler, nineler "herkes gidiyor" diye savaşa koşacaklar. Düşman köylere girdiğinde zulmedecek kadınları bulamayacak. Düşman kadın görmek istediğinde, cephede ona namlusunu çevirmiş kadınları görecek. Kadınlar olmaları gereken yerlerde olacaklar çünkü.

Analar, kızlarının ne yaman savaşçı olduğunu duyuracaklar çevrelerine gururla. Eğer "kızım doktor oldu, mühendis oldu" diye övünen anaların çocukları, torunları o gün bunu yapacaklar. Yani annelerinden görmüşlerini yapacaklar. Tıpkı bugünkü karanfillerimizin, önderlerinden öğrendiklerini, halkımızdan öğrendiklerini yaptıkları gibi.

"Yaşasın Sosyalizm"

O günkü slogan olarak bizlere öğrettiğin gibi, sosyalizmi kurduğumuzda; sınıflar sadece eğitim kurumlarımızdaki sınıflar olacaklar. Ve o güne kadar cezalandırılan düşmanların asıl olarak sınıflarına ihanet ettikleri yaftaları boyunlarında olacak.

Halkımız; bu öğrenci, "bir tek canım var o da..." onlara feda ettiğimiz, geri bırakılmış, cehalet içinde, aç bırakılmış, soğuklarda, kara, rüzgara tutulmuş, çağlar-

de nöbetler bekleyen olmuş bu halkımız, onların da adresini koyacaklar. Bugün çocuk yapmaktan başka meslek verilmemiş kadınlarımız, meşalelerin ışığında cepheye koşacaklar. "Mesleğin nedir?" sorusuna cevap olarak "devrimciyim" diyen önderlerimizin yolundan yürüyen komandolarımız bu kadınlarımıza en güzel mesleği öğretiyorlar... Bu kadınlarımız, Sovyetler'deki kadın yoldaşlarımız gibi bizim de yapabileceğimiz bir şeyler olmalı diyerek sunacaklar kendilerini kavgaya.

Ya Sosyalizmde dersen?

Bugün komandolarımız, sosyalizm inancıyla düğüşüyor. Şehit düşüyorlar birer birer.

Serumları koparan tırnaklar, hücre hücre ölümsüzleşen kadınlarımız, genç kızlarımız var.

Halkımıza bırakacağımız en güzel hediyemiz sosyalizmi kurma sözümüzdür. Ve şehitlerimizin toprağa verdikleri bedenleri bunun teminatıdır.

Genç kızlarımız bugün seve seve canlarını koyuyorlar ortaya.

Çünkü;

Çocuklarımızın çöplerin başında yemek bulmak için sıra beklemelerini istemiyorlar.

Ya da sokak ortalarında yakılan terekelerde ısınmaya çalışmalarını...

Ülkemizin "altın tepside sunulan" bereketli topraklarının, emperyalistlere satılması için yürüyen işbirlikçilerin ortadan kaldırılmasını istiyorlar.

Annelerin hastane köşelerinde, çocuklarının cesetlerini almak için kahrolmalarını istemiyorlardı.

Ve yaşanası bir ülkede güzel, güleç yüzlü çocukların doğmasını ve gönüllerince büyümelerini istiyorlardı. Onlar kinalarıyla ülkemizin mucidi oldular.

Orak çekiçli bayrağımızı tekrar tekrar dalgalandırdılar. Sosyalizm bilinci, sosyalizm mutlak kurulacaktır dediler.

Özgürlüğe, bağımsızlığa sevdalarını taşıdılar ileriye.

Semiran'a ...

Haziran'ın sıcağında
duvarların ardındayken
aldım selamını
Ne zamandır sana dair
tek bir söz, sohbet etmediğimizde yoktu
unutmak değil elbet
Ilık gibi aktı kafama
yüzün gözlerin
dönüp durdu fikrinde
Kim kime deydu ki
Kim neye deydu ki bu dünyada
dediğini der gibi oluyorum
Dersim gülüşlü, isyan bakışlı Semiranım
geçit yok demiş emperyalistlere
Filistin intifadasında
Irak bağırlığın rüzgarında
hücreler gurur ve öfke
soluğundaydı o gün
ne cirkefler yoğrulur
beyinlerindeki çamuru
sana bulaştırmaya çalıştılar
Bilmezlerki ne ağır yük taşımışsın
kucağında;
ne büyük adalet varmış
o küçük naif ellerinde
Cellatlara haykırdın
güçlüdür senin avazın
Hüseyin ve Bekir'in
ateşi gözlerinde.
20 Ekim duruyor hala aç
hala ölüm Orucunda!
Sansür duruyor kapkoyu

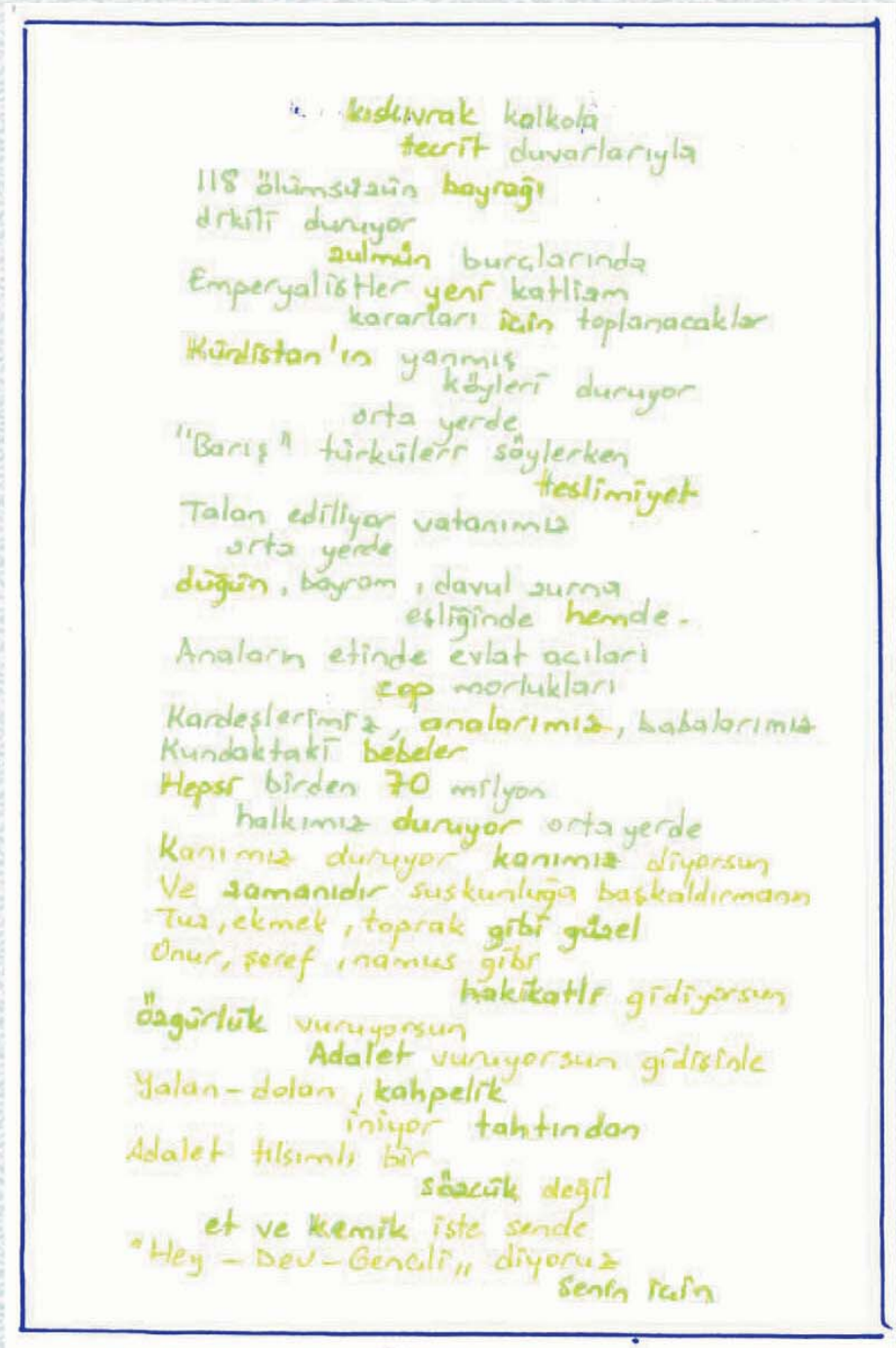
kuşatılmış kalkolu
tecrit duvarlarıyla
118 ölümsüzün bayrağı
dikili duruyor
zulmün burçlarında
Emperyalistler yeni katliam
kararları için toplanacaklar
Kürdistan'ın yanmış
köyleri duruyor
orta yerde
"Barış" türküleri söylerken
teslimiyet
Talan ediliyor vatanımız
orta yerde
düğün, bayram, davul zurna
eşliğinde hemde.
Anaların elinde evlat acıları
cop morlukları
Kardeşlerimiz, analarımız, babalarımız
Kundaktaki bebeler
Hepsi birden 70 milyon
halkımız duruyor orta yerde
Kanımız duruyor kanımız diyorsun
Ve zamanıdır suskunluğa başkaldırmanın
Tuz, ekmek, toprak gibi güzel
Onur, şeref, namus gibi
hakikatler gidiyorsun
"özgürlük vuruyorsun
Adalet vuruyorsun gidişinle
Yalan-dolan, kahpelik
iniyor tahtından
Adalet tılsımlı bir
sözcük değil
et ve kemik işte sende
"Hey-Dev-Genci" diyoruz
Senin için

Dev-Genç'li Semiran
Halkın Savaşçısı
Sabo'nun kızı Semiran
Sevdanı, öfkeni, selamını
alıp kayıyorsa başımızın üstünde.

Gözde ŞAHİN

- 13 -

ÇIĞLIK ve YANKISI

Sevgili Meryem; diyerek başlıyorya mektuplar benda öyle başlıyorum işte bu mektubuma -

Sevgili Meryem:

Burada sensiz, sessiz günler yaşıyoruz. Nedeli sohpetler, çalışmalar, sporlar derken - Sen oturuyorsun sohpet masasındaki sandalye'ye sessizce dinliyorsun, Merdivenlerden iniyorsun, tekrar çıkıyorsun parmaklarının ucuna basarak... Burada topu topu iki masa var. Öyle Ümraniye'deki gibi değil. O iki masanın etrafını dolaşıyorsun.

Meryem, çığlık, çığlık günler, geceler olduğunda "tam meryem'in sessizliğine göre bir ortam" diyorum. Oraya senin sessizliğin, bendeki sessizliğin sarıyor. Sen burdasın.

Ümraniyedeyiz, masalarda maddi üretim çalışması var. Konuşmalar, türküler anılar herşey konuşuluyor. Meryem çay servisi yapıyor, yeri süpürüyor. Ordaki tek sessizlik Meryem - Sessizlikler Meryem oluyor, oluveriyor.

Burada, akşamları yüzümü cama dönüp, televizyonu izliyorum, "izliyorum" deneyeyin şimdi. Yanlış olmasın öğretimizin (umudumuzun) değerlerinden çıkmayayım şimdi. Ben yine bize yakışanı konuşayayım, değilmi. senin gibi.

Gözüm kayıyor televizyona. Elbet sen aklıma geliyorsun.

"Meryemin direnişinin son günlerinde görme yetisini yavaş yavaş kaybetmişti. Televizyon izlemiyordu. Yatağı camın kenarındaydı. Televizyonun cama yansımasını izliyordu böylece televizyon yanıbaşındaymış gibi bir ortam oluşuyordu."

Papatya toplayan küçük kara kızları görüyorum.

"Mergem, son dakikalarında ellerini uzatıp papatya topladığını söylüyordu.
Ne yapıyorsun? sorusuna "papatya topluyorum" cevabını veriyordu..
Mergem;
İki satır yazdım ama, az olan öz olur bilirsin. Kalbimizin derinliklerinde taşıdığımız unutulmaz bunu öğretti bize.
Sana buradan haberler yazdım ama, yinede dönüp dolaşıp sana geliyor konu.
Senden bahsediyorum! Bendeki sendir bunları kaleme döktüren.
Papatya toplarken gözümün önüne geliyorsun. Aklıma geliyorsun---
"Ah" diyorum.
Üzerindeki kara toprak uğuşuyor rüzgarlarla.
"Mergem DGM'deki son mahkemesinden iki-üç gün önce şehit düştü. Bir önceki mahkemesi ondan yaklaşık beş ay önceydi. Mahkeme salonundan çıkıp ringe atıldığında yanındaki arkadaşlarıyla mahkeme tarihini ve ölüm orucundaki günlerini saydılar-Hesapların sonundaki tarih Mergem'in şehit düşeceği günlere geliyordu. Bunun üzerine Mergem;
"Ah, ben o zaman kara toprak altında olacağım..." dedi.
Kara toprağa bereket oldun. Kara Böcek ne kadar beyaz kefenler giysede

hala kara böcek -

Meryem'e aile ve yakın çevresi kara böcek diye seslenirlermiş - Esmerliğinden, saçının renginden dolayı bu ismi uygun görmüşler -

Ümraniye Hapishanesindeki 99 yılı 30 Mart - 17 Nisan anma günleri hazırlıkları sürüyordu. O yıl, bir çok yönden halk oyunu ekipleri hazırlanmıştı - Bu hazırlıklar içinde kostümlerde vardı - Son gün kostümler bitti - Meryem içerisinde beyazın hakim olduğu bir kostümü giydi, çok yakışmıştı - Herkes toplanmış onu izliyordu -

O da "Karaböcek, karaböcek olmadı bu defa dedi."

Meryem;

Direnişimiz sürüyor - Umudumuz büyüyor - Bizde büyüyoruz - Giderken nasıl emindin Hala emin olabilirsin -

"Niye bana yazdın "Zeynep Abla dünkü" dersen saygından -

"Meryem ile Zeynep Arıkan abla kardeş gibi bağlanmışlardı - Meryem birçok konuda ablasını örnek alıyordu - Ve onun yaşadıklarıyla mücadeleciliyle seviyor ve saygı duyuyordu -

Direnişe de ablasının arkasından koşarak yetişti "

Buda içinden geldi desem ...

Bugünlerde; duvarlığın yüksekliği,
tellerin üçlü uçları,

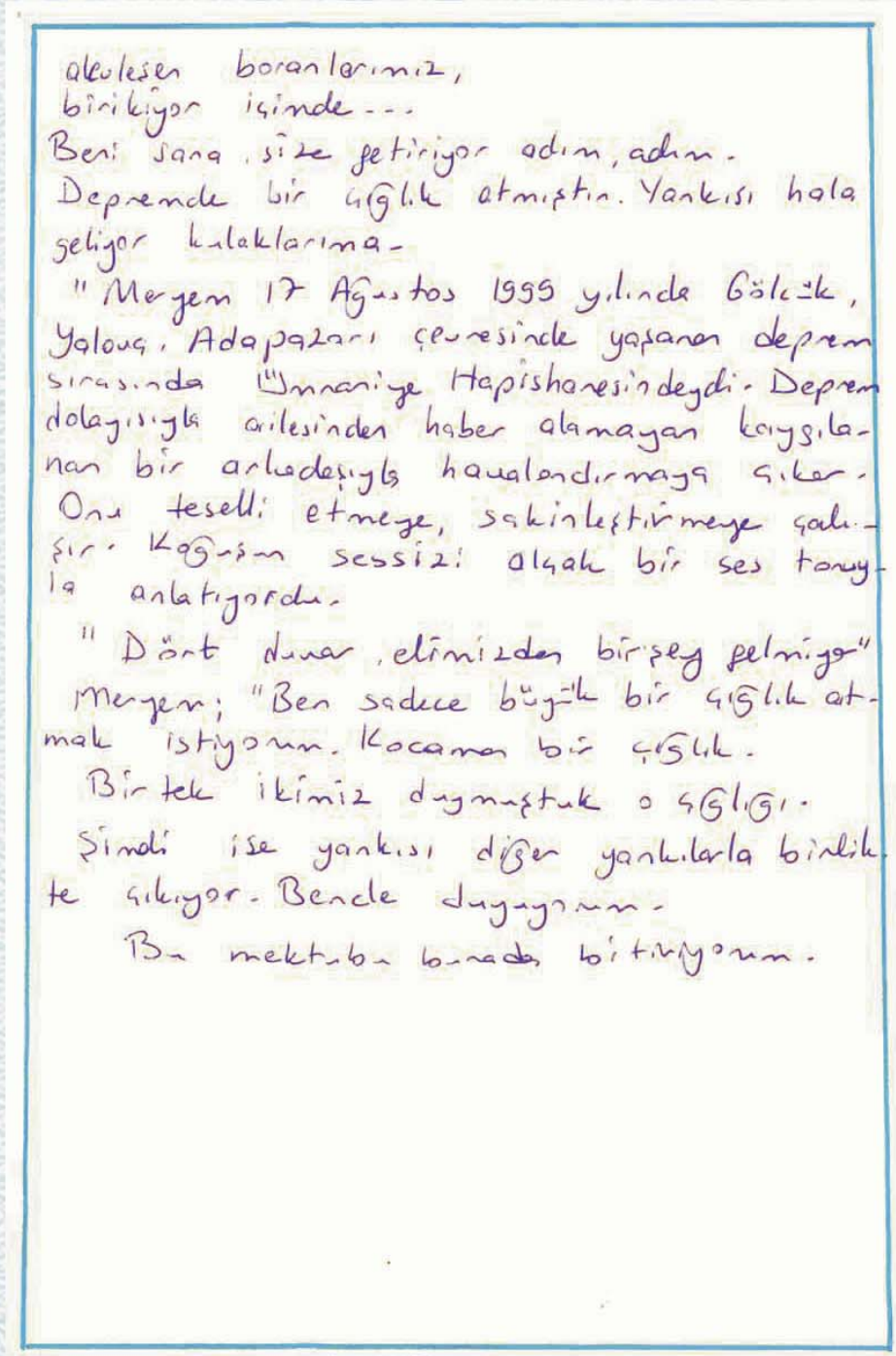

akılalesen boranlarımız,
birikiyor içinde...
Beni sana, size getiriyor adım, adım.
Depremde bir çığlık atmıştın. Yankısı hala
geliyor kulaklarıma.
"Meryem 17 Ağustos 1999 yılında Gölcük,
Yalova, Adapazarı çevresinde yaşanan deprem
sırasında Manisa Hapishanesindeydi. Deprem
dolayısıyla ailesinden haber alamayan kaygılı-
nan bir arkadaşıyla havalandırmaya çıkar.
Onu teselli etmeye, sakinleştirmeye çalı-
şır. Kaygısını sessizi algılak bir ses tonuy-
la anlatıyordu.
"Dört duvar, elimizden birşey gelmiyor"
Meryem; "Ben sadece büyük bir çığlık at-
mak istiyorum. Kocaman bir çığlık.
Bir tek ikimiz duymuştuk o çığlığı.
Şimdi ise yankısı diğer yankılarla birlik-
te çıkıyor. Bende duyuyorum.
Bu mektubu burada bitiriyorum.

ÖZLEM'E

Seni düşünüyorum
inançla bakan gözlerini
19 yaşın baharı taze liği
ile koştum
benle varım
bu destansı direnişin savaşçısı
tarihin yazıcısı olmaya
benle varım
zulmü ağlığınla sarsmaya
Anadolu'nun 19'unda
kurşunlar, bombalar altında
umudu büyütüyor
Zehra yürüyor usul usul
Beyazıt meydanında değil
elinde pankartla değil
anlındaki kızıl bantla yürüyor
Dev-yürekli Dev-Genç'li
Özlemde tutamaz
artık kimse
dağlarda şahan bile olur
önce hücreleri yıkmalı
bu can isteyen
bizi öğütmek isteyen
umuda düşman, insana düşman
hücreleri yıkmalı, halkımız
birçiler kefeni parçalamalı gerek
Madem öyle, işte meydan
Ankara'nın bir yıkık gecekondusu
Tuzluçayır
Ayşe ve Özlem o evde
ağlığı katık yapıp bölüştüler
"yüzünü ağartacağım"

diyor Özlem
aynı sakin, sevgi dolu sesle
Biri yılların durmaksızın
acıların yüzlerce günün
dönmüş
tahliye müjdesini eliyle
itelemiş
biri gencecik 19 yaşın
baharında

ama yabana atılır
bir serüvenci değil oda
Çifte zafer kuruyorlar
Eylül'ün bir günü
Zulmün başkenti Ankara'da
öyle ağır, öyle sakin
yaparken her işini
karanfil halayının
en hızlı koşucusu oluyor Özlem
Huzurlu, rahat, sessizce
bir yükünü dalar gibi
vermiş son nefesini
tanda ona göre
Onlarca can için öne atılan
fedasın
Sınırsız yaşam veren
ucunu bucağını hayatın
biraz Canan, biraz Zehra
dünyaya parıltılı aydınlıklara
doğuracağımız
geleceğe ÖZLEM'SİN!...

ANI

Merhaba

Bu gün 8 Mart sevgili Yasemin,
Sen düştün aklıma yine... Saydım kaç 8 Mart'ı bi-likte geçirdik diye. Yedi çıktı... Aslında eniki-di doğrusu. Çünkü; sen gitsende Kahramanlar di-yarına, bizimlesin hala.

Yine tanıştığımız yerdeyim... Mapusta... ili farklı belki sonuçta mekan aynı. Bi-birine benzer bu mekan-lar bilirsin. Evet, sebepler de aynı, suçlular dışarda, haklılar içerde... İçerdeyim anlayacağın.

8 Mart bu gün... Önce TV'den izledik dışar-daki 8 Mart eylemini. Tanıdık manzaralar; polis işgal-ladı bizimkileri ve yeni "icat" emperyalizmin icadı biber gazları sıktılar... Sıktık dişlerimizi, yum-ruklarımızı... Sonra defalarca izledik aynı görün-tüleri...

Niye dersin?
"AB çok kızmış". O değil miydi "Demokrasi, İnsan Hakları konusunda adım atmadan Türkiye'yi almam da almam" diyen. Gözünden kaçarmı hiç? Kaçmadı, hemen yakaladı AB ve gündem yaptı. Bu günün dünyasında insanlara "hak" dağıtan hiç kaldı ki (?)

Her gün benzer görüntüler izleyen, bu görüntü-nün içinde yer alan insanlarımız şaşırdı bu duru-ma. Farklı ne olmuştu da AB bukadar tepki gös-termişti?

Olanlarda farklı birşey yoktu ama bu vesileyle AB ne kadar "İnsan Haklarına" önem verdiğini göstermiş oldu. Umutlarını AB'ye girmeye bağlayanların umutlarını güçlendirmek, görmeyenlere de "bakın ne kadar hassasız" demek için.
Anlayacağın yine biz "çomak sokmak" Türkiye'nin AB'ye gir-şine...

Sevgili Yasemin, bu gün 8 Mart, seni düşündüm

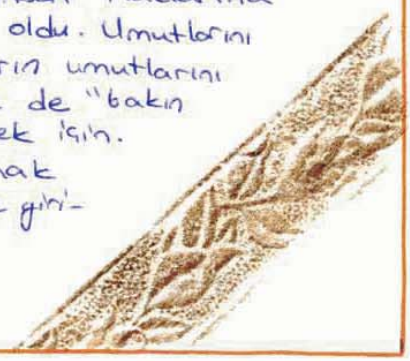

yine, bu güne anlam katan kadınlarımız... Seni, Berrin'i, Sevgi Ablamızı, Günay'ı, Selma'yı... Ve diğer kadın kahramanlarımızı...

illede tanıdıklarımı düşündüm. Birlikte yiyip içtiklerimi, birlikte üzülüp, sevindiklerimi, birlikte dövüştüklerimi... Diğerlerinden birer parça da sizde değilmiydi zaten.

Çakırcalı Efelerden sonra ilk biz çıktığımızda Ege Dağlarına. Sabo'nun izini sen almıştın. Ege Dağlarında tek kadın efeydin. tutsak düşene dek... Tutsaklıkta gerektiği yerde, düşmanın karşısında, yoldaşlarının en önündeydin çatışmalarda Tıpkı 96'da alnına taktığın kızıl bantla düşmanın üzerine yattığın gibi... Tüm anaçlığınla koruyup kollarken yoldaşlarını, zulüm bir kez daha saldırdığında sigaranı yakar gibi tutuşturmadın mı bedenini...

Öyle doğal, sade... Ağzından dökülen sevgi sözcükleriyle uğurladık seni... "Sizi çok seviyorum, şehitlerimiz kadar."... Anaç, sevgi dolu dağlarda gerilla, tutsaklıkta cüretli Yasemin, sen kadının nasıl özgür olacağını da anlattın bir kez daha. Şimdi 8 Mart'lar da meydanlarda toplayıp zıplayarak "özgür" olduklarını düşünen kadınlar özgürmüdür senin kadar...

Sibel'in genç savaşçılığını alan Berrin kadar özgürleştirebilmişlermidir beyinlerini... Daha lise çağında düzenin tam "tepinme" özgürlüğünü elinin tersiyle itip halkın kavgasına atılabilir mi şu "özgür kız"lar... Gencecik ömrünü yerebilirler mi Berrin gibi.. Hayır yapamazlar... Önce düzenin kirletmiş olduğu özgürlük anlayışını bırakmaları gerekir.

Bu gün 8 Mart Yasemin: seni, sizi düşündüm bir kez daha... Günay'ı, mesela; Günay, adı kadar aydınlık yüz, incecik haliyle dimdik aklıma. Suda ba-

İlk olmak isterken, su gibi duru anlattı anlatacağını. Hem çok özgün, hem de ne çok benzerdi gidenlerimize... Acaba onu çok azda olsa anlayabiliyorlar mı şu «aydınlık» kadınlar. Günay kadar aydınmıdır kafaları... Sanmıyorum... Anlamak için eksiz aydın olmaları gerekir...

Mesela, her fırsatta yazdıkları köşelerinde oğluna, kızına olan sevgisini anlatan yazar kadınların Sevgi Abla kadar sevebilmesi mümkünmüdür çocuklarını... Evladını, yıllarca görememe pahasına tüm çocuklar için fedakarlık yapabilirler mi... 40'lı yaşlarını geçince "yaşlandım" bunalımına girip sapıklarını, kitaplar dolusu yazan sözde yazarlar Sevgi Abla'nın anneliğini taşıyabilirler mi... Taşıyamazlar, kıyaslanamazlar elbette... Aradaki uçurum kadar mesafeden bahsediyorum sevgili Yasemin. Bizim kadınlarımız ve düzenin yarattığı kadın arasındaki...

Ve Selma... Günay'ın gidişinin haberini alalı bir ay bile geçmeden tanıdım Selma'yı. Ama sanki yıllardır tanıyordum onu. Çünkü ona bakarken seni, Berrin'i, Sevgi Abla'yı, Günay'ı, görüyordum. Ve gidişi o kadar sizin gidişinize benziyordu ki, mesela senin gibi ateşler içindeyken "yanıyor muyum" diye sordu, mesela Berrin gibi sloganları hiç susmadı. Mesela Günay gibi gözleri güzel, ışıl ışıldı...

Bu gün 8 Mart, tek tek geçtiniz gözlerimizin önünden, ne kadar görkemli, ne kadar çok...

Halay çektik onu onuza... Sende halayın sonunda elinde "kleşin" "dan dan dan" diye bağırıyordun. Berrin "Derin saçın örmeler" diyordu. Günay o incecik haliyle "Semenler Zeybeği" oynadı. Sevgi Abla her zamanki gibi havalandırmanın bir köşesinde, elinde bastonu, gülümseyerek izliyordu halayı...

Kar yağdı bugün, o yüzden daha bir neşeliydi Berrin... Halayın coşkusuyla ısındık bir kez daha Dedim ya hiç üşenmedik. Nasıl üşüyelim, sen, Berrin,

Elinay, Selma yangınlarınızla, Saygi Abla bakışlarıyla ısıttı bizi... Yasemin yine yaptın yapacağını, koştun geldin" anan yoldaşların üşümesin" dedin.

Marşlar söyledik. Sen yine şaşırdı. marş sözlerini. Olsun hiç rotandan şaşmadın ya. Güzel o yüzden.

Seni düşünüyorum Yasemin. Özlüyorum bazen. Korkuyorum özlediğimde. Uzak olduğunda özlenir ya insan. Özleniyorum çocuklukla. Bir "oh" çekiyorum o zaman. Ne kadar özleniyorsan o kadar yakınsın çünkü...

Bir türkü dinliyorum şimdi, genç, mektubu bitirirken. Bir bahar türküsü söylüyor radyodaki ses. Bunu armağan ediyorum sana, sizlere, kavganın bahar çiçeklerine...

Saygiyle, bizimle kal Yasemin
Hoşçakal...

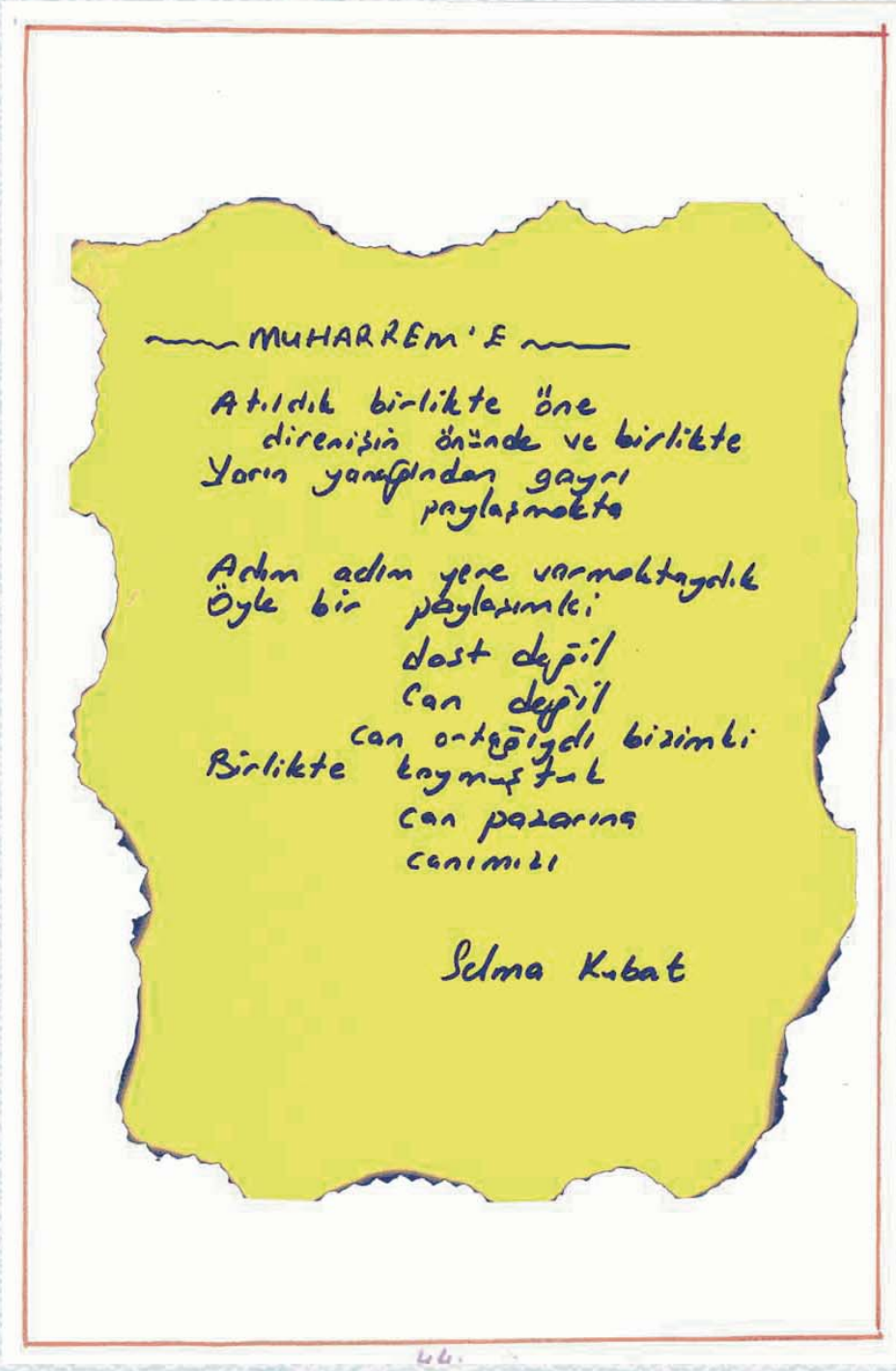

MUHARREM'E

Atıldık birlikte öne
direnişin önünde ve birlikte
Yarın yarınlardan gayri
paylaşmakta

Adım adım yere varmaktaydık
Öyle bir paylaşımki
dost değil
can değil
can ortağıydı bizimki
Birlikte kaynaştık
can pazarına
canımızı

Selma Kubat

ŞİİR

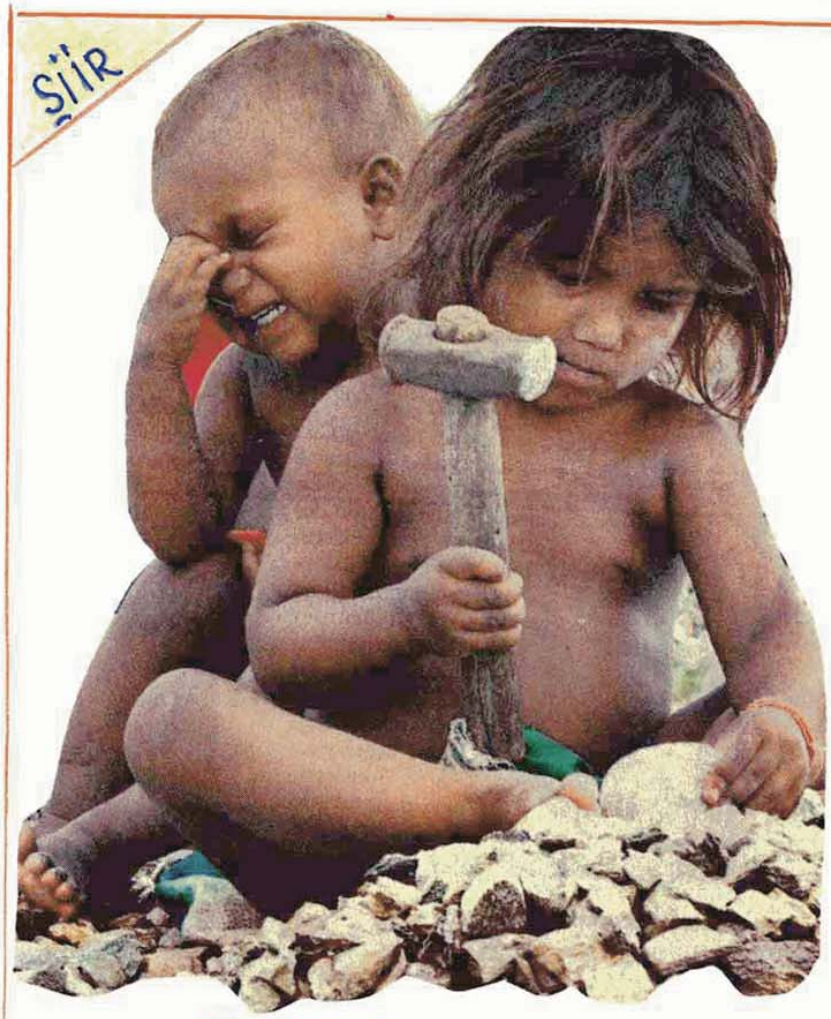

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

Ençok çocuklar öldü savaşlarda
Çocuk kanı aktı sokaklara
Daha yaşamı bile tanımamışken
Ölümü öğrendiler.

Halkın Ozanı // Aşık Veysel

Yaşamak Direnmektir

Ölümünün 32. yıldönümünde Aşık Veysel'i saygıyla anıyoruz.

Aşık Veysel, 25 Ekim 1894'te Sivas'ın Şarkışla ilçesinin Sivrialan köyünde dünyaya geldi. Yedi yaşında o dönemde salgınlayan çiçek hastalığına yakalanır. Ve, bir gözünü kaybeder. Sazını eline aldığında on dört-on beş yaşlarındaydı. Artık sazı onun gözleri olmuştu ve sazının tellerine mızrabını vurmaya başladı.

Çocukluğundan beri ülkenin türlü zorluklarını yaşamış sanatçımız, tam anlamıyla bir halk ozanıdır. Eserlerinde büyük bir yaşama sevgisi hakimdir. Gözlerini yitirmenin acısını türlü yoksulluk ve imkansızlıklarla birlikte sazına, sözüne taşımıştır.

Gezgin aşıklar geleneğine uyarak, Anadolu'yu karış karış dolaşmıştır. Halk ozanlarımız Emrah, Yunus Emre, Dadaloğlu, Pir Sultan Abdal ve Karacaoğlan'dan çok etkilenmiştir.

Fiziksel yetersizliklerine göre onun dışarı, insanları, dolayısıyla da yaşamı tasvire edememesi gerekirdi. O görmediklerini hissedemezdi, görmediğini söyleyemezdi. Ama o bağrında taşıdığı temiz duygularıyla "yaşamak direnmektir" sözünü gerçek kıldı. Eserleriyle tüm engellilere direnç taşıdı.

Kullandığı yalın Türkçe, anlatımlarındaki hüzün ve umudun bütünlük içinde kullanılması O'nu ölümsüz kılar. Eserleri hala geçerliliğini yitirmez ve ilelebette geleceği aydınlatacaktır.

Aşık Veysel önceleri ondan önceki ustalardan söylemiştir. Sonraları kendi eserlerini yaratmıştır. En çok bilinen eserleri:

Toprak, Güzelliğin On Para Etmez, Bin Cefakar Etsen Almaz Üstüne'dir.

Eserlerini; Deyişler (1944), Sazından Sesler (1950), Dostlar Beni Hatırlasın (1970) isimli kitaplarda toplamıştır.

Tüm Eserleri Ölümünden sonra da "Bütün Şiirleri (1994)" adıyla yeniden yayınlanmıştır.

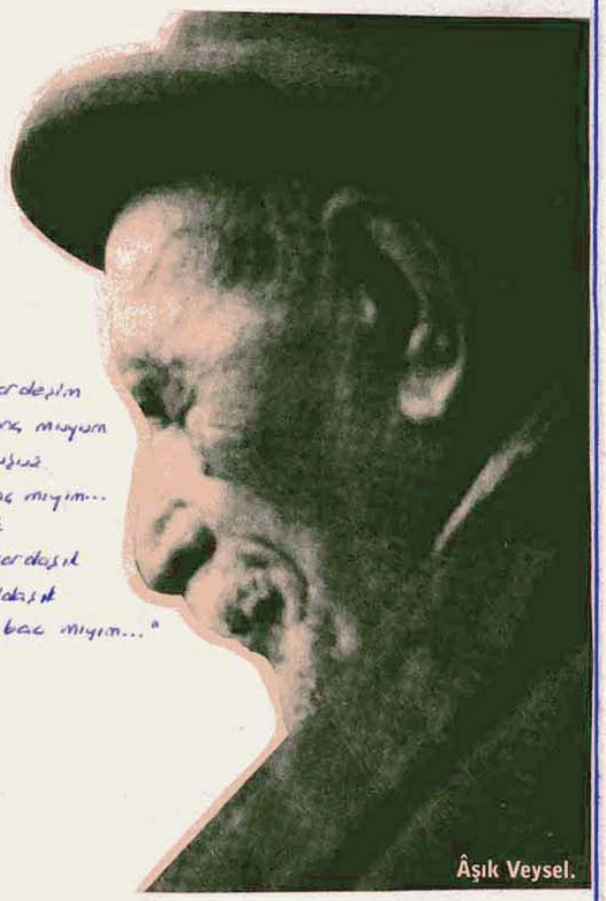

"Beni her şeyine kardeşim
Sen altından ben tuz muyum
Aynı vatan bir olmuşuz
Sen gümüşsün ben saç mıyım...
Tabiata Veysel aşık
Topraktan olduk kardaşık
Aynı yolcuyuz yoldaşız
Sen yolcusun ben baç mıyım..."

Âşık Veysel.

KİTAP ADI : Gündüzler ve Geceler
YAZAR ADI : Konstantin Mihayloviç Simonov
SAYFA S. : 421
YAYINEVİ A : Engin Yayıncılık

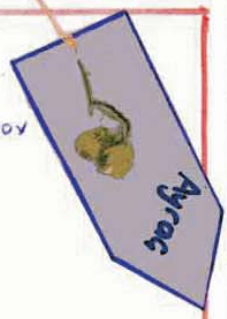

Gündüzler ve Geceler 2. dünya savaşı sırasında Stalingrad'da bir avuç insanın vatanları adına, zafer adına, giriştikleri ölüm kalım mücadelesini anlatıyor.

Yazar; vatan sevgisini, zafere olan inancı ve halkının özelliklerini yalın gerçekçi bir dille anlatmış. Kitapta psikolojik tasvirlerden çok savaşın güncel sorunlarına yer vermiş.

Kitap Yüzbaşı Saburov ve hemşire Anya çevresinde özelde bir avuç "Stalingrad'lının" genelde tüm Rus halkının faşizmle savaşındaki özlemlerini, sevdalarını, kaygılarını, zafere olan inançlarını anlatıyor.

"Karargahlardaki haritalarda savaş alanları artık kilometrelerle, hatta sokaklarla değil evlerle ölçülüyordu. Savaş tek tek evlerin çevresinde yapılıyordu." (Csf. 229-230)

Savaş bu durumdayken tek bir evi vermenin ülkeyi vermek olduğuna inanan. Ülkeyi savunmanın cesaret, kahramanlık olmadığını, insanlık onurunun gereği olduğunu bilen bu insanlar, kahramanlıklarından aldıkları güçle zafere olan inançlarını bir an bile kaybetmiyor ve zaferden sonraya; barışa dair hayaller kurmaya devam ediyorlar. İnsanca duygularını, savaş alanında zafer inancının yanında besliyorlardı.

"Evet artık kendinden pişkeyenezdi: Bu aşk duygusuydu işte!..."

55.

Bu düşünce kafasında bir anda doğmuş ve bir daha da silinmiyordu. Saldırıdan önceki son emirlerini verirken nasıl kafasındaysa, saldırı başlayıp yıkıntılar arasında sürüklenirken de ateş yağmuru altında koşarken de, attığı iki bombanın ardından peşindekilerle birlikte depoya dalarken de, orada başlayan karmakarışık ateş gürültü, inilti ve göğüs göğüse çarpışmalar sırasında da aynı güçte kafasındaydı." (sf. 183-184)

Romanın iki kahramanı Saburov ve Anya savaş alanında birbirlerini tanıyıp, seviyorlar, ama her ikisinde savaşı, zaferi bir an bile unutmayıp, zafere olan inançlarını herşeyin üstünde tutuyorlar. Her ikisinde diğer Stalingrad'lılar gibi yaşadıkları her anı; vatanları, ölen yoldaşları ve gelecekteki hayalleri için savaşarak geçiriyorlar ve biliyorlar. İki son altı aydır Rus toprağına dökülen nice dişleri, yarım kalan işleri yeşertme büyütme görevi yaşayanların - onların - onlarında -

Ve bu büyük görevde yanlarında sevdikleri yoldaşları varsa da, duydukları tüm derin acılara rağmen ölüm; kesin bir inanç

la beklediklei zaferin yanında yabancı bir duygu onlar için.

Gündüzler ve Geceler Savaşı, savaşın acılarını, zafere kilitlenmişliği, barış özlemini savaşa rağmen savaşın içinde nasıl temiz bir aşkın filizlendiğini anlatan sürükleyici bir yapıttır.

Kitabın yazarı, Konstantin Mihayloviç Simanov Sağdaş Rus edebiyatının etkin kişilerinden 1915 yılında Petersburg'da doğan Simanov 1939-1945 yılları arasında da savaş muhabirliği yaptı. Bu nedenle savaşı savaşın acımasızlığını gerek savaşanların gerek cephe gerisindeki insanların acılarını çok yakından izleme içinde yaşama olanağı buldu.

Simanov; gazete yazıları, şiir, roman ve oyunlarıyla tanındı. Önemli eserleri: İnsan Asker Doğmaz, Silah Arkadaşları, Yaşayanlar ve Ölüler, Gündüzler ve Geceler'de cephedeki olayları, Lopatin'in notları Savaşsız Yirmi Gün ve Bir Daha Görüşmeyeceğiz'de ise cephe gerisindeki olayları anlatmıştır.

Sinanov'un tutsak olarak yaşamanın ölümle eşdeğer olduğunu bir roman gibi değilde matematiksel bir doğru gibi anlattığı gerçekçi bir biçimde akıcı üslupla yazılmış bu kitabı herkese öneriyoruz.

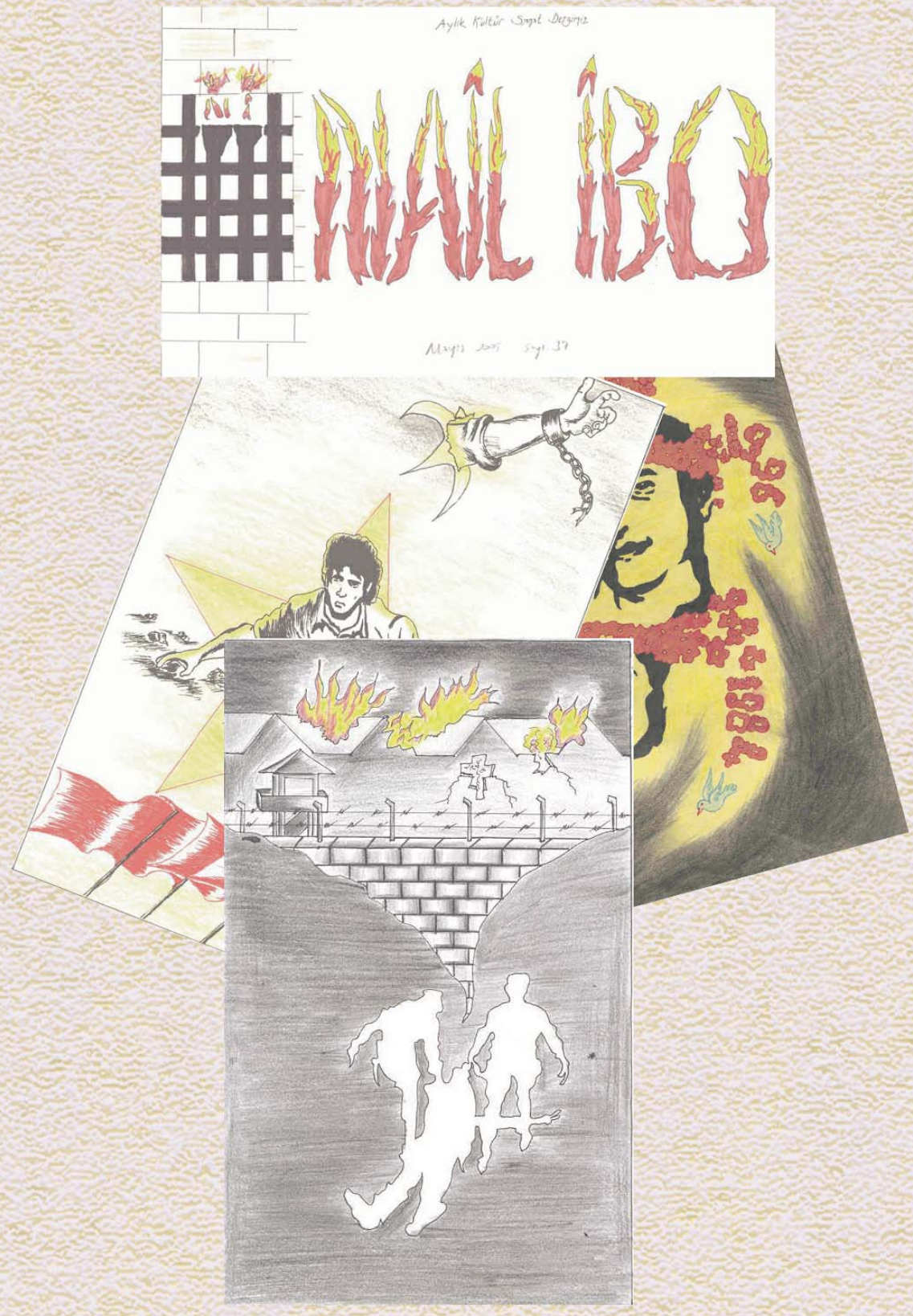
Aylık Kültür Sanat Dergimiz
MAİL İBO

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

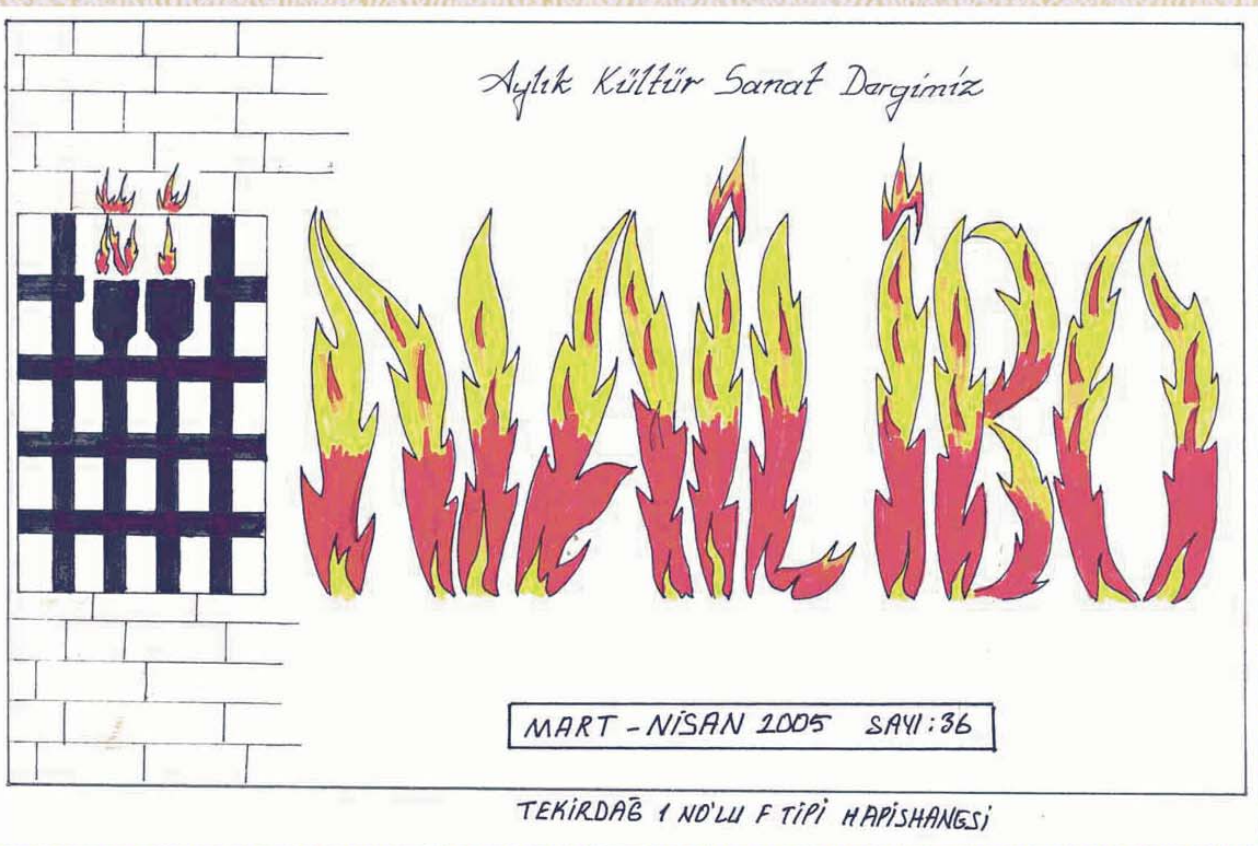
Aylık Kültür Sanat Dergimiz
MART - NİSAN 2005 SAYI:36
TEKİRDAĞ 1 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ

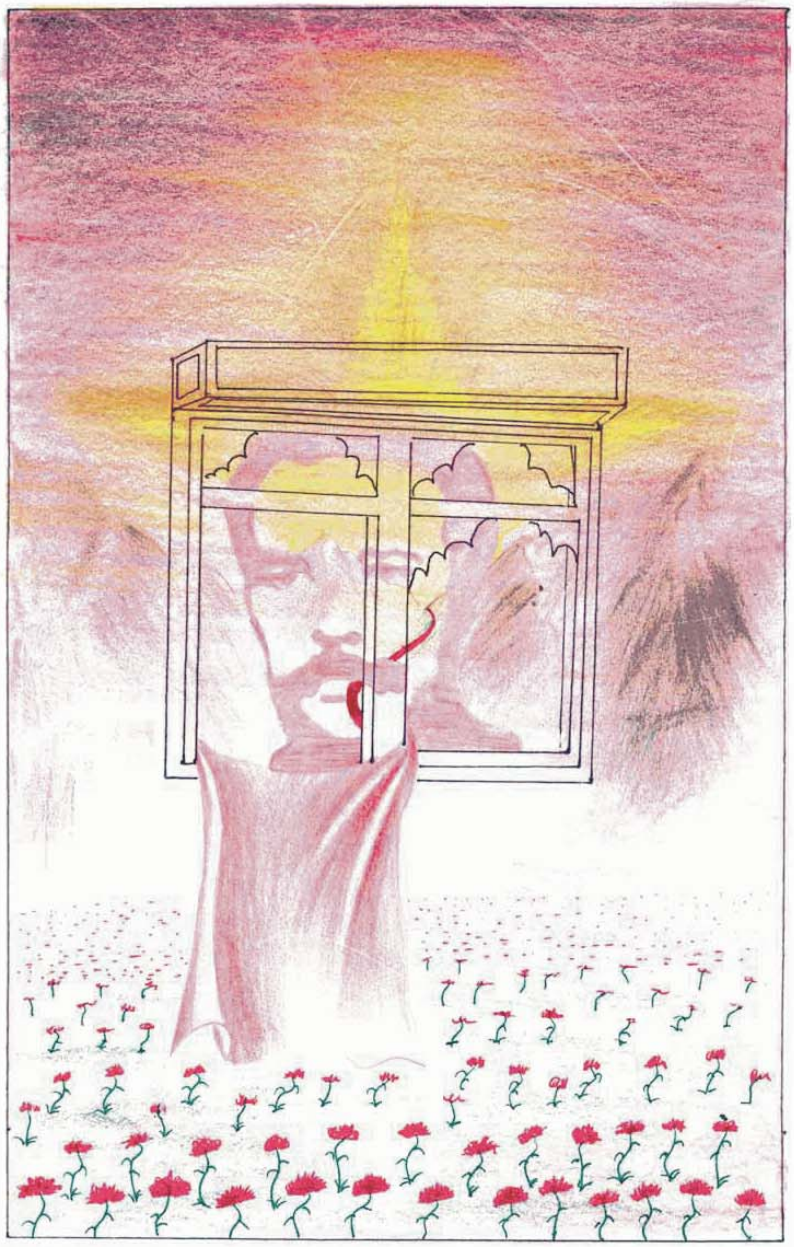

Merhaba

Kuşatıldıklarında sevinip, katliam sonrası bayram yapmışlardı. Ama unuttukları bir şey vardı. Haklı olanlar yenilmezdi. Ki onlar kıvılcım olup yürekleri yakmış, Anadolu halkına, nehir olup o büyük güne giden yolu göstermişlerdir.

Bugün de Kızıldere hala mert, cesur, kıpkızıl akarak sömürü ve zulmün düzeninin sahiplerine korku, halka meşale olmaya ideolojik olarak yaşayarak sürdürüyor.

Mart-Nisan sayılarımızı tek bir sayı olarak çıkardık bu kez. Sayfalarımızı tarihimize ayırdık komple. 35 yıllık bir tarihi, bir kaç sayfa ile anlatmak yetersiz kalırdı elbet. Ö ile dende kesitler olarak anlatmaya çalıştık.

Her direnişin, her kahramanın ardından ağıtlar yakılıp türküler, şiirler yazılıştır. Anadolu halkı, 35 yıllık tarihimizi, marşlarımız ve türkülerimizle anlatmaya çalıştık.

Şehitlik, dolu dolu yaşayıp, sevgiyi, özveriyi, özgürlük tutku sunu özürsüzce fedaileşen en değerlilerimizdir. Güç veren, yol gösterenlerdir.

Mahir, her anı dolu dolu dan bir yaşamın adıdır. Hayatını rehber alıp öğrenmeye devam ediyoruz.

30 Mart'tan 16-17 Nisan'a.. Zafer ve devrim için ölmeyi bilenleriydir... Zafer ve Devrim rotasını çizenleri saygıyla anıyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle Sevgiyle kucaklıyoruz

Selamlar
Nail-ibo

Kızıldereye rengini verenler

Öykü

O bölgede yaşayanların dışında kimsenin bilmediği önemsemediği bir ırmaktı kızıldere. Mevsim bahar olduğunda kar suları kızıl toprağı katıp önüne akardı kızıldereye. Gaşarcı o zaman kızıl bir aslan gibi... Kayaları delip açtığı yoldan nehirlere karışırdı.

Adını dereden alan kızıldere köyü dingin bir bekleyiş içindeydi. Gök ölüm sessizliğine bürünmüştü. Kapacak fırtına yavaş yavaş toplardı tüm gücünü. Gürlediğinde öfkesi yıldırım olup düşer şimşek olup çakar, bulduğunu önüne katar, götürürdü. Karanlık hayata hakim olurdu. Dağlarda tekmil kuşlar ötmez, çiçekler boyun büker, sesler hayatın kuytu köşelerine gizlenirdi.

Kızıldere köyü yeni bir fırtınanın alametiyle karşı karşıya idi. 29 mart gecesi, karanlık düzenin askerleri köyün etrafını sarıyordu. Her ağacın, her taşın ardına bir asker saklanıyordu. Kahpe pusular kalgezerken çaktırmadan akıyordu gece.

Kerpiç evler derenin kenarından küçük tepelere doğru yükseliyordu. Kimilerinin arasında boşluk varken, bazı evler yan yana birbirlerinin ikiziymişcesine duruyordu. Toprak kalan sade köy evleriydi bunlar. Kimi tek kimi iki katlıydı. Evlerinin önünde taşlardan duvarlar örülüydü. O duvarların arkasından kara başlar hunrusuz cıvıldanıyor başlarını kaldırıp havlıyorlardı iç güdülerinden gelen sesle...

Tüm köye hakim bir tepenin üzerindeki iki katlı kerpiç evde, derenin çağıldayarak akışını dinliyordu Mahir. Çakmak çakmak parlayan gözlerinden yalımlar saçılıyordu. Yer ile yeksan edeceği düzeni ve Adasını düşünüyordu. Tüm ülkeyi Adasına çevirecekti. Bir yanında Tarlak kemal, Börklüce, bir yanında karayılan, şahinbey, arkasında celaliler ve Bedreddin'in bilgeliğini kuşanıp yeniden kuracaktı, ortakları.

Yere kurulan sedire oturmuşlardı. Yönden yastıklara dayan-

dilar. Bir kaç nöbet tutuyor, diğerleri uyuyordu onuz onuz.

Silme yıldızı kesen gece yerini aydınlığa bırakıyordu. Tan yeli ağarken güneş sert bir rüzgarla geldi. Dağ başlarında çiçeğe kesilen dalların envai çeşit kokusunu alıp gelen seher yeli, evin çatısında açtığı kapaktan dışarıyı gözetleyen nöbetçinin yüzünü yıkıyordu.

Muhtar, geldiklerinden bu yana hiç bir şeyi eksik bırakmamıştı. Evinde gerillaları misafir etmekten memnun olan bir hali vardı. Çocuklara yemek çay kahve getirtiyor, kendisiyle sık sık tütün sarıyordu.

Muhtar Emrullah Aslan'ın hareketlerini pek doğal bulmuyorlardı. Aşırı ilgisi dikkatlerini çekiyor ama, rehinelerle uğraşmaktan bunu çok da önemsemiyorlardı.

Tavukların altından aldığı taze yumurtaları pişirip taze ekmeği ve kaçak çay hazırlamıştı. İkircikli ruh hali Mahir'in gözüne çarpıyordu. Durmadan konuşuyor, onların davalarında ne kadar haklı olduğu üzerine boşa boşa belirtiyordu. Gerillalardan bir birşey dese hemen onda onaylıyordu. Küçük ellerinde ki kısa, kalın parmakların tutuyaş avuç içini avuyor, iki elinin parmaklarını birbirine dolayordu. Dışarıdan çıt sesi gelse benzi sararıyor, ensesinden aşağıya kaynar sular boşalıyordu. Köpeklerin havlamalarına hiç bu kadar kızmamıştı. Sık sık kampiyo çıkıyor, artalığı dinliyordu. Gece gözünü bir an dahi kırpmamıştı. Gün ışırken iki asker tepeyi aşıp köye girdi. Elleri silahlarının tetiğinde hiç bir yere uğramadan direk muhtarın evine doğru yürüyorlardı. Kapının önüne sürülen korkunun endişesiyle.

Eve doğru geldiklerini görür görmez nöbetçi içerdekilere seslendi

– iki asker buraya doğru geliyor.

Hepsi ayağa fırlayıp camların kenarlarında mevzi aldılar. İki katlı evin içinde on gerilla. Acil olarak karar vermeleri gerekiyordu. Tartışacak zaman yoktu. Geliyordu askerler.

– Muhtar git sen kapıyı açalım askerler niye gelmişler? Bizim burada olduğumuzu bilseler kalabalık gelirlerdi.

Muhtar bu öneriyi sevinçle kabul edip, kendini hızla dışarıya attı. Kaşarı adım, hızlı adımlarla askerleri karşıladı. Konuşurken cebinden aldığı önceden hazırladığı küçük natoları askerlere verip hızla oradan uzaklaştı. İşten paraklıydı. Kim kazanırsa onun yanında saf tutmuş olacaktı. Evine gelen düşmanında olsa onu almaya gelene verilmezdi. Namus meselesiydi bu. Evine gelen onun namusuydu. Ama hayasiyet ve onur onun kirlenmiş beyninde yaktı: Gerillaları ihbar etti. Kendini kurtarmak için. Devlete ne kadar sadık olduğunu göstereceği böylelikle herhangi bir ceza almaktan kurtulacaktı. Gerillalar kazansa dört başı mamur muzaffer kahramanlar edasında gezecekti. Ne de olsa evini açıp ekmeğini paylaşmıştı onlarla. Destek olmuştu onlara istinat duvarı gibi durmuştu onlarla. Hesapları buraya kadardı.

Öfkeyle baktı muhtara. Artık yapabilecekleri tek bir şey vardı. Onlarda onu yaptılar. Evi mevziye çevirmeye başladılar. Kuşatılmışlardı. Onları karşı binlerce asker.... Kapının arkasına evdeki eşyalarla barikat kurdular ve aralıda mevzi yaptılar. Teslim olmak akıllarının ucundan dahi geçmiyordu.

Mahir, Bugün burada öleceğiz ama geleceğe büyük bir direnme geleneği bırakacağız, dedi.

Mahir'in gözlerindeki kararlılık onlara da yansıdı. Öyle kolay ölmeyeceklerdi. En ücra köşelere kadar gidecektiler.

bu direnişin sesi. Terslerde yankılanıp, fırat nehriyle akacak, gerîl gerîl anlatacaktı onların destanını. ölmek yeniden halkının yüreğinde doğmaktı onlar için. Heyecanla bekliyorlardı. Yanıklı oldukları sevdaları için çatışmaya.

Evin bir tarafında tandır ocağı yanıyordu. Üzerlerinde ne varsa para, kimlik, belgeler... hepsini yaktılar. Geride düşmana hiç bir şey bırakmayacaklardı. Ama halklarına büyük bir miras bırakacaklarının bilincindeydiler.

Dışarıdan yükselen pis iğrenç ses irkildiler.

- çocukların arkasına sığınıyorlar.

Onlar o güne kadar hiç kimsenin arkasına sığınmamışlardı. Bu sözlere şaşırdılar. Muhtarın tavırlarının evde oldukları akıllarına gelince hemen onları arayıp bulduları ve dışarıya sadırdılar.

Camdan dışarıyı bakıyordu Mahir. Gelenleri gördükçe sergileyecekleri tavrın daha da önemli olduğunu görüyordu. Generaller... polis ---- vekil ve memurlar... Jandarmalar. kontrasefi Eymür, Mitaşı Abas --- Amerikancı düzenin bekası için ak babalar gibi üşüşmüşlerdi. Kim bilir ne aferinler alıp sıralarını aksayacaktı. aga babaları tarafından. Aga babalar, halkı ilişine kadar sömürecek onlarda köpekliklerini yapmış atacaklardı. O saraylara kimseyi sokmayacaklar onca kendilerinde o saraylardan içeri adım bunu atmayacaklardı. Kendilerine verilen kulübede önlerine atılan kemikleri yalayacaklardı.

Mahir kararlı gözlerle izliyordu onları. İzliyor ve düşünüyordu. buraya gelişini.

Megafonda yükseldi çığlık çığlığa kadınının sesi

Teslim olmam

İlk kez duymuyordu bu sesi.

Maltepe deydi. Tüm çirkefliklerin kötülüğün, karanlık sularında bir Adaydı orası.

Dostluk yoldaşlık, mertlik armanı
bütün Ada'nın kaplar.
Erdemin güneşi, yirmi dört saat aydınlatır Ada'nı

Kuşatılmışlardı MİT'i polisi, askeri hepsi onları katletmek için yığılmışken onlar, binbaşının kızı sibel'in güvenliğini düşünüyorlardı.

Teslim olun!

Camın kenarından cevabı verdi Mahir. Asla teslim olmayacağız. Bizim buradan ölümüz çıkar. Çocuğa dokunmayacağız Çocuk ancak sizin ateşinizle öle bilir. Silahlarımızıda asla teslim etmeyeceğiz. Erkek adam silahını teslim etmez. Bizi teslim almaya gelirseniz silahımız size dönecektir diye cevabı. Çocuğa zarar gelmesin diye göğüslerini siper etmişlerdi.

Cevahiri düşünüyordu. Tam 51 saat süren direnişi. Cevahirin "Ben kürdüm" deyişini gözlerini bile kırpmadan son mermilerine dek süren cesareti... O gün son mermisini tükürdüğüne sıkmış ama olmamıştı. Bugün o gündü. Kavuşacaktı Cevahire. Diline bir türkü dolandı gerillerin hep birlikte

" Kara yılan derki harbe otuzak
Kilis yollarından kelle götürek
Nerde düşman varsa yitirek
Yuvam Anteplilər ramus günüdür,,

Aşağılık düzenlerini sürdürmek için bir avuç köpek yine karşılarındaydı. Yine korkak ve acizdiler, Haykırdı onlara doğru.

- Kimse teslim olmayacak, şartlarımızı kabul etmezseniz ingilizler vuracak..

Dönüp baktı ingilizlere

Operasyonlar, gözaltılar, tutuklamalar ... Ve denizleri düşünüldü. Darbeciler idam kararını çıkarmışlardı. Onlar devrimci mücadelenin onurudular. devrimci dayanışma ve Türkiye devriminin prestiji için kurtarılmaları gerekti. Kaybedecek bir saniye dahi yoktu. Operasyonlardan kurtulanlarla bir araya geldiler. Hedeflerini belirlemişlerdi. Orduya hareket ettiler.. Limye radar üssünden 3 ingilizi kaçırırlar. 3 ajandırlar.

İstedikleri Denizlerin idam kararının kaldırılmasıydı. İsmet İnönü'nün açıklaması hiç şaşırtmadı onları, "ülkemizde çalışan ingilizler ulusun şerefinin teminatı altındadır" öfkesi kalbine sığmıyordu. Ne zamandan beri ajanları sahiplenmek halkın şerefi oluyordu. Bu olsa olsa işbirlikçilerin şerefi olurdu ki onlarda zaten hayasiyet yoktu. Bunun için işçileri Bakanından, generallerine kadar İngilizlere olan sadakatlerini kanıtlamak için dağ bayır dolaşıyorlardı.

Bunun için kuşatmışlardı onları şimdi.

21 Haziranında tutsak düştüğü güne gitti aklı.

Yaralı halde atıldığı hücredeydi. Ayaklarından zincirlenmişlerdi.

"Taş duvar, demir karyola ve yerlerde sayısız izmaritler.

Helanın pis kokusu, rutubetli, sıkıntılı, nikotinli, insanı serseme çeviren kurşun gibi ağır bir hava. Günde üç beş kez tabaklar içeriye.

Yüzlerinde tecessüs

"Çılgın adam 3-5 kişi ile kocakoca karanlıklar imparatorluğuna kafa tutar akıllıca"

Ve o hücrelerden özgürlük eylemini yapışı karşılaştığı ihanet... Büyüyen ve denize çıkan nehir durmamalıydı... Hepsini aşıp gelmişlerdi araya

Bakın teslim olursanız hiç bir şey yapılmayacak size söz veriyorum diyordu zırhalıların temsilcisine

Ciddiye alınmadılar onları.

Hastalıklı, iflah olmaz düzenlerini sürdürmek için tüm çabaları, kulaklarını tıkadılar bu çağrıya - Kurtuluşun tek bir yolu vardı. Haykırdılar. hep bir ağızdan.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE
YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!

Emperyalizme karşı bağımsızlık faşizme karşı demokrasi, sömürüye karşı sosyalizm demişlerdi bir kere

Karanlık hakim olsa da diye zaptıraptı altına alınmak isteniyorlardı.

Kızılderenin sesini dinliyordu mahir. Yüreğinde hak edilmiş bir yaşamın gönül rahatlığıyla. Tarih nehri içinde doğru mecrasını bulmuş su gibi berrak hareketli hissediyordu kendisini.

Oysa düşman romantik. Ölümü göze alıp teslim olmayanlara saygısı yoktu, yüreksizdiler. Her yol mubahtı onlar için.

- Teslim olun! dediler yeniden.

Nehrin yatağını tümden değiştirecek. Anadolu halklarının bin yıllık özlemine son verecekleri. Onun için.

- BİZ BURAYA DÖNMEYE DEĞİL ÖLMEYE GELDİK. dedi. Mahir "Teslim olmayacağız. Halkımızın geleceğini, ülkemizin bağımsızlığını, onurumuzu, namusumuzu bu kahpeliğe teslim etmeyeceğiz" diye verdi yanıtını.

Gerillalar tek tek isimlerini saydılar.

- Hıram Abas, işlediğin suçların hesabını halka vereceksin.
- Mehmet Eymür vatanı satmanın hesabını soracağız mutlaka.

Savaş davetiniz kabulümüz dediler, kerpiç evde son vuruşmalarına hazırlandılar. Türküleri ve sloganlarıyla indi Kızıldere.

Gündoğdu hep uyandık
Siperlere dayandık
Bağımsızlık uğrunda
Alkanlara koyadık

Her misraı daha bir gür haykırıyorlardı.
Bedreddin yiğidi olup Beyrut paşa'ya kılıç sallıyor, Hak-
sız düzeni zorbaların başına yıkmak için Türkmen isyan-
larında at sürüyor, yürek bileyliyorlardı. Efe olup kurtuluş
savaşını başlatıyorlardı.

Oraya tesadüfen gelmediklerini biliyorlardı. Bilinçli tercih-
lerinin bilgeliğindeydiler.

Bir yanında Cevahir bir yanında Uluç, Kabarıyor
isyankarca köpürüyor. İsrail Büyükelçisi Elrom'la soğuyan
yüreği

"Tepelerinde helikopterler uçuyor, mermiler yağıyordu.

Kerpiç ev dayanamıyor kurşunlara. İlk mahir'in
kanı akıyor. Kızıldere'ye "İngilizler" diyor son nefesinde.

Bir--- iki--- üç kurşun patlıyor içerde. Vuruyorlar ağan-
lar--- ve ardından dağ gibi yürekleriyle--- "

Düşüyorlar birer birer.

Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Sabahattin Kurt
Sinan Kazım Özüdoğru, Nihat Yılmaz, Hüdai Arıkan, Erkan So-
ruhanlı...

Türkiye devriminin tohumlarını attılar. Kızıldere'de ker-
piç bir köy evinde

Kan rengiyle Kızıllaştı dere. Ve coştu, yeni nehirlere
kavuştu, Kızıldere. Yeni umutlar, yeni yollar yaratarak---

"Ve nehirler gibi hırçın
Nehirler gibi çetin
Nehirler gibi umutlu
gitmek nehirlerdeyle öteye
oraya taa oraya
O büyük kurtuluşa...

Bir Düş'ün Ardından

Öykü

Anlamsız, ağır adımlarla boş bir sokağı adımlarken buldum kendimi. Herşey o andan ibaretti. Ne geçmişim, ne de geleceğim vardı. Boşlukta amaçsız adımlar atan herhangi birisiydim. Nereden geldiğimi, nereye gittiğimi kendim dahi bilmiyordum. Dahi ben kimdim? Onu da bilmiyorum. Yalnızca yürüyordum. Ayaklarım beni nereye götürdüğünü bilircesine kendinden emin, sağlam basıyordu yere; ben onların ardı sıra sürüklenmiyordum.

Sokağın iki yanında birbirinin benzeri olan gecekondular sıralı halde uzanıyordu. Yolun orta yerinde oynayan üç kız çocuğu gördüm. Hayatımda ilk kez çocuk görmüşcesine sevince kapılmıştım, heyecanlanmıştım. (Hayattım? Bir hayatım var mıydı? Onu da bilmiyorum.) Sevgi dolu bakışlar fırlattım onlara. Onlarsa dönüp bakmadan oyunlarına devam ettiler. Adını bilmediğim oyunları yalnızlıyordu onlara.

Çocukları geride bıraktığımda onlara sıra uzanan sokak yine başladı. Sanki, boş sokaklarda hâlâ sessiz. Boş sokağı adımlarken benim dışımda sessiz sedasız akıp giden yaşamı anlıyor gibi oluyordum yavaş yavaş alışıyordum. Gördüğüm ne varsa bir ilk de benim için. Ve hayranlıkla bakıyordum etrafımda ki herşeye; gecekondular, açıklar, bahçelerden sokağa doğru uzanan çiçek dalları, boş sokak... Adımlarım beni o bildiği yere götürürken garip bir heyecanla dolup taşıyordu içim. Huşu içinde sürdüm çevremi. Bu bilmediğim yere ne zaman, nereden gelmiştim; nereye gidiyordum şimdi? Başımı kaldırıp gökyüzünün uzaktaki mavilliğine baktım. Güneş göz alıcı bir yalnızlıkla sokuyordu ışığını. Çok sıcak olmalı. Nedense beni rahatsız etmiyordu.

Ayaklarımın beni götürdüğü yere doğru çaresizce gidiyordum. Bir dönemeçten sapıp eğimli bir sokağa girdim. İlerledikçe keskin bir yokuş halini alıyordu sokak. Sınır Güneş tam karşımdaydı. Aydınlığının şehrin üstüne düşüşünü böyle daha yakından farkediyordum. Ona doğru yürümek istedim. Fakat Güneş'le giden bir yol yoktu. Adımlarımın peşinden giderken benim imkansız olduğunu düşündüm.

Yolun kenarında genç bir çocuk vardı. Omzunu duvara yaslamış, gözleri uzaklarda, öylece duruyordu. Kendi de gözleri kadar uzaklardaydı. Belli

Burada duran bir beden sadece. Onu da geride bırakıp yürümeye devam ettim. Yürüdükçe tek tek duran başka insanlar görüyordum. Onlar da geride bıraktığım gence bakıyorlardı. Onları da gerimde bırakıp yürüdüm. Pilotçam yokuşun başına geldiğimde bir araya toplanmış onlarca insan vardı karşımda. Ayaklarım önce yavaşladı, sonra durdu. Adımlarımın beni getirdiği yer burasıydı. Peki ya burası nere? Daha önceki gibi bunu da bilmiyordum.

Çok uzaklardan, kendini duyurmak için gırpınan bir yapur düdüğünün sesi değdi kulağıma. O an sessizliğin farkına vardım. Kimse konuşmuyor, herkes bir merasim havasında sessizce duruyordu. Çevremdekilerin çoğu gençti. Gözlerim ettafı kollayan boşluk gözlerle karşılaştı, sonra o gözler umursuzca başka yana kaydı.

Yokuşun hemen başındaki geceden durum önünde nizamî olmayan bir sırayla cenazeler oturmuştu. Onlara doğru ilerledim. Sonra bu törensi sessizliğe uyarak yanlarına oturdum. Kimse dönüp yüzüme bakmadı bile. Herbiri gözlerini uzaklarda sabit bir noktaya dikmiş öylece oturuyordu. Çevremde ki insanların yüzlerine tek tek baktım. Hepsinde aynı kederli, donuk ifade vardı. Ve bu sessiz bekleyişin gerçekliği duramıyordu aynı yüzlerden.

Güneş ağır ağır akşamla şehrin silüetinin ardına düşüyordu. Şimdi kızılımsı bir renk almıştı. Bir atmaca süzülüyordu göğyüzünde. Güneşe giden bir yolun olmadığını anımsadım. Acaba kuşlar kanat çırparak varabilirler miydi oraya? Bilmiyorum yine.

Yanımda duran genç başını bir diğerine doğru uzattı. Kararsız, kısa bir bekleyişten sonra vazgeçip geri çekti. Bir şeyler söylemek istiyor, beceremiyordu besbelli. Çevresine bakındı. Ben hemen yanı başında oturuyordum ama bana bakmadı. Sonra başını tekrardan diğer yanındakine uzattı. Titreyen sesiyle: "Biz burada neyi bekliyoruz?" dedi. Bu büyülü sessizliği bozan ilk ses de onunki. Ve tıpkı yalnızca yanındakinin duyabileceği kadar alçaktı. Ama isyan vardı sesinde. Neden-

nini bilmediğim, ürküten bir öfkenin isyanlaşması... Umutla ötelerin vereceği cevaba dikkat kesildim. Bu olanları bilmek istiyordum. Burada yaşanan herşeyin tek bir kelimeyle anlatılacak kadar yakın olduğunu anlamıştım. Ve o tek kelimeyi duyduğumda herşeyi anlayacağımı düşündüm. Fakat diğeri hiçbir şey söylemedi. Tek bir kelime bile... Bakışlarını kaçırıp hüzünle - ve belki utanarak- başını öne eğdi. Gözleri ıslanmıştı ihtimalinde. Tane tane dökülen yaşları birbirlerine karıştırmeden sildiler.

Gecelendirme kapısı aralandı o sıra. İçeriden orta yaşlı bir adam gözlerini sıkarak girdi. Tüm bakışlar O'na doğrultulduğu bir anda. Korkuyla bekledikleri yüzde duymaktan korktuklarını cevabı arıyorlardı. Ama adamın yüzünde acı dolu bir ifadenin ötesinde başka birşey yoktu. Hüzün ise zaten tüm yüzlerde olduğundan farkedilmiyordu. Adam cebinden çıkardığı sigarayı yakıp dumanını uzun uzun içine çekti. Gün ortasında bir süre ileri geri yürüdükten sonra. Kurdu. Gevrekdelikler göz gezdirdi. Herkesin yüzüne tek tek bakıyor, aradığı şeyin tüm yüzlerde olup olmadığını kontrol ediyordu. Bir tek benim yüzüme bakmadı. Bulmasını bekledim ama bakmadı. Sigarasını söndürüp derin bir nefes aldı. İki eliyle gözlerini silip tekrar içeri girdi. Dışarıdaki bakışlar da uzaklara kaydı yeniden.

Tüm bu yaşananların ne olduğunu, benim burada ne aradığımı ve hatta kim olduğumu bilmiyordum ama buranın hüzünlü sessizliğinin bir parçası olmuştum beynde. Yüreğim isyanla çarpıyordu. (Gerçekten çarpan bir yüreğim var mıydı?) Birşeylerr anlıyordum ama ne anladığımı bilmiyordum. Hüzüne bakmamış bir hâlilikten ibarettim. Böyle düşündüm.

Oturduğum yerden kalkarak bir, iki adım çeriye doğru attım. Gevrekdelikli insanların yüzlerine baktım. Değişen birşey yoktu. Herkesin yüreği kuluçkada, kulaçı ise gecekondudaydı. Sürüp giden çaresiz bekleyiş hiçbirşeyi değiştirmiyordu.

Bir an gözlerim şaşkınlıkla kamaştı. Göz alıcı bir tepe ışık demetinin çevrelediği beyazlar içinde bir genç kız gecekonduya doğru yürüyordu. Şaşkınlıkla etrafıma baktım. Akşamın puslu aydınlığında son demlerini yaşayan Güneş mi, yoksa gülen yüzüyle bu genç kız mı aydınlatıyordu şehri? Heyecandan titremeye başlamıştım. Diğer insanlara baktım. Yüzlerinde benimkine benzer ifadeler arıyordum. Ancak ne şaşkınlık belirtisi, ne başka birşey... Kimse bu genç kıza bakmıyordu bile. Bu nasıl olur anlamıyordum. Onu da farketmemişlerdi benim gibi. Bu ışık sütunu kıza aldırış etmeyen geçler geçip

gitmeye hazırlanan güneşin uzak aydınlığına bulanmıştı. Onlar için üşüdüm. Bu güneşten daha güzel kızıl öğrenilerini isterdim. Ama başaramadı. Sanki tüm şehir, tüm dünya donup kalmıştı. Yalnız o kız vardı. Ve O'nu çeken ben. Çok şanslıydım.

Genç kız gecekondunun kapısını aralayıp bir yıldız gibi içeri kaydı usulca. O'nun ardından yürüdüm ben de. Aralı kapıdan içeri girip ışık demetini takip ettim. Ne O'na, ne de bana kimse aldırış etmemişti. Heyecanla titriyordum. Neydi tüm bu yaşadıklarım? Bu uzak gecekondudan ne kadar da büyük, anlatılmaz şeyler duyuyordu? Ve nasıl oluyordu da bölgesine "girilmez" şeyler bu gecekondu mahallesinde sessiz sedasız yaşanıyordu?

Işık demeti gecekondunun odalarından birine aktı. Odanın içi o büyülü ışıltıyla dolup taştı. Ben de girdim odadan içeri. Artık herşey o anlarda yaşanıyordu; hüşünceler inziva'ya çekilmiş, coşkun bir ırmak gibi akan zaman tüm boşlukları doldurmuştu.

Odanın ışığında kızım dışımızda üç kişi daha vardı. Gençten bir kız yatakta sıkıca uzanmıştı. O'nun hemen yanıbaşında yaşlıca bir kadın vardı. Kadın genç kızın elini avucunun içine almış mırıldanarak dua okuyordu. Dualarını göğüsleriyle yükseltiyor, daha da sıklaştırıyordu. Az önce bu odanın duvarına yansımış gölgelerim sakince gerçeği duyumsadım içimde. Sonra yumruğunu sıkıp acıyla alnına götürdü. Olduğu yere çöktü. "Payın ötrenen kızım benim" dedi adam hıçkırarak sesiyle.

Odanın kuzeyinde yaşlı kadın, adam, yatan kız ve biz üçümüz vardık... Ne adam, ne de yaşlı kadın bizi farketti. Bizi görmüyorlardı sanki. Yataktaki kız ise kendinde değildi zaten.

Gözlerimi yataktaki genç kıza çevirdim. Derin derin nefes alıyordu. Yüzü solgundu ama bir çiçek kadar güzeldi. Ve saftık akıyordu yanaklarından. Bal rengindeki gülümsemesi Mona Lisa tebessümü andırıyordu. Hayranlıkla seyrediyordum O'nu. Yüreğimi apansız bir korku sardı...

Yataktaki hafif hafif kendini kaldırdı genç kız. Omuzlarını sağa sola oynattı bir iki defa. Yerinden kalktı. Yüzü gerildi bu defa. Başını oynatmayı çalıştı, beceremedi. Bir kez derin nefes aldı, sarsıldı, durdu. Yine kasıldı. Nefes alışları kesildi; gevşedi başı boynunca...

Yaşlı kadın ve adamın çığlıklarına hıçkırıklar karıldı. Kadın başını sağa sola sallayarak acıyla yakınmaya başladı: "Zehra'm, güzel kızım... Canan'ının ardından"...

Odadaki diğer kız - Canan - onları seyrediyordu. Sevgi dolu bakışlarla sarıp sarmalıyordu onları. "Baba anne, baba ... Ben Canan. Buradayım işte. Ablamı almaya geldim..." Canan gözleriyle anlatıyordu bunları. Çığlıkları duymuyorlardı O'nu. Kimbilir belki hissediyorlardı. Ama ben oradaydım, görüyordum.

Zehra gözlerini açtığında Canan'a baktı. Şimdi benden başka Zehra'da görüyordu O'nu. Yüzünde o sökülmez tebessümü verdi Zehra'nın. Bedenini yatağında bırakarak değirildi. Canan'ın yanına geldi. Sımsıkı kucaklaştılar. "Canan seni çok özledim", "Ben de seni ablacığım"...

Son bir kez dönüp baktılar odadakilere. Sonra elele tutuşup önce odadan, arkasından da apartmandan dışarı çıktılar. Ben de onların ardından... Güneşi kıskandıran bir parıltıyla aydınlatıyorlardı her yanı. Yüzlerinden kesif sevgi yayılıyordu dört bir yana. Güneşe doğru yürüyorlardı. Hani güneşe giden bir yol yoktu? Onlar sevgi ışığında sekile sekile yürüyorlardı güneşe. Hem de güneş kadar aydınlatarak Dünyayı...

Göz pınarlarımdan birer damla yaş düştü. Yaralarım iyileşti sonra. Açıldım... Kimbilir, belki iyiden iyiye tüm şehir açıldı. Düşündüm; ben tüm bu yaşananların neresindeyim? Ben kimim?

Düşsel bir yolculuktu benimki. Bu tarihin bir tanığı, bu hikayenin yazarıydım sadece...

Hasan Fethi

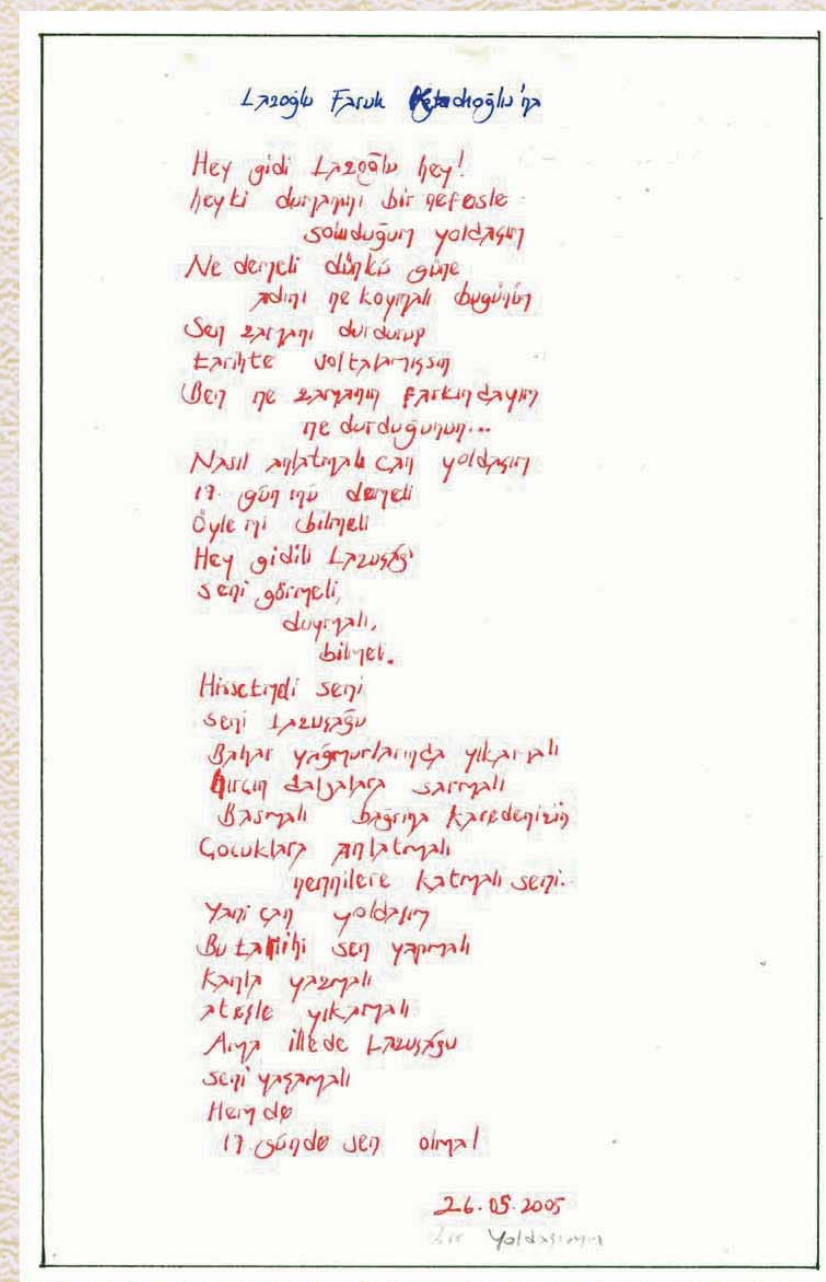

Lazoğlu Faruk [illegible]'na

Hey gidi Lazoğlu hey!
Heyki dünyayı bir nefesle
soluduğun yoldaşım
Ne demeli dünkü güne
adını ne koymalı bugünün
Seni zamanı durdurup
tarihte yolculamışsın
Ben ne zamanın farkındayım
ne durduğunun...
Nasıl anlatmalı can yoldaşım
17. gün mü demeli
öyle mi bilmeli
Hey gidili Lazuşğu
seni görmeli,
duymalı,
bilmeli.
Hissetmeli seni
seni Lazuşğu
Bahar yağmurlarında yıkamalı
Kırcın dalgalara sarmalı
Basmalı bağrına Karadeniz'in
Çocuklara anlatmalı
yeniliere katmalı seni.
Yani can yoldaşım
Bu tarihi sen yapmalı
Kanla yazmalı
ateşle yıkamalı
Ama illede Lazuşğu
seni yaşamalı
Herkes
17 günde sen olmalı

26.05.2005
Bir Yoldaşınız

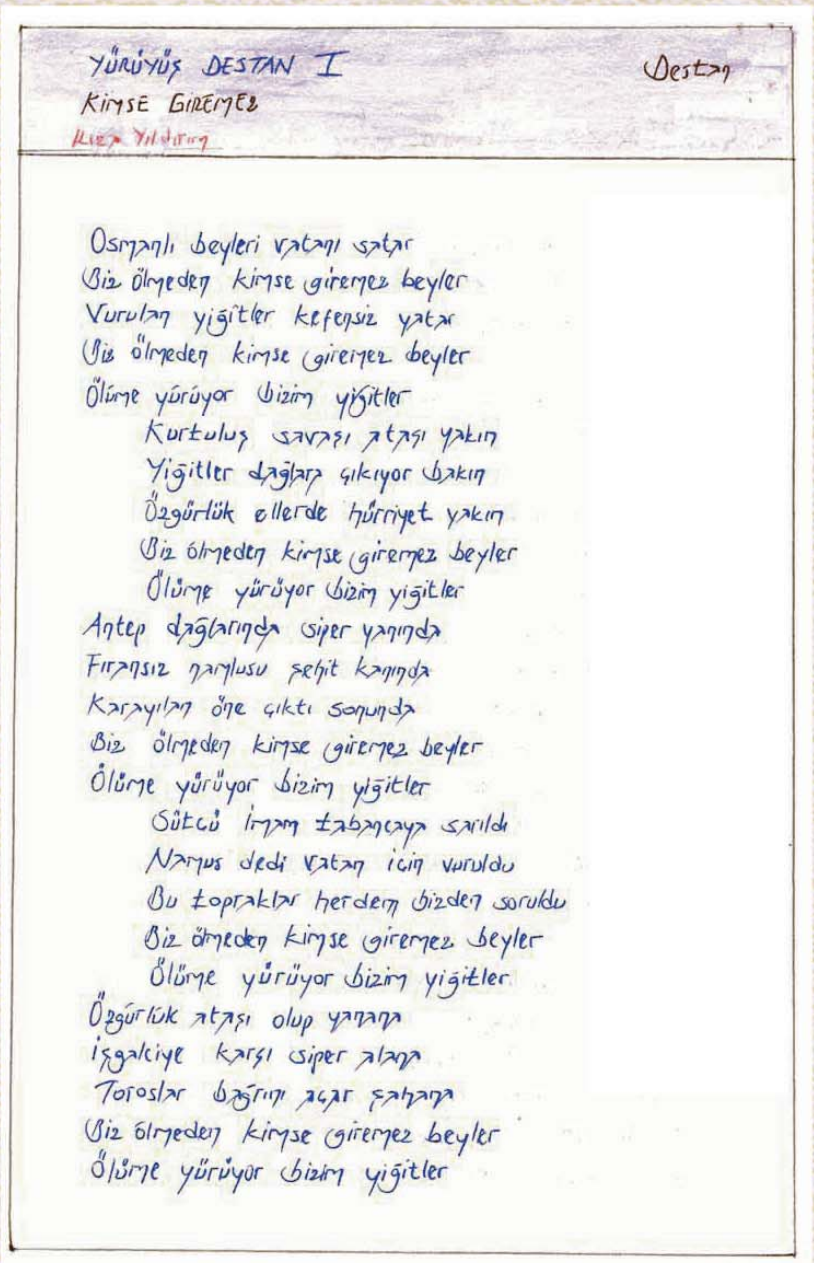

YÜRÜYÜŞ DESTAN I

Destan

KİMSE GİREMEZ

Kiraz Yıldırım

Osmanlı beyleri vatanı satar
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Vurulan yiğitler kefensiz yatar
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler
Kurtuluş savaşı ateşi yakın
Yiğitler dağlara çıkıyor bakın
Özgürlük ellerde hürriyet yakın
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler
Antep dağlarında siper yanında
Fırınsız namlusu şehit kanında
Karayılan öne çıktı sonunda
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler
Sütçü İmam tabancaya sarıldı
Namus dedi vatan için vuruldu
Bu topraklar herdem bizden soruldu
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler
Özgürlük ateşi olup yanana
İşgalciye karşı siper alana
Toroslar bağrını açar sahana
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler

Anılar bacılar ağıt yakmadı
Garalar giymedi yasalar tutmadı
Raime Hatun namusunu satmadı
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler

Yunanın ordusu İzmire çıkar
Osmanlı yanlısı utanmaz bakar
Efeler dururmu dağları tutar
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler

Hasan Tahsin ilk kurşunu sıkıyor
Eseye yayılır ateş yakıyor
Düşmanı korkusun yüzden okuyor
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler

Köyler kasabalar direniş büyür
Yiğitler silahlı saflara yürür
Efeler umutla direniş verir
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler

Özgürlük ateşi her yeri sardı
Anadolu düşman bağrını yardı
Bu vatanı işgal etmek zorudu
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler

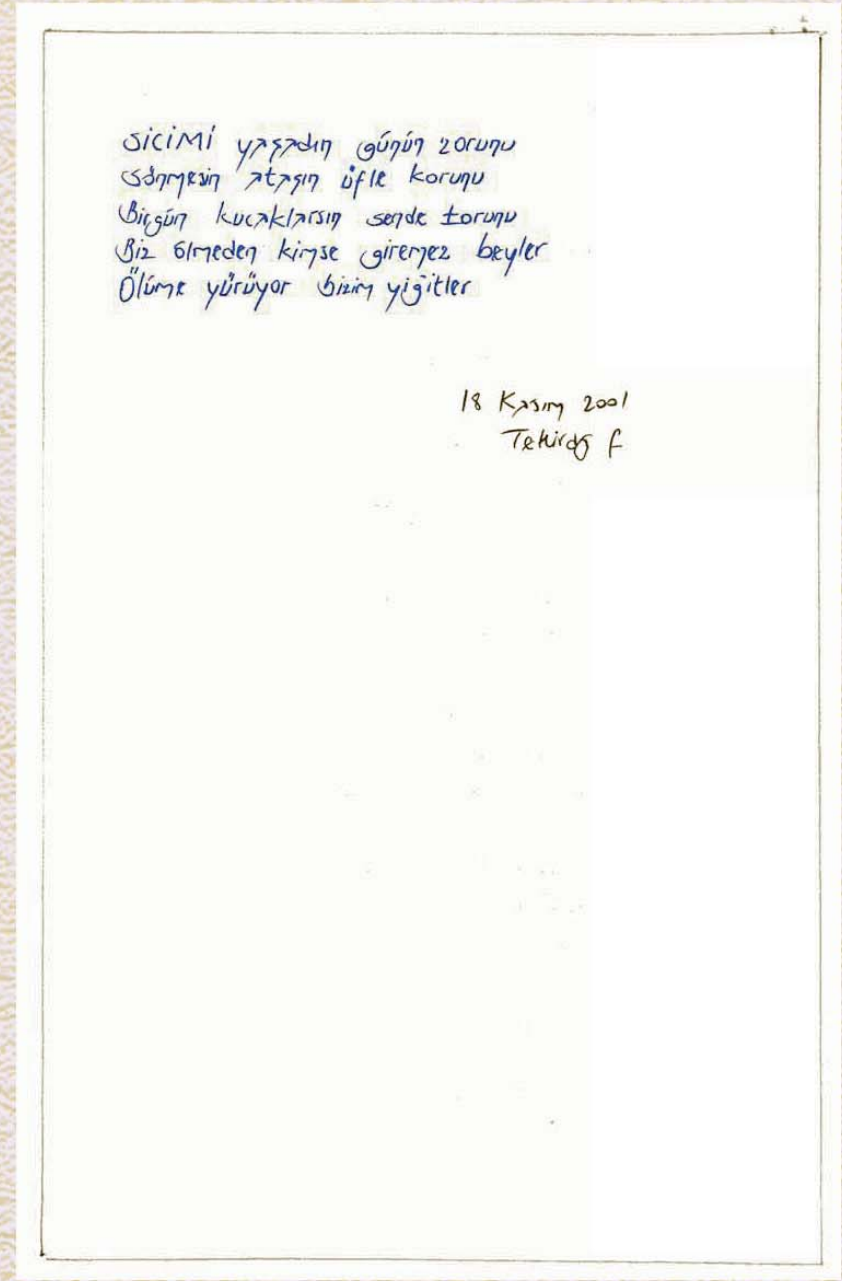
Sicimi yaşadın günün zorunu
Sönmesin ateşin üfle korunu
Bir gün kucaklarsın sende torunu
Biz ölmeden kimse giremez beyler
Ölüme yürüyor bizim yiğitler

18 Kasım 2001
Tekirdağ F

Nazım'ın şiirinde sevda kokuyordur buram buram. İnsana ait en güzel değerler vardır. Güzel günlere olan inanç vardır. Savaş çağrısı vardır. Bütün dünyanın ezilen halkları vardır.

Nazım Hikmet deyince, akla vatan sevgisi ve sosyalizme olan inanç gelir; "Sevdalınız Komünisttir" çünkü... Nazım Hikmet deyince, akla gümbür gümbür "Bu memleket Bizim" diye haykıran ve sonra da "Beyler Bu Vatana Nasıl Kıydınız?" diyen büyük şair gelir. Ardından eklersiniz: "Evet, vatan hainiyim, siz vatanperversenız, siz yurtseversenız, ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim... / Vatan Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması, toplusa / Vatan kurtulmaksa kokmuş karanlığınızdan / ben vatan hainiyim" çünkü... Nazım Hikmet deyince akla savaş gelir; "ölenler döğüşerek öldüler / güneşe gömüldüler / vaktimiz yok onların matemini tutmaya / akın var akın / güneşe akın / güneşi zaptedeceğiz / güneşin zaptı yakın.." çünkü, Nazım Hikmet deyince akla sevda gelir, hapislik gelir, son nefesine değin sosyalizmin zaferi için verilen mücadele gelir.

Ve elbette Nazım Hikmet deyince akla enternasyonalizm gelir. "Tanya"sını, "Benerci Kendini Niçin Öldürdü"sünü, "Japon Balıkcısı"nı bilmeyen; "Kapıları çalan benim / Kapıları birer birer / Teyze amca bir imza ver / Çocuklar öldürülmesin / Şeker de yiyebilsinler" dizelerine kulak vermeyen var mıdır?

Nazım Hikmet, şiirleriyle emperyalizme karşı halkların cephesinde yerini almıştır. Enternasyonalisttir. Sovyetler'den Küba'ya, Asya'dan Afrika'ya halklarla birlikte çarpan yüreği, ortaya onlarca şiir çıkarmıştır. Nazım, bu yanıyla halk şairlerine-

ozanlarına iyi bir örnektir.

"Kardeşlerim / bakmayın sarı saçlı olduğuma / ben Asyalıyım / bakmayın mavi gözlü olduğuma / ben Afrikalıyım / ağaçlar kendi dibine gölge vermez benim orda / sizin oradakiler gibi tıpkı / benim orda aslanın ağzındadır ekmek / ejderler yatar başında çeşmelerin / ve ölünür benim orda ellisine basılmadan / sizin ordaki gibi tıpkı. (Asya-Afrika yazarlarına. Son Şiirleri, YKY. Syf. 118)

Özellikle bu şiirlerinde genel tema olarak, sömürüye, adaletsizliğe ve zulme karşı dünya halklarının acılarının ve kurtuluşlarının bir olduğunu dile getirmiştir Nazım.

"Afrika, Niyazalant sömürgesi / saat sabahın dördü / dipçikler kapıları dövdü / ve işte fotoğraf: / zenci kardeşlerim bir don bir gömlek / ve ayakları çıplak / ve pembe avuçlu elleri kıvırcık başlarının üzerinde / dizilmişler duvar diplerinde / tıpkı bizim gibi / bizim de dipçikle dövüldü kapılarımız / bizim de ellerimiz havada, ayaklarımız çıplak / ama bizde de bize bağlı / duvar diplerinde esir kalıp kalmamak." (a.g.e. syf 113)

Nazım halkların şairidir. Emperyalizme dair hınçlı satırlarına yansımıştır. Çünkü bilir Nazım, emperyalizmin başını ezmek gerekir. Bu nedenle korkar emperyalistler Nazım'dan. Tıpkı CHE gibi, Deniz gibi, devrimci değerlerden soyutlayıp, sadece boş bir figüre indirgemeye çalışır. Ancak onların biçtiği elbise uymaz; ne CHE'ye, ne Deniz'e, ne de Nazım'a...

"Dünya savaşı: I / Dünya savaşı: II / 14'ten 18'e, 39'dan 45'e 10 yıl 54 milyon ölü / 49 milyon sakat / ölülerle sakatların memleketi. / 103 milyon

nüfuslu bir memleket / ve ayrıca öksüzleri delileri yaniktaşlarıyla / ve gidenlerden biri evimizdendi / gitti dönmedi bir daha / 19'unda mıydı 40'ında mı atlında kalmamış / döndü iki gözü kör / gök gözlü müydü kara gözlü mü atlında kalmamış / döndü diz kapağından kesik sol bacağı / döndü ve bulamadı kapısını evinin / 14'ten 18'e, 39'dan 45'e 10 yıl 54 milyon ölü / 49 milyon sakat / yeryüzünde yuvarlak hesap ve şimdilik 2,5 milyarız / % 50'miz aç / dişlerimiz dökülüyor. / diş etlerimiz yara içinde / ölü derilerimiz çatlak / hele çocuklarımız / sallanan koca kafaları / kırış kırış yüzlerinde kederli iri gözleriyle / ve eğri büğrü incecik bacakları üstünde karınları davul gibi / yeryüzünde yuvarlak hesap ve şimdilik 2,5 milyarız / % 50'miz aç..."
(age. Syf 147)

Nazım Hikmet, şiirini dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde, emperyalizme karşı enternasyonalizmin gücüyle bir silaha dönüştürebilmiştir. Safını çok açık ve net ortaya koymuştur. Kendi ülke sınırlarına, ülkesindeki adaletsizliklere karşı durup kendini bununla sınırlamamıştır. Tüm dünya vatanı, tüm halklar kendi halkıdır.

"Kulağımı dayadım yere / dinledim Afrika toprağını / homurtular geliyor Uganda'dan, Mozambik'ten / Güney Afrika'da pembe tabanlı ayaklar öfkeyle şakırdatıyor zincirini / Angola ormanları yeşil arslanlar gibi böğürüyor al kan içinde / Son savaşlarını veriyor emperyalizm.." (A.g.e. Syf 176)

"Lenin, diyorum da Vladimir İlich, / içinde bir rahatlık, / bir güven: kendime, insanlara, toprağa, / bir uçsuz bucaksız sevinç... / Lenin, diyorum da Vladimir İlich, / bir bayrak, bir mavilikte, / kızıl bir gül gibi açıyor / elmalar saçıyor, / çocuklar: / ak, kara, sarı, / güle oynaşa topluyorlar elmaları.."
(Age. Syf 48)

Yazdığı şiirler emperyalizme karşı savaşan halklara güç vermiştir. Şiirleri elden ele dolaşmıştır.

Nazım, dünya halklarının şairidir. Şiirlerinde onlarla beraber mücadele etmiş, onlarla beraber sevinmiş, üzülmüş, ölmüş, öldürmüştür. İşte bu nedenle, başka topraklarda "Türkiye" deyince akla ilk gelen isimlerden biridir Nazım.

"Küba'dan döndüm bu sabah / Küba meydanında altı milyon kişi akı karası sarısı melezi ışıklı bir çekirdek dikiyor çekirdeklerin çekirdeğini güle oynaya / Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin / İsin kolayına kaçmadan ama / gül yanaklı bebesini emziren melek yüzlü anneciğin resmini değil / ne de ak örtüde elmaların / ne de akvaryumda su kabarcıklarının arasında dolanan balığınkini / sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin / 1961 yazı ortalarında Küba'nın resmini yapabilir misin / çok şükür çok şükür bugünü de gördüm ölsem de gam yemem gayrının resmini yapabilir misin üstat / yazık yazık Havana'da bu sabah doğmak varmışın resmini yapabilir misin" (A.g.e. Syf. 83)

Şiirleriyle dünya halklarının yüreğinde yer edinirken, Kürt halkının mücadelesine ilişkin ayrı güçlü vurguyu yapmayışı ise eksikliğidir Nazım'ın...

Dünya halklarının acılarını, sevinçlerini, umutlarını, gelecek özlemlerini yüreğine gömüp 3 Haziran 1963'te yaşama gözlerini yuman Nazım Hikmet'i 42. ölüm yıldönümünde sevgiyle anıyoruz.

Ve son sözü yine Nazım Usta'ya bırakalım. Emperyalizmin azgın saldırılarının sürdüğü, dünya halklarının bastırılamayan kavgasının, savaşının devam ettiği günümüzde, Anadolu'muzun bu şairi, şiirleriyle halkların cephesinin bir neferidir hâlâ...

"Ben ve bizim mahalle halkı / ikiniz de kuvvetle mahlûz Amerika'da. / Fakat ne zarar. / Çinden İspanya'ya, Ümit Burnu'ndan Alaska'ya kadar / her milli bahride, her kilometrede dostum ve düşmanım var

Dostlar ki bir kerre bile selamlaşmadık / aynı ekmek, aynı hürriyet, aynı hasret için ölebiliriz / Ve düşmanlar ki kanıma susamışlar / kanlarına susamışım / Benim kuvvetim: / Bu büyük dünyada yalnız olmamaklığımdır. / Dünya ve insanları yüreğimde sır / ilminde muamma değildirler. / Ben kurtarıp kelleni nida ve sual işaretlerinden, / büyük kavgada / acık ve endişesiz / girdim safına..." (N. Hikmet. Kuvâ-yi Milliye - Şiirler 3. - Syf 123)

Gepe gevre

Sabah kalkıyorum erkenden. Hava ne kadar da güzel. Güneşi görmesem de henüz dikdörtgen gökyüzünde kendini belli ediyor ışınları. Gökte ufak tefek bulutlar bembeyaz uzanıyor maviliğin üstüne. Kuşlar ise susmuyorlar. Alıp vermedikleri ne ise artık... Masanın üzerinde gazete, gazetede bir çiçek tarlası. Kimbilir ne güzel kokuyordur, hücreme bile geldi baharın ilk habercisi gelinciklerin kokusu..

Tam bir yıl oldu bu kör damı göreli. Ne çok şey değişmiştir kimbilir. Öyle ya "kötülüğün sebebi" para bile sıfırlarını kaybetti, kimbilir neler oldu neler...

Şu gazetedeki tarla düşüyor mu meselâ? Gelinciklerin kokusu buraya geldiğine göre duruyordur. Belki de durmuyordur kimbilir.

Peki güneş? O duruyor mu gerçekten de öteden? Işınlara sağıyor ya dört bir yana- azıcık bu taraftan geliyor sanırım bana. Başka hücrelerde oda yok. Ama yine de aldanmamak lazım, belki de güneş değildir o.. Projektör falan olabilir mi? Koskoca güneş bu, nereye gidecek deme. Belli mi olur?

- Ne karışırsın be kardeşim, kuşların cıvıltısını bile sen salemden mi az önce?

- Evet, ama teknoloji ilerledi a uyanık. Ne biliyorsun gördüğünün kuş olduğu. Bush her gün icat çıkarıyor belki robottur onlar. Olur olur. Kuşlarını nerede? Guantanamo'da olabilir mi? Belkide bir denizin üstündeki petrolde yapışmış kalmışlardır? Havadaki kükürt, karbonmonoksit falan... Onlar senin gibi dokuz canlı değilki, kimbilir?

Gel otur kahvaltımızı yapalım.. Bak sofranız zengin, bal ve zeytin var bugün. Dur hele zeytinin bayasını akıtıp getiriyorum. Sende şu balın ağzını açta sabah sabah ağzımız tatlısın. Sen seviyor musun bunu? Öyle ya, mapusa girmeden dağlarda kırlarda Dersim balı, Erzincan Balı yiyordun en güzelinden. Boşuna bekleme, al bu şahtesiyle idare et. Sen tutsak olalı beri 15 koca sene geçti. Ve bu on beş koca senede köprünün altından

çok sular geçti. Şimdi hiç köylü kalmadı o cennet dağlarda. Tabi cennet ve yaklılığı yıkıldıktan sonra askeriye tarafından. Az önce köprünün altından çok sular geçti dedim ya, onda da yanlış kullanıyorum galiba. Baraj kuruluyor duymadın mı? Demem o ki köprünün altından su geçmeyecek bundan sonra.

Ne geçmişsin huysuz biri miyim? Hiçbir şeyi beğenmiyor muyum? Fazla mı abartıyorum? İyi, ne diyelim, abimsin eyvallah... Yakında tahliye olacaksın, sen anlatırsın gördüklerini duyduklarını. Ama ben pesin pesin söyleyeyim şimdiden. Fazla Ege tarafında dolaşma. Şu Akkuyu nükleer santral meselesini biliyorsun ya. Nemrut bizim Türk iş yapardı mahkemeden falan, sonra halin nice olur?

Karadeniz tarafları da pek sakin sayılmaz ya... Çernobilin etkileri hala sürüyor. Hemşerilerim kanser... Sonra balık da kalmadı pek. Güzelim sahilde gezme yolu olunca ne diye gidesiniz oralara?..

Güney diyeceksin şimdi yakışır abimize tabi. Seçkelerde yatıyorsun, gitmişken bir ikide denize girersin artık. Aman dikkat et de kumsallayken, petrol sızdıran dalgıç, sızıntıları bulmasın vurduğuna...

Peki ne mi yapacağız? Eee.. Ağır mahpus olan sensin sayın abim, bu da sorulur mu? Sen anlattın ya geçen gün bana "somut koşullara somut tahlil" diye "sorun varsa çözüm de vardır" diye

Nedir insanlık tarihinin bu felaketinin sebebi? Nedir savaşların içilmez, yurdumuzu yaşanmaz kılan? Nedir hayvanları da, doğayı da - biraz garip gelecek ama - insanlığı da yok etmeye eşdeğerde ilerleyen şey? Nükleer bomba atan, ormanları yok eden, ozon delen nedir?

Doymak bilmez kapitalistin kar hırsı değil mi?

Öylese? Fazla söze ne hacet? Daha fazla emek, daha fazla direniş, daha fazla mücadele sevgili abim. Kahramanlık ne kelime!..

"RENKLER ve ZEVKLER TARTIŞILMAZ! (MI?)"

Tartışma

"Renkler ve zevkler tartışılmaz". Evet, kısa bir cümle fakat altında yatan anlam bakımından üzerinde uzunca durulmayı hak ediyor. Günlük hayata, alışkanlıklara, beğenilere dair bir eleştiri getirdiğimizde bu cümleyle sık karşılaşırız ve bu sözü söyleyen açısından kullanıldıktan sonra tartışılacak hiçbir şey kalmamıştır. Artık kafalarda bu söz bir ön-kabuldür, bilim yasaları gibi tartışılmaz doğrudur. Öyle sanılır, sanılması istenir.

Peki gerçekte öyle midir? Renkler ve zevkler tartışılmaz mıdır?

Burjuvazinin tartışılmasını istemediği, kendi çürümüşlüğüdür

Burjuva ideologlar onyıllardır devrimcileri insanların günlük yaşamına, "özel hayatına" müdahalede bulunmakla, kendi ideolojisini, yaşam tarzını kitlelere dayatmakla, bu yanıyla "toplum mühendisliği" yapmakla suçlar. Suçlamayı yaparken de kendi ideolojisine, "özgürlükçü", "bireylerin tercihlerine saygılı", "kültürel yönlendirmeden uzak" bir konum atfeder. Kitlelere verilmek istenen mesaj şudur; bakın devrimcilere ne kadar baskıcı ve despotik biz ise nasıl özgürlükçüyüz---

Öncelikle şunu belirtmek gerekir; tarihteki tüm iktidarlar egemenliklerini sürdürebilmek, meşrulaştırabilmek için kendi ideolojisini, yaşam tarzını günlük hayatın tüm alanlarına yaymak, en geniş kitlelere kabul ettirmek benimsetmek durumundadır. Hiçbir iktidar sadece zor aygıtları ile sür-git insanlar üzerinde tahakküm kuramaz. Aynı zamanda kitlelerin rızasını sağlamak, sistemini günlük hayatta da egemen kılmak ve buna uygun bir kültür yaratmak zorundadır. Örnek vermek gerekirse feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu devlet, kültürel alanda da buna göre şekillenmek yönettiği halk kitlelerini kaderci - boyun eğen - kul haline getirmek zorundadır.

Ve denilebilir ki tarihteki hiçbir iktidar burjuvazi kadar insanların yaşamına, alışkanlıklarına, kültürel beğenilerine müdahalede bulunmamış, onları kendi ideolojik bakış açısına göre yönlendirmemiştir. Burjuva ideologların bahsettiği "özgürlük" ise büyük bir yanılsamadan ibarettir.

Burjuvazi yaşam tarzını kitlelere dayatırken elinde sopa ile "şunu giyeceksin, şu müziği dinleyecek, şu kitabı okuyacak, şu filmi izleyeceksin" demez. Elinde sopa olmaması dayatma olmadığını göstermez elbette, dayatma-yönlendirme kesintisizdir. Esas olarak da kültür-sanat (sinema-müzik-dergi-kitap) ve medya üzerinden yapılır. Burjuvazi kitlelere kültürünü bu araçlar üzerinden taşır. Geniş kitleler bu kültürü ne kadar çok benimser, içselleştirir ve ona uygun yaşarsa, iktidarında o oranda sağlamlaştırmış olur burjuvazi.

—o—o—

Bugün emperyalist hegamonya ve bağımlılık ilişkisi de göz önüne alındığında ülkemiz ve dünya halklarına dayatılan yaşam tarzının emperyalizmin (esas olarak ABD emperyalizminin) yaşam tarzı olduğu görülür.

ABD Başkanı Truman 1947 yılında Baylor üniversitesinde yaptığı konuşmada "ABD sistemi bir dünya sistemi olmadan yaşayamaz" diye buyurdu. Bu noktada Gramsci'nin şu sözünü hatırlamak gerekir. "Ekonomik ve Politik hegamonya kültürel hegamonya üzerine kurulur". Evet ABD kendi sistemini dünya sistemi haline getirirken kurduğu politik-ekonomik (siz bunu sömürgecilik olarak anlayın) ilişkilerle birlikte, bunların korunması açısından sigorta işlevi görecek yaşam tarzında ihraç etti, kabullendirmeye çalıştı tüm dünyaya. Hollywood sektörü daha 1930'lu yıllardan sonra rüya ülke fırsatlar ülkesi propagandasını yapmaya başlamıştı. 1950'li yıllarla birlikte CIA kültür-sanat

alanına büyük kaynaklar akıtmaya başladı. Başta Encounter olmak üzere 1000'den fazla sanat dergisi yayınladı dünya genelinde, 60 ülkede kültür merkezleri açtı. Hollywood'a da direk müdahale ederek ABD propagandası yapılan onlarca film çektirdi. Bu faaliyetleri CIA elbette sanatseverliğinden yapmadı, bu kanallar aracılığıyla dünyaya mallarının ardında yaşam tarzında pazarlamaya başladı Amerika. Halkların kültürel hayatına yönelik müdahalesi sömürgeci varlığını geliştirme politikasının bir parçasıdır.

90'lı yıllarda ise iletişim teknolojilerindeki gelişmelerle birlikte emperyalizm kültürünü dünyanın en ücra köşelerine kadar ulaştırmıştır. Küreselleşme (emperyalizm diye okuyun) politikası ekonomik alanda IMF aracılığıyla ülkelere ortak standartlar dayatırken, gündelik hayatta ise tek tip insanlar yaratıyor. İzleyeceğimiz filmden, dinleyeceğimiz müziğe, giyip içeceğimizden ne giyeceğimize, okuduğumuz kitaptan, davranış biçimlerine kadar hayatın tüm alanlarına giren, müdahale eden ve tekleştiren, adına kültür emperyalizmi dediğimiz (şimdilerde popüler kültür diyorlar) olgu insanları o kadar kuşatmıştır ki bilinçaltımıza yerleşmiş ve onların bize sunduğu alternatifler bütün beğenilerimize yön veren olmuştur. Şu anda siz bu yazıyı okurken, her kıtada milyonlarca insan McDonald's'ta Cola içiyor, Lewis kotun altına hangi Nike modelinin yakışacağını düşünüyor, dilinde son çıkan Hip-Hop şarkısı Star Wars filminin kuyruğunda bekliyor muhtemelen.

Şimdi, küreselleşmenin farklı etnik kültürlere görünebilirlik kazandıracağı, özgürlükçü olduğunu, kimse tarafından denetlenemez, yönlendirilemez olduğunu iddia eden Borjuva ideologlarına Radikal gazetesi yazarı Zeki Laçkun gibi sorabiliriz "Bütün hayatı hükmeden ve tek merkezden yayılan bir şey var ve herkesi kapsıyor. Nerede bunun özgürlüğü, demokratlığı? Tam bir hegamonya"

Yoz kültürün destekçileri, tekeller

Ülkemizde de tekeller uzun süredir kültürel alanı denetimlerine almışlardır. Öyle ki; kültür-sanat dergisi çıkarmayan, kitapevi kurmayan tekel kalmamış gibidir. Bu gelişimin tepe noktası ise Doğan Holding'tir. Elinde bulundurduğu gazeteler, Tv'ler, dergiler, Doğan Kitap, DMC müzik şirketi ile gündelik hayatın her alanına sızmışlardır, ve bu olanaklar dahilinde emperyalist kültürün gönüllü acentası durumundadırlar. Beğeniler ve zevkleri tekeller şekillendirmektedir artık. Onların pazarlamadığı kitap satmaz, film izlenmez, müzik dinlenmez olmuştur. Neyin 'in' neyin 'out' olduğunu onlar belirlemektedir. Nerede yemek yenir, nerede eğlenilir, nerede tatil yapılır, giyimde son moda nedir gazetelerin hafta sonu ekleri bunlara ayrılmış, yetmemiş televizyonlarında Life Style (Yaşam Stili) programları yapılmaktadır.

Halka pazarladıkları kültürel ürünlerde eserin niteliği-kalitesi değil, ahlaki görümeye yozlaşmaya sunduğu katkı belirleyicidir. Nitelik diye dertleri olmuş olsaydı; "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak", "Ookuz", "Masumiyet" tarzı filmleri en fazla 50 bin kişi tarafından izlenirken, "Okul", "Kahpe Bizans", "Hırsız Var" filmlerine milyonlar gitmez, İsmail YK adlı şoyların kaseti 500 bin satarken Erkan Oğur gibi ustaların kasetleri çok daha az rakamlarda kalmaz, toplumcu edebiyat eserleri kitapçı raflarında arkalara itilirken bir İtalyan kızının cinsel sapkınlıklarını anlatan "Yatmadan Önce 100 Fırça Darbesi" kitabı liste başı olmazdı... Örnekleri daha da çoğaltabiliriz.

Ve bu gerçekliğin ışığında; burjuvazi görümüz, yoz kültürünü hayatın tüm alanlarına yayıp meşrulaştırarak insanlarımıza kültürünü pazarladığı noktada zevkleri ve beğenileri tartışmayacaksak neyi tartışacağız? Bizlerin bu düzenin içinden kopup geldiğimizi ve de az ya da çok sertlikli biçimlerde onun tortularını taşıdığımızı düşündüğümüzde her birimizin beğenilerimizi "Reaksiyoner ve Zevkleri" daha açıktan tartışması gerekmez mi?

Özgür bir yaşam için renkleri ve zevkleri tartışalım

Renkler ve zevkler tartışılmaz mantığının ardında bir zaafın, geri-düzene hizmet eden bir kültürün yaşatıldığını, yaşatılmak istendiğini bilmeliyiz. Bu mantıkta, kişinin kendini "ben böyleyim, beni böyle kabul edin" diyen dayatması vardır, Bu sözün kullanıldığı yerde değişme, gelişme olmayacağını bilmeliyiz.

Bu düşünce tarzı tüm insanlar açısından tartışmalı olsada esas olarak yeni bir dünya yaratma kavgasının içinde olan, devrimcilik yapma iddiası taşıyanlar açısından sorunlu bir durumdur. Burjuvaziye karşı mücadele yalnız politik alanda değil kültürel boyutta da süren bir mücadeledir. Burjuvazinin görümüz-yoz, bireyci-tüketici insan profilinin karşısına, düşünen-üreten-paylaşımcı-eşitlikçi insanı yaratma mücadelesidir. Hem bu mücadele içinde yer alıp hem de burjuvazinin kültürünü, yaşam tarzını içimizde büyütmek çelişkili bir durumdur. Çelişkiyi çözmez, devrimci kültürü içselleştirmezsek çürüme geriye dönüş kaçınılmazdır. Burjuvazinin kültürel hegamonyasına girerin, politik hegamonyasına karşı koyma damarları kesilmiş demektir.

Devrimci, sosyalist kültürü özümsemekle birlikte, en geniş kitlelere de taşımak zorundadır. Burjuva yaşam tarzını eleştirmek alternatif sunamadığımız noktada izlenesel olmayacaktır. Alternatif olmak yarının (iktidarın) değil bugünün sorunudur. İnsanların beğenilerini eleştirirken, "şunu okuma-izleme-dinleme" derken (nedenlerini anlatarak tabii) neyi okuyacağını, dinleyeceğini, izleyeceğini de söyleyebilmeliyiz. Bu anlamda "özel hayat" "renkler ve zevkler" gibi kalıpları yıkmak için her alanda alternatifler yaratmalıyız. Halk kültürüne sahip çıkmalı, ileri taşımalıyız. Bu kültürel anlamda da donanımlı olmaktan geçer.

—o—o—

İngiliz gazeteci Simon Kuper'in "Futbol Asla Sadece Futbol Değildir" adlı bir kitabı var. Bizde bu kadar sözden sonra şöyle diyebiliriz; emperyalizm kültürünü hayatın tüm alanlarına dayattığı günümüzde kitap sadece kitap değildir, müzik sadece müzik değildir, film sadece film değildir, Lewis, Cola, Hamburger sadece tüketim maddesi değildir ve sınıflı dünyada zevkler ve beğeniler asla masum değildir...

1-) Soğuk savaş dönemi boyunca eski "sol"cuların ve sosyalist ülkelerden kaçan "aydın"ların CIA'nın denetimi ve parası ile yayınladıkları sosyalizm düşmanı "kültür-sanat" dergisi.

2-) Dünyadaki iletişim olanaklarının %65'i Amerika'nın denetimi altındadır. Bu gücün ne işe yaradığını bir dönem Başkan yardımcılığı yapan Brzezinski şöyle açıklar "Amerika gücünün temeli, geniş ölçüde iletişimde dünya pazarına egemen olmasına dayanır. Bu güç, kitle kültürü yaratır. Bu da siyasi anlamda etkili olur"!

Not: ARKADAŞLAR TARTIŞMA KONUSUNA İLİŞKİN, DÜŞÜNCESİ, ÖNERİSİ, ELEŞTİRİSİ OLAN ARKADAŞLARIN DEĞERLENDİRMELERİYLE SAYFALARIMIZ AÇIKTIR. BU KONUDA TARTIŞMAYA KATKI SUNMAK İSTEYEN ARKADAŞLAR GEÇ KALMADAN BLOKLARDAKİ N-İ'CULAR ARACILIĞIYLA DÜŞÜNCELERİNİ İLETEBİLİRLER. HEPSİNİ YAYINLAYACAĞIZ.

N-İ

Düze varalım

Şiir

Öyle kanadık ki
ve öyle çok
yaralıdık ki biz bizi
hangi kitabı açsak küfür
hangi ırsa kulak versek
bir hançer gizli.
Vakti geçmiş
yiğidi öldürüp hakkını vermenin
yiğitliği
Yiğitlerle beraber gömüyorlar şimdi
görüp
mezarında tepiniyorlar.

Dar vakitler bunlar
Her darın düzü var
Ey geride kalanlar
düze varalım
kancık vuralım
Silahsa silah
kalemse kalem
nerdin direncini
dost elinde ışıldayan hançeri
kıralım ha kıralım
Onlar yıktı yıkıyor
biz bir daha
bir daha kuralım

Ey geride kalanlar
dar vakitler bunlar
kancık vuralım
kıralım
kuralım
düze varalım
düze varalım

13 Şubat 2005

Viz Gelir
Bir devrimcinin yaşamı güzelse mizah onun kokusudur.
Viz Gelir
CANI İSTEDİĞİ ZAMAN ÇIKAR-DI.
3 MAYIS 2005
Sayı: 76
DİK DURDUĞUMUZ İŞİN HERŞEY YOLUNDA!
Viz Gelir
CANI İSTEDİĞİ ZAMAN ÇIKAR-DI!

Sincan F Tipi Hapishanesi'ndeki
DHKP-C davasından yargılanan
tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

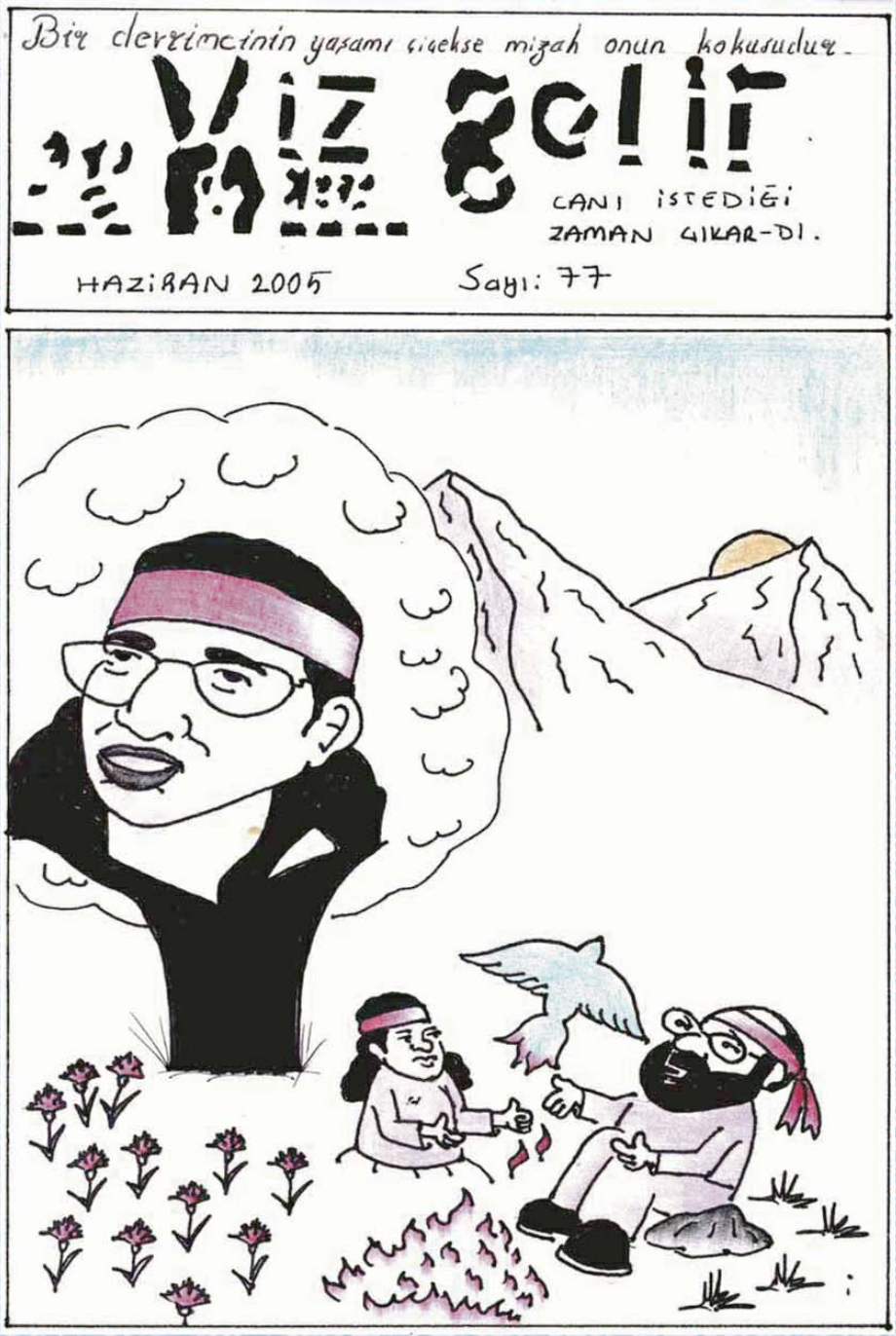
Bir devrimcinin yaşamı çiçekse mizah onun kokusudur.
YÜZ GÖZ
CANI İSTEDİĞİ ZAMAN ÇIKAR-DI.
HAZİRAN 2005
Sayı: 77

Merhaba.

Merhaba;

Disiplin Kurulu'na, Sansüre, imha kararlarına rağmen yine okurlarımızla buluşmanın heyecanı içindeyiz. Viz Gelir zaten tecrit kodüllarına meydan okuyarak doğdu. Duvarları, gatileri aştı, tel örgülerden geçti, yağmurda ıslandı, güneşte pişti! Çizgi çizgi çoğalarak, geliştirerek bugünlere geldi. Sansüre, imha politikalarına da "Viz Gelir!" diyerek yoluna devam ediyor, edecek de...

Bu sayımızda yine mahallelerden haberler ve F Tipi Hallerini, yani hüzün hallerimizi çizgiye dökmeye çalıştık. Tabii "hüz" deyince geçen sayıdan bu yana yaşadığımız tarihsel günleri unutur muyuz hiç? 8 Mayıs'ı 9 Mayıs'a bağlayan gece Kızıldere'nin faşizme karşı zaferini, faşizme karşı kızılbandını kuşanan Fidan'larımızla karşılayıp, 60 yıl önce olduğu gibi faşizmi yine "inine göndereceğiz" diye and içerek kutladık. Çok beklemedi Karulumuz. 26 Mayıs'ta bedenleriyle birlikte 1 Haziran'da yürürlüğe giren TCK, CMUK, CİK gibi yeni zulüm yasalarını da tutuşturarak ölümsüzleşti.... Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

2007 Dincan Seçmeleri'nde performansıyla herkese "Vay bee!" dedirten "Mahallenin Delikanlısı"nın bıraktığı takarlanmış coşkusu, mutluluğu, sevinci görülmeye, yaşanmaya değerdi. Çizgilerimizle yansıtmaya çalıştık....

Güncel konuları da ihmal etmedik tabii ki. "Nazım Hikmet Vatan Hainliğine Devam Ediyor Hâlâ!" dedik 3 Haziran'da. Nazım'ın şiirlerini yasaklayan, "Vatan Haini" şiirini okuduğu için Muğla'da liseli bir genci gözaltına alan zulmün bekçilerine "Vatan haini arıyorsanız BİZ DE VARIZ, İŞTE BURADAYIZ!" dedik.

Tecrit vatanseverlikse, sansür, imha kararları, linç, provokasyonlar vatanseverlikse; halkın tek göz gecekondusunu yıkıp arsasını tekellere peşkeş çeken imar planları vatanperverlikse; acımasız, yoksul bırakan IMF programları vatanperverlikse; işgal ortaklığı vatanperverlikse, SEKA'yı, TÜPRAŞ'ı, Seydişehir Alüminyum'u satmak, TÜSİAD'a "emredin ya-palım" deyip halk "ayız" deyince kulağının üstüne yatmak vatanperlikse biz de Nazım usta gibi "vatan hainliğine devam ediyoruz hâlâ, edeceğiz de!..

Geçen sayımızdaki "Anti-Amerikancılığı Önleme Günleri"ne ilişkin politikacılardan gelen yoğun talep üzerine bu sayımızda da "sansür değerlendirmeleri" yapmaya karar verdik. Sansür nedir, kimdir, kimlerdir, kim kimi neden, niçin, nasıl sansürler?* Sansürlesek de mi LYAJ SAKLASAK, sansürlemesek de mi LYAJ SAKLASAK?* tekerlemesini hangi Disiplin Kurulu üyesi daha iyi, takılmadan söyleyebilir?... gibi aklımıza takılan bazı sorulara sizler için cevaplar bulmaya çalıştık. Marko Paşa'dan bugüne en çok sansürlenen mizah dergisi olarak bu konuda uzmanın sayılırız ne de olsa!..

Ne bir sürpriz! 20. yıl vesilesiyle, geç de olsa yılların eskitemediği Gurup Yorumcu'lardan "Mahallenin Bozacısı" İhsan ÇİÇEKLİ'yle yaptığımız küçük bir röportajla karşınızdayız.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

VİZ GELİR

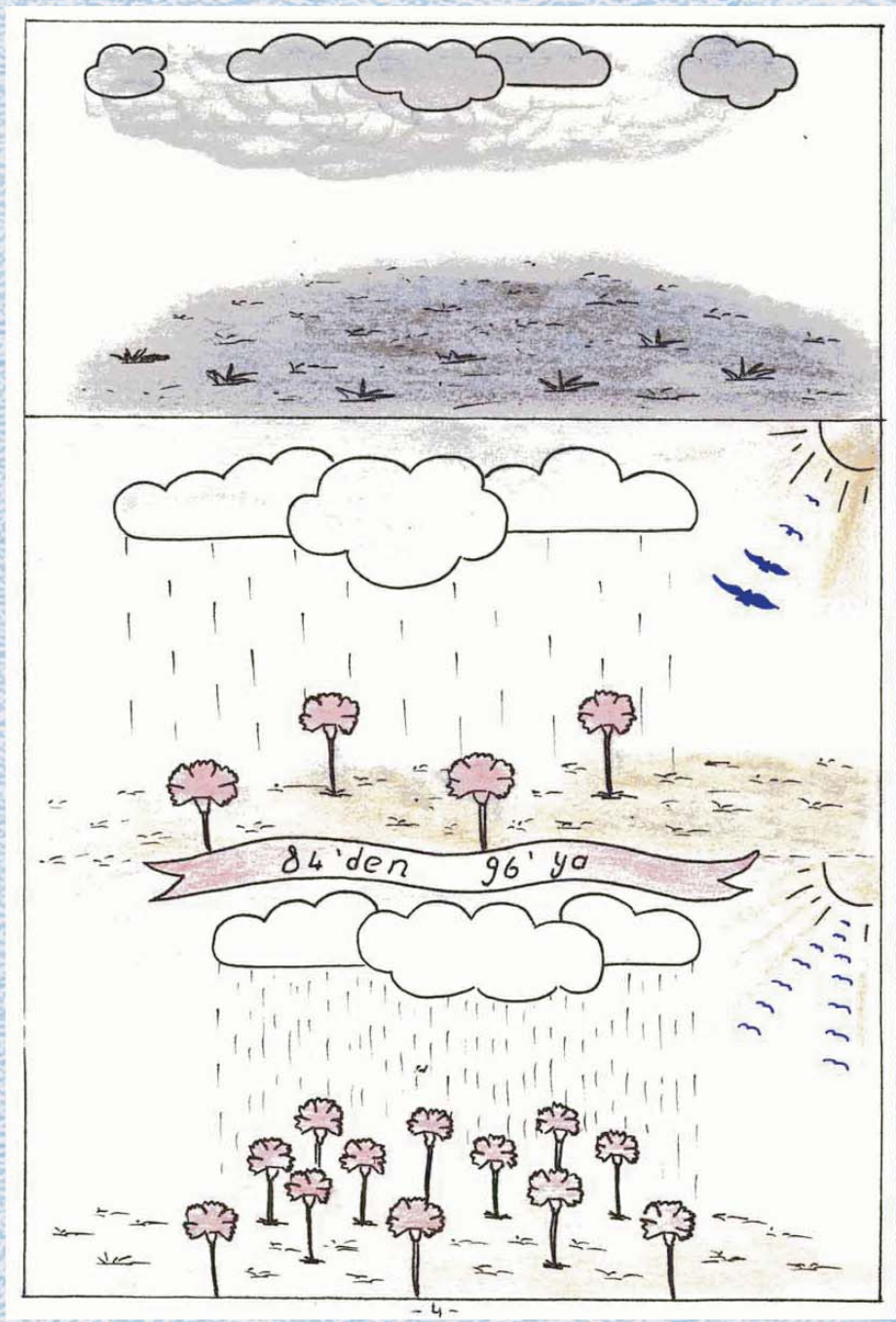
84'den 96'ya
-4-

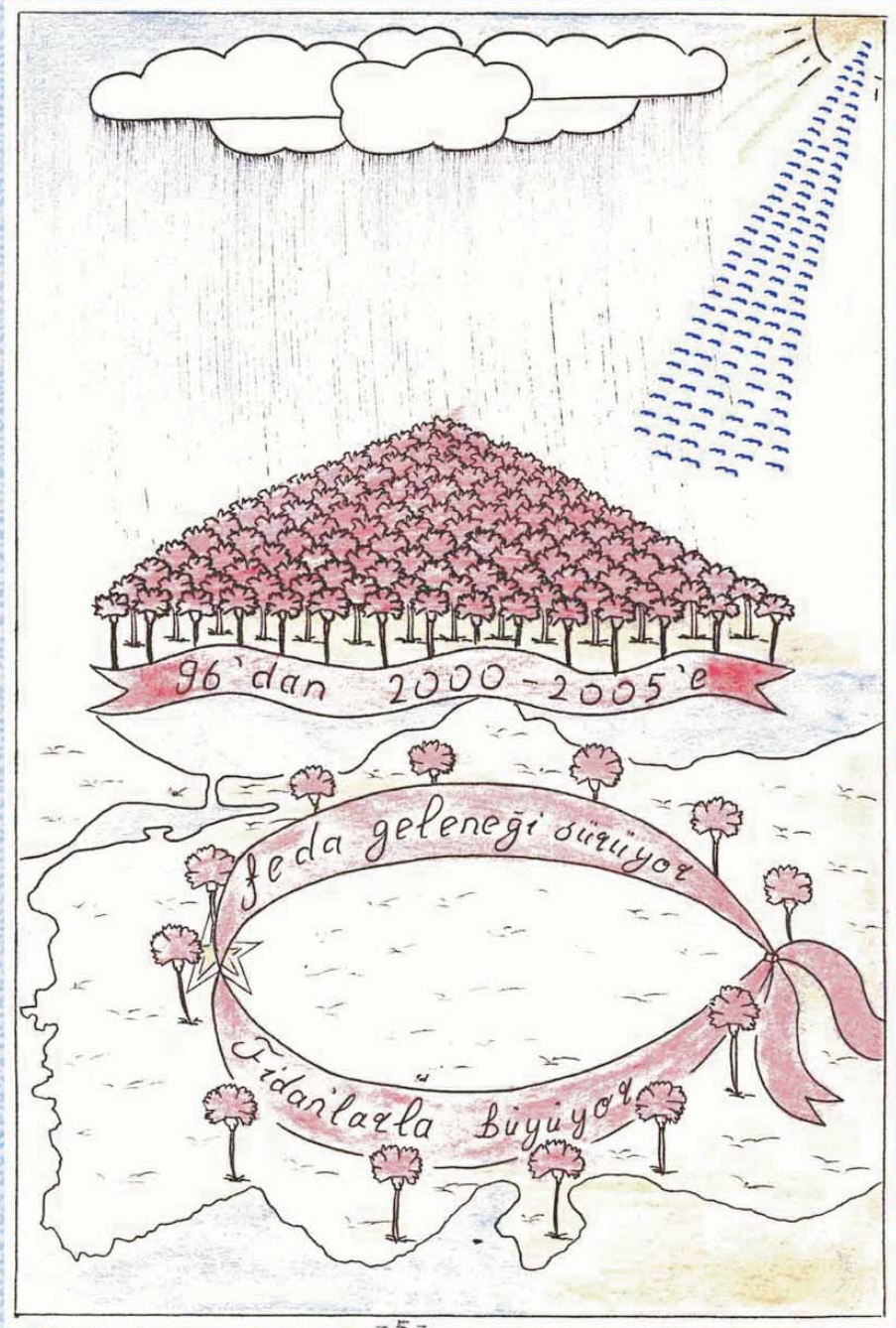
96'dan 2000-2005'e
Feda geleneği sürüyor
Şehitlerle büyüyor

Sevgili Günlük

Merhaba;

Sevgili Günlük, yorgun geçen günlerin, haftaların ardından işte yine başbaşayız. Seni ihmal ettim, farkındayım ama ne yaparsın. Viz Gelir olarak okurları, çalışanları hep birlikte amansız bir hukuk mücadelesine girişiktik. Sansür ve imha kararlarına karşı itiraz dilekçesi yazıp duruyoruz. Ama biliyorsun bu ülkede adalet hukuka göre değil, kişilerin konumuna, düşüncesine göre işliyor. İnfaz Hakimliği itirazımızın "REDDİNE" kararı verirken bu yargımızı doğrulamış; "Bu düşüncelerle Viz Gelir'lerin imha edilmesi uygundur" demiş bir "hukukçu" olarak. Nerede bu kararda hukuk? dersen, biz de aradık-taradık, bu kararda öyle birşeye rastlamadık! O nedenle de Viz Gelir okurları, çalışanları olarak ulaşabileceğimiz her yere; gazetelere, sendikalara, odalara, derneklere ... mektup yazıp durumu bildirelim, bir de onlara soralım, belki onlar "hukuk"un nerede olduğunu biliyordur diye düşündük... Hâlâ "buldukbuldu" diyen çıkmadı.

Sevgili Günlük, sansür-tecrit-imha sadece bizim sorunumuz da değil. İçeride-dışarıda bu mekanizma herkese karşı işliyor, işletiliyor. Trabzon'da 5 TAYAD'lıya "Hapishanelerde Neler Oluyor? Bilmek Hakkınız!" dediklerini için neler yapıldığını hatırlarsın.

Ama tecritle, sansürle desteklenerek 5 yıldır sürdürülen imha politikasını ezip geçen bir destan; yaşayanları, yaşatanları böyle küçük engeller durduramaz tabii... 60 yıl önce, 8 Mayıs 1945'te Berlin'de parlamento binasına kızıl bayrak çekerek dünya halklarının zaferini ilan eden Kızılordu'yu, Hitler faşizminin durduramadığı gibi... Tarihin gördüğü en görkemli günlerden biri olan o zafer gününün bugün üstü örtülmeye, çarpıtılmaya çalışılsa da, sosyalizmin tüm ezilen halkların tek kurtuluşu olduğu gerçeğini yokedemezler, yokedeme yecekler. Çünkü 8 Mayıs'ı 9 Mayıs'a bağlayan gece fidan olmak isteyen yoldaşlarımızın anısına, Berlin'de parlamento binasına çekilen kızıl

bayrağın parlak yıldızı aktı, gelip kondu... Böyle anlarda durulur mu? Biz de, marş söylemeden yürümek bize yakışmaz diyerek o gece bayrağı devralan yoldaşlarımızı uğurlarken türkülerimizi, şiirlerimizi haykırdık hep bir ağızdan. Sevgimizi, coşkumuzu türkülere yükledik. Sansürcüler bunu engelleyemedi ama boşa da durmadılar. Hapishaneden hapishaneye akan sevgi selinin önüne taş koymaya, bentler örmeye çalıştılar. Nasıl mı?

19 Mayıs 200[illegible]

Merhaba Serdar;

Fidanlarımızın coşkusuyla, heyecanla kucaklıyorum sıkıca. Daha önce bir faks ve bir mektup yazmıştım sana. Her ikisi de "Ölüm orucunda olan kişilere destek vermek ve haberleşmenin amacının örgütsel olduğu..." gerekçesiyle engellendi, imha kararı çıkarıldı.

Anlaşılıyor ki duygularımızı ifade etmekten çok rahatsızlar. İnsanın arkadaşlarına iki satır yazmasını, duygularını dökmesine bile engel koyuyorlar. Sonra da diyorlar ki "Ölüm orucuna destek veriyorsun." Bu bakış ve uygulamalarıyla, bu tecrit politikasıyla direnişi teşvik hatta teşvikten de öte direnmeye mecbur bırakan kendileri değil mi? Mektup engellemeyle direniş biter mi? Olsa olsa direniş azmini, kararlılığını büyütürsün. Haksızlığa, hukuksuzluğa karşı öfkeyi, kini büyütürsün.

Daha önce yazdıklarımda Adnan Yücel'in "FİDANCA" adlı şiirini yazmıştım sana. Şimdi yazmıyorum. Kutluyorum demiştim, şimdi demiyorum. Coşkunu, sevincini, heyecanını paylaşıyorum demiştim, şimdi demiyorum. Ne olacak yani? Moralin mi bozulacak? Direniş mi bitecek? Ne olacak?

Sevgili Serdar; seni gülüyorum inan ki. Sen de gül olur mu?. Şimdi sıkı kucaklıyorum, yeniden engellenir ya da engellenmez mektuplarım, bekliyorum. Ama biz keyfi - hukuksuz engellemeler kalkıncaya kadar

hergün yazmaya devam edeceğiz sana.

Tekin Tanğün

— o —

Dur, hemen kapatma sayfanı. Bir örnek daha vereceğim bak;

Sevgili Serdar,

(.....)

Bugün yola çıkışınızın 13. günü. Sana daha önce de iki mektup bir faks yazmıştım. Ama ölüm orucunda olan kimseye destek ve örgütsel amaçlı yazıyormuşuz gerekçesiyle engellendi, imha edildi.

(.....) sadece bir hafta içinde 70'ten fazla mektup, faks imha oldu. Kafa engizisyon kafası. Yazmayınca hersey bitecek, görmezden gelirsen yok olmuş olacak. Dünya dönmüyor dersen dönmediğine inanacaklar. Bu, çaresizlik değil de nedir? Bu da bizim gücümüz. Yoldaşlık sevgimiz. Tarihin, geleceğin bizden yana olduğunun kanıtı.

22. 11. 2005

Mehmet Kulaksız

— o —

Sevgi selinin sahipleri diyorlar ki;

Sevgili Serdar Abi;

Fidanlarımızın sıcaklığıyla kucaklıyorum, alnından öpüyorum.

Nasılsın diye sormayacağım. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Olman gerektiği gibisin. Bundan hiç şüphem yoktu.

Senin, Fatma ablanın yola çıktığınızı duyduğumuz günden bugüne bize ulaşmaya çalışıyoruz. Fakat istisnasız (yanılmıyorsam) bugüne kadar bizim buradan bunu başarıp çıkmadı. Nedenini tahmin edebiliyorsundur. Bugünlerde öyle çok imha kararı aldılar ki, sayenizde bir bize, bir savcılığa yazıyoruz. Ben daha önce tek yazmıştım fakat toplu gelelim dedik. O da M.Ö. komisyonu engeline takıldı. Bugün ablıca şansımı deniyorum. Sakın bana "şansını çok zorlama" deme. Kesinlikle kararlıyım, zorlayacağım ....

22.05.2005
Taylan Aydoğdu

— o —

Yaa, işte böyle sevgili Günlük. Tecrit, uygulayanda mantık da bırakmıyor!

Onlar böyle küçük işlerle uğraşadursunlar, Faruk'umuz kızıl bir ok olup TCK'yı, Cik'i de yakıp kül ederek hedefine saplandı. Tüm yasalarının, yasaklarının hükmü işte buraya kadar. Anısı önünde saygıyla, bağlılıkla eğiliyor ve şimdilik hoşçakal diyorum. Çünkü TAYAD'ın düzenlediği, 25'indeki "Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" konulu uluslararası sempozyuma davetliyim. Bu daveti kaçıramam, kaçırmamalıyım. Sonra görüşmek üzere...

* * *

1
MLICK
2
3
Yanına geldim. Bundan böyle seninle görüşeceğim.
BALACAR

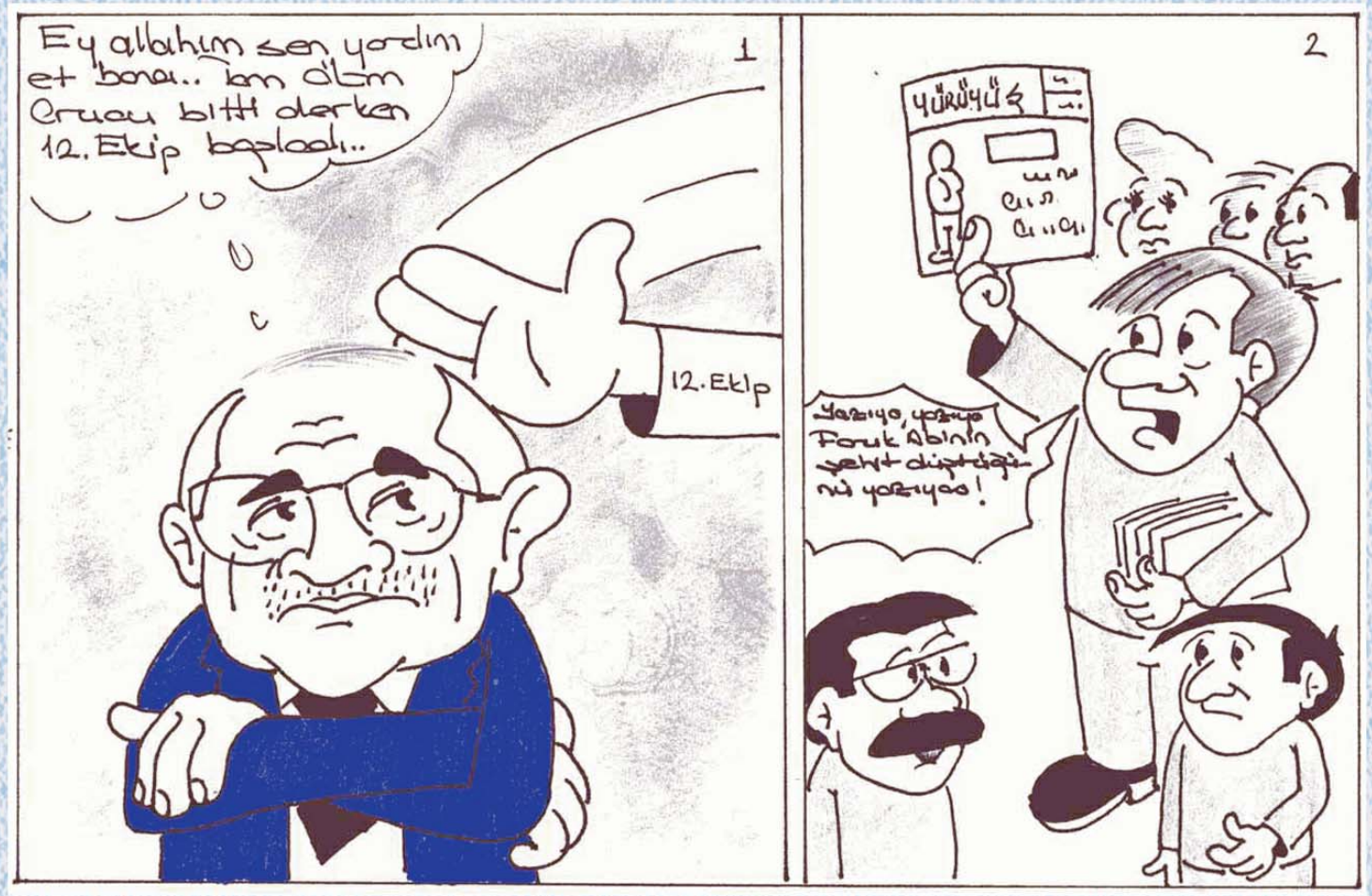
Ey allahım sen yardım et bana.. bm dİm Cruau bitti derken 12. Ekip başladı..
1
12. Ekip
2
yaşıyo, yaşıyo Faruk Abinin yeni dişi yaşıyoo!

YAZI40
YAZI40
FARUK ABİNİN
ŞEHİT DÜŞTÜĞÜNÜ
YAZI40
3
Yaktın beni
Faruk!

Konuşan Odun

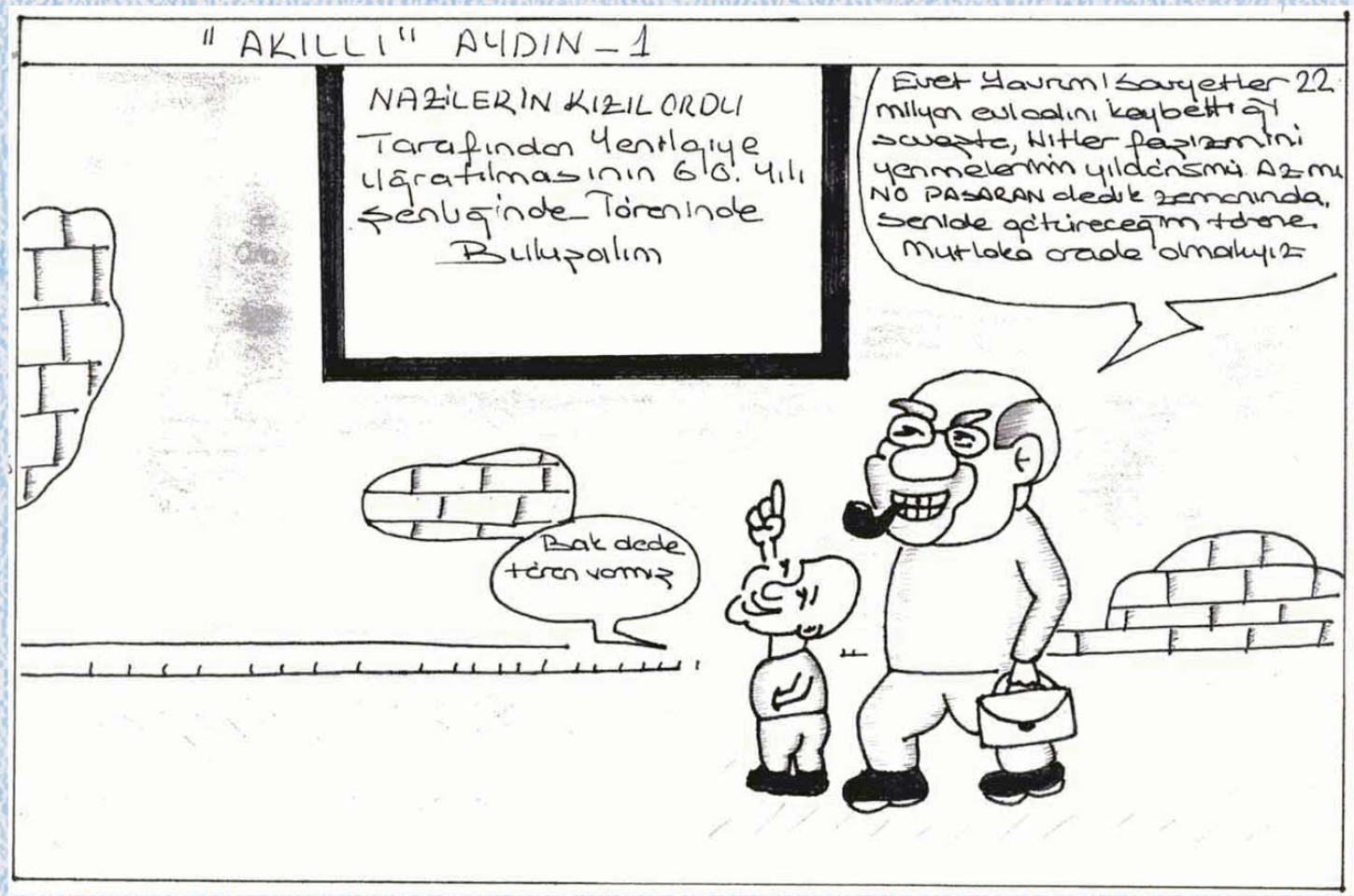
" AKILLI" AYDIN – 1
NAZİLERİN KIZIL ORDU Tarafından Yenilgiye Uğratılmasının 60. Yılı Şerefine Törenine Buluşalım
Evet Yavrum! Sovyetler 22 milyon evladını kaybetti ya savaşta, Hitler faşizmini yenmelerinin yıldönümü. Aynen NO PASARAN dedik zamanında, Senide getireceğim törene. Mutlaka orada olmalıyız
Bak dede tören varmış

10 Metre Sonra...
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR
TECRİTE KARŞI
FIDAN-KALŞEN 12. Ölüm Orucu Ekibi Direnişe Başladı
Aman uzak dur ordan yavrum. Gobek gel buraya. Onlar ölümsever. 6 yıldır ölüyorlar. Yinede ölmekten bıkmıyorlar. Kim ölerek kazanmış ki bunlar da kazansınlar!..
Niye ölüyorlar? Tecrit ne? Bunlar kim dede?
Olmadı işte!.. Dedende kıvırtıyo. Gocuğuz mocuğuz ama yenezler!!!

AB YE
UYUM
Sikida
Sik
Paket paket demokras
i yağıyor. Aman ton
rim yıllardır bekle
yip durduğumuz
deurim bu!
Ayy... Hayri
bunlar çok güzel.
Bir tane yakalaya
bilir miyim
dersin?

Provokasyon
CIK
LİNÇ
İşkence
Eğitim Sen Davası
Sansür
İMK
Ahh.. Bunlar paket değil tuğla tuğla! Hem DEMOKRASİ GELECEKTİ!!!
Gözün kör olsun Hayri! Sen 12 Eylülde böyle yapmıştın. Yeter artık annenin evine gidiyorum.

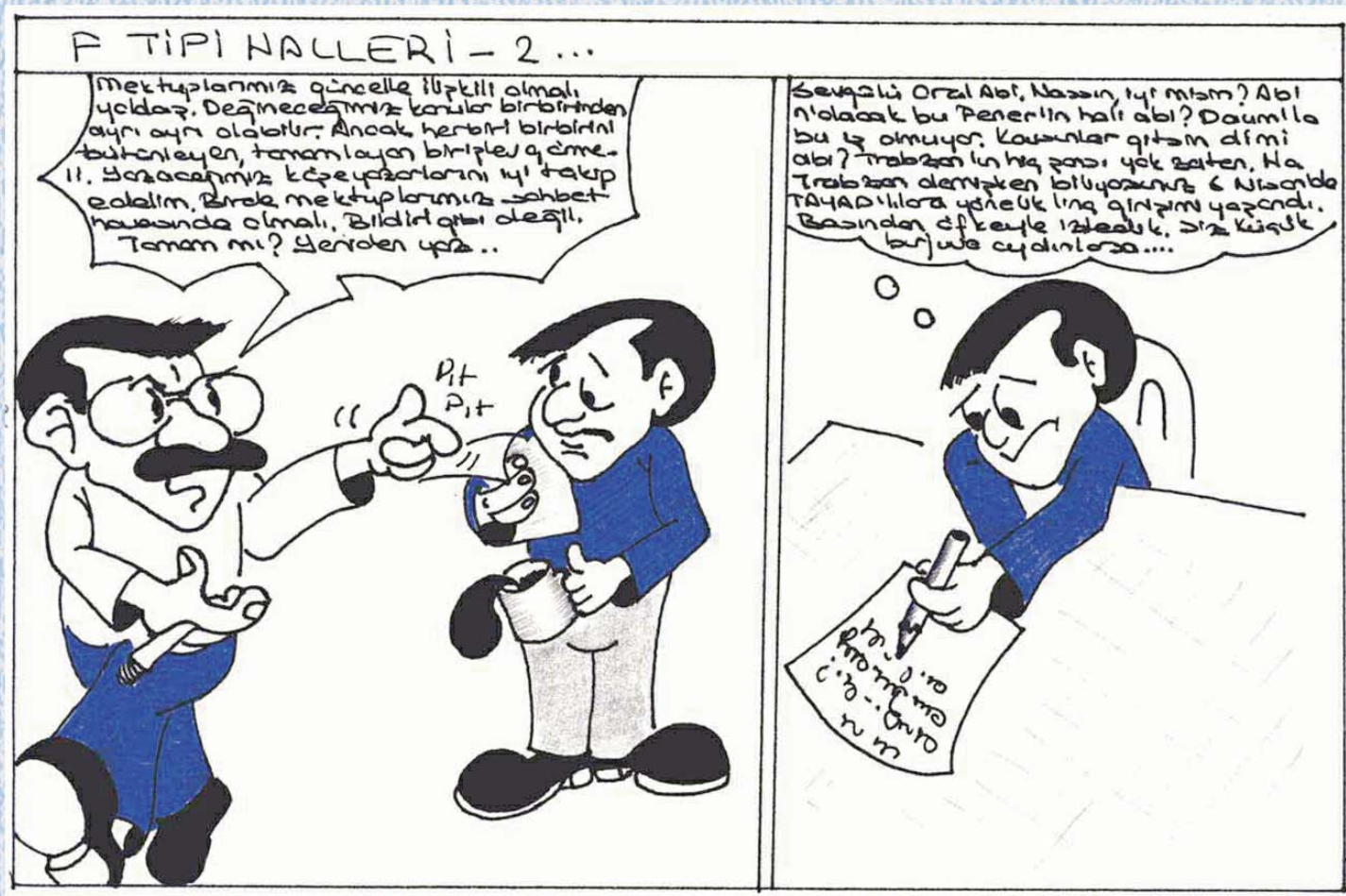
F TİPİ HALLERİ – 2...
Mektuplarımız güncelle ilişkili olmalı yoldaş. Değineceğimiz konular birbirinden ayrı ayrı olabilir. Ancak herbiri birbirini bütünleyen, tamamlayan birliğe ulaşmeli. Yazacağımız köşeyazılarını iyi takip edelim. Birde mektuplarımız sohbet havasında olmalı. Bildiri gibi değil. Tamam mı? Yeniden yaz..
Pıt Pıt
Sevgili Orzal Abi, Nasıl, iyi misin? Abi n'olacak bu Pererin hali abi? Daimi bu iş olmuyor. Kaçsınlar gitsin dimi abi? Trabzon'un hiç şansı yok zaten. Ha Trabzon demişken bilyozuntu 6 Nisanda TAYAD'lılara yönelik linç girişimi yazıldı. Basından öfkeyle izledik. Siz küçük burjuva aydınlarsa....

Mühüm Meseleler

YALANCI BAHAR !

Son günlerde beni kahreden olaylar hep üstüste geliyor. Kendimi yalancı baharа atılmış da ciğek açan Okaliptüs ağacı gibi hissediyorum sevgili Okurlarım.

Neden mi ? Bakınsanıza hükümet reformasyona kapıldı, AB'yi unuttu - unutacak, Hitler'in "Kavgam" adlı kitabı en çok satanlar listesinin başına yerleşmiş durumda, Orhan Pamuk'un kitapları yakılmak istendi, Trabzon'da halkın hassasiyetleri, bilen birileri tarafından kaşındıkça kaşınıyor, Nazım'ın "Vatan Haini" isimli şiirini okudu diye bir lise öğrencisi gözaltına alındı... Bunlara baktıkça benim bile canım karanıyor, fikrim karışıyor valla !..

Küreselleşmenin yağılması dolu dizgin sürerken bizde herşey uçlarda seyrediyor. Sağcısı daha sağa, solcusu daha sola gittikçe gidiyor. Bir türlü "orta yolcu", "akıllı solcu" olamıyorlar. Üç-beş akıl selim sağı anlayan olarak "Bırakalım sağ dışılığı, uygar dünya ile birlikte yürümesini öğrenelim. Küreselleşmenin kanatları pencerenizin camına tık tık vuruyor, alalım içeriye, cik cik ötsün diye, pır pır edip ülkemizin üstünde özgürce uçsun..." diye çırpınmamız da kâr etmiyor ya, hep ona yanarım...

Tüm dünya, kaşığından milliyetçiliği sökülüp atarken şu Trabzon'da yapılanlara bakın. Binlerce kişi toplanıvermiş beş solcu gence saldırıyor. Ülkemizin imajı bir anda sıfıra düşüyor. Demokratikleşmeden, hak ve özgürlüklere saygılı bir yönetimden övgüyle sözeden Avrupalı dostlarımızın bu yaşananlar karşısında üzüntüsünü tahmin bile edemiyorum. Küreselleşme olgusu her tarafı sarmış, yaprak kımıldasa bütün dünyanın haberi olduğu bir çağda güpe gündüz böyle şey yapılır mı ? İnsan biraz hassas olmazmı ? Affınıza sığınıyorum, kırmızı görmüş boğa gibi iki kişiyi linç etmeye kalkan, kurt işareti yapanları gel de anlık şimdi. Onların nasıl değiştiğini, artık beyaz olarak görmediğini, bilgisayar başından kalkmadıklarını anlat anlatabilirsen dostlarımıza. Şimdi herkes, " Bu çağda bunu yapanların 1915'lerde Ermeniler'le yaptıkları da yüzde yüz

doğrudur" diye düşünmez mi?

Hadi bunların ki "milli hassasiyet" diyelim. Ya şu bokmadan usanmadan yazan değerli okurum Heri'ye ne deneli? Bir insan nasıl olur da dünyaya böyle gerçeklikten uzak bakabilir, inanamıyorum. Herşey ortada, şeffaf ama onun aklı benim toplum zamanımdaki gibi bir karış havada." Linç girişimi bir provokasyondur" diyor. "Genelkurmay'ın talimatı MHP-polis işbirliğiyle uygulanan planlı-programlı bir tertiptir" diyor. Burada kalsa iyi. Ama ne mümkün! Tutturmuş "Bu memlekette bağımsızlık ve demokrasi için mutlaka AB ve ABD emperyalizmine ve onlarla işbirliği içinde olanlara karşı çıkmak, mücadele etmek gerektiğini; hücrelerde 11 yıldır ölüm orucunun da 12. ekibin ölüme yatmasının da ve 'demokratikleşme' diye sunulan faşist kasalarla tecritin korunmaya alınmasını protesto için bedenini tutuşturan Faruk KADIOĞLU'nun da bunun için şehit düştüğünü..." söylüyor.

Bu çağda protesto için kendini yakmak ne korkunç şey! Doğrusu diyemiyorum, olmaz, olmamalı böyle şeyler sevgili okurum Heri. Belki eğilimden kaçmıştır ama artık çağ değişti. Küreselleşmeye karşı direnilmez. Direnenlerin sonu da hüsran oluyor. Gerçekçi olmak lazım. Bak, II. Dünya Savaşı'nın zaferini bile artık Putin-Bush el ele kutluyor. Stalingrad önlerinde çarpışılan günler çok gerilerde kaldı. Artık kızıl bayrak dikebileceğiniz bir Reichstag yok! Hadi kazandınız diyelim, bayrağınızı nereye dikeceksiniz? Beyaz Saray'a mı? Orralarda kılıç uğurtmuşlar Hercliğim, uğan artık! Şimdi "akıllı" olma "reel politika" yapma zamanı. Bak önceden devrim de devrim diyen DİSK'e; "Fabrikamı Geliyorum", "İşimi Geliyorum" pankart ve dövizleriyle o coşkun günü 1 Mayıs'ı, nasıl da bayram gününe, sevginin paylaşıldığı güne çevirdi.

İşte sevgili okurlarım, benim umudumu tazeleyen "Umut hâlâ proleteryada, güzel yarınlar onların nasırlı elleriyle kurulacak" inancımı güçlendiren DİSK'in yarattığı bu sevgi seli oldu.

Esen kalın---

Zihni Fikri KARIŞIK

*IMF Başkan Yardımcısı Anne Kruger "Asgari ücret düşürülsün" talimatını verdi.
Tisk Başkanı BAYDUR hemen atladı: "Zımdan kaldırılsın" dedi.
1
2
TİSK

* " Baba beni okula gönder "
1
ABC
1
3
2
2
Baba kurban sana
Baba beni okula gönder
- 32 -

3
Yarın getirmeyen gelmesin
Kayıt taksidi parası
Tebeşir parası
Fotokopi
Temizlik
Yakıt
Şu Parası
Bu parası
4
Baba beni okula gönderme!

SATILIK
BİBEREK
0535..
-39-

"Satılık Böbrek" ilanı! Öyle ticaretlik olmaz hemşerim. Toptan alacaksın, toptan. Benim gibi herşeyi masaya koyacaksın.
SATILIK BÖBREK 0535...
?!

ÇIRAK

Çok balı bir ülkeydi şu Türkiye. Lordları, kontları, dükleri, şansölyeleri, dı - şardan, ağaları, paşaları kendi ne kadar devirdiyse de " bağdaki üzüm, kovandaki bal" bir türlü bitiriyordu. Hatta çiftliklerdeki mülkiyetlerinin birin - de espri konusu olmuştu bu durum. Baş patron işlerinden bir işine " diz üzeri den, biz dışarıdan bitiriyoruz bu işi, gitti şu ülkeyi " dediğinde nasıl da şiş göbekleri - ni kahkahaya kadar gülmüşlerdi.

Paketteki son kraker i ağzına götürüp poşeti yere fırlattığında boğazında da bir gıcık boşladı. Neyse ki daha önceki kraker kazalarına benzer felaketli bir durum olmadan birkaç gırtlak öksürüğü yaparak durumu atlattı. Sonra etrafa boş gözlerle bakti, bakti. Az ilerideki kısrağın boşını sağa-sola salladığını görünce yine o ülke aklına geldi, ki o ülke de Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanıyor - du. Kısrak boşında da yolunda gitmeyen birşeyler vardı. Bunca ülkeye pek çok mara - retli çırak yetiştirmiş olmasına karşın son yıllarda bu ülkede bir türlü dikiş tuttura mıyordu: Bereket versin " çocuklar" işi sıkı tutuyor, iki rap rap bir - kaç tank gösterdiler mi 6. ay yetiyordu. Ama nereye kadar böyle gidebilirdi?

Karşısındaki kısrakla son kez göz göze geldiğinde kısrağın kulaklarını dikmesinden hiç hoşlanmadı... Kararını vermişti. Sağlam bir çırak bulma - dan işleri yoluna koymak mümkün değildi. İşin suyunu çıkarıp el alemе maclara olmadan derhal bir çırak bulmak için uşaklarına talimat verdi.

- 70 milyonluk ülkeyi teslim edeceğim, sağlam bir çırak arıyorum. Tez elden bu işe adayım diyenlere haber ulaştırın...

Haberi alıp da yerinde duramayanlar gerekli hazırlıkları yaparak ikişer - üçer Amerikanya'ya doğru yola çıktılar. Kimler bokttu ki,; Mustafa Yel - lowrose, Susurluklu Mehmet, Soysete İmam Yafar Nuri, REGETE Dönis Baycall, Chiller, Egowit, Şapkalı Gülegman, Dervişsh sıraya girdiler.

Çırak adaylığına seçilenleri Büyük Patron Bush at ahırının hemen ya - nındaki arpa deposundan koşmacı adaya aldırır.

- Sizleri seçtim çünkü yeteneklerinizi beğendim. Dosyalarınıza baktım, bulunmaz hizmetleriniz var. Çırak aday olarak sizde nasıl diyorlar," Teşbihte hata olmaz"; yeteneklerinizi ona göre sergileyin, çünkü biniciğe sadece bir at lazımdır.

Çıraklar Büyük Patronun karşısında heyecandan ağzını bile açamıyor - du. Bush yarışmanın kurallarını sıralamaya başladı.

- Hepinize vereceğim görevlerden aldığınız sonuçlar sizin referan - sınız olacak ve ona göre kiminle çalışacağımıza karar vereceğim. ŞTE

Senin görevin şu kör topal giden özelleştirmelere el atacaksın.

Mustafa Yellowrose, sen de ülkedeki fanatik İslamcılığı ılımlı hale getireceksin. Artık Amerikan karşıtı bir İslamcılık görmek istemiyorum.

Hey gidi kizipci Baycalli hey! Tezkere kazasından sonra seni bu odaya almak biraz kefilzlik gibi oluyor ama sana devrettiğin ulusu düzeltme imkanını tanıyorum. Sen de ülkedeki Amerikan karşıtlığını törpüleyecek, Amerikanperverlik ruhunu getireceksin.

Derwish, seni demi touralarda görecektik? Ekonomiden anladığın kadar siyasetten de anlasaydın şimdi seninle cırak imtihanında değil, elimizde beyzbol sopalarıyla kimbilir hangi cimenlikte dururduk. Senin görevin yoksullarla mücadele olacak. Unutma, yoksullukla değil, yoksullarla mücadele..."

Görev dağılımı tamamlandıktan sonra rakılar alındı. Bir kraker paketi daha açtı. İştahlarımıza götürdü. Sonra da cıkarak adaylarına dönüp dudaklarını kalifiye sağa doğru eğerek konuştuğu Amerikanca'sıyla sözlerini tamamladı;

- Sorusu olan yoksa derhal işbaşı yapacaksınız. Ben ve adamlarım sizleri çok yakından takip edecek. Attığınız her adımdan bilgimiz olacak. İlk sonuçları haftaya alacaksınız. Sonra da mülakat için görüşeceğiz.

Cırak adaylar ülkeye döner dönmez işbaşı yaptılar. Patronun gözüne girmek için tüm bildiklerini pratiğe döktüler, sattılar, soydular, kandırdılar, yazdırdılar, saldırdılar, dolandırdılar, sulandırdılar...vd. dediler...

Nihayet mülakat günü geldi dayandı. Herkes bulabildiği ilk uçakla Amerikanya'nın yolunu tutarak malum cifftlikteki arpa deposundan bozma odanın önünde sıraya girdi. Diz bağları çözülmüş vaziyette kendilerini patronun karşısında buldular. Patron sinirli bir el hareketiyle oturun işareti verdi. Ardından da konuşmaya başladı. Tabi buna konuşmak denirse. (Çevirilerdeki üslubu yazın ilkelerinin gereği biraz değiştirerek küfürlere rötuşlar yapmak zorunda kaldık.)

— .... (dıt dıt -dıt dıt) bu ne laubaalilik boeyler! Bize Teksas'ın boğaları bile teslim edilmez! Bizi cırak adayı atmakla da aptallık ettiniz. Hele sen RTE, güya tüccarlığınla şişinirsin hindi gibi! Kalk ayağa da anlat marifetlerini.

- Efendim, verdiğiniz talimat üzerine Zapsu ve Eğemen damıl ekibimle AR-GE çalışmalarına başladık. Satılacak KİT'leri tek tek tespit edip rek-

lamlara başladık.

– Aman ne reklam! Kızılderililer bile viski karşılığı Buffalo derisi satarken senden daha başarılıydı. Böyle satış, böyle pazarlık nerede görülmüş? Müşteri arıyordunuz da bizim gönderdiklerimize neden vermediniz? Haaa, cevap ver bakalım.

– Efendim, bizi cıkemeyen bazı marjinal anarşi grupları işlerimize engel oluyorlar. Yine de SEKA'nın işini hallettik.

– Sus, sus! İç politikacı kullandığın lafları bize satma! Herşeyi yüzüne gözüne bulaştırdın, bir de konuşuyorsun. Cık dışarı, konuldun! Seni Ağlayan Duvarı bile zor kurtarır.

– Ama efendim mazeretim var...

– Ne mazereti? Laf salatası yapmaktan başka bir numaran yok. Cık, defol!!!

RTE, patrona daha fazla birşey anlatamayacağını anladığı için boynunu bükerek kapıya doğru yönelir. Diğer cırak adayları RTE'nin kapı dışarı edilmesini sevinçle karşılarlar karşılamasına ya, kendi başlarına gelecekten de bi haberdirler.

– Hizipçi Baycaaall! Bu nedöyle? Sana Amerika'yı sevdir, bu %82 hayra alamet değil demedik mi? Bu rakamlar düşeceği yerde artıyor. Son anketlerden haberin var mı? Amerika'yı böyle mi sevdirdin?

– Başkanım, bizi bu konuda yanlış bilgilendirmişler. Benim yaptığım çalışmalardan sonra anketlerde % 5 gibi küçücük bir rakam çıkıyordu.

– Kimle yaptın o anketi? Aile anketini mi yutturmaya kalkıyorsun? Biz de sana iş teslim ediyoruz. Kimi kandırıyorsun? Cık dışarı, tipsiz!..

Baycaall şeytan çarpmışa dönmüştü. Yerinden kıpırdayamayacak haldeydi. Az sonra iki siyah derili izbandutun kolları arasında kapı dışarı edildi.

Bekleme odasındakileri bir telaş almıştı ki sormayın. Bilgisiz gözleriyle onlara süzerken, bir yandan da kraker yemeye çalışıyordu.

– Gelelim sana komser oğlu komser Memet. Dosyandaki ifadeler çok güzel...

– Teveccühünüz efendim, sayenizde...

– Sözümü kesme! Sonra ne yap-et, ülkeyi komünistlerden temizle demiştik. Yapılıkların yetersiz kalmış. Adamlar her geçen gün daha çok kişiyle karşımıza çıkıyorlar. Nerede hata yaptın söyle bakalım.

– Efendim, bizim esastan uğraştıklarımız çok inatçıdırlar. Bunlara 1000 operasyon yaptık, yetmedi. Trafik kazasından bile siyasi sonuç çıkarıyorlar. Bakın efendim, 5 yıldır hücrelere kapattık, yine başedemedik. Au–

rupa'da, Amerika'da böyle sempatizanları çıkmaya başladı. Bunlarla baş - edilmez efendim...

- Sus, tipsiz! Başedilmez de ne demek?. Ne demek?! Çık dışarı, benim de moralimi bozma. Kovuldun! Senden ancak sığır bekçisi olur! Çık, tipsiz!!!

Komser oğlu Memet'i de kovan Bush, Mustafa ve Derwish'in hâlâ bekleme odasında olduklarını görünce çileden çıktı.

- Siz niye duruyorsunuz daha? Sizin gibi kalitesiz adamlardan onlarca, yüzlerce var burada. Sizinle ne olacak bu memleketin hali? İtibarım pas pas oldu. Sizin gibi adamlardan korkuluk bile olmaz ki bahçeye dikeyim. Kemal senden siyasetçi olmaz, git Amman'a sana iş versin. Hadi görüüüş...

Odada yalnız kalan Bush kara kara düşünmeye başladı. Son anda aklına gelen bir fikirle telefona sarıldı.

- Alo Condi, sen misin? Çabuk şu kızım çocuklarla bağlantı kur. En son Kerkük'te başlarını cıvıvala soktuğumuz için kızmışlardı değil mi? Kafkaslar, Limon devrimi, Portakal devrimi derken onları çok ilkel ettik. İyice bir gönüllerini al, göreyim seni...

O sıra RTE de uçakla ülkeye dönmekteydi. Rüya mı hayal mi olduğunu anlayamadığı birşeyler gelip geçmektedir zihninden. Birinci görüntüde Başkan cilt tilkide at tepüşü yemiş vaziyette bunu tutturmaktadır ve acı acı bağırmaktadır. İkinci görüntüde ise Başkanın onu bekleme odasından kovarken ki son sözü tekrarlanıp durmaktadır zihninde.

"Çeni Ağlama Duvarı böyle zor kurtarır... Çeni Ağlama Duvarı böyle zor kurtarır..."

RTE kendine gelir gelmez telefona sarılır;

- Ömer oğlum, Ağlama Duvarı neredeydi?
- İsrail'de İsrail'de. Hayırdır efendim?

— o —

İlerisi düşünmeden bir laf ettik, ne hale düştük.
Oh, na! Yetmez! Askeri ihaleler, GAP sözleşmesi, Konsept sunum... Daha çok gayret etmesi lazım.
Mr. Bush, Tayyip çok iyi çalışıyor, çok gayret ediyor. Size gayret ettiğimde iyi davranırsınız değil mi?
İSRAİL YAPTIĞI KATLİ ERÇRÜDÜR

"İncirlik üssü için ABD ile kuru kuruya pazarlık yapılıyor" (Basından)
İncirlik'ten uçaklar kalkacak
Kaldıracağız paşam.
İran Suriye sıkıştırılacak
Sıkıştıracağız paşam.
Vereceğiz paşam
Irak'ta baştan yollar açılacak. Her türlü destek verilecek.
İşte bu kadar. Pazarlık dediğin şekilde at pazarlığı değil bu!
-de biz bunu nasıl açıklayacağız
COT

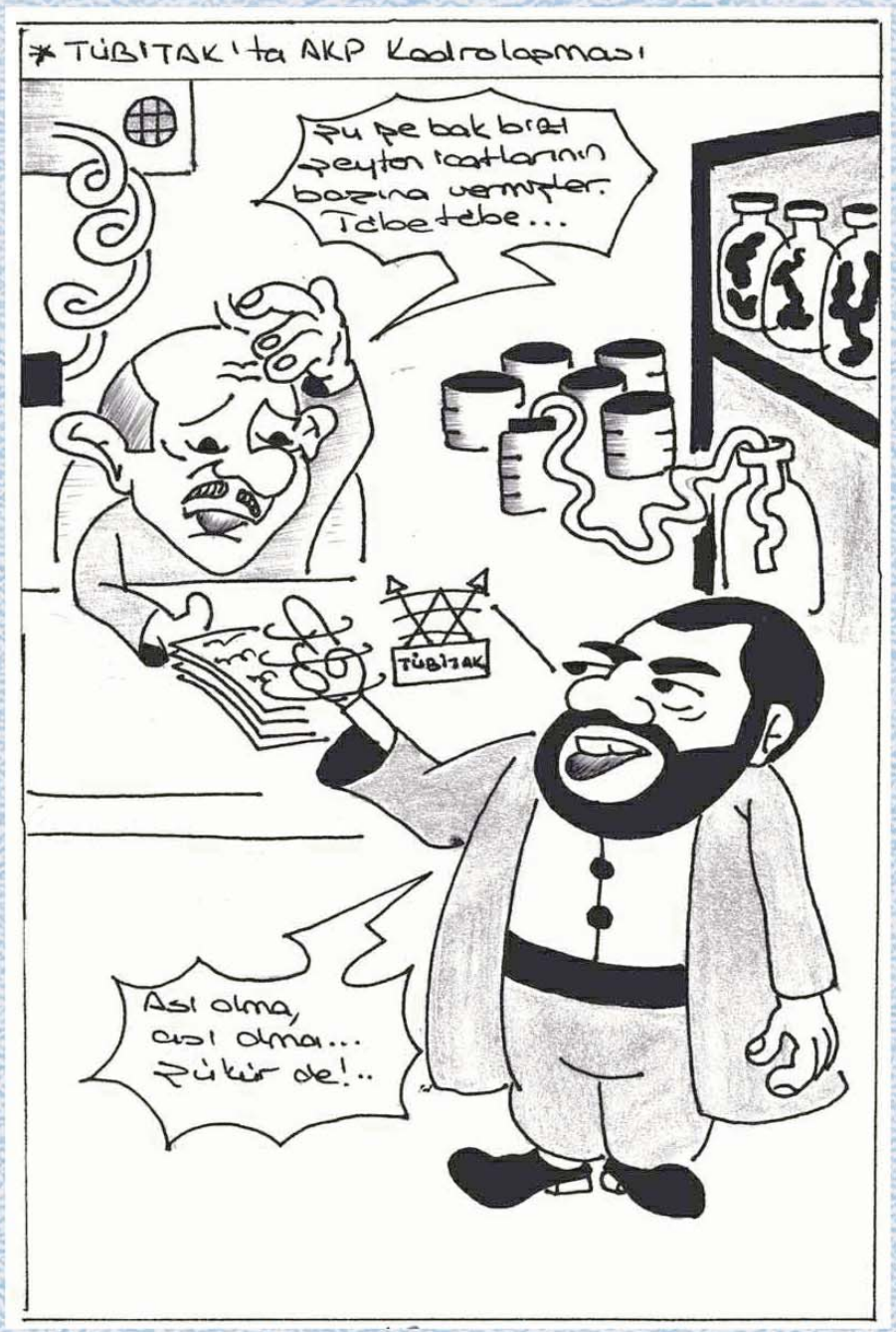
* TÜBİTAK'ta AKP Kadrolaşması
Şu şeye bak bir! Şeytan taşlarının bazına vermişler. Tıbbe tebbe...
TÜBİTAK
Aslı olma, aslı olma... Şükür de!..

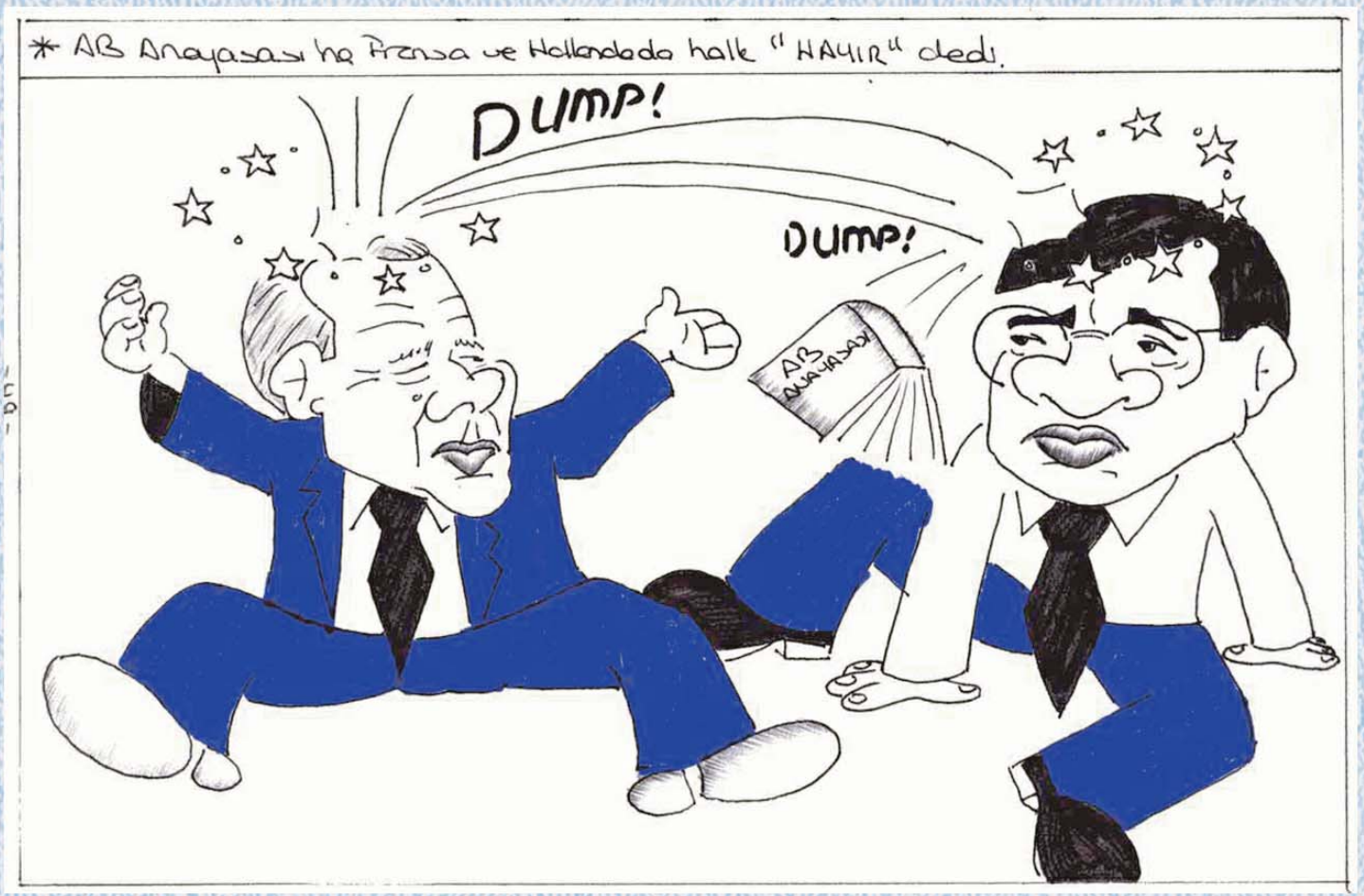
* AB Anayasası ha Fransa ve Hollandada halk "HAYIR" dedi.
DUMP!
DUMP!
AB ANAYASASI

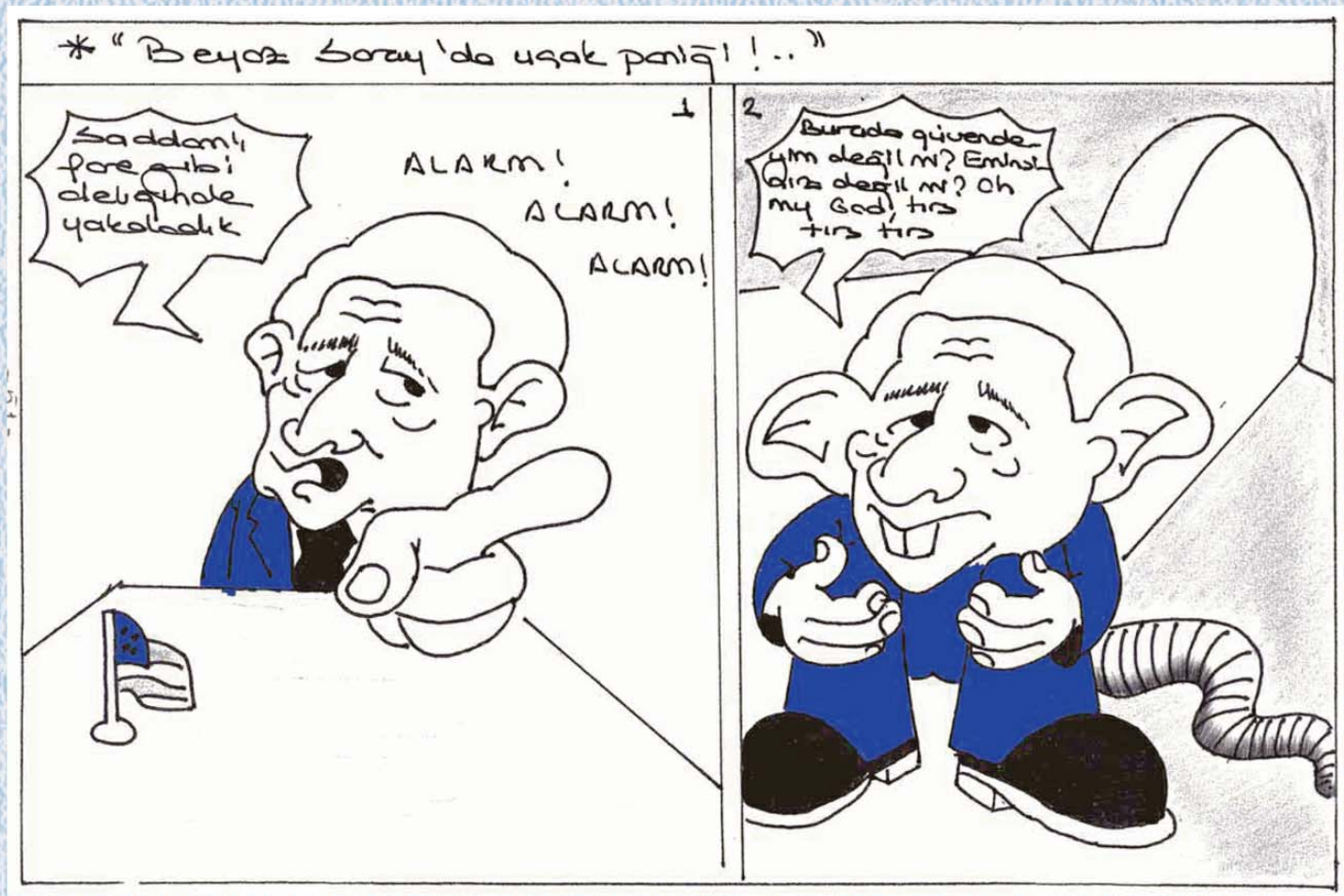
* "Beyaz Saray'da uçak patladı!.."
1
Saddam'ı fare gibi deliğinde yakaladık
ALARM!
ALARM!
ALARM!
2
Burada güvende yım değil m'? Emni yet diz değil m'? Oh my God! tır tır tır tır

3 yıldır dersaneye gidiyorum. Artık bu sene kaçmaz. Muhtaka kabarım
Her yapılan soru, sabırlarca kızının önüne geçmek demek.
Çok çalıştım, çok soru çözdüm. Bu kez üniversite kapısından içeri girerim.
1
Bırakın hayallerle oyalanmayı, gerçeğe bakın arkadaşlar. Dediğiniz gibi 1 milyon 730 bin 850 kişi başvurdu. Bunlardan 1 milyon 328 binini ne yapsa ne yapsın, kaç soru çözerse çözsün üniversiteye giremeyecek.
2

*Üniversitelerde polis-idare-ülkü faşistler işbirliği ile saldırılar arttı.
Gizem oracı filan bilmem okula bu tür şeylerle girmek yasak
FAK
Ama gizem sınavım var.
ÖGB
1
2
FAKÜLTESİ
Aferin tabunuma. Dersine iyi hazırlanmış.
ÖGB

*Trabzon'daki linç girişiminde bulunanlara 2 ila 6 ay ceza istendi!
Basit müessir fiilden cezadan durdurulana, iyi halden ertelenmesine ve ne kadar sayıp önüm arkam sabe dönmesine..

* 1 Nisan Davasından bir enstantane...
ZZZ
Birkaç tahliye talebi ve diğerlerinin tutukluluklarının devamına...
Sizden adalet istemiyoruz, beklemiyoruz. Kendi yalanlarınıza uyun yeter. Ha bi de iki gram ciddiyet... Şu uyuyanı uyandırın yoksa ben uyandırıcam...
Tutuklulukların devamına...

1- Viz Gelir sansüre nasıl bakıyor? Kaç çeşit sansür var? Neden uygulanıyor? vb vb. onlarca soruden kaçış yok. Bizde onlar tekilmada kurtulalım dedik.

Tecrit - sansür ve imha aynı politikanın süreçte, kapsullere uydurulmuş tezahürüdür. Bazen elele - kolkola bazen birinin bittiği yerden diğeri başlayarak, birbirine dönüşerek, bazen sinsice birbirinin ortasına gizlenerek tıkı gibi yavaş ve kurnaz bir şekilde aynı amaca hizmet ederler. Amaç, Tedmora'ya uyum sağlatmaktır. Yada IMF programını kabul ettirmektir. Mesela Irak'a gibralta ambargo uygulayan ABD imparatorluğu yalnız tecrit etmekle 500 binden fazla fakir çocuğu imha etmiştir. Güncel başka bir örnek, Viz Gelir'leri sansürleyen "Disiplin Kurulu" politikanın gereğinin imha edilerek yapılacağını bildirmiştir. Trabzon'da 5 TAYAD'lıya yapılan ona cinsinde sansürün organize bir tezahürü değil mi? Dedik ya sansür-imha ve tecrit ahtapot gibi aynı kafaya bağlı kardeş kalbidir, birbirinden ayrılmazlar!

2- ABD Tipi Sansür: ABD Irak, Afganistan işgali sırasında yayınlarından rahatsız olduğu El-Cezire Televizyonunun Kabil'deki bürosunu bombalamış, Bağdat'ta muhabirlerini öldürmüştü. Ülkemizde ise son olarak, Y. Şafak Gazetesindeki ABD-İsrail'kar-şıtı yazılarından rahatsız olduğu Nüsret Mahalli'yi kovdurmak oldu...
Yetişemediklerinizi not edin, O ülkeleri işgal edince gereğini yaparız.
LİSTE
V- El Cezire bombalanacak
V- Sandra, Gülizar tutuklanacak
LİSTE
V- Nüsret Mahalli
İş kovulacak.
İş zaman, cezaevi gönderilecek
Zihni Fikrika-rışık (V6) fonlanacak!
Başkan Anti-Amerikancılık çok artı. Hepsine yetişemeyiz.

3- SANSÜR OF SULTANS: II. Abdülhamit burnu çok büyük olduğu için (ve karikatürlerde de hep kocaburunlu çizildiği için) Bab-ı Ali'ye burun sözcüğünü yazmayı ve dahi çizmeyi kat'iyen yasaklamıştır. Gelenek devam ediyor. Devlette ve dahi uygulamalarında devamlılığın esas olduğuna inanan Başbakan R.T. Erdoğan'da tüm düzenlere ve (yumoşa dalandikten sonra) kedilere saldırdı.

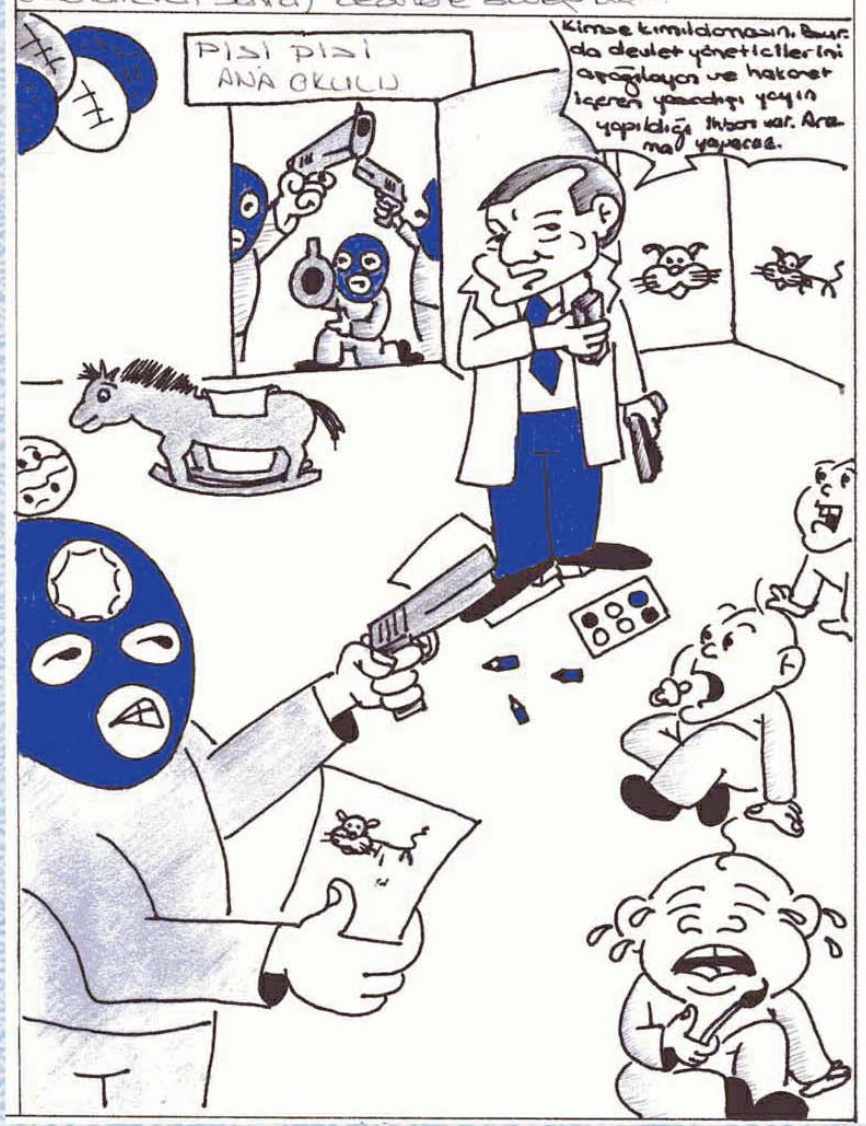

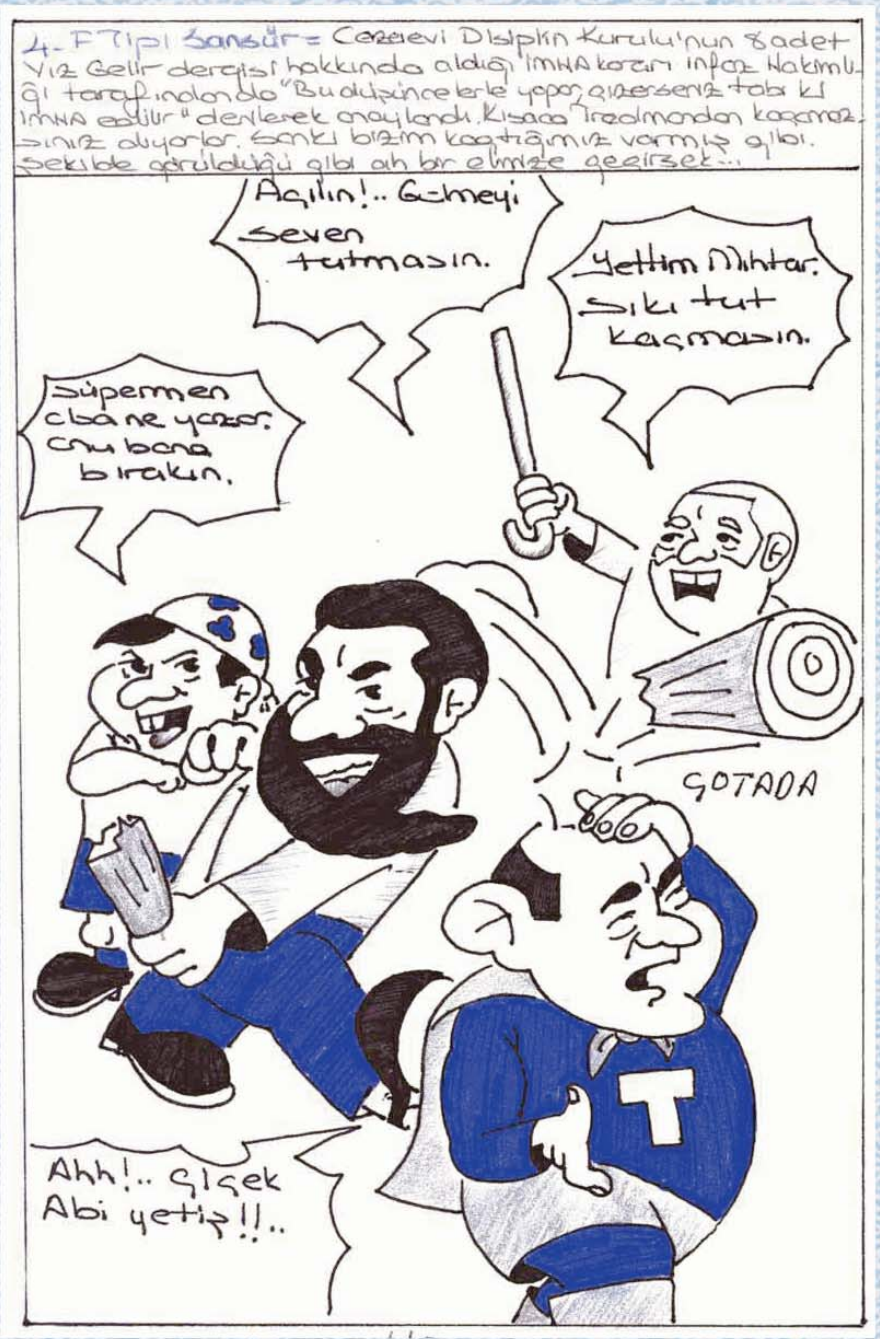
4- F Tipi Sansür = Cezaevi Disiplin Kurulu'nun 8 adet Yiz Gelir dergisi hakkında aldığı İMHA kararı infaz Hakimliği tarafından da "Bu düşüncelerle yaşar, çalışırsanız tabi ki İMHA edilir" denilerek onaylandı. Kısaca "Irademden kaçarsınız" diyorlar. Sanki bizim kaçtığımız varmış gibi. Şekilde görüldüğü gibi ah bir elimize geçirsek...
Açılın!.. Gülmeyi seven tutmasın.
Yettim Mihtar. Sıkı tut kaçmasın.
Süpermen cbâ ne yazar. Onu bana bırakın.
GOTADA
Ahh!.. Çiçek Abi yetiş!!..

5 Adli Sansür= Disiplin Kurulu'nun 8 adet Vız Gelir için imha kararını "... Bu düşünceler le hazırlandığı için.." diyerek uygun bulan İnfaz Hakimliği asıl imha etmek istediklerini Vız Gelir değil bizim düşüncelerimiz olduğunda bu kararıyla beyan etmiş oldu. NATO'nun "Ya düşünce değişikliği Ya ölüm" kararına selam, sansüre devam yani...

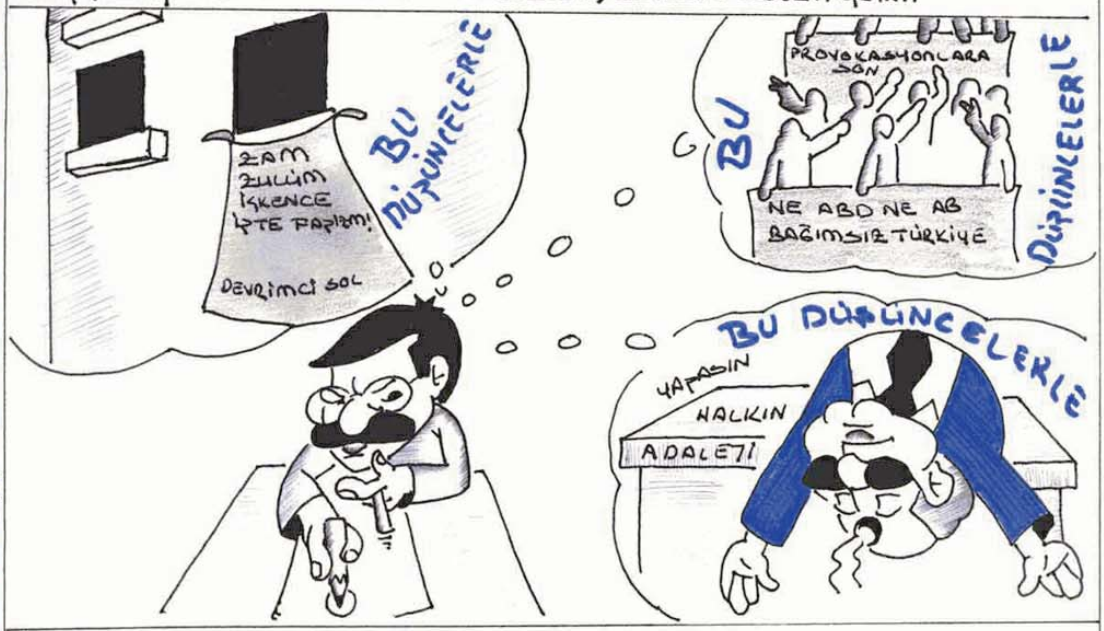

Burası sakatatçı dükkanı değil.
Devlet artık iş kapısı değil
Çözümü toprak dayarsın.
Ekmeğini taştan çıkarabakın.
İşsizim, iş istiyorum.
Kredi borçlarını ödeyemiyorum.
Açım. Böbreğimi satacağım.
Açız! Açıız!!

7- Aman gerçeklik akmasın sansürü: Trabzon'da linç girişimiyle başlayan faşist saldırılar bazı sol reformist kesimlerde kafa karışıklığı, panik yaratacak boyutlara ulaşmıştı. Devletin valisi, polisi, ordusu ve MİT durumu TAM BİR kontrol altında tutmaya çalışırken, bazı sol örgütler bile "Aman gerçeklik akmasın" diyerek gerçekleştirmekten uzaklaşıyorlardı.

Tıpkı ABD'nin Irak'ı her gün tehdit ettiği, bombaladığı günlerde burjuva basının "Irak gerçeklerini yansıtıyor" manşetleri attığı gibi. Bu yaklaşımı, dağılmalarımızı, savunmanın sahte gerçeklik algısı yaratacaklarını, gazete köşelerinde, tatil köylerinde dinlenerek yaptıklarını sahtekarlığı hatırlatacak düzenlemeler yapıyorduk! Hele bir o günler gelsin...

8- SANSÜR'ÜN AKLI-MANTIĞI YOKTUR!
Sanığın tesbit edilen fotoğrafında ağzı açık olduğundan yasadışı slogan atarak...
Bu fotoğraf biraz eski değil mi?
Polisin geldikleri yermiş. Anadan bunu bulmuşlar. İdare edicez artık.

9- "Üç ayrı liseden öğrencilerin bir araya gelerek çıkardıkları MANYETO adlı mizah dergisi Disiplin Kurullarını ve polisi ayağa kaldırdı."
DİSİPLİN KURULU
Bakın çocuklar Manyeto mizah malzemesi değildir. Manyeto anot ve katot ikili uçlu bir elektrik üretkidir. Bir canlıya bağlandığında şu kadar çevirme hızıyla orantılı şiddetle elektroşok uygulamakta kullanılır. Kullanım alanlarına gelince...
MÜDÜR
Eyvah ermeli boku yedik.
Ammada abarttılar yaa!
Bunlara inat adını değiştirip yine gelir mi koysak.

10- SONUÇ OLARAK: SANSÜR İNSANA KARŞIDIR. GÜNLÜK DÜŞÜNCELER İNSANLARLA YAŞAR.

Yeni Ceza İnfaz Kanununa göre "Ağırlaştırılmış Müebbet Ağır Hapis Cezası" alan (Yeni darağacına çekilmeyenler) 6 m^2'lik bir hücreye tek başına kapatılacak, günde sadece 1 saat havalandırmaya çıkarılacak, dört duvar gönderecek...

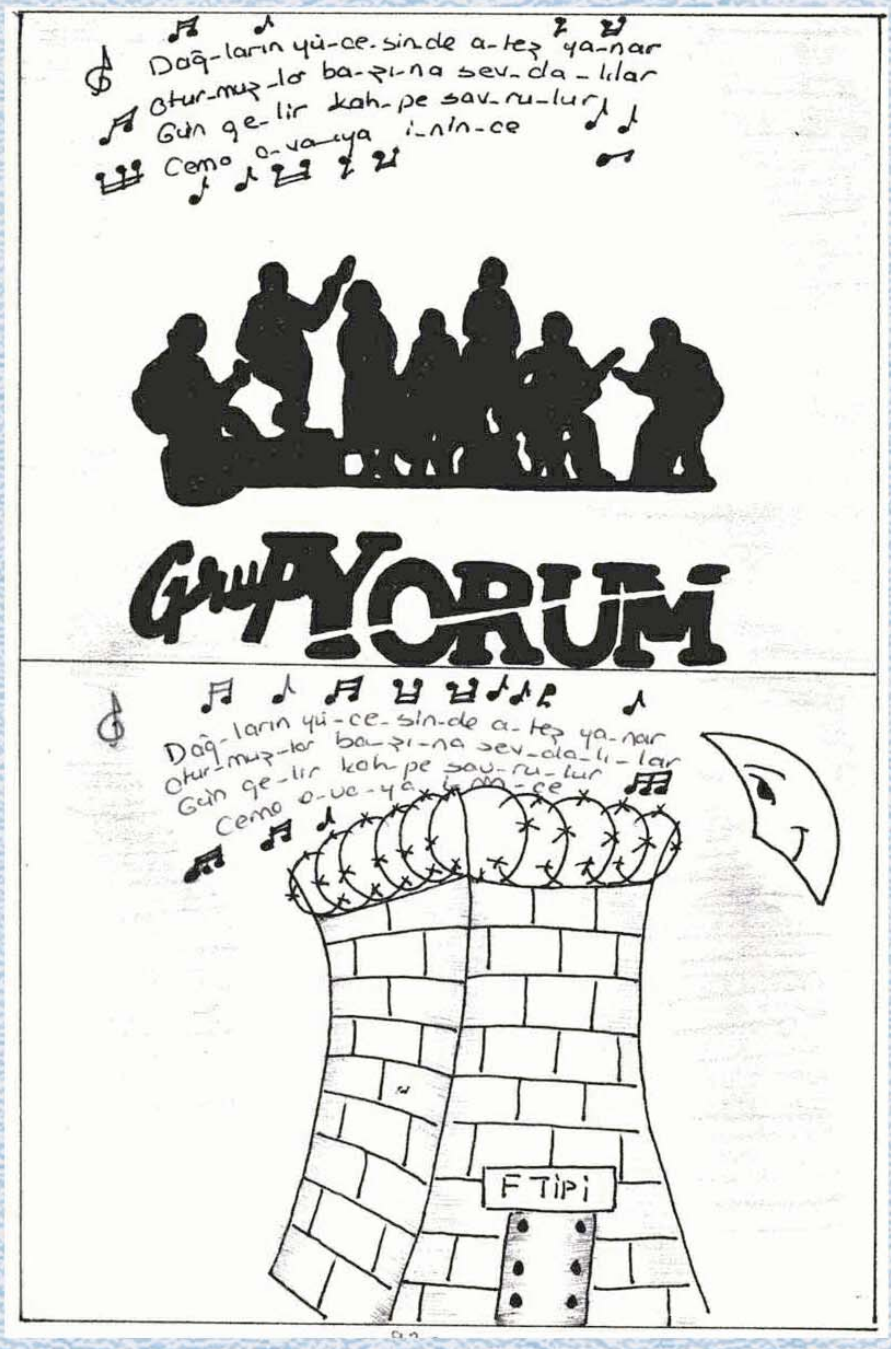
Dağ-ların yü-ce-sin-de a-teş ya-nar
Otur-muş-lar ba-şı-na sev-da-lılar
Gün ge-lir kah-pe sav-ru-lur
Cemo o-va-ya i-nin-ce
GRUP YORUM
F TİPİ

*Muğlada Nazım Hikmet'in "Vatan Haini" şiirini okuyan biri gözaltına alındı.
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala. Amerikan emperyalizminin yani sömürgesiyiz dedi
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar Üç şilin üstüste kapkara haykıran pantolonla
Bende Nazım'ı severim, ama..!

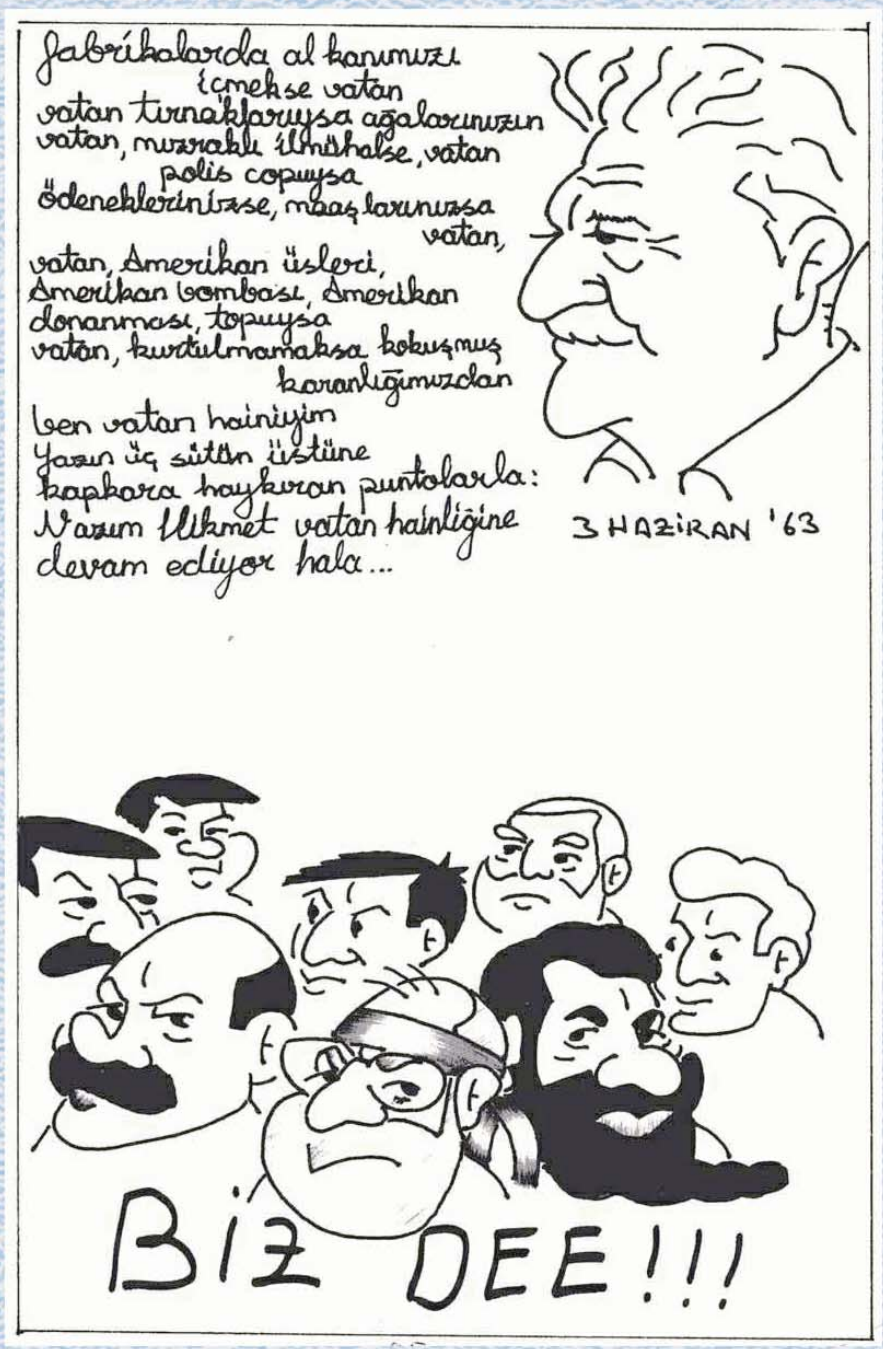
Fabrikalarda al kanımızı
içmekse vatan
vatan tırnaklarıysa ağalarınızın
vatan, nüzrakli ülkülhalse, vatan
polis copuysa
ödeneklerinizse, mbaşlarınızsa
vatan,
vatan, Amerikan üsleri,
Amerikan bombası, Amerikan
donanması, topuysa
vatan, kurtulmamaksa kokuşmuş
karanlığımızdan
ben vatan hainiyim
Yazın üç sütün üstüne
kapkara haykıran puntolarla:
Nazım Hikmet vatan hainliğine
devam ediyor hala...
3 HAZİRAN '63
BİZ DEE!!!

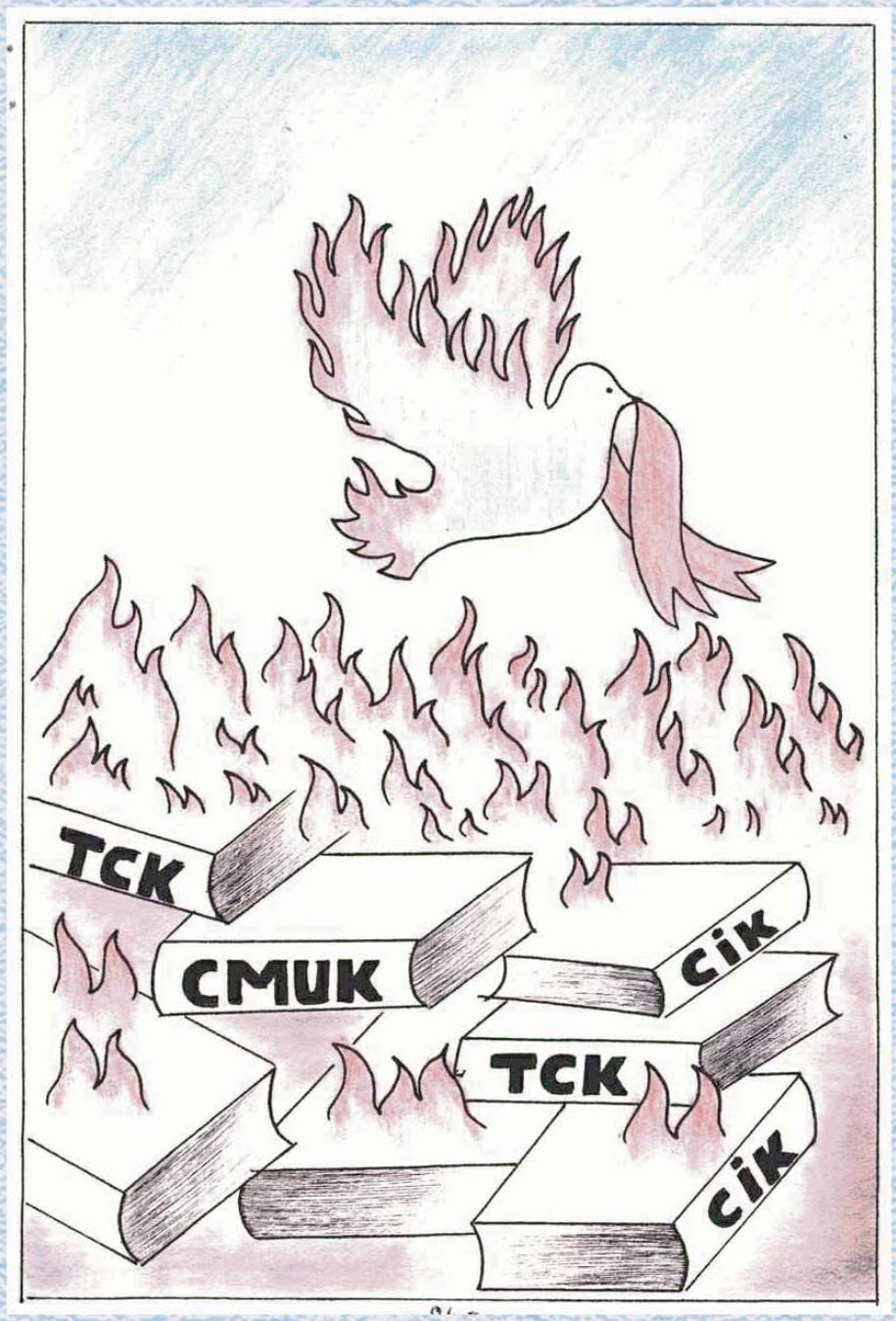
TCK
CMUK
cik
TCK
cik

GOM
KAFASINA GÖRE ÇIKAN BEŞEŞ MİZAH DERGİSİ
YETTİ ÖMÜR SİYASET
GOXEDİ
SAYI: 26
AMCA HA SUNA BİR ŞEY SÖYLE! BANA MİSKETLERDEN PAY VERMİYOR!
AMCA ASIL ONA BİR ŞEY DE. DAHA DÜN GELDİ, MİSKET DİYE
SAYI: 32
SAYI: 31
TEKİRDAĞ
Mektup Okuma Komisyonu
ABİ BU GÜN ARALIĞIN KAÇI?
Zzzz

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

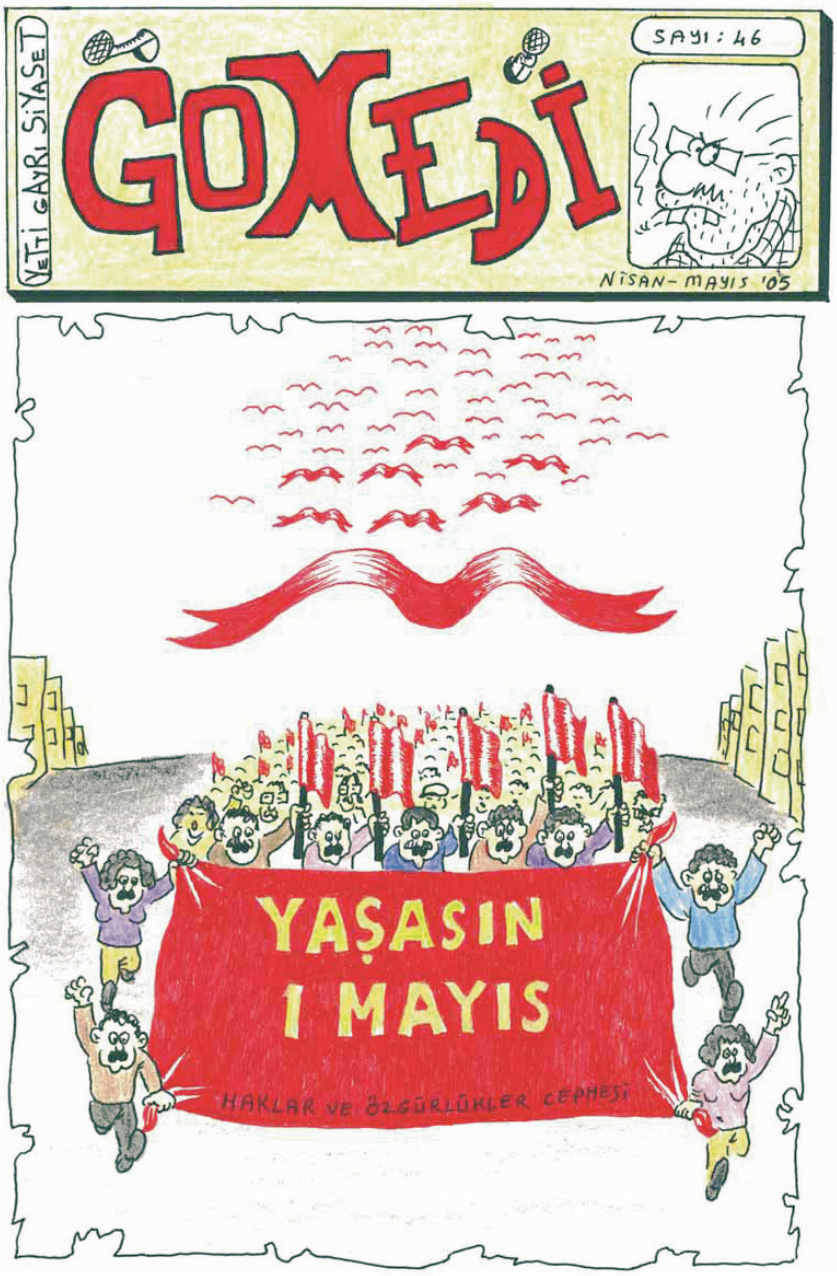
YETTİ GAYRI SİYASET
GOXEDİ
SAYI: 46
NİSAN-MAYIS '05
YAŞASIN
1 MAYIS
HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER CEPHESİ

#MASALA#

Merhaba;

Umudumuzun coşkusuyla...

İçerimizde koca bir ateş topu var. Yanar ha, yanar...

Yeni değil bu ateş. Baba İshak ve Babailerin, Bedreddin ve erlerinin, Pir Sultan ve yarenlerinin, Seyid Riza ve Dersim yiğitlerinin, yani bil cümle Anadolu İhtilali'ne gönül ve can verenlerin içerisindeki ateş bu...

Mahir Mahir, Sabo Sabo, Niyazi Niyazi yanıyor şimdi.

1 Mayıs'ın coşkusu harlıyor içimizde ateşimizi. Kapağımızı ve sayfalarımızın bir bölümünü 1 Mayıs'a ayırdık biz de. Mehmet Akif DALCI'dan Selma KUBAT'ımıza şehitlerimizi saygıyla anıyor, umuda gönül verenlerin ve halkımızın 1 Mayıs'ını kutluyoruz.

Ateşimizin yalımları bulutları tutuşturdu, Trabzon'da, Samsun'da, Sakarya'da TAYAD'lı Ailelerimize, yakınlarımıza, yoldaşlarımıza eller uzandığında, TAYAD'ımızın direnci ve kararlılığı provokasyonlara cevap oldu, provokasyonlarını deşifre etti. Biz de sayfalarımızda duygularımızı Hüsmenim'le ve diğer çizimlerimizle dile getirdik.

Faşistlerin, kışkırtılmış gürühun saldırısına uğrayan TAYAD'lı Ailelerimize, yoldaşlarımıza geçmiş olsun diyoruz.

İçerimizin ateşiyle, çoban ateşleri yakıp dağ başlarında. Elbistan Hapishanesi'nden Gülay Efendioğlu yoldaşımızın mektuplarından Su, Dağ, Sahan derlemesi yaptık.

Koşmerim'den Rapo'ya, Gündem'den PKK'li dallerine, TAYAD'DAN köşemizden Aşık Mürebbet'e, Kanca'lık notlardan Tanlar'a Nisan-Mayıs sayımızla beraberiz yine.

Haziran sayımızda görüşmek üzere...

Hepinizi, içerimizdeki bu ustanmaz, bu yalımları kıvıl kıvıl dalgalanan; yoldaşı, dostu sarıp sarmalamaya, emperyalistleri, işbirlikçilerini yakıp kavurmaya yeminli ateşimizin sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

Sevgilerimizle...

GÖMEDİ

HÖŞMENİM ABİ
HÖŞMENİM ABİ GELİYOOOR
1
ULAN ALÇAKLAR
MEHİABA TRABZON'DA İTLER ÇAL-DIĞI İÇİN ÖLEMİYORUM
2
HÖŞMENİM

VAH CANIM ABİM VAHHH...
TECRİTE DAHA FAZLA DAYANAMAYIP
KAFAYI ÜŞÜTTÜ HERHAL
TİŞŞŞŞTT
ALGAKLAAAR
3
HASMENİM

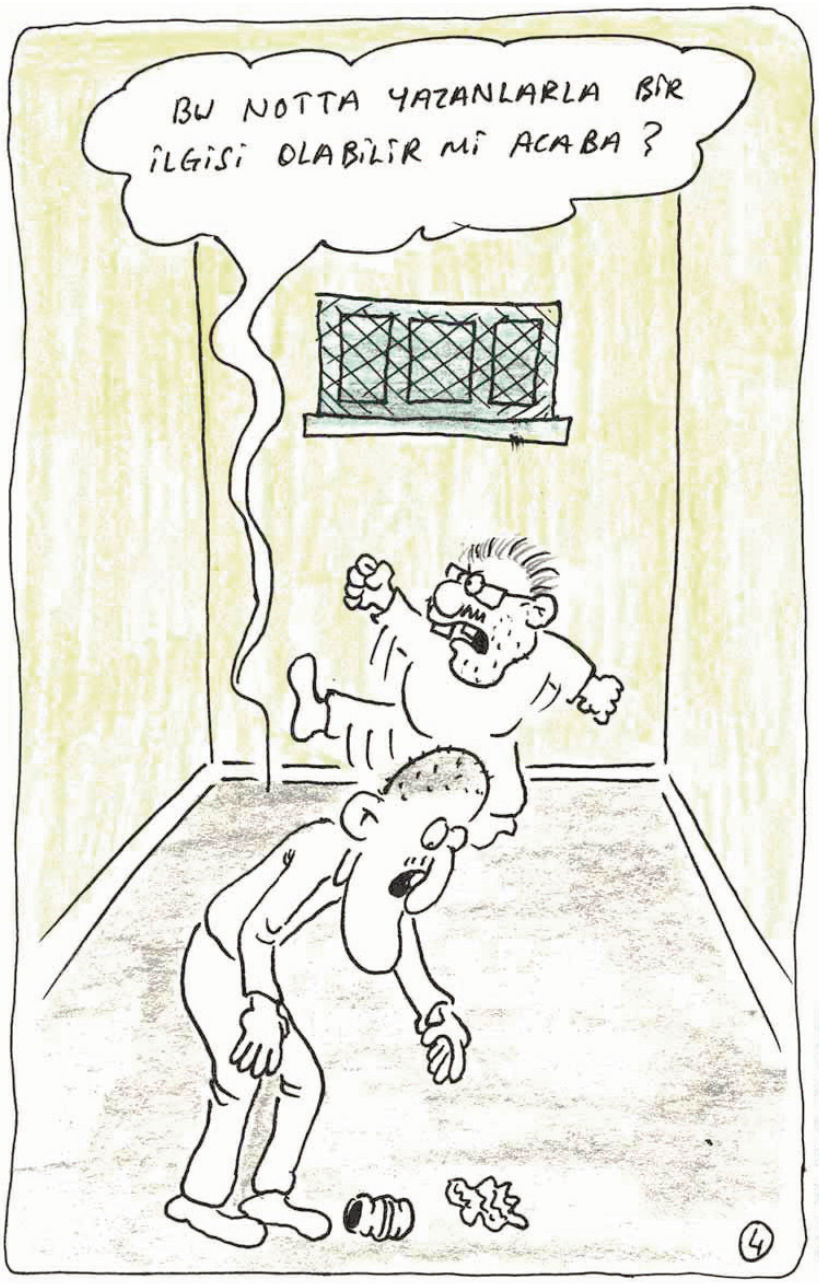
BU NOTTA YAZANLARLA BİR İLGİSİ OLABİLİR Mİ ACABA ?
HÜSEYİN
4

5
TİEYYTT
KİİAAAA
ALÇAKLAAR!!!
HAYYYT
6
HÜSEYİN

Gündem

BAYRAĞI YAKIYORLAR BÖLÜCÜ BUNLAR
VURUN KIRIN ACIMAYIN
1
KLİK
2
GÜNDEM

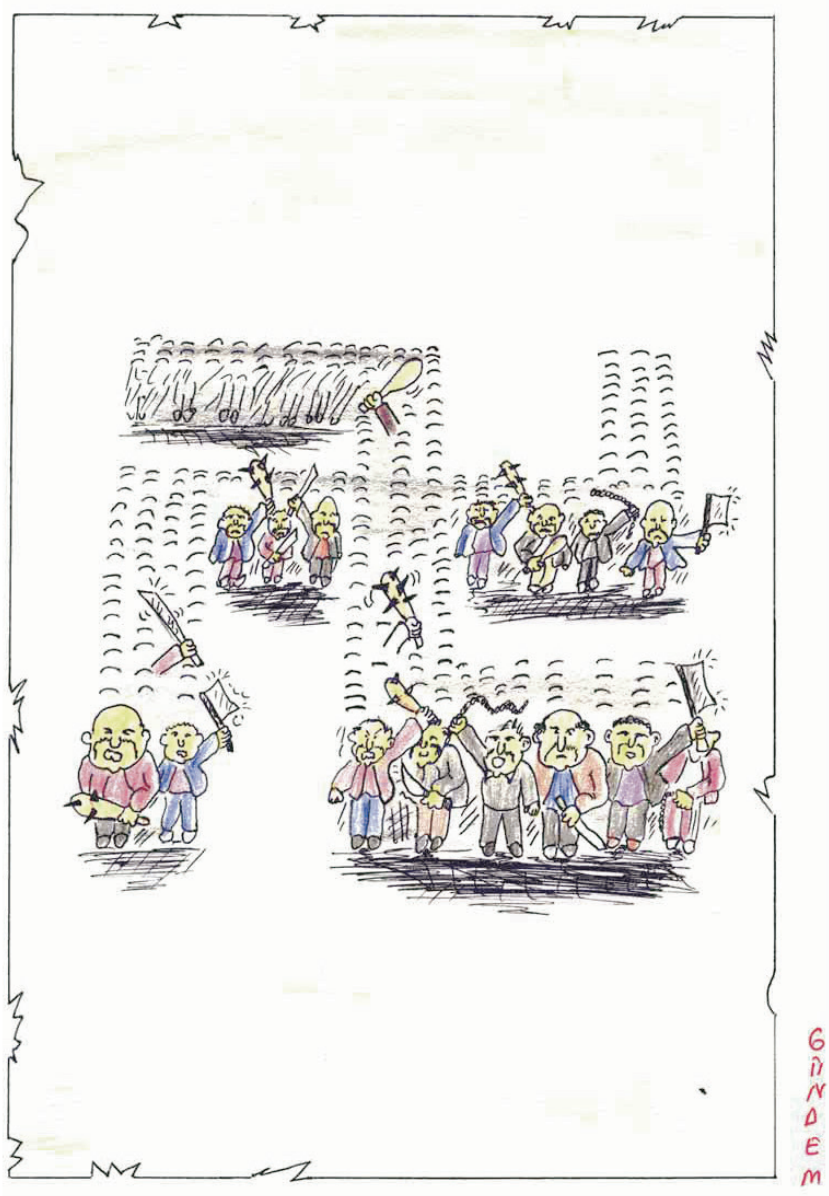
GİNDEM

YAVRU KUATLARIM DEMEK SİZE SALDIRAN BUNLARA.
YAVRU KUATLARI LİNÇ-YANİ VATANDAŞI DARP ETMEKTEN 5'İNİN TUTUKLANMASINA.
BU 5 KİŞİ BİZİ LİNÇ ETMEK İSTEDİ. DAVACIYIZ BUNLARDAN.
GÜNDEM

BAYRAĞI YAKIYORLAR. VATANI BÖLÜYORLAR. CAMİİKE BOMBA KOYUYORLAR - ANARŞİSTLER. BÖLÜCÜLER. VATAN ECDEN CİRİYOR.
HOŞT CAN HOŞT SENİN GİBİLER YÜZÜNDEN HEPİMİZ KÖTÜYE ÇIKTI,
KAVGANIN
İHALE
GÜNDEM

FİLİSTİN ASKIMIZ. FALAKKALIZ DA
MEVCUT. TOPLU İŞLERDE İNDİRİM
YAPILIR. MUAMELEDE GİZLİ YOKTUR
T.C EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
KONYA LÜCKÜ OCAĞI
GÜNDEM

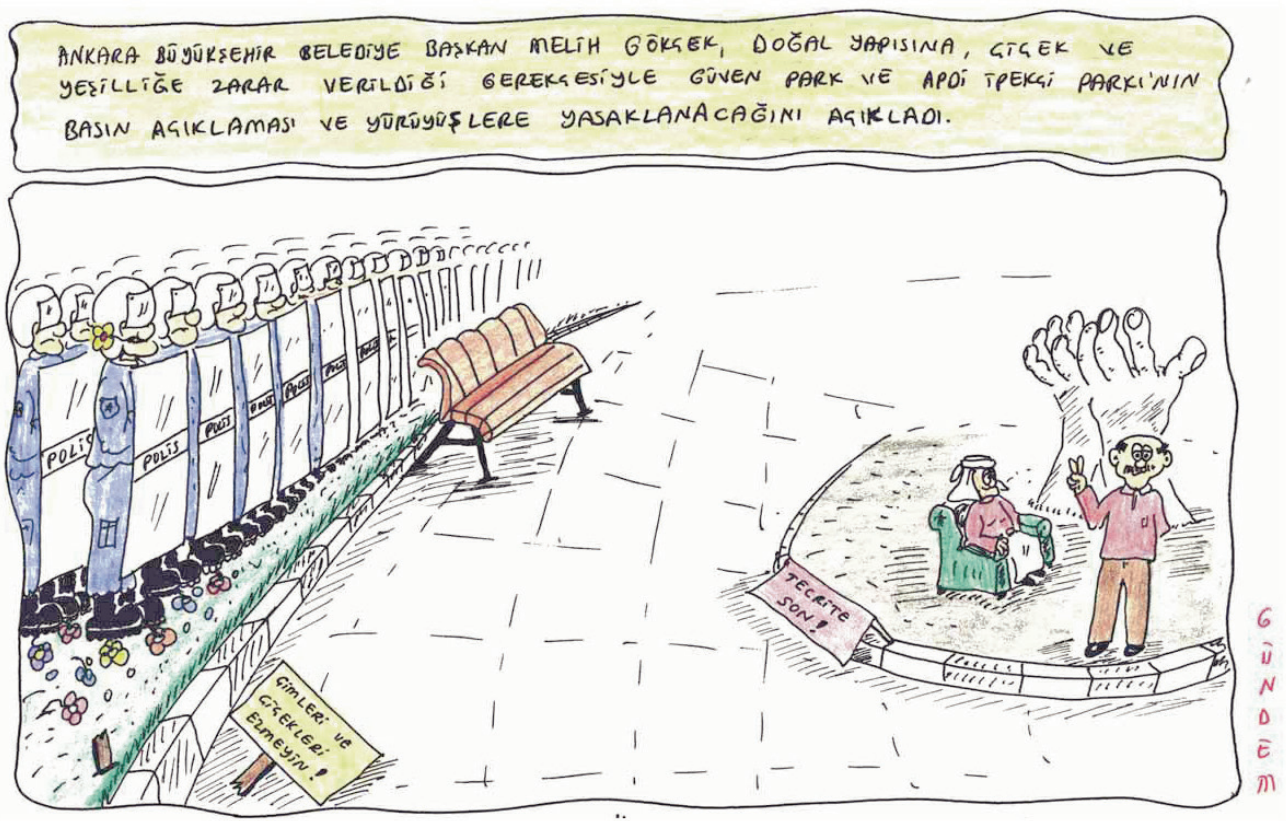
ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE BAŞKAN MELİH GÖKÇEK, DOĞAL YAPISINA, ÇİÇEK VE YEŞİLLİĞE ZARAR VERİLDİĞİ GEREKÇESİYLE GÜVEN PARK VE APOİ TPEKÇİ PARKI'NIN BASIN AÇIKLAMASI VE YÜRÜYÜŞLERE YASAKLANACAĞINI AÇIKLADI.
POLİS
POLİS
POLİS
ÇİMLERİ VE ÇİÇEKLERİ ELEMEYİN!
TECRİTE SON!
GÜNDEM

EDİRNE F TİPİ'NDEKİ YOLDAŞLARIMIZI MEKTUP VE FAKS BOMBARDIMANINA TUTTUK!

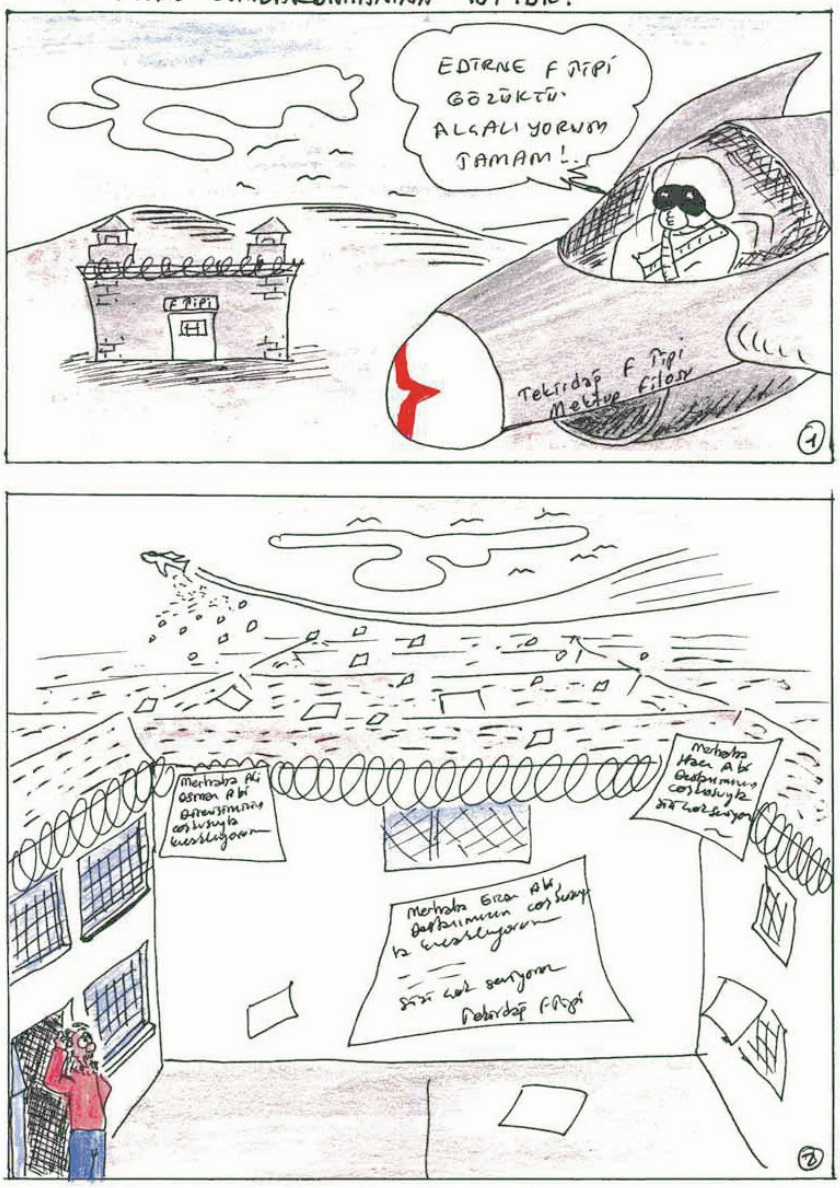

GÜNDEM

HÜSEYİN AKPINAR VE BERABERİNDE TEKİRDAĞ F TİPİ'NE SEVK EDİLEN TUTSAKLARI TAŞIYAN RİNG ARACI TRAFİK KAZASI GEÇİRDİ. YARALI ASKERLER TEDAVİ EDİLİRKEN TUTSAKLAR, DEVRİLMİŞ RİNGİN İÇİNDE YARALI HALDE 3 SAAT BEKLETİLDİ.
OLDUĞU GİBİ AKTARIYORU...
Kazadan 10 dk. önce...
DÜŞÜNSENE CEM; ŞİMDİ BU RİNG KAZA YAPSA, BİZ DE KAÇSAK... ÜFF!..
ÜF Kİ NE ÜFF!!..
1
HÜSEYİN ABİ, DİLEĞİN TUTTU-SEN ERMİŞSİN. SÖYLEYELİM DE DIŞARI ÇIKARSINLAR BİZİ
2
AMBULANS
ASKERLER TAMAM. YA TUTUKLULAR?
ONLAR TERÖRİST. GÜVENLİK NEDENİYLE ÇIKARAMAYIZ. BAKSA-NIZA TURP GİBİLER!
3
GÜNDEM

TEKİRDAĞ PTT'Sİ, MART AYINDA ONLARCA FAKSIMILI, "OKUNMADIĞI" GEREKÇESİYLE GERİ GÖNDERDİ.
TEKİRDAĞ PTT
BURADA NE YAZDIĞI OKUNMUYOR. BUNU GÖNDEREMEYİZ.
AT209
BURDA MI?!
YAZIYOR, YAZIYOR.. TEKİRDAĞ PTT'SİNİN OKUMA YAZMA BİLMEDİĞİNİ YAZIYOR. TECRİT VAR DİYOR...
Ekmek
ADALET
TEKİRDAĞ PTT'Sİ OKUMA YAZMA BİLMİYOR MU?
TECRİT SÜRÜ
GÜNDEM

Emperyalistler, yarattıkları kirlilikle dünyamızın da içine ettiler. Herşey on yıl kadar önce "Ozan Deliği" söylentileriyle başladı ve şimdi küresel ısınma nedeniyle dünyanın sonunun giderek yaklaştığı ifade ediliyor. Yaşanan olağandışı "doğal afetler" in bu sonun belirtileri olduğu açıklanıyor.

Bu gerçeklerin bilimsel olarak ortaya konulmasına rağmen sera gazlarının yüzde 36'sını oluşturan ABD, küresel ısınmaya son verecek tedbirler alınmasını öngören kyoto protokolü'nü imzalamadı. ABD dışında 126 ülkenin imzaladığı Protokol 16 şubat'ta yürürlüğe girdi.

Emperyalistler sadece Halklara değil insanlığa, yaşamın kendisine düşman.

GÜNÜE

Merhaba Sevgili Comedi Okurları,

Nasıl sınız? Evet, biz de iyiyiz. Yeni bir sayıda beraberiz yine. Geçen sayı elim bir kazayla noktalamıştık. Ancak merak etmeyin, o topu habersiz atandan hesabını soruyorum ben. Çaktırmayın. Olan gözlüğe oldu.

Geçtiğimiz ay, top nasıl ortaya çıktı, nasıl yapılır, anlatmıştık. Ama top bu; atılır, seker, düşer... Bir de takılır. İstemesek de çatıya, tellere takılıyor.

Takılır da çatıda mı kalır? Kalmaz! Kalamaz! Bırakmayız. Takılan topları alma yöntemlerimizi anlatacağız şimdi.

F İ P İ

①

MALZEMELER

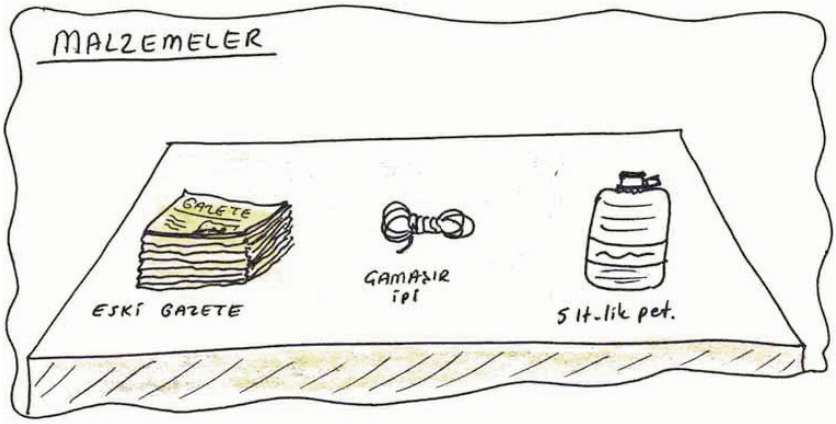

✱ Öncelikle çamaşır ipini açalım. Uzunluğu çatıya yetiyorsa, mesele yok. Yetmiyorsa bir iple daha ek yaparak uzatalım. İkinci bir ipimiz yoksa, eldeki ipimizin üç ince parçasından birini ayırarak uzatacağız artık. Şekil-1'deki gibi.

İkinci işlem olarak eski gazetelerden 2-3 tane tam gazeteyi sıkıca rulo yapalım. Ne çok ağır, ne de çok hafif olmalı. İpin bir ucuyla bu ruloyu ortasından sıkıca bağlayalım. Şekil-2'deki gibi.

Şekil-1

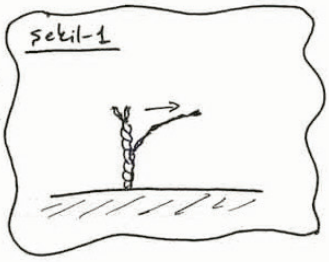

Şekil-2

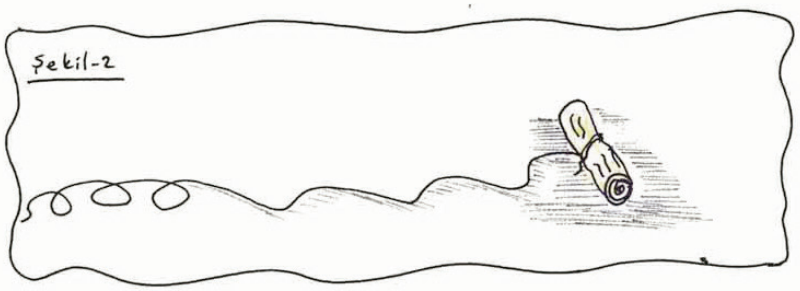

Şimdi, takılan topun çatıdaki yerini tespit edelim.

F İ P İ

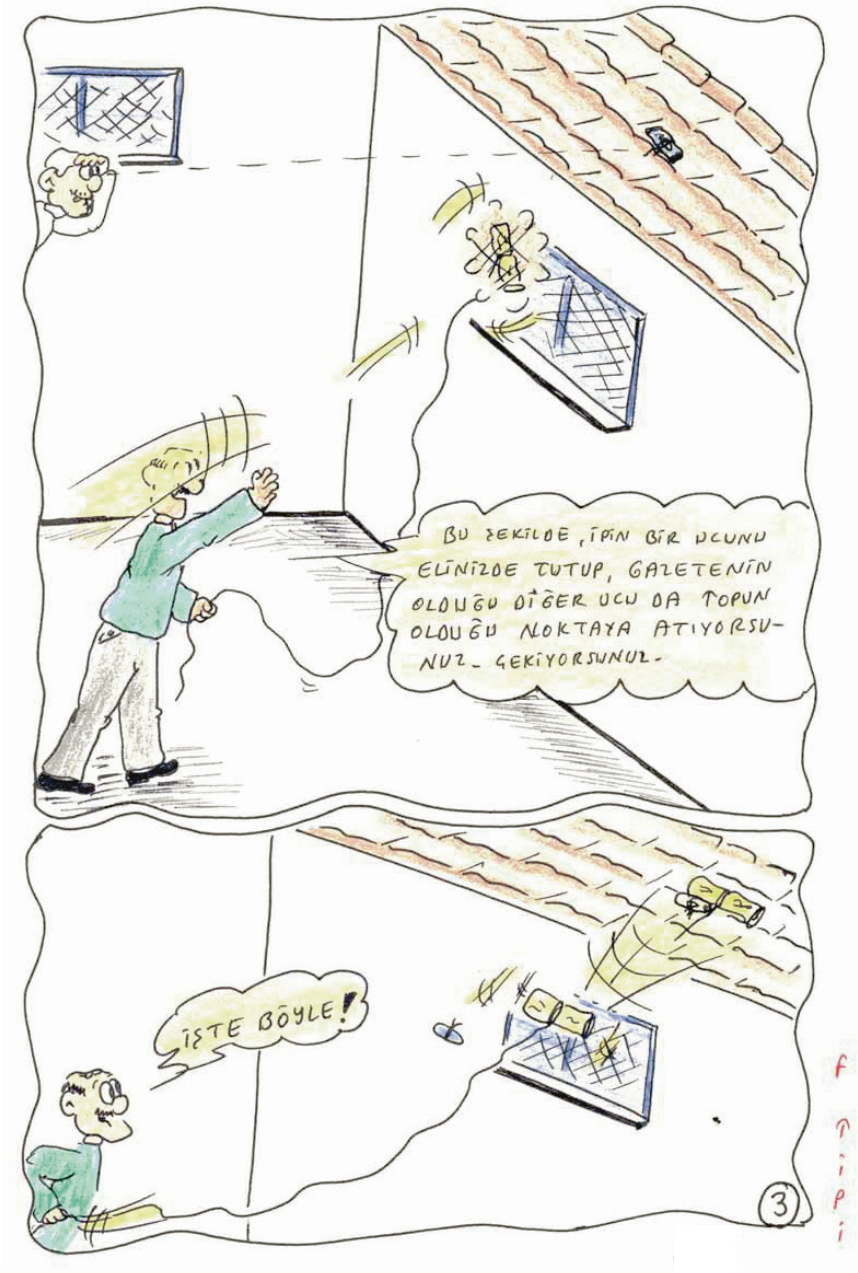
BU ŞEKİLDE, İPİN BİR UCUNU ELİNİZDE TUTUP, GAZETENİN OLDUĞU DİĞER UCU DA TOPUN OLDUĞU NOKTAYA ATIYORSUNUZ. GEKİYORSUNUZ.
İŞTE BÖYLE!
3
F Tipi

Gazete topun arkasına düşünce çekiyorsunuz ve top düşüyor.

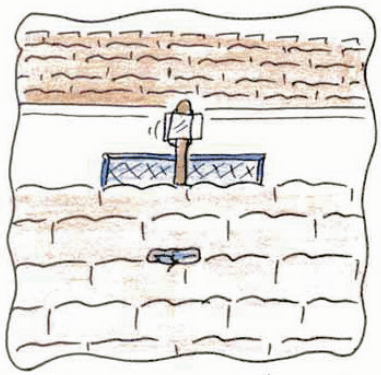

Eğer top, hücrenizin üst camından gördüğümüz karşı çatıya değil de hücrenizin üst çatısına takıldıysa topun yerini göremiyorsunuz doğal olarak. Görmektesin, yandaki gibi çekpas sopasının ucuna bir ayna parçası ya da ayna işlevi görebilecek tencere kapağını bağlayalım. Sonra üst kat camına çıkıp çatıyı görebilecek şekilde uzatalım. Bu şekilde çatıyı tarayıp topun yerini tespit ettikten sonra aynı yöntemle topu alalım.

*

(*) Top almanın diğer bir yöntemi...

Yarısı su dolu 5'lik bir peti veya varsa 1,5 lt.lik bir peti, çatıya, topun olduğu noktaya atıyoruz. Bu pet yuvarlanarak geri düşüyor, düşerken de önünde duran topu sürükleyerek düşürür. Ancak bugün bize 1,5 lt.lik pet sular verilmiyor. Yasak-mış.

*

(*) Ancak bugün, havalandırmaların üst çatı kenarına çiletli teller takıldığı için top alma işlemini farklı biçimlerde yapıyoruz.

Öncelikle ip olarak 5'lik petlerden hazırladığımız ipleri kullanıyoruz. Şekil-3'te görüldüğü gibi peti ince bir şekilde koparmadan kesiyoruz. Ne çok ince, ne de çok kalın 6-7 mm kalınlığında ideal olandır. (Unutmadan; bu şekilde ip yaparak kullanmayı teller takılmadan önce de yapıyorduk.) Tabi bunun nasıl yapıldığını anlatmak ayrı bir mesele. Bu nedenle (4) biz çatıdan top almaya devam edelim.

Şekil-3

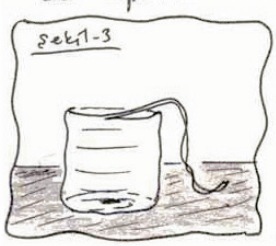

Kolumuza kuvvet...

*

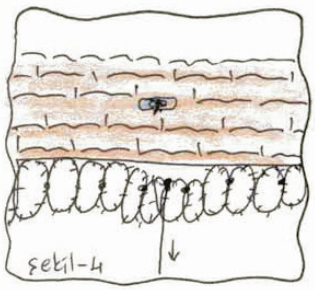

(*) Şekil-4'teki gibi, ayrı bir ipi tele takalım ve aşağıya doğru çekelim. Tel esneyecek ve topun önü biraz açılmış olacak. Aynı hızla da varsa bir camın parmaklıklarına bu ipi sıkıca bağlayalım. Yoksa ikinci bir kişi tutacak artık. (İtiraz yok! Kollara kuvvet dedik..!!) Bu işlemle birlikte yine aynı şekilde ip-gazete ile topu almaya çalışalım.

*

(*) Veya, Şekil-5'teki gibi, 5 tane çekpas sopasını uçlarından birbirine sıkıca bağlayalım. Ucuna da bir tane 5'lik petin üst yarı kısmını kepçe işlevi görecek şekilde takıp bağlayın. Ardından masa üstüne sandalye koyup üzerine çıkın ve hazırladığınız sopayla almaya çalışın.

*

(*) Son olarak... Tellere takılan-saplanan top, gazete vb. olduğunda, ağaçtan meyve düşürür gibi, ya teli sallayarak, olmuyorsa boş bir topla vurarak düşürüyoruz.

*

NİSAN Ayında Görüşelim...

56

TOPLARIN DÜNYASI...
NEREYE TOMBİŞİM?
MALUM... MEKTUP...
1
YİNE NEREYE TOMBİŞİM?
MALUM... YİNE MEKTUP...
RAPO

YA TOMBİŞİM YETER SABAHTANBERİ GİT GEL. ŞİMDİ NEREYE?
SEN OLUR BURADA TOMBİŞİM, ARTIK KONUŞMAK GEREK. BEN GİDİYORUM.
BUDA YENİ BİR MEKTUP TAŞIMAĞI RAPO ABİ. BEN TAŞIRKEN YORULDUM, DOKTOR ABİ YAZERKEN YORULMADI.
ADALET
3
KONUŞTUNUZ RAPO ABİ? HAYDOLA O SIRTINDAKİ NE?
?!!
BAK TOMBİŞİM BÜREÇ DAĞIK. ELBETTE YAZMAK GEREK. BU BİR İDEOLOJİK MÜCADELE. SIRTIMDAKİDE YENİ MEKTUP ÖRNEĞİ. DOKTOR BİRAZDAN ŞİMDİDE BEKLİYOR. YENİ KART MEFASİ İÇİN.
MEKTUP
MEKTUP ACİL
4
RAPO

KALK AYAĞA KADIN!
TERÖRİST AHMET KAYMAZ'I EVLENİP
TERÖRİST LİDER KAYMAZI DÜNYAYA GETİRDİĞİNİ,
ONLARIN TEMİZLİĞİNİ YAPIP, BESLENMELERİNİ
SAĞLADIĞIN VE ZAMAN, ZAMAN ÜÇÜNÜZ
KAFA KAFAYA VERİP TERÖRİST TOPLANTILAR
YAPTIĞINIZ, ODAY GÜNÜDE KAR ÖNÜNDE
GÖZCÜLÜK ETTİĞİN SABİT OLDUĞUNDAN
SENİ TERÖR ÖRGÜTÜ YÖNETİCİSİ
VE ÜYESİ OLMAKTAN
YARGILAYACAĞIZ...
GÜNDEM

SÜTÇÜLÜ: BASINDAN: "CEZA YASALARINDA DEVRİM YENİ CMUK'A GÖRE SABAH 8'DEN ÖNCE EV BASKINI OLMAYACAK 8'DEN ÖNCE GELEN SADECE SÜTÇÜ OLABİLİR,,
SÜTÇÜ GELDİİİİ!..
SÜT
GÜNDEM

NE AB, NE ABD..
BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

ONLARIN ALEMİ...

İlkokula gidiyorum... Birinci sınıftayım sanırım. Sınıf arkadaşlarımdan biri kulağıma eğildi. Kimsenin duymaması gerekenmiş gibi gizli bir sesle "Siz solcu musunuz, sağcı mısınız?" dedi. Şaşırdım. Hol ne, sağ ne?

Allame takılmıştı. Anneme sordum eve gidince. Önce biraz azarladı; "Ne solcu ne sağcı? Kim öğretiyor size bunları?" demişti. Sonra beni yanına doğru çekmiş, o da gizli, duyulmaması gereken şeyleri söyler gibi, ürkek bir sesle şöyle başlamıştı.

- Bak oğlum, biz Alevi'yiz, solcuyuz, Kürtüz... Ama sen, sakın bunları kimseye söyleme. Yoksa başımız belaya girer.

Söylenenler bir yana, önce arkadaşımın sonra da annemin söyleyiş tarzı etkilemişti beni. Demek ki bu solculuk, Alevilik, Kürt olmak böyle ürkek bir şeydi. Sanmıştım.

İlkokula gittiğime göre '79, '80 yıllarıdır...

Bugünden baktığımızda o ürkün nedenini anlamak mümkün. Devlet, yüksek mücadele karşısında, Mart 1971'den itibaren kitlesel katliamlara başvurmaya baş-

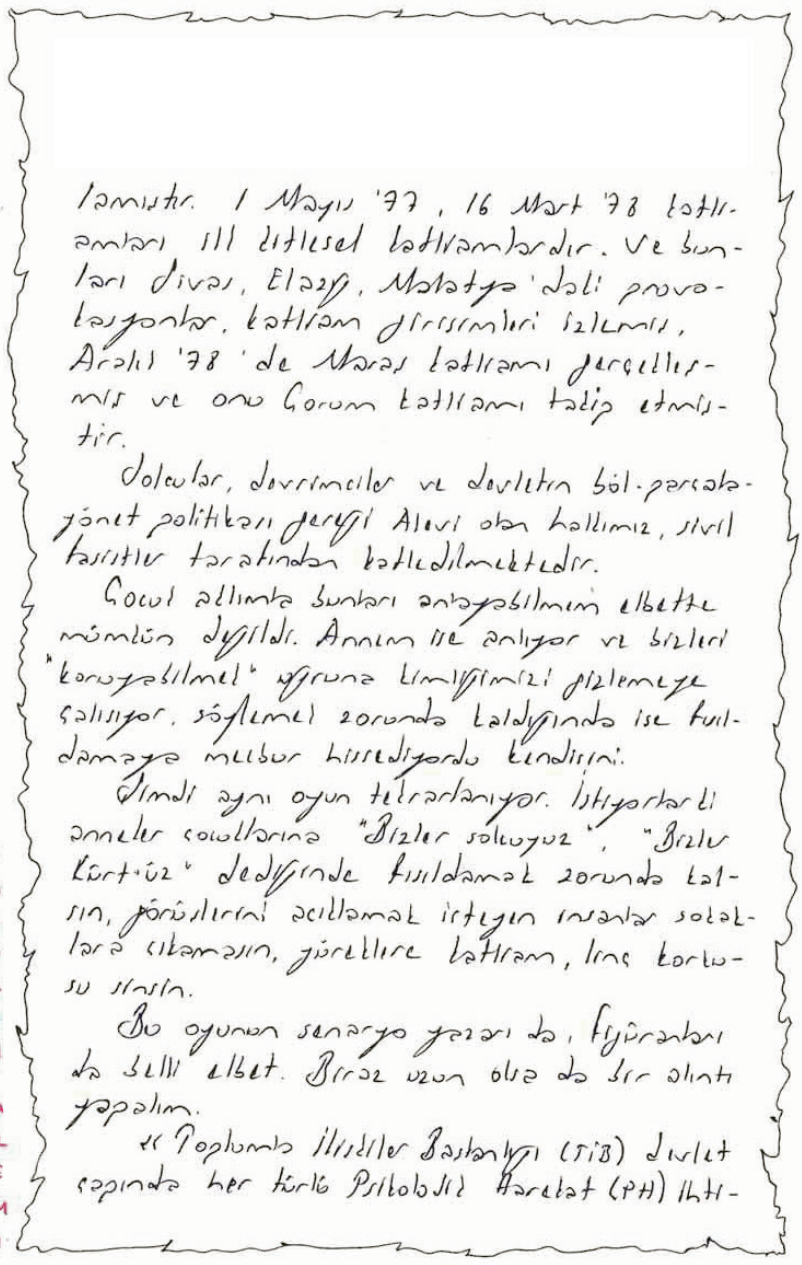

İşaretler. 1 Mayıs '77, 16 Mart '78 katliamları ile ilgilesel katliamlardır. Ve bunları Sivas, Elazığ, Malatya'daki provokasyonlar, katliam girişimleri izlemiş, Aralık '78'de Maraş katliamı gerçekleşmiş ve onu Çorum katliamı takip etmiştir.

Solcular, devrimciler ve devletin böl-parçala-yönet politikası gereği Alevi olan halkımız, sivil faşistler tarafından katledilmektedir.

Çocuk aklımla bunları anlayabilmem elbette mümkün değildi. Annem ise anlıyor ve bizleri "korumaya" çalışıyor, söylemel zorunda kaldığında ise kuldamaya mecbur hissettiğinde kendisini.

Şimdi aynı oyun tekrarlanıyor. İstiyorlar ki anneler çocuklarına "Bizler soluyuz", "Bizler kürtüz" dediğinde kuşkulanmak zorunda kalsın, görüşlerini açıklamak isteyen insanlar sokaklara çıkamasın, gözaltına katliam, ırkçı korkusu sinsin.

Bu oyunun senaryo yazarı da, figürantları da belli elbet. Biraz uzun olsa da bir alıntı yapalım.

"Toplumda İlişkiler Bakanlığı (TİB) devlet eşliğinde her türlü Psikolojik Harekat (PH) ilkti-

yaçlarını tesbit eder. Milli diyaset hedefleri doğrultusunda uzun, orta, kısa vadeli PH planlarını yetiştirir, onaylanmış PH planlarını yürütür, icrası Kurumlar tarafından yapılan uygulamaları kontrol ve koordine eder. ve yönlendirir.

PH'ye ilişkin uygulamaları izler ve kontrol eder. Karar içeriğine uygun olarak yapılması gereken iş veya işlemlerin gerçekleşmesi için her türlü girişimde bulunur. Kararların bekleneen sonuçlarının alınıp alınmadığını belirler.

Devletin varlığı ve bağımsızlığı, ülkenin bütünlüğü ve bölünmezliği, toplumun huzur ve güvenliği ve anayasal nizamın korunması; Türk toplumunun Atatürkçü düşünce, Atatürk ilke ve inkılapları, milli birlik ve dayanışma etrafında birleşerek milli hedeflere yönlendirilmesinde gerekli milli birlik ve bütünlüğü sağlayıcı her türlü psikolojik tedbirlerin alınması, yurt içi ve dışında, bu hususlara karşı oluşan tehditlerin bertaraf edilmesi veya etkisiz kılınmasında gerekli olan psikolojik harekat hizmet ve faaliyetlerini planlar, ilgili kolluk, kamu ve özel kurum ve kuruluşlarda bu konudaki uygulamaları koordine, takip ve kontrol eder.

Ayrıca Milli Güvenlik konularında siyaset oluşturma çalışmalarına katılır, psikolojik tehditle ilgili ihtiyaçları tespit eder. Doküman ve kitap analizi yapar, TRT ve diğer kamu yayın organlarına kendi görevleri kapsamına giren hususlarda Genel Sekreterin onayıyla gerekli yardımı sağlar.»
(27 Ağustos 2003 Radikal)

DÜNLERİN ALEMİ

Sonradan MGK süngüsünden alınıp 81 ilin valiliklerine bağlandığı ifade edilen Toplumla İlişkiler Başkanlığı'nın görevi işte bunmuş: Psikolojik Harekat.

Bu oyunlar. Hep bir yalan haber veya provokatif bir eylemle başlatılıyor ve yığınsal, linç girişimiyle devam ediyor. Sonrasında ise geride bıraktıkları izler görülmüş diye ortalığı bulandırarak açıklamalar, tutuklamalar yapılıyor. Bunun bariz örneğidir 6-7 Eylül olayları. Kıbrıs nedeniyle Yunanistan'la yaşanan gerilimde bir hamle olarak Rumlar üzerine kışkırtılmıştır insanlar. "Atatürk'ün Selanik'te doğduğu ev bombalandı" haberiyle galeyana getirilenler sokağa dökülmüş yağma, talan ve zorbalığa girişmiştir. Sonrasında ise bu iş 'kızılbaş' yani 'komünistlere', solculara yıkılmış, aralarında Aziz Nesin'in de yer aldığı bir çok aydın, demokrat tutuklanmıştır. Yıllar sonra ise o dönemin generallerinden Sabri Yirmibeşoğlu "6-7 Eylül, özel Harp'in işiydi" diye itiraf edecekti.

Bugün de aynı kötü oyun sergileniyor. İki özlü sözle bağlayalım bu aylı yazımızı:

Başları bağlı dilleri salındı
İt ürür kervan yürür

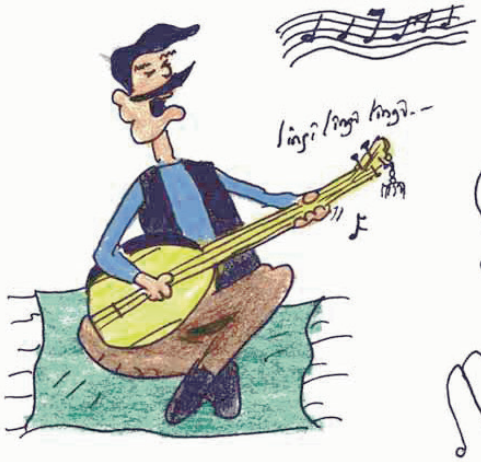

Aşık Mevbeti

Hey Hey
Karşı dağda ateş yanar
aman aman
Dertli Galar benim sazım
Canım aman
Bu yüreğe ateş düşer
yanar aman
Gıkan gardaş karşı dağa
ateş olam

Aylar oldu yıllar oldu
aman aman
Dört yanımda boran doldu
Canım aman
Bu şans bize ırak oldu
yandım aman
Alıp başım giden gardaş
Şahan olam

YIL 1995. KONYA HAPİSHANESİ'NDEYİZ.

Koğuşumuz 3 komünden oluşuyor. Ve koğuşumuzun yemekhanesinde üç sabit masa var. Kapıdan girince ilk masa TDKP masası. (Komünündekiler kalıyor ve televizyon da onların). Başucunda orta masa, TKP(ML)-şimdiki MKP- masası. Ve en son duvar dibinde DHKP-C masası.

Akşam haberlerini izlemek için tam kadro koğuş ahalisi masalarımıza kurulmuş ve büyük bir heyecanla haber izliyoruz. Spiker heyecanlı heyecanlı "Evet sayın seyirciler, bu yıl 1 Mayıs örgütlerin gövde gösterisine döndü." diyor ve flaş haber gibi tam ekran zımlanan DHKP-C yazısı ve bayrağı görülüyor. Alkışlar, ıslıklar birbirine karışıyor. Ve 3-5 dakika böyle görüntüler devam ediyor. Ardından binaya asılmış TKP(ML) Nikko yazılı beyaz-siyah bir pankart ve Orta masa alkışlara, ıslıklara başlıyor. Sıra dip masada. Siperе yatmış bekliyorlar. Ses seda yok. Bekliyorlar, arada kaş altından bize ve orta masaya bakıyorlar. Spiker "Evet sayın seyirciler, şimdi de dünyadan 1 Mayıs'ı izliyorsunuz" diyor ve Kızıl Meydanı gösteriyor. Tam ekran Stalin portresi görülüyor ve yüzbinler yürüyor. Dip masa şahlanıyor, Yaşasın Stalin yoldaş diye bağırıyor. Alkış çalıyor. Aradığını bulan çocuk gibi. Ama fazla sürmüyor. Koğuşumuzun en sessizlerinden

ANI

Ali AYATA (Normalde hiç gülmez) birden "Piiçt" diye bir gülüyor ve her iki masa da sanki onu bekliyormuş gibi gülmeye başladık. Ve film orda koptu, gerisini siz düşünün.

— o —

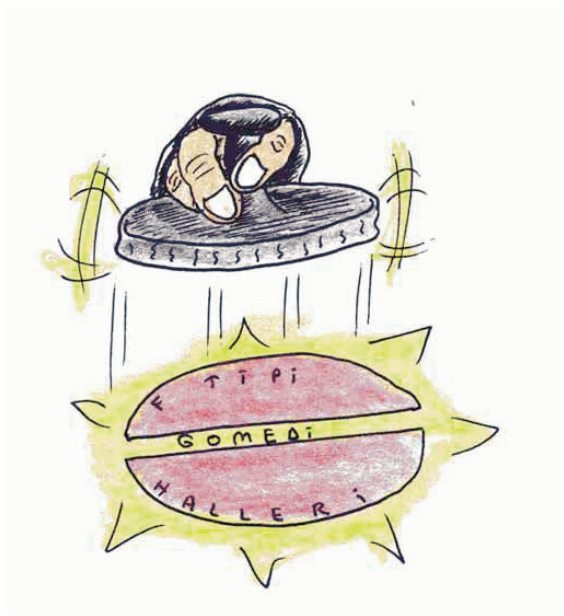
TİPİ
GÖMEDİ
HALLERİ

KALORİFER NİYE YANMIYOR?
- Aynı hücrede, aynı gün, aynı soruya verilen 3 AYRI Cevap:
Sabah sayımı... 08:00
KALORİFER NİYE YANMIYOR?
SABAHLEYİN KALORİFER ARIZALI. BİZ DE SİZİN GİBİ DÜŞÜYORUZ.
Kırt! Kırt!
1
Öğle...
KALORİFER NİYE YANMIYOR?
MAZOT BİTMİŞ. BU GÜN GELECEK. BİZ DE SİZİN GİBİ DÜŞÜYORUZ.
2
Akşam sayımı... 20:00
KALORİFER NİYE YANMIYOR?
KALORİFERCİ YOK. BİZ DE SİZİN GİBİ DÜŞÜYORUZ.
3
F TİPİ

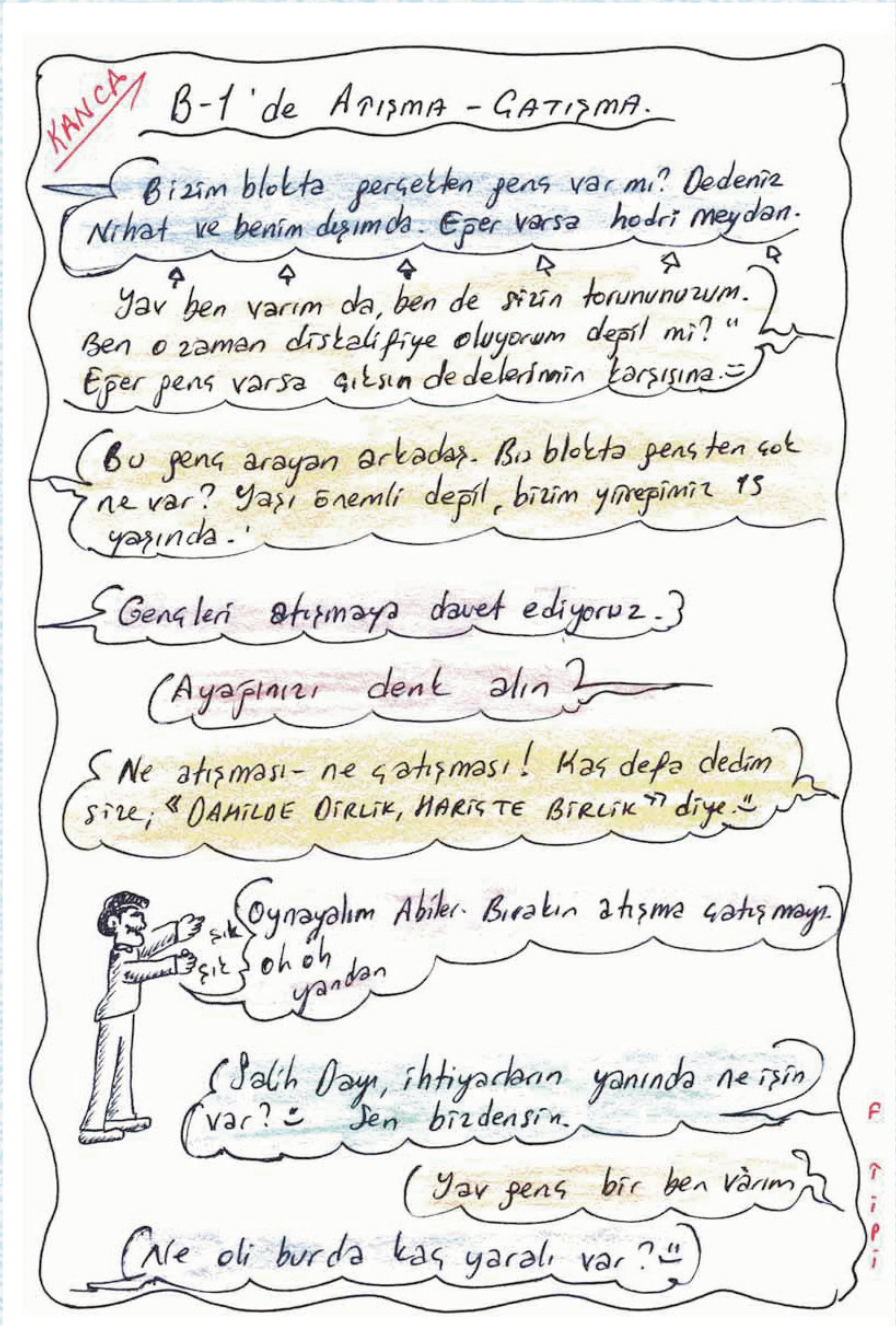
KANCA
B-1'de Atışma - Gatışma.
Bizim blokta gerçekten genç var mı? Dedeniz Nihat ve benim dışımda. Eğer varsa hodri meydan.
Yav ben varım da, ben de sizin torununuzum. Ben o zaman diskalifiye oluyorum değil mi?" Eğer genç varsa gitsin dedelerimin karşısına.
Bu genç arayan arkadaş. Bu blokta gençten çok ne var? Yaşı önemli değil, bizim yiğitlerimiz 45 yaşında.'
Gençleri atışmaya davet ediyoruz.
Ayaklarınızı denk alın
Ne atışması- ne gatışması! Kaç defa dedim size; "DAHİLDE DİRLİK, HARİÇTE BİRLİK" diye.
Şık şık
oh oh
yandan
Oynayalım Abiler. Bırakın atışma gatışmayı.
Salih Dayı, ihtiyarların yanında ne işin var? Sen bizdensin.
Yav genç bir ben varım
Ne oli burda kaç yaralı var?"

YAZDIRIRLAR, YAZDIRIRLAR...
Muhabirimiz, Doğan GÜNER'e sordu: "GOĞALTMALARLA ARAN NASIL?" İşte Cevap:
Tutuklanıp geldiğimiz ilk gün tecrit odasındayız...
SENİN YAZI NASIL?
İYİ. GÜZEL YAZARIM
BENİMKİ İDARE EDER. EH İŞTE!
SİZ DERDİNİZE YANIN. BANA YAZDIRAMAZLAR. BENİM YAZI KÖTÜ!
Kırt-Kırt
1
...O arkadaşlar perşembe günü tahliye oldu. Ben hala çoğaltıyorum...
Hoşgeldin!...
PAT!
2
F TİPİ

TEKİRDAĞ F TİPİ'NDEKİ "ÇOCUKLARDAN, ARKADAŞ ISLIKLARI ÇOCUK PROGRAMI'NA SEVGİLER...
ŞİMDİ PROGRAMIMIZIN İLK ŞARKISINI DİNLİYORUZ ARKADAŞLAR:
BAŞPARMAĞIM BAŞPARMAĞIM NERDESİN? BAŞ PARMAĞIM EFENDİM? BURDAYIM. NASILSIN TEŞEKKÜR EDERİM. BİM BAM BOM, BİM BAM BOM..
1
Programdan Sonra...
HAFTAYA GÖRÜŞMEK ÜZERE HOŞÇAKALLIN!
2
BAŞPARMAĞIM, BAŞPARMAĞIM, NERDESİN? ...
- BUR-DA- YIM..
HIMM
HE HE HE HE
3
PU HA HA HA HA BURDAYMIŞ...
YAV SANDIĞINIZ GİBİ DEĞİL?
YALLA!
4
F TİPİ

R. TAYYİP ERDOĞAN, BİR KARİKATÜRÜNDE KENDİSİNİ KEDİ ŞEKLİNDE GİZDİĞİ İÇİN AŞAĞILADIĞINI İDDİA EDEREK CUMHURİYET GAZETESİ KARİKATÜRİSTİ MUSA KART'A AÇTIĞI DAVADA, MAHKEME, 5 BİN YTL TAZMİNAT ÖDEMESİNE KARAR VERDİ.
AŞAĞILIK OLAN BEN DEĞİLİM.
BAŞBAKANLIK
GÜNDEM

Kim Demiş C-Blok'ta ürün yapılmıyor diye???
Bir de birşey yapmıyorsunuz diyorlar.
Gulp!.. Boşuna mı sabah akşam zeytin ekmek yiyoruz? Hap! Hup! O tespihler, o güller nasıl yapılıyor sanıyorsunuz? Gulp!
Hap! Hup!
Suna, Suna olalı beri... * C-Blokta bir türkü programından...
Şafak söktü yine Sunam uyanmaz
Hasret çekeen gönüül derde dayanmaz
Çağırırım Sunam sesim duyulmaz
Uyan Sunam uyan derin uykudan..
Yüreğine sağlık Eroal Abi. Suna, Suna olalı böyle zulüm görmedi! Tabi uyanmaz. Ben olsam, ben de uyanmam.
F Tipi

Merhaba;
Bir gün hücrede tektim. Genelde alt katta çalışıyorum. Yukarıdan "tak! tak! tak!" 3-4 kez ses geldi. Allah allah dedim. Tektim ya, acaba kafayı mı sıyırıyorum dedim. Yukarı çıktım, hiç bir şey yok. Yine aşağı indim. Aradan 3 dakika geçmedi, yine sesler gelmeye başladı. Dolabın üzerindekiler dökülüyor. Gulehuzu Bismillahi'yi okudum. "Hayırdır dedim, yukarıya çıktım ki ne göreyim. Bitin bakalım. Camdan içeri kuş girmiş. Karga değil, cami kuşu." Hemen camları kapadım. İçeride bir koşturmaya başladık, bir saat nefes nefese, onun da, benim de koşturmaktan ağzımız açık kaldı. Tabi irade mücadelesini ben kazandım." Yakalanmamak için hayatında yapmadığı hareketleri yaptı, bir anda kalkmadı. Neyse, aldım 15-20 dakika sevdim, okşadım. Sonra serbest bırakırken bana ne dedi, biliyonuz mu? Ben böyle sevgi ve şefkat görmedim." Ben de arkasından bağırdım: "Sen yaşamını ideolojimize borçlusun. Faşist olsaydık seni mangal yapardık."
Güleree gitti.
Başka kuşlar gelmeden gene gel e mi?

Tek tabanca - 92
ORHAN.

F
İ
P
İ

BU BACA TÜTECEK
OCAKLAR SÖNMEYECEK!
NE KIZIYONUZ YAA, YIKACAM BURAYI, PARK YAPACAM, ÇİMLERE UZANACAKSINIZ, TÜM KIZGINLIĞINIZ GEÇECEK. BIRAKIN BENİ YAA..
YİMDAAATT!!
SEKA
SEKA'NIN DİRENEN İŞÇİLERİNİ SELAMLIYORUZ!
GÜNDEM

Seyyahname
Bitenler Bilmeyenlere Anlatsın
Bir gün Nasreddin Hoca vaaz için camide kürsüye çıkar..
Ey ahali ben size ne diyecem, biliyor musunuz?
Hayır Hocam Bilmeyiiz
Eh, siz bilmeyince ben size ne diyeyim.
..deyip, pabuçlarını giyip gitmiş.
Ertesi gün yine kürsüye çıkıp cemaate sormuş..
Ey ahali ben size ne diyecem, biliyor musunuz..
Biliyoruz Hocaam
madem biliyorsunuz ben neye tekrar edeyim..
Hoca yine pabuçlarını giyip gitmiş..
SEYYAHNAME

Başka bir gün Hoca yine çıkmış kürsüye...
Eeey ahali... Anlarsınız ya?
Kimimiz biliyor. Kimimiz bilmiyoruz Hocaam
Öyleyse, bilenler bilmeyenlere anlatsın. Bu sansür ve tecrit duvarı yıkılsın.. Ey ahali, yüzbinlerce insan öldü, duymayan kalmasın.
SON
SEYYAHNAME

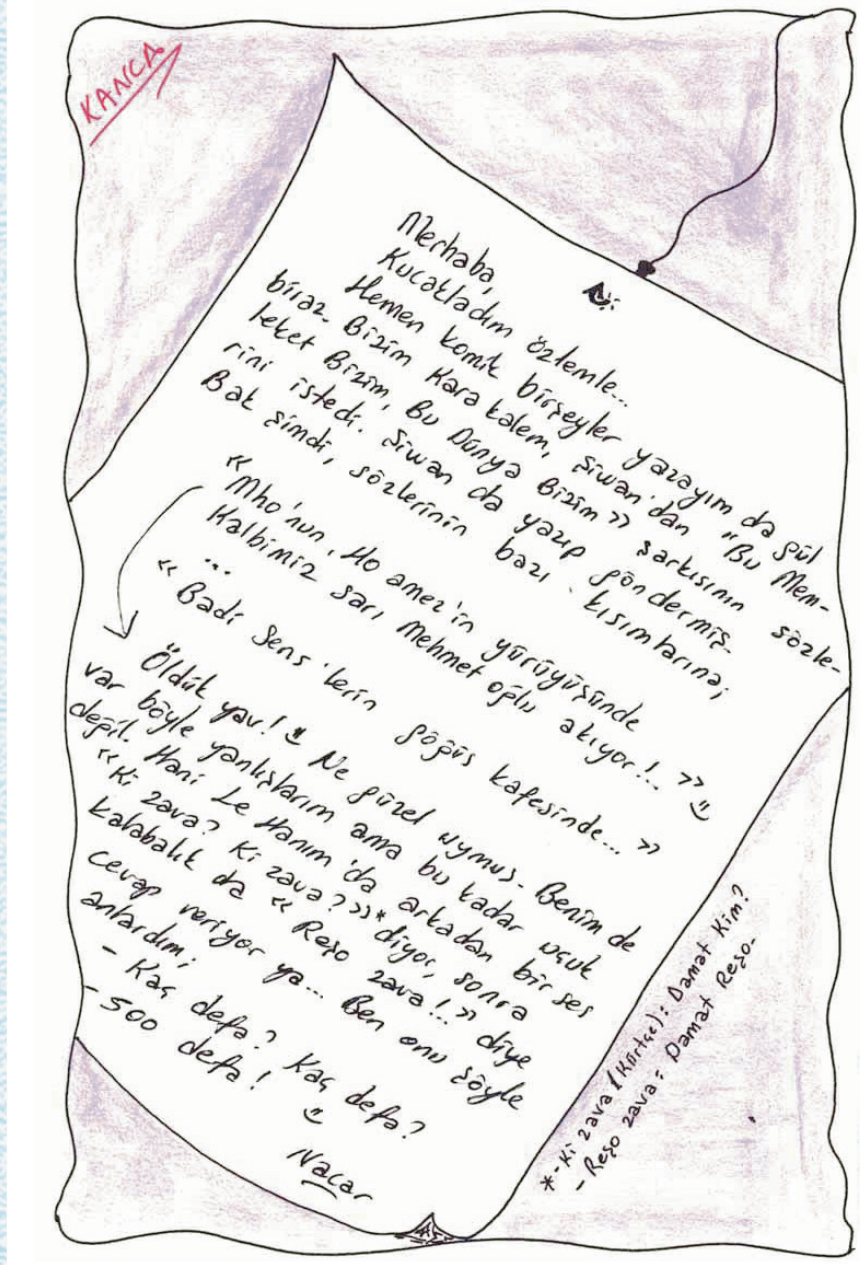
KANCA
Merhaba,
Kucaklıyorum özlemle...
Hemen komik birşeyler yazayım da şöyle biraz... Bizim Kara Kalem, Şiwan'dan "Bu Memleket Bizim" şarkısının sözlerini istedi. Şiwan da yazıp göndermiş. Bak şimdi, sözlerinin bazı kısımlarına;
"Mho'nun, Ho amez'in yürüyüşünde!.. Halbimiz sarı Mehmet oğlu akıyor!.. "
...
"Badi Sens'lerin şöpüş kafesinde... "
Öldük yav! Ne güzel uymuş. Benim de var böyle yanlışlarım ama bu kadar uçuk değil. Hani Le Hanım'da arkadan bir ses "Ki zava? Ki zava?"* diyor, sonra "Reşo zava!.." diye kafabalık da Reşo zava; Damat Kim?
Cevap veriyor ya... Ben onu şöyle anlardım;
- Kaç defa? Kaç defa?
- 500 defa!
Nacar
*-Ki zava! (Kürtçe): Damat Kim?
- Reşo zava: Damat Reşo.
F TİPİ

ADALET BAKANI CEMİL ÇİÇEK, HAPİSHANELER İÇİN, "BURALAR DEVLETİN KONUKEVLERİDİR, CEZAEVİ DEMEK HOŞUMA GİTMİYOR" DEDİ.
BURALAR DA MAHKUMLARIN EBEDİ İSTİRAHATHANESİ, MEZARLIK DEMEK HOŞUMA GİTMİYOR...
ÖLDÜLER YENİLMEZ
KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ

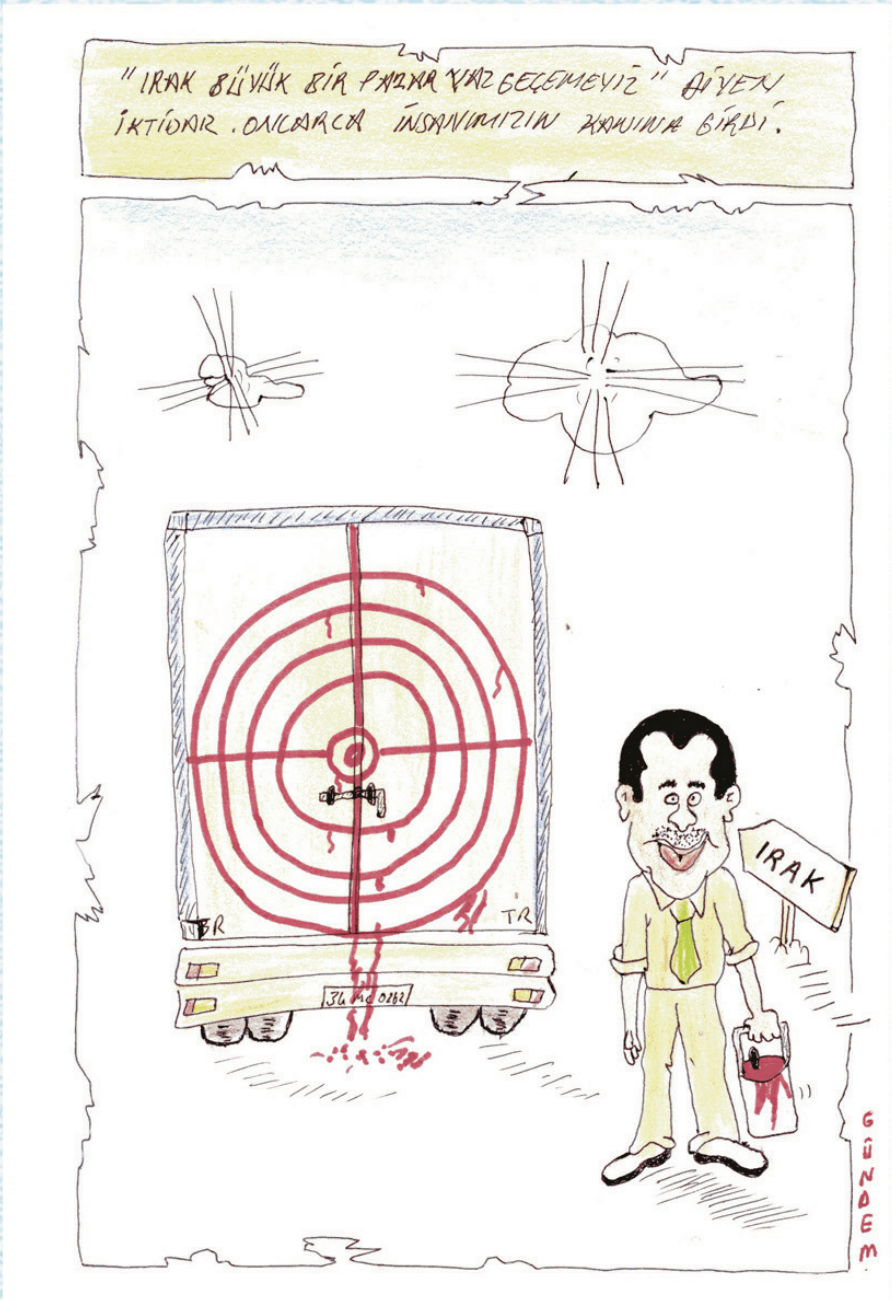
"IRAK BÜYÜK BİR PAZAR VAZGEÇEMEYİZ" DİYEN İKTİDAR. ONLARCA İNSANIMIZIN KANINA GİRDİ.
IRAK
GÜNDEM

1
YENİ
T.C.K
2
MUSTAFA
NE NE NİNİ NE SANDINIZ?

YANAR'ın GÜNLÜĞÜ

ARAŞTIRMACI-GAZETECİ-YAZAR YANAR DÖNER'İN GÜNLÜĞÜ'NDEN

Aziz Günlük, hiç!

Bir gün bunları yazacağım, hiç, hiç aklıma gelmezdi. Öylesine kederliyim ki bugün, hiç! Ne sen sor ne de ben söyleyeyim. Ama ben yine de söyleyeyim. Kederimden, hiç, ne dediğimi bilemiyorum bu günlük.

Aaah ah... Bir milliyetçilik, sevenizm dalgası aldı başını gidiyor. Başbaşa çılgın Avrupa'mıza lâf ediyor; halkı, o cahil cühelayı da kışkırtıyor. Sonra gelsin linçler gitsin linçler.

Avrupa ulan bu Avrupa! Hiç!.. Uygarlık, medeniyet... Laf edilir mi?

Azizim, hiç, böyle giderse, Avrupa Birliği'ni bile savunamayacak, sokaklara çıkamayacağız. Zaten çıktığımız da yoktu ya, çıktığımızda da yusuf yusuf sorumları... Aaah ah! Hiç!..

Bunu söylerken nasıl utanıyorum, bilsen günlük. Ama yine de söyleye-

YANAR DÖNER

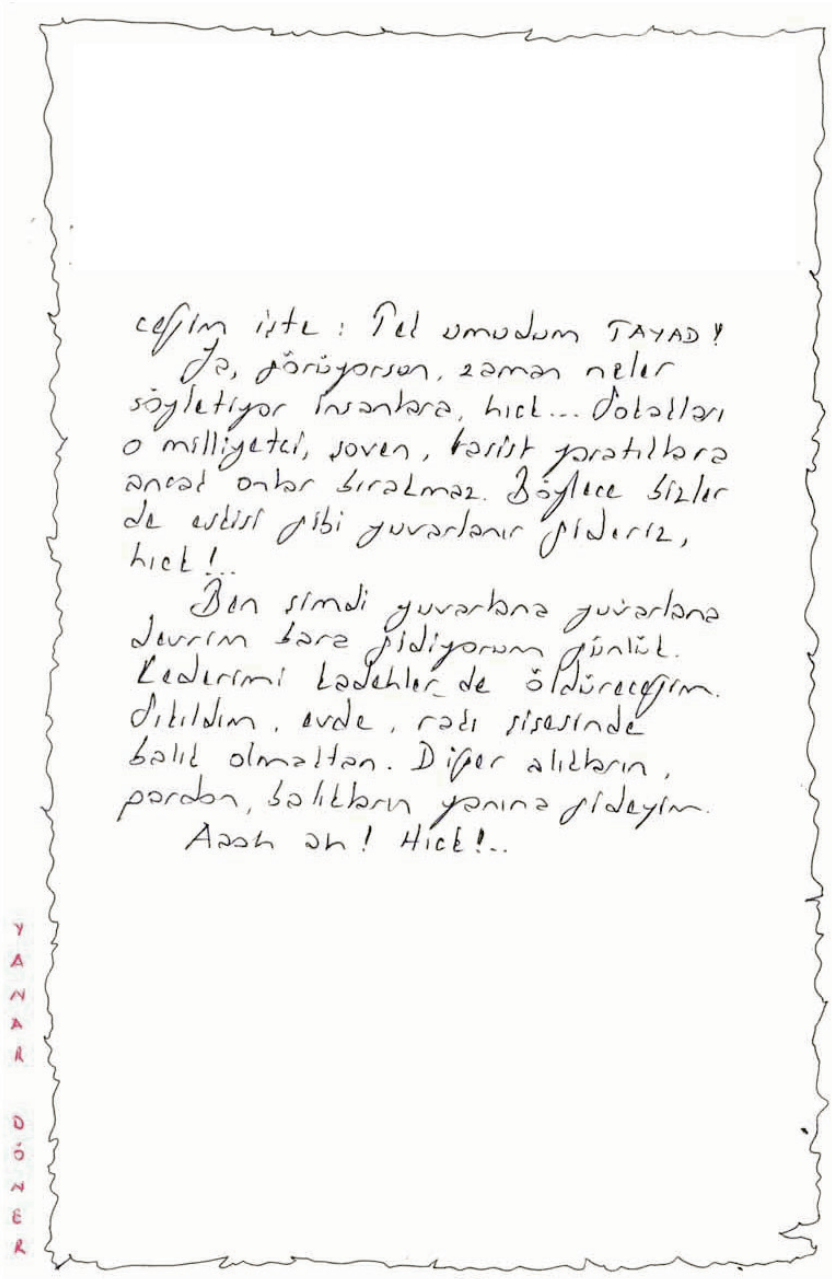
Cesim işte : Tel umudum TAYAD !
Ya, görüyorsun, zaman neler söyletiyor insanlara, hick... Dolalları o milliyetçi, şoven, kürtçü yaratıklara ancak onlar sıralmaz. Böylece sizler de eşşek gibi guvarlanır gideriz, hick!..
Ben şimdi guvarlana guvarlana devrim lafı gidiyorum gönlüm. Kedimi kaşıklar da öldüreceğim. Dikildim, evde, radi şişesinde kalıt olmaktan. Diğer alıkların, parçaların yanına gideyim.
Aaah ah! Hick!..

YANAR DÖNER

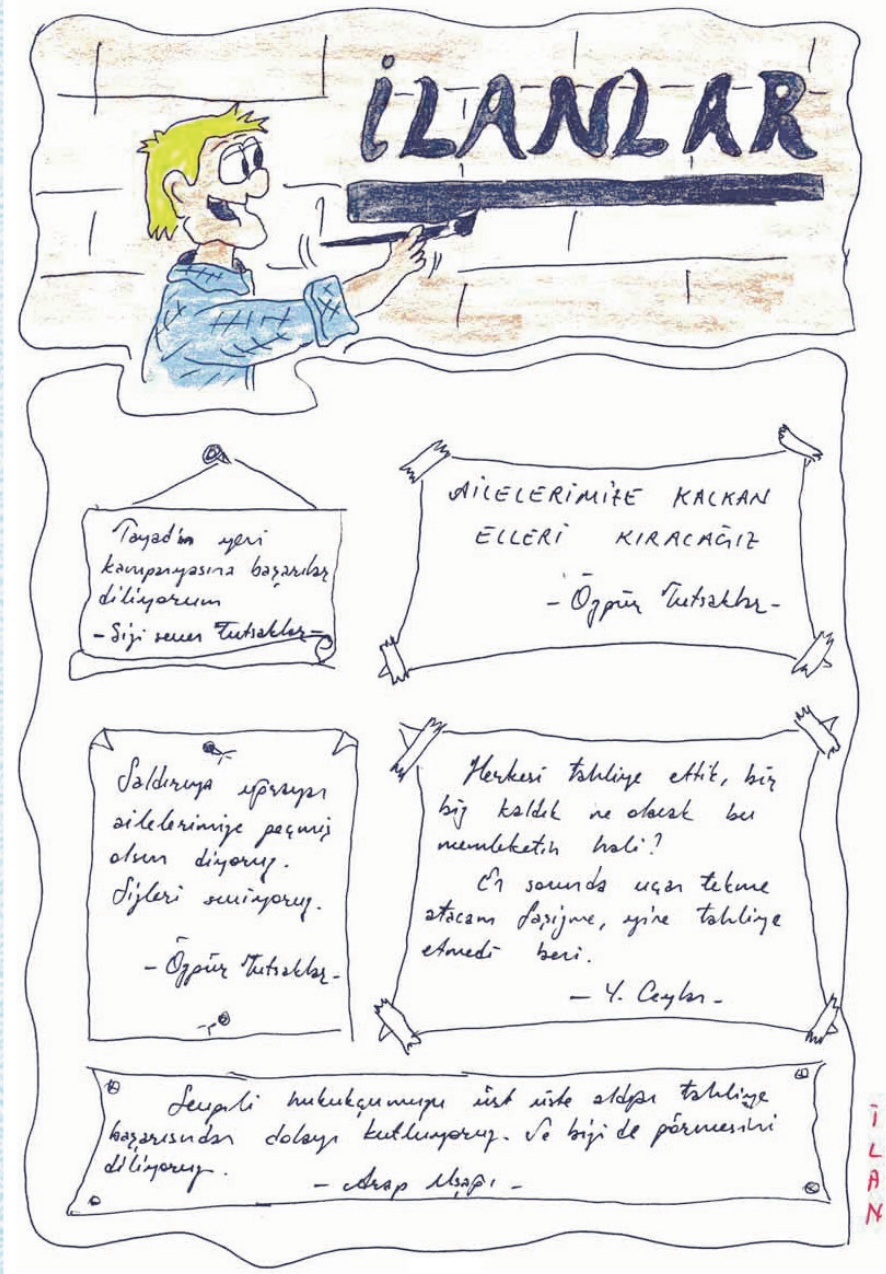
İLANLAR
Tayadın yeri kampanyasına başarılar dileyorum
- Siyasi mevkuatlar -
AİLELERİMİZE KAÇKAN ELLERİ KIRACAĞIZ
- Öğrün Tutsaklar -
Saldırıya uğrayan ailelerimize geçmiş olsun diyoruz. Sizleri seviyoruz.
- Öğrün Tutsaklar -
Herkesi tahliye ettik, biz biz kaldık ne olacak bu memleketin hali?
Ch sonunda uçan tekme atacam faşizme, yine tahliye etmedi beni.
- Y. Ceylan -
Sevgili mahkûmlarımız üst üste aldığı tahliye kararından dolayı kutluyoruz. Ve biz de görmeyi dileyoruz.
- Arap Ahşap -
İLAN

KOŞUUUUN!
BAYRAK YAKIYORLAAAAR!

FE.Ş
Mekan
SİZ MİZAH OLMAAAAZ!
20 Ekim 2004 Sayı:1
Umut sımsıcak
Sevgi hisyanda !...
Umudun ve gülüşün
5. yılına bin selam !..

Edirne F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

FEŞ Mekan

BİZ MİZAH OLMAAAAZ!

20 Ekim 2004 Sayı: 1

Umut sımsıcak
Sevgi isyanda !...

Umudun ve gülüşün
5. yılına bin selam !..

Merhaba !..

F Tiplerindeki "konukluğumuz dördüncü yılını doldurmak üzere. Bulunduğumuz her mekanı insana dair tüm güzel değerlerle donatmak, o mekanları umudun, sevdanın, kavganın, üretimin ... velhasıl GELECEĞİ yaratıldığı asli mekanlar haline çevirmek, bizim onur duyduğumuz geleneklerimizdendir. İşte FE.Mekan da, bu gelenekten, bu inançtan doğdu.

Destanımızın 5. yılını FE.Mekan'la selamlamaktan ayrı bir onur duyuyor, bize bu onuru yaşatan 117 karanfilimizin değerli anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

İşimizin adı mizah.. Mizahın, mazlumun zalimden intikam alma aracı olduğu söylenir. İnsana has ne varsa bizler oradayız, hele de bu, mazlumların yanında olmaksa, en başta bizler, biz devrimciler oradayızdır. İşimizin adı mizah ama öyle kocaman kocaman sözlerle, bu işin ustalarından olduğumuzu söyleyecek değiliz. Amacımız da bu değil zaten.. Bu soylu destana, üretim adına, mizah alanında küçücük bir katkı adına bir şeyler yapmak!.. Bunu başarırsak ne mutlu bizlere, ne mutlu Edirne'ye...

Nasıl kavga bizsiz olmuyorsa, nasıl yaşam bizsiz olmuyorsa, nasıl tüm güzel değerler bizsiz taşınmıyorsa geleceğe, bizsiz mizah da olmaz diyoruz...

Coşkumuz, gülüşümüz daim olsun!..

Umudun ve gülüşün 5. yılına bin selam olsun!

2. sayımızda görüşmek umuduyla...

FE.Mekan

Ben tam teşekküllü muhabiriniz F-Erit Heryerde. Adımdan da anlaşılacağı gibi her yerdeyim. Gözümden hiç birşey kaçmaz. Yaşananları içerinin gözüyle aktarmayı kendime görev bilirim.
Gerçekler dört duvar arasına hapsedilemez.
Daha yeniyim. Acemiliklerim olacak haliyle. Öncülerimiz olan Virgelir, Masala, Gömedi, Nükte'den emekçilerine Edirne'den sevgilerimizi gönderiyorum. Görüşmek üzere
Sevgilerimle
Ben Logar Cini Geto'nuz. Pencereleri açık unutduğunuzda içeri dalarım. Mektuplarınızı, dergilerinizi okurum. Konuşmalarınızı dinlerim. Ülke ve dünyadaki gelişmeleri taşırım.
Unutmadan söyleyeyim. Kulaklarım keskindir. Mapushane haberlerini benden duyarsınız
Sevgilerimle

YAŞASIN AÇLIK GREVİ BİZİM!
FİLİSTİNLİ TUTSAKLAR AÇLIK GREVİNDE
HADİ TAZE BÖREK! YEMEMİZ LAZIM!
SİMİT! TAZE SİMİT
ÇOK YAKIŞIKLI MİLLET HEPSİ BİZİM OLSUN
HÜCRELERİN ÖNÜNDE YEMEK DOLAŞTIRMA GİBİ BİR İŞKENCE UYGULAMAK SURETİYLE AÇLIK GREVİNE KARŞI ETKİLİ OLUYORMUŞ!
HADİ SICAK LAHMACUN!!!

-5-

SEVGİ ERDOĞAN
TRENİ
11
-9-

-SEVGİ ERDOĞAN-
TRENİ
11
-11-

AB ilerleme raporunda Türkiye için önerilen (siz istenilen deyin) "yeni" infaz yasası aşağıda görülüyor

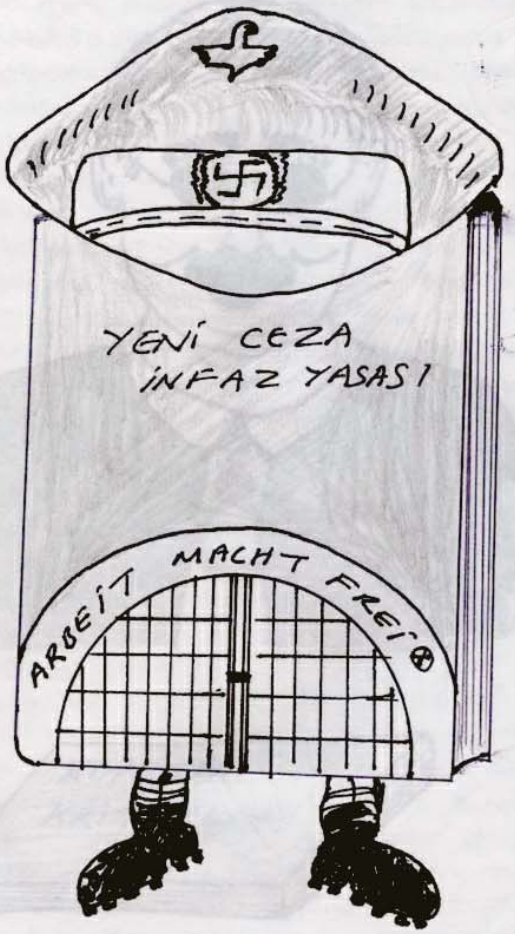

⊗ ÇALIŞMAK ÖZGÜRLEŞTİRİR (Auschwitz)

-13-

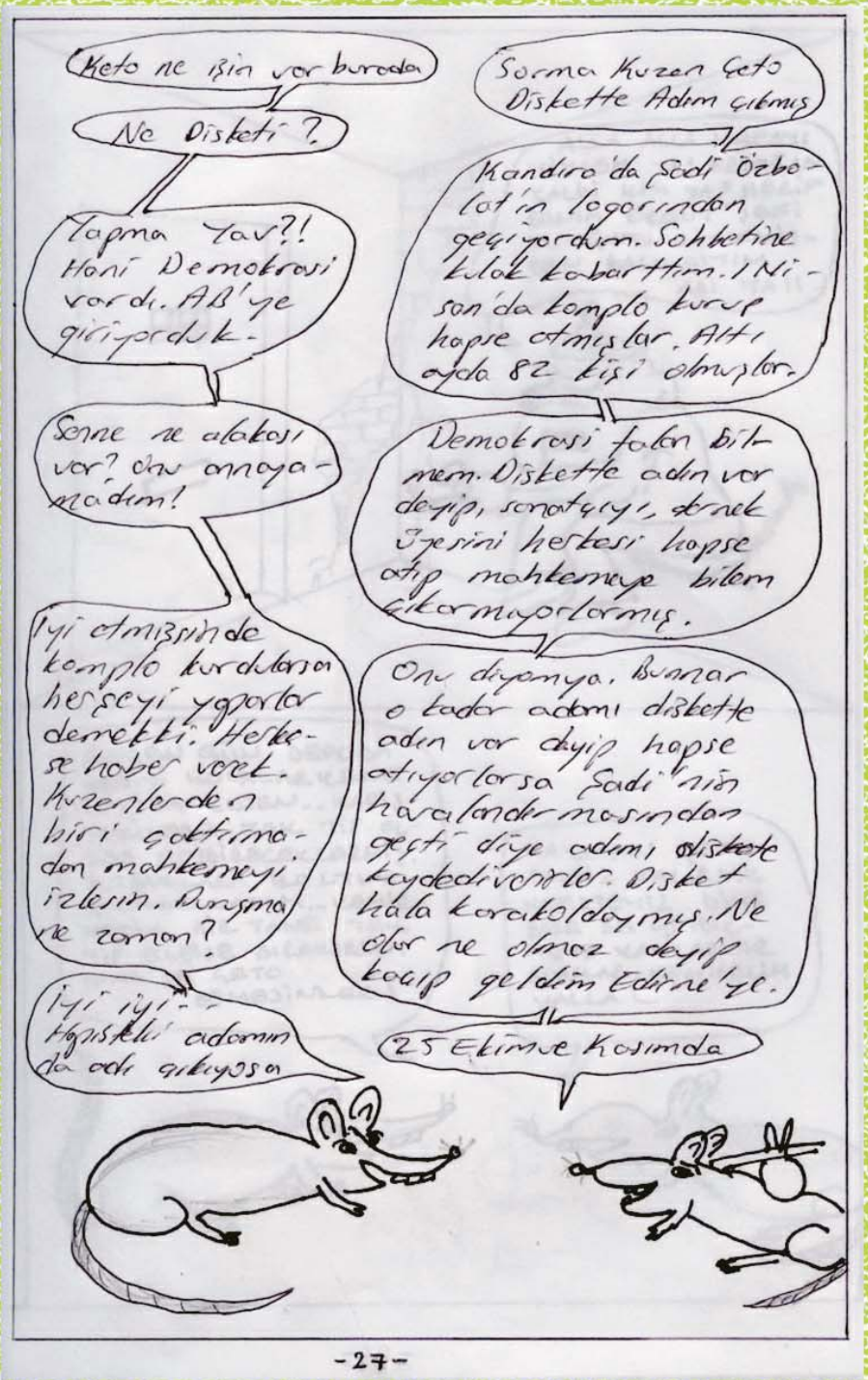
Keto ne işin var burada
Ne Disketi ?
Yapma Yav?! Hani Demokrasi vardı. AB'ye giriyorduk-
Sonra ne alakası var? Onu anlayamadım!
İyi etmişsin de komplo kurdukları herşeyi yapıyorlar demekti. Herkese haber vere. Kızılerden biri çaktırmadan mahkemeyi izlesin. Konuşma ne zaman?
İyi iyi- Hapishaneli adamın da adı çıkıyosa
Sonra Kızılcan Çeto Disketle Adım çıkmış
Kandıra'da Şadi Özbolat'ın kapısından geçiyordum. Sohbetine kulak kabarttım. 1 Nisan'da komplo kurup hapse atmışlar. Altı ayda 82 kişi olmuşlar.
Demokrasi falan bilmem. Disketle adın var deyip, sanatçıyı, öğrenci öğretmeni herkesi hapse atıp mahkemeye bilem çıkarmıyorlarmış.
Ooo diyorum. Bunlar o kadar adamı disketle adın var deyip hapse atıyorlarsa Şadi'nin havalandırmasından geçti diye adımı disklete kaydedivirirler. Disket hala karakoldaymış. Ne olur ne olmaz deyip kaçıp geldim Edirne'ye.
25 Ekimde Kasımda

-27-

ALLA ALLA KAFAYI YİYECEM YA! ERDOĞAN KALDI KİM YA? HERİF BENİM ÖRGÜT ŞEFİ OLDUĞUMU SÖYLEMİŞ- BEN BALIKÇIYIM ABİ YA!!
GEÇEN GÜN DEPODA KEDİYİ KOVALARKEN DUYDUM KUZEN.. HAPİŞ- TEKİLERE TEK TİP EL- BİSE GİYDİRECEKLERMİŞ. TUTSAKLARA KOLTUK GİKMAK LAZIM.. KEMİR- MEDİK BİR TANE TEK TİP ELBİSE BIRAKIRSAM BANA DA GETO DEMEDİLER!
HAKLIYIN GETO- SESSİZ KALIRSAK HAPİSTEYİZ DİYE BİZE DE GİYDİR- MEYE KALKARLAR BUNLAR. KEMİRELİM VALLA!..

-29-

Bak bakalım, evlatlarına bile bayramlar gidebiliyor mu?
40 yılda geçse aş la yazamazlar
Yine zaptiler yapacaklarını
- 31 -

F Tipi yaşamdan enstantaneler:

F Tipi'nde sık sık hücre değişiklikleri olur... Yine böyle bir değişiklikte, yeni hücrelerine giren tutsaklar, duvarda gördükleri küçük bir delikte bir tahta parçası yerleştirirler ve bu tahta parçasına havlularını asarlar... Sayım sırasında gardiyanlar, "O havluyu kaldırın oradan" derler. "Neden?" diye sorunca, "Duvarları amaçdışı kullanmayınız" cevabını verirler. "Nedir bu duvarın amacı? Deyin de bilelim, ona göre kullanalım" diyen tutsakların gardiyanların verecek cevabı yoktur. Çünkü onlara sadece bu cümle ezberletilmiştir...

Hücrede asker aramayı yarım dolapların birinde bir fotoğraf gören asker, o fotoğrafın kaldırılmasını ister çünkü dolaba resim asmak suçtur!.. Aramayı reşahat eden tutsak, "Biz'ler F Tipi'nde iken böyle denliyordunuz ama... Örgüt baskısı yüzünden dolaplara resim bile asamadığımızı söylüyordunuz. Derdiniz şimdi anlaşıldı, 'örgüt baskısı' na değil de, o baskıyı artık yapamadığınıza anlamışsınız. Öyle ya, bir baskı yapılacaksa onu da ancak devlet yapar, baskı yapmak örgütlerin haddine mi?," deyince bu kez asker, "Siz F Tipi'ndeyken söylevlerin hepsi reklam amaçlıydı" der. Tutsak, "Maşallah maşallah, devlet reklamcılık işini epey geliştirmiş. Bu sektörü çok yakında eski solcuların elinden alır bu gidişle" der...

FLAŞ HABER -- SON DAKİKA!-

Yerel ve ulusal basına yansımayan bu flaş haberi size duyurmaktan FEşMekan olarak kıvanç duyuyoruz. Evet Edirne F Tipi Hapishanesi'nden ilk firar gerçekleşti. Kaçan tutsağın kimseden yardım almadığı, bu işi tek başına hallettiği anlaşıldı." F Tipi yazından nefret ediyorum. Kimse beni burada artık bi dakika bile tutamaz" diye sahibine not bırakan ÖZGÜR isimli muhabbet kuşu, özgürlüğüne kavuşat çırparak, Edirne F Tipi'nden ilk firara imzasını atmıştır-

*Not: Bu firar vallaa da billaa da gerçektir!

2 YILDIR YENİYORUM. YAZIK ŞEVKİ KIRILACAK GARİBİN. BU KEZ YENİLMİYİM DE SEVİNSİN BARİ.. HAH ŞÖYLE ÇAKTIRMADAN YANLIŞ HAMLE YAPAYIM.
GÖRMEZ İNŞALLAH O HAMLEYİ. AHA GÖRECEK YİNE VALLA. DUR DUR BAKAYIM, GÖRMEDİ GALİBA. AH BE BENİM İKİ YILIN ACISINI BENA ÇIKARIRIM YA NEREDE!
AAA NASIL DA GÖRMEMİŞİM TÜH EH NAPALIM MAT OLDUK!
2 YILDIR YENİYORUM. HAKLI TABİ HEP BUGÜN DEKLEDİ. BIRAKAYIM DA KEYFİNİ ÇIKARSIN. RAHAT RAHAT KURTLARINI DÖKSÜN. FAZLA SÜRMEZ NASIL OLSA!
AHA DA HEMİ ŞAH HEMİ DE MAT DEMİŞİM. ÇAÇACAK YERİN DE YOK
OLCAN TABİ ADİCİM. KAZINDA KAZ PAROU VAR. YAHU AĞİ SEN DE BU İŞİ HİÇ BİLMİYORMUŞSUN. MADEM BİLMİYON, NE DEMEYE OYNAYALİM DİYOSUN. NEMİŞE NEMİŞE ZAMAN DOL, GELİŞTİRİRSİN KENDİNİ. ÜZÜLMEDİN DİMİ ADİCİM? YOYO BEN ÜZÜLÜRSEM BARİLLİRİM ONA GÖRE - HA HA HA

-39-

SEKİZ SAAT SONRA BİR MAHKEMEDE KARŞILAŞINCA NE KONUŞACAĞINI SAŞIRIYOR
-47-

Devrimci yaşamdan anılar:

KAVUN, KARPUZ ve CUNTA...

Geçen ay, 12 Eylül faşist cuntasının 24. yıldönümüydü.. Hayatımın o dönemleri, öncesi ve sonrasıyla gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti. Yok yok ölmüyorum, illa ölürken mi hayatımız gözlerimizin önünden film şeridi gibi geçecek yani! Bunda da böyle işte. Neyse efendim konuya dönüş yapayım. 12 Eylül'ün benim üzerimde de büyük etkileri oldu tabi. Nasıl bir etkisi olduğunu anlamak için 12 Eylül öncesini de anlatmak gerekiyor tabi- En o zaman anlatayım.

Sene 1979.. Yani devrimden, devrimcilerden etkilenmeyen köşe-bucak kalmamış – 40 hanelik küçük bir köyde biz de etkilendik haliyle.. Sene 1979 demiştik. Benden iz o zamanlar çok gençtim, 9 yazındaydım. Okulda marşlar söylüyor, düğünlerde slogan atıyorduk. En çok Kızıldere'yi söylüyor ve Mahir-Hüseyin-Ulaş sloganını atıyorduk. Belli bir noktaya gelince bunlar kesmez oldu beni.. Yeter artık bu kadar demokratik çalışma diyerek, illegal bir örgüt kurmak ve eylemler yapmak için kolları sıvadım. Benden bir yaş büyük olan dayımın oğlu Hasan'ı gözüme kestirdim ve çekirdek örgütlenmeyi Hasan'la kurmaya karar verdim. Hasan bir sorun çıkarmadı, hemen "Tamam dinine çalışayım, kuralım örgütü" dedi ve kurduk.. "Eee ismimiz ne olacak?" deyince, (önceden bir isim düşünmediğim için) "şimdi teorik tartışmalarla boğulmayalım, eylem yapalım" dedim.. İlk eylemimizi aynı akşam yaptık. 40 hanelik köyün yazılmadık duvarını bırakmadık. Aklımıza ne gelirse, ne duymuşsak o güne kadar, her şeyi yazdık duvarlara.. Mesela; Tek Yol Devrim, Mahir Çayan, Halkın Kurtuluşu, Yaşasın Sosyalizm vesaire.. Yazılamış ismi kaldırıp eylem araçlarını (kullanılmış motor yağı ve fırça) yok ettik. Ve bu ey-

Leni kesinlikle hiç kimseye anlatmayacağımızı günlük illegal faaliyet yürüttüğümüz üzerine konuştuk.. Evlerimize gidip iç huzur ile mışıl mışıl uyuduk. Ertesi sabah bir hay huyla uyandım. Tüm köylü yazılamaları konuşuyor ve kızıyorlar "Küçücük köyü birbirine düşürecekler- Hangi ezek sipalar yapmış bunlar" diye. Aynı şeyleri annem de söylüyor Hiç belli etmiyorum tabi ben. Gururlu gururlu dolaşıyorum. Öğlene doğru babam çağırıyor beni yanına. Eyvah eyvah bizim iş patlamış! Kesin Hasan gözlemiştir diyorum. Babamla muhabbetimiz (!) sona erince, doğru Hasan'ın yanına fırlıyorum. Ne göreyim, çevresine toplanmış amca-dayı-yenge-hısım akraba her şeyi anlatıyor keyifle. Popülizmin doruklarında Hasan!- Örgütümüzü popülizm illeti çökertiyor(Sakın o yazıda popülizmi ne bilsin ki Hasan yapsın demeyin. Hasan'ın şu anki durumunu bildiğim ve sonuçtan bahsettiğim için teşbihim doğru. Yani örgütümüzü popülizm yıktı.). Bizleri eylemi, örgütü bile değişime etmiş. Hiç eleştiri-özeleştiriye de gerek duymadan atıyorum örgütten Hasan'ı !!! Örgütümüz bir günde daşlıyor. Daha bir işim bile koyamamıştık. En kötüsü de tekrar demokratik çalışmaya dönmem oluyor. Ama aklımın bir köşesinde hep tekrar örgüt kurup illegal mücadeleye başlamak var Halamın oğlunu da göreve kaştırdım, uygun bir an bekliyorum. Ben böyle düşünceler içindeyken 12 Eylül 1980' de sabah Hasan Mutlucan'ın sesiyle uyanıyorum. Hala anlamış değilim Hasan Mutlucan çığırdığı için mi cunta oldu, yoksa cunta olduğu için mi Hasan Mutlucan çığırıyordu! Günler geçtikçe faşist cuntanın ne menem bir şey olduğunu öğrendim. O küçücük köyde herkes korku içinde yaşıyordu artık.- Aha asker geldi gelecek korkusu vardı herkeste.

Hala içimde ukdedir, Ben de köye uyarak, DY'li abilerime uyarak silahlı faaliyetlerime son

verdim. Ve herkes gibi maişet ailesi içine girince siyasi faaliyetler yerini boştan-başa-bahçe hırsızlıklarına aldı..

Gündüzü olmuş, güzel kavun ve karpuzların istihbaratını çıkarıyor, geceleri eylem geçiyorduk. (Eylem istihbarat vb. siyasi kelimeler kullanıyorum. Demek ki her şey bitmemiş benim için - içimde hep mücadele ateşi yanmış.). Tabi gece, görme sorunumuz olduğu için kavun ve karpuzları bulmakta zorlanıyorduk. Bu sebepten dolayı tarlada yuvarlanıyor, kavun-karpuz vücudumuza girince topluyorduk. Şimdi sizler, böyle de olmaz ki, kavun-karpuz almaktan ziyade tarlayı talan ediyor, mahvediyormuşsunuz diyecekseniz. Efendim emeğe saygımız sonsuzdu ama adrenalin de başka türlü yükselmiyordu ki! Tabi kötü sürprizlerle de karşılaşıyorduk zaman zaman. Örneğin tarla yeni sulanmış oluyordu. Bizler yatıp yuvarlanınca her tarafımız çamur oluyordu. Ee her eylemin bir riski, her şeyin de bir bedeli oluyordu haliyle.

Yıllar ilerledikçe 12 Eylül'ün yoz-değersiz kültürü de üzerimize gittikçe sirayet ediyordu. Eh böyle olunca bizler de iyi büyütüyorduk. Yani başa-bahçe hırsızlıklarından, kümes hırsızlığına terfi ettik.

Genç olduk ya, köyün genç odasında okey oynuyor, zar atıyorduk artık. Tabi köy yerinde gençlerde para olmadığı için, parasına değil ama tavuğuna kazına oynuyorduk. (Şimdi "koz" nedir diye soran yoktur umarım, soran varsa da duymamış olayım!) Yine şimdi bunlar da para bitti, neyle alıyordunuz diyen de yoktur umarım. Böyledik ya efendim, kümes hırsızlığı yapıyorduk. Ama bu öyle değişmez bir kural çıktı ortaya. Kaybedenler, intikam için kazananların kümesine dalıyordu! Övünmek gibi olmasın, bu iyi ilk ben başlattım ve sonrasında hiçbir tüzükte geçmese de yazının ruhunda kural oldu..

Tabi kimin kümesinden çalındığı aramızda hiç mevzu bahis olmazdı. Ancak ertesi gün analarımızın beddualarından anlardık hangi kümese girildiğini!..

Efendim, yıllarımız böyle geçti-gitti işte. 12 Eylül darbesini yedik, defolana-yoz kültürüne meyil ettik. Yıllar sonra ilk DS'li birisiyle tanıştım ve ilk sorum, 12 Eylül gibi bir cunta daha olursa yine devrimciler geri gelecekler, kaçacak mı sorusu oldu. Tabi arkadaş DS'nin tarihini anlatınca böyle olmadığını, DS'nin savaştığını da öğrenmiş oldum.

Sonuç olarak, arkadaşlar, direnişçi mücadelemizi sürdürüyoruz. Mutluyum —

— o —

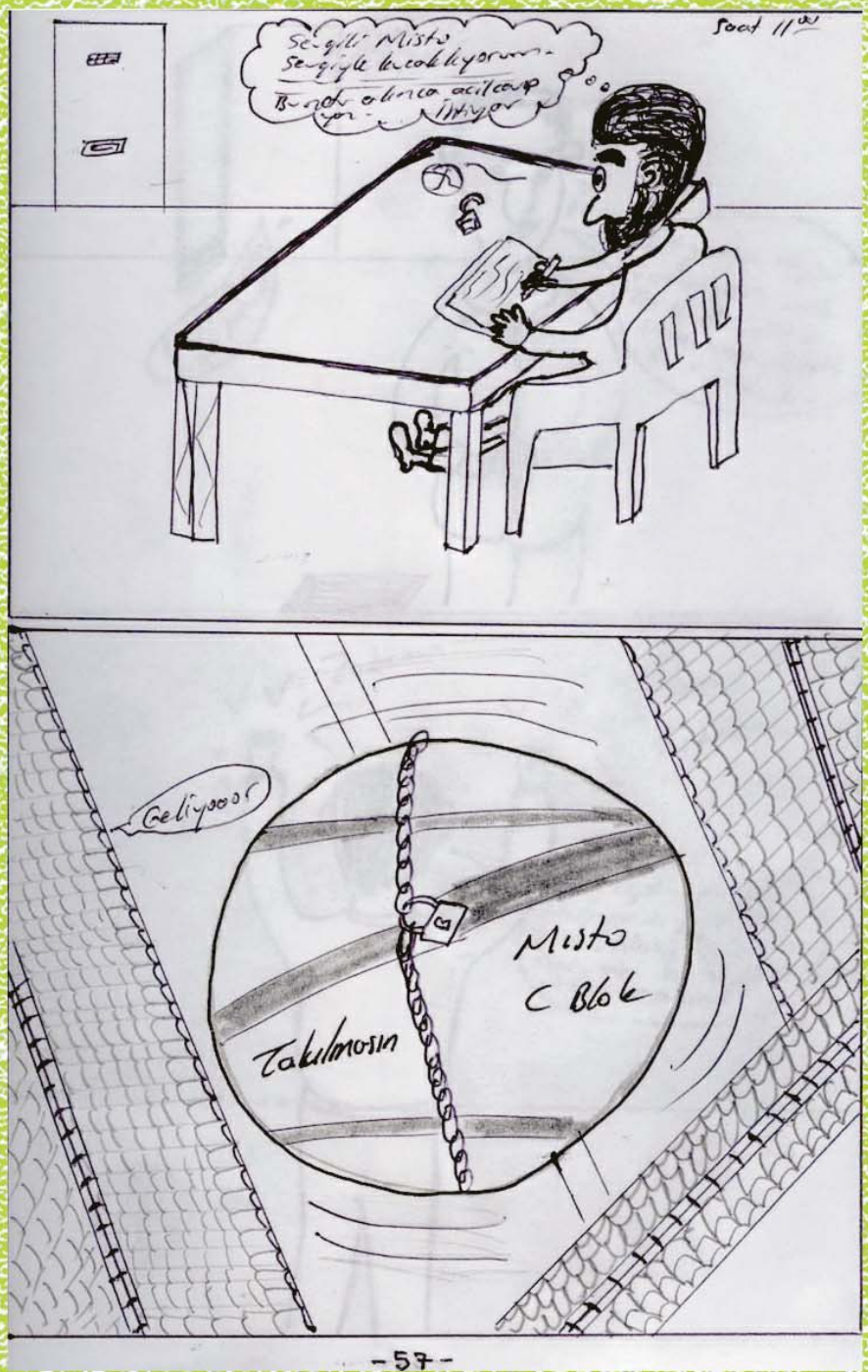
Sevgili Misto
Sevgiyle bekliyorum.
Saat 11'de
Geliyoor
Misto
C Blok
Takılmasın
-57-

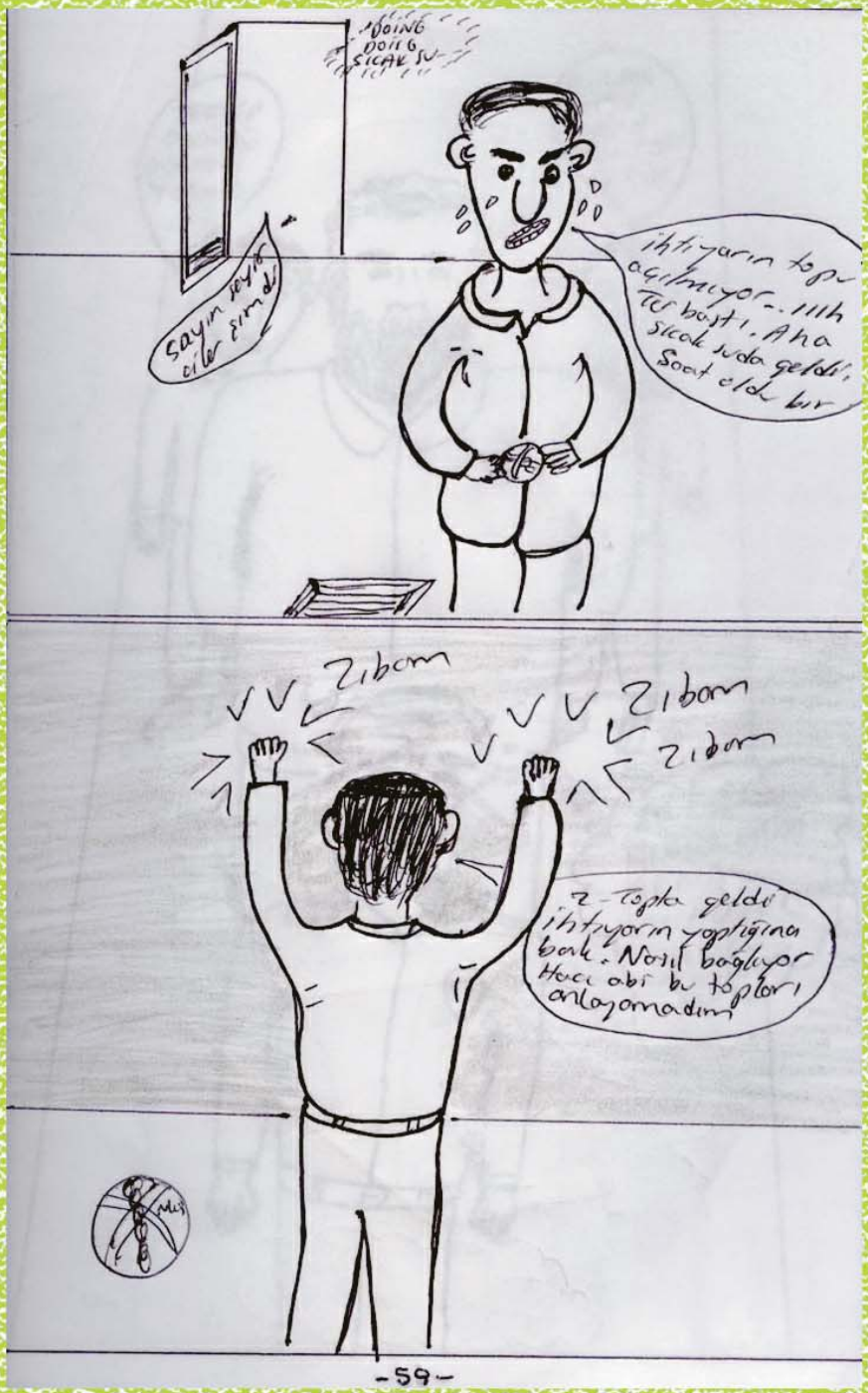
DOING
DOING
SICAK SU
İhtiyarın topu açılmıyor.. Ulllh Tıkır basıtı. Aha Sıcak suda geldi. Saat elde bir
Sayın seyirciler şimdi
Zibom
Zibom
Zibom
2 - tepki geldi İhtiyarın yaptığına bak. Nasıl bağlıyor Hacı abi bu topları anlayamadım
-59-

TERTİP ÖNCESİ GÖREMİYORUM
BİRKAÇ KİŞİ DAHA OLSAYDI KEŞKE
ŞU KORİDORU BİRAZ DAHA GENİŞ YAPSALARDI YA SOLUĞU ENTEMDE
CTE
-61-

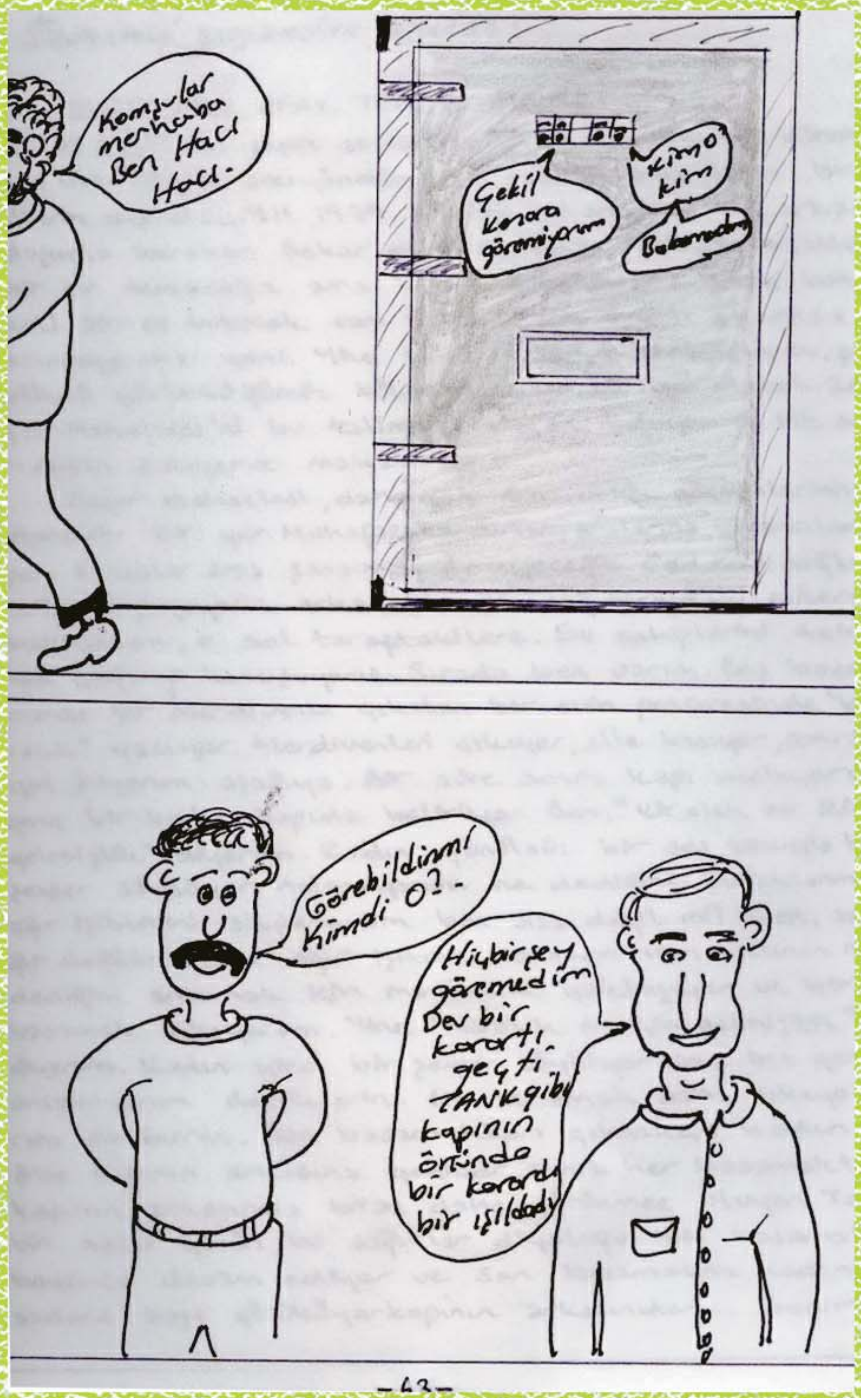
Komşular merhaba Ben Hacı Hacı.
Çekil Kenara göremiyorum
Kimo kim
Bekemedim
Görebildinn! Kimdi O?.
Hiçbirşey görmedim Dev bir karartı geçti. TANK gibi kapının önünde bir karartı bir ışıldadı

Devrimci yaşamdan anılar:

BURSA'NIN UFAK TEFEK EVLERİ ...

12 Eylül'ün ayak sesleri henüz duyulmadığı dönemler. Bazı illerde sıkıyönetim ilan edilmiş ama Bursa bu illerin dışında...Yıl 1979. Kiralık ev arıyoruz bir arkadaşımla beraber. Bekar evi tutacağız. Talimat var, ucuz bir ev tutacağız ama bizim gönlümüzde şöyle bahçeli bir ev tutmak var. Bulabilirsek sınırlı paramıza acımayacağız yani. Yine talimat var, tutacağımız ev, faaliyet yürüttüğümüz bölgeye yakın bir yer olacak. Zafer Mahallesi'ni bu talimata uygun buluyor ve ilk sokaktan dalıyoruz mahalleye.

Zafer Mahallesi, daha çok Arnavutluk göçmenlerinin oturduğu bir yer. Muhafazakardırlar, aralarına yabancıları pek almazlar ama şansımızı deneyeceğiz. Caddeyi sağlı sollu paylaşıyoruz arkadaşla. Ben sağ taraftaki evlere bakıyorum, o sol taraftakilere. Ev sahiplerini tek tek çağırıp konuşuyoruz. Sırada ben varım. Beş basamaklı bir merdivenle çıkılan bir evin penceresinde "Kiralık" yazıyor. Merdivenleri çıkıyor, zile basıyor, sonra geri iniyorum aşağıya. Bir süre sonra kapı açılıyor ve genç bir kadın kapıda beliriyor. Ben, "Kiralık ev için gelmiştik" diyorum. Kadın gönülsüz bir ses tonuyla bir şeyler söylüyor. Anlamıyorum ne dediğini. Kulaklarımın ağır işittiğini söylemedim ben size değil mi? Evet, sağır değilim ama ağır işitme sorunum var. Kadının ne dediğini anlamak için merdivene yaklaşıyor ve bir basamak çıkıyorum. Yine "kiralık ev için gelmiştik" diyorum. Kadın yine bir şeyler söylüyor ama ben gene anlamıyorum dediklerini. Bir basamak daha çıkıyorum mecburen. Ben basamakları çıktıkça kadın önce kapının arkasına geçiyor, sonra her basamakta kapının arkasında biraz daha görünmez oluyor. Tabii mazur görün, bu sağırlar diyalogu beş basamak boyunca devam ediyor ve son basamakta kadının sadece bazı gözüküyor kapının arkasından... Benim

cümlelerim hiç değişmiyor ama kadının dediklerini bir anlayabilsem sohbeti geliştireceğim. Ama yok, tek kelimesini anlayamıyorum. Son bir kez "Kiralık ev için gelmiştik" cümlesi dökülüyor dudaklarımdan. Kadın, sinirli bir şekilde hızlı hızlı bir şeyler söylüyor ve gürültüyle kapıyı kapatıyor. Anlam veremiyorum bu hareketine. Tam o sırada, asıl adı İskender olan ama Arnavut göçmeni olduğundan Tito dediğimiz arkadaşımın kahkahalarını duyuyorum. Yerlere yatıyor gülmekten. Ben şaşkınım. Tito, kahkahalarına devam ediyor. Kızıyorum artık. "N'oldu Tito, neye gülüyorsun?" diyorum öfkeyle. Cevap veremiyor o gülmekten. "Ya" diyor, "kadın Türkçe bilmiyordu herhalde. Arnavutça konuşuyordu"... Kızgınlığım geçmiyor ama elimde değil sinirden ben de gülmeye başlıyorum. "Be adam, kadın madem Arnavutça konuşuyordu, sen muhabbet etseydin ya. Ben de kadının dediklerini anlayabilmek için bazamak bazamak yaklaşıyordum. Kulağımın zaar işittiğini biliyorsun üstelik." diyorum. O hala gülmeye devam ediyor tabii...

Hasılı, Tito'nun gülme krizi sebebiyle o evi kaçırıyoruz. Yazık. Ufak tefek bir evdi bahçesi de vardı üstelik. Gözüme de kestirmiştim hani...

— o —

* Dip not: Yugoslavya ve Arnavutluk'tan Bursa'ya göç eden 20-25 yıl geçtiği halde tek kelime Türkçe öğrenmeyenler epey çoktu. Sosyalizmle filan ilgileri yoktu ama Tito'ya laf söyletmezlerdi. Dışarıya kapalı, oldukça dindar, tutucuydular...

9 metre
Benimde böyle kadın olsa
Koridor gatisindan paketle el vasıtasıyla cümbür cemaat
-69-

SSSSERKAANN!
OFF Mektup Yazılacak Gazeteler okunacak. Nasıl Yapsam? Suyda Soğudu. Cigorada bitti. Aha! Takıtlar Yine Birgünüm daha gitti...
ADALET
MASATH
ZÜRRMET
PPPP Şu karşı Tayladaki güç kator kator PPP
SERKAN NE YAPSIN

Aile P.
Aile Postası
Aile Postası
Özel Sayı 2
Haziran 2005
SANSÜR

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

Aile Postası

SAYI:8 ARALIK - 2004

Merhaba...

"Sabah uyandırıverseydi Nilüfer herkesi
Gülüverseydi gözlerinin içiyle Yazgülü,
Oysa yanıklarını bile sonra farkettiler
Uygarlık böyle bir şey midir yoksa
Hissetmeden mi yakar insanı mesela..."

Ümit İlter

Dört yıl önceydi. Tarih 19 Aralık 2000'i gösteriyordu. Devlet 8 bin kişilik bir ordu, 20 bin bomba, uzun menzilli silahlar, helikopterler ve iş makinalarıyla 20 hapishaneyi kuşattı.

Megafondan tutsaklara "teslim olun" çağrısı yapıyorlardı. Evet, devlet "teslim olun" diyordu zaten hapishanede olan insanlara. Ne kadar saçma değil mi? Yakaladığın, dört duvar arasına koyduğun insanlara tekrar "teslim ol" çağrısı yapıyorsun. İlk başta belki böyle düşünülebilinir. Ama hayır. Devlet herşeyin bilincindeydi, ne yaptığını iyi biliyordu. Bu kuşatma, bu gözdağı, bu tehdit, bu "teslim ol" çağrıları sadece hapishanelere yönelik değil, asıl olarak hedef bütün bir ülke, bütün bir halktı.

Devrimciler; bu ülkede birilerinin bir eli yağda bir eli baldayken, birilerinin çöplerden topladıkları artıklarla karnını doyurmasına karşı çıkanlardı.

Devrimciler; Amerikalı, Avrupalı büyük şirketlerin ülkemizin doğal zenginliklerini, insanlarımızın alınterini sömürerek kasalarını doldururken, halkın aç kalmasına zulüm görmesine karşı rızı olmayan, mücadele edenlerdi.

Devrimciler; halktı, halkın çıkarları için mücadele ediyorlardı. Bu yüzden egemenler onları yeri gelmiş sorgusuz sualsiz katletmiş, yeri gelmiş işkenceden geçirmiş, tutuklamıştı. Ama ne kadar zulüm yaptıysa bir türlü devrimcileri doğru ve haklı düşüncelerinden vazgeçirememişti. Özgür tutsaklar düşüncelerinden vazgeçmediler, tutsak da olsalar boyun eğmediler, örgütlenmelerini sürdürdüler. Aç olan, yoksul olan, evsiz olan, işsiz olan halk için direnişleri kötü örnek oluyordu. Halk onları örnek alırsa, örgütlenirse, hakları için mücadele edecekse bu egemenlerin sonu demekti. O yüzden devrimci düşünce ezilmeliydi, yokedilmeliydi. Hapishanede de olsa devrimcileri diz çöktürüp boyun eğdirmeliydiler ki halk da görsün, ayağını denk alsındı. İşte bu nedenle "teslim olun" derken aslında; düşüncelerinizden vazgeçin, devrimcilikten vazgeçin diyordu. İşte bu yüzden "teslim olun" çağrıları sadece hapishanedeki tutsaklara değil, sömürü ve haksızlıklar altında adalet isteyen, hakkını isteyen halka yapılıyordu.

İşte bu yüzden direndi tutsaklar, teslim olmadılar. Devlet, öldürerek, katlederek teslim alabileceğini, korkutabileceğini zannediyordu. Tutsaklar üstüne üstüne yürüdüler ölümün. Kahramanca direndiler. Öldüler ama teslim olmadılar.

Devlet 19-22 Aralık'ta, 28 yoldaşımızı kurşunlayarak, bombalayarak, yakarak, işkenceyle katletti.

Bayrampaşa'da 6 kadın yoldaşımızı diri diri yaktı.

Yüzlerce yoldaşımızdan kiminin kafasını parçaladı, kiminin kolunu, bacağını kırdı, kiminin gözünü çıkardı, parmaklarını kopardı.

Ve bu katliamın ardından F tipleri açıldı. O gün bu gündür tecrit işkencesi altındayız. Hücrelerde işkence

altında direnmeye devam ediyoruz.

Direnişimiz, düşüncelerimizi, onurumuzu ve kişiliğimizi korumak içindir.

Direnişimiz, insanlığımızı korumak içindir.

Direnişimiz, halkımız içindir. Sizin için dir.

19.22 Aralık'ı unutmayın!

Yakılan, kömür olmuş cesetlerimizi unutmayın.

Geleneklerimize göre cenazelerimizi kaldırmamıza bile tahammül edemeyenleri, saldıranları unutmayın.

Dört yıl geçti, tek bir işkenceci, tek bir katil yargılanmadı, ceza almadı. Unutmayın.

Kahramanlar ölmez, halk yenilmez

UNUTMAYIN!

Selam ve Sevgilerimizle.

ÖYKÜ: ANA YÜREĞİ

Oğlu Memet hiç aklından çıkmaz olmuştu. Son zamanlarda yemeden içmeden kesilmişti. Emine anamın evinde sofra kurulmaz olmuştu. Gördüğü herşey duyduğu herşey Memedini hatırlatıyordu. Kahrediyordu kaderine. Kaç gündür böyle, sabahlara kadar düşünüyordu. Artık her günü ve gecesi cehennem ızdırabı gibiydi. Son ziyareti hiç aklından çıkmıyordu. Kadife pantolonu, boğazlı kazağı, alnındaki yıldızlı bant, kızıla kesmiş sakalıyla öyle duruyordu karşısında. Ziyarette yalvarması, ağlaması kızdırmıştı Memet'i. Kızdırmak istememişti ama dayanamıyordu artık. Nasıl katlanabilirdi ki bu acıya. Sırdaşı Hatice bacı da olmasa, yığılıp kalacaktı oraya. Kaderleri birdi Hatice'yle oğlu Kemal'de Memet'le tutuklanmıştı. Memet birşeyler anlatıyordu ama kulakları duymaz olmuştu. Tek duyduğu "Kazanacağız, mutlaka kazanacağız" deyişiydi.

Saate baktı, sabahın dördü oluyordu. Tekrar yatağa girdi. Uyanamamaktan korktu, Hasan'ı okula yollayacaktı. Zaten uykuda tutmazdı. Memed'e daldı yine, ben dayanamam desem vazgeçer mi ki... Kimsemiz kalmadı, sen daha gençsin desem... Zaten ölmeyi istiyorlar... Kendi kendine Memedi ikna etmeye çalıştı. Memed'in dedikleri geldi aklına.

"Anacım sen beni tanıyorsun, satarmıyım arkadaşlarımı? Bizleri hücrelere kapatıp, sizlerden, arkadaşlarımızdan, inancımızdan koparmak istiyorlar. Sen düşün tek başına insan yaşar mı? Tek olursak neler yaparlar bizlere hele bir düşün. Böyle yaşamak ölümden beter değil mi?

"Beter" dedi sesli sesli. Canından çok sever arkadaşlarını, vazgeçmez. Alıcı kuşlar kafese gelmez, kendini parçalar. Memedim de duramaz. Alemdar Memet vazgeçmez. Haklılar ama kardaşlar bırakmadılar yavrularımızın yakasını. Bir de güzel yerler olduğunu

söylüyor it. Her tarafı altın olsa ne olur, insan tek yaşar mı?

Çalan telefonla irkildi. Korkuyla fırladı yatağından. Hatice'nin sesini duyar duymaz, anlamıştı hapishanede birşeyler oluyor diye.

"Emine televizyonu aç. Hapishanelere saldırmış köpekler. Ben geliyorum, telaşlanma hemen geliyorum.

Hiçbir şey diyememişti. Televizyona koştu. "Memet'im" diyebildi. Bütün kanallar operasyon görüntülerini veriyordu. Tekrar telefon çaldı. Bu kez dernektendi. "Anacım hapishanelere saldırmışlar, hemen hapishanenin önüne gelin engel olmalıyız." "Tamam" diyebildi.

Hatice'yle hapishaneye vardıklarında daha ezan bile okunmamıştı. Hemen diğerlerinin yanına koştu. Önlerine barikat kurmuş, hapishaneye yaklaştırmıyorlardı. Askeri konvoy hızla içeri giriyordu. Kamyonlar, jipler, bir de tır üzerinde büyük bir kepçe. Silah seslerini, sloganları duyunca, çevik kuvvete saldırmaya başladı. "Bırakın, bırakın, öldürtmem size yavrumu." Kendini bir anda bir askeri kamyonun önünde buldu. Var gücüyle önüne geçip sarıldı kamyona. " Bırakmam"... Coplar inip kalkmaya başlamıştı. Rütbelilerden biri saçına yapıştı. "Zamanında sahip çıksaydın da terörist olmasaydı." "Bırakın köpekler, benim oğlum hırsız değil, namussuz değil. Sizin gibi köpeklere yem etmem oğlumu, Anayını ben ana..." Elinden kurtuldu rütbelinin. O an onun kanını içmek istedi. Öfkeyle hapishaneye döndü "Direnin yavrularım, direnin, bu şerefsizlere bu caniyanlara boş eğmeyin". Coplar tekmeler çoğalmıştı artık. Herkesi yerlerde sürüklüyorlardı. Kimseyi duyamıyordu. Kendini bir duvara yaslanmış, öğrüler içinde buldu. Artık sadece ağlıyor, sesli sesli "direnin" diyordu.

Duvarları yıkmışlar, iki koğuşu bir araya getirmişlerdi. Tüm girişlere barikatlar kurmuşlardı. Tozdan, dumandan göz görü görmüyordu. Silah, bomba sesleri normalmiş gibi geliyordu. Tam üç gün olmuştu. Asla kendi ayaklarıyla hücreye gitmeyecek, ölüm orucu direnişçilerini düşmana vermeyeceklerdi. Memet'in gülümseyerek barikata doğru geldiğini gördü. Kemal Memet'i izliyordu. Çocukluğu, yediği, içtiği, hapisliği hep beraberdi. Her kavgaya beraber girmişlerdi. Bu kez önde gidiyordu. Zoruna gidiyordu Kemal'in. Memet barikattakilerin yanına geldiğinde " vedalaşmaya geldim" dedi gülümseyerek.

O an bombalar, kurşunlar susmuştu Kemal için. Ciğerine bir hançer saplandığını hissetti. Memet diğerleriyle vedalaştıktan sonra Kemal'le göz göze geldi. Ayrılığın ve geride kalmanın burukluğuyla sarıldı Kemal, Memet gülümseyerek, " Hatice anamıza, anana selam söyle" dedi.

Morg'taydı. Memet'in ayaklarından, boyundan, saatinden tanıyabilmişti.

Binler gelmişti cenazeye kış kıyamet demeden. Kimseyi görmüyor sesleri duymuyordu meczubluktaydı. Memet'in

toprağına sarılmış, "Nasıl dayandın yiğidim o akıllere... sen daha genç-sin... benden önce ölemezsin..." ağıtlar yakıyordu. Bir anda Hatice'yi kucağında Hasan'la omuzundan tutarken buldu. Kalkıp onlara sarıldı, Hasan'da Hatice'de ağlıyordu. Sarıldı. "Bundan sonra Mehmed'im sensin Hasan, Mehmed'im Kemal, Mehmed'im sizsiniz" "Ahımız yerde kalmayacak".

(Abidin Şimşek)

İSTANBUL TAYAD'in Adresi;
Kuloğlu mah. Turnacıbaşı cad. No:31/1
BEYOĞLU / İSTANBUL

Hapishanedeki üretimimizi internetten izleyebilirsiniz. Yaşamımızı, duygularımızı, düşüncelerimizi, hapishanelerde çıkardığımız yayınları daha yakından takip edebilirsiniz.
İnternet adresimiz;
www.halkin sesi-tv.com/özgürlük
Haber Ajansı / Tutsakların üretimi.

İSTANBUL
TAYAD
KURULDU

TAYAD, 1986 yılında kuruldu. Ülkemizde kurulan ilk demokratik kitle örgütüdür.
12 Eylül sessizliği TAYAD'lı ailelerin çığlıklarıyla bozulmuştur. Onların sahiplenmesi ve mücadelesiyle hapishanelerdeki işkence, ülke ve dünya gündemine taşınabilmiştir.
Özgür tutsakların onurlu sesi TAYAD, 18 yıllık tarihi boyunca defalarca kapatıldı. TAYAD'lı Aileler her seferinde yeniden, ısrarla, ısrarla TAYAD'a sahip çıktılar, kapatılan derneklerinin yerine yenilerini açtılar. TAYAD'lıların mücadelesi hiçbir dönem engellenemedi, sesleri susturulamadı.
En son meşhur "1 Nisan komplosu"yla Marmara TAYAD hukuksuz bir şekilde kapatılmıştı. TAYAD'lı aileler şimdi İSTANBUL TAYAD'ı kurdular.

İSTANBUL TAYAD sizin derneğiniz-dir. İSTANBUL TAYAD'a üye olun. Sorunlarımız ancak örgütlenerek çözülebilir. Acılar, dertler, sıkıntılar ancak paylaşılarak hafifletilebilir.

Günay'ın Diyarından
Aylık Mizah Dergisi
Ağustos 2004 Sayı: 7
Günay'ın Diyarından
Aylık Mizah
Dan Dan MÜKTEdan
AYLIK MİZAH DERGİSİ
SAYI: 16
AĞUSTOS 2005/
UŞAK
Tarih: 15 Haz
Sayı : -5-

Uşak Hapishanesi'ndeki
DHKP-C davasından yargılanan
bayan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

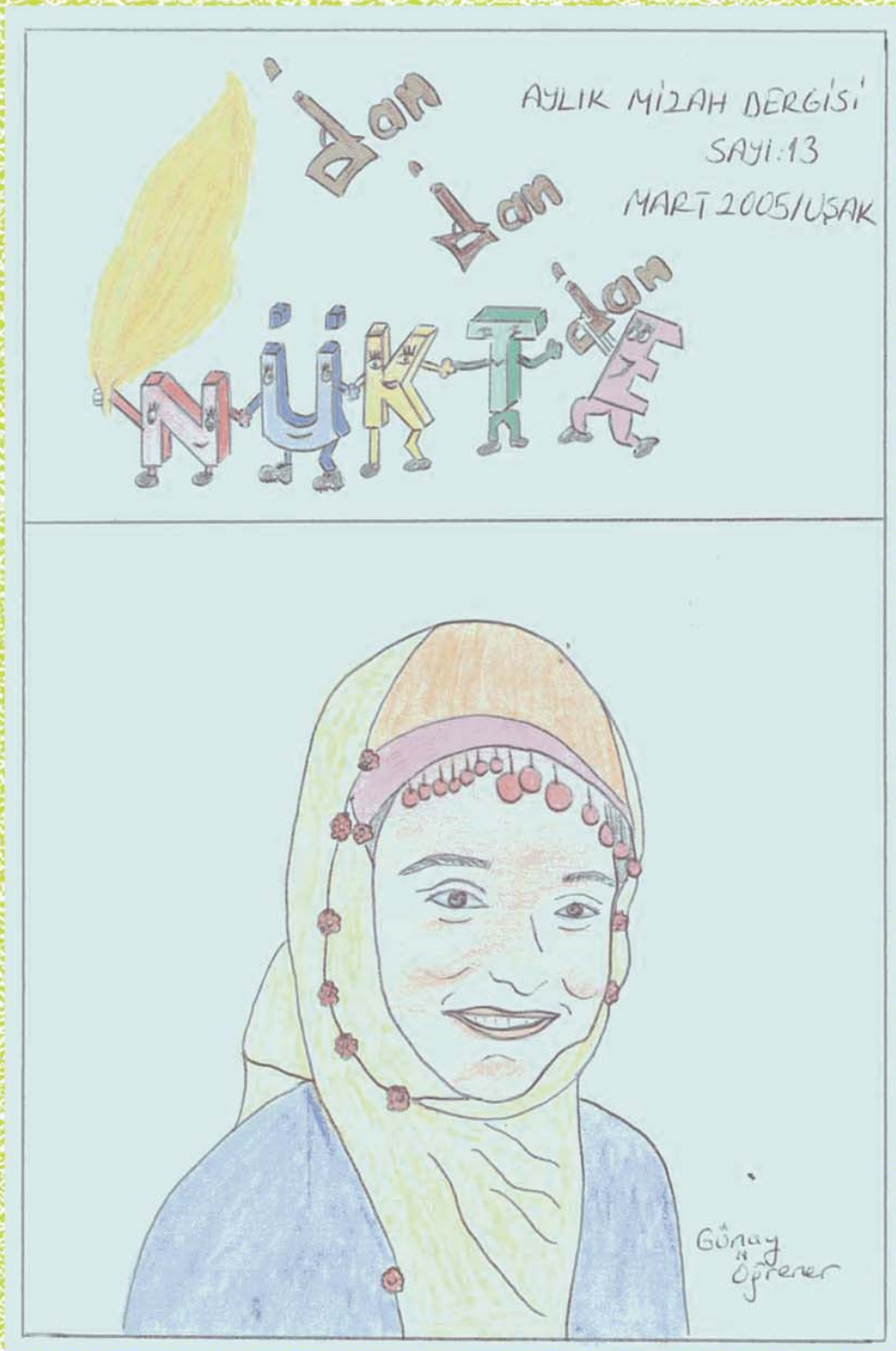
Dan
Dan
Dan
AYLIK MİZAH DERGİSİ
SAYI:13
MART 2005/UŞAK
NÜKTE
Günay Öğretener

Merhaba

33 yıl önce Kızıldere'de Mahirlerin gelecek kuşaklara bıraktığı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağı, Öncülerimizin, Serpüllerimizin fedasıyla daha yükseklerde bugün. Öncülerimizin fedasının birinci yılında, Kızıldere'nin yıldönümünde onların mirasına sahip olmanın onurunu yaşıyor, gücünü taşıyoruz

Mart sayımızı çıkartırken birinci yılımızı da geride bırakıyoruz. Bu bir yılda Nüktedanlımız tecrite karşı mücadelemizin espirili bir parçası oldu. Tecritte üretmenin, tecritte gülümseyebilmenin güzelliğini yaşadık Nüktedan'la

Acemiydik yola çıkarken. Aradan bir yıl geçmesine rağmen öğrenci sayıyoruz kendimizi. Öğrenirken öğreten, güldüren bir öğrenci olmaya devam edeceğiz. Hiçbir zulmün yüzümüzden alamayacağı gülümsememizle hayatın, kavganın ve mizahın içinde olacağız

Mizahı hiç hafife almadık. Zorlu bir uğraş olduğunu biliyoruz. Fakat işin zorluğu öne atılmamızı, işe girişmemizi engelleyemez dik

NÜKTEDAN, aylık mizah dergisidir. Uşak Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından kadın tutsaklar tarafından hazırlanmıştır.

Bu sayımız diğer sayılardan farklı oldu. İçimizdeki gerçek(!) yeteneklerimizi çıkartmak istedik ve her birimiz kendi önerilerini çizmeye başladık. Değerlendirmesini sizin sevgili okurlarımıza bırakırken, birinci yılımızı doldurmanın sevincini bizimle paylaşmanızı bekliyoruz. Sayfalarımız mesajlarınıza, çizimlerinize her zaman açık...

Bu sayımızda neler olduğuna gelince sayfaları hep birlikte çevirmeye ne dersiniz?...

Sevgilerimizle...

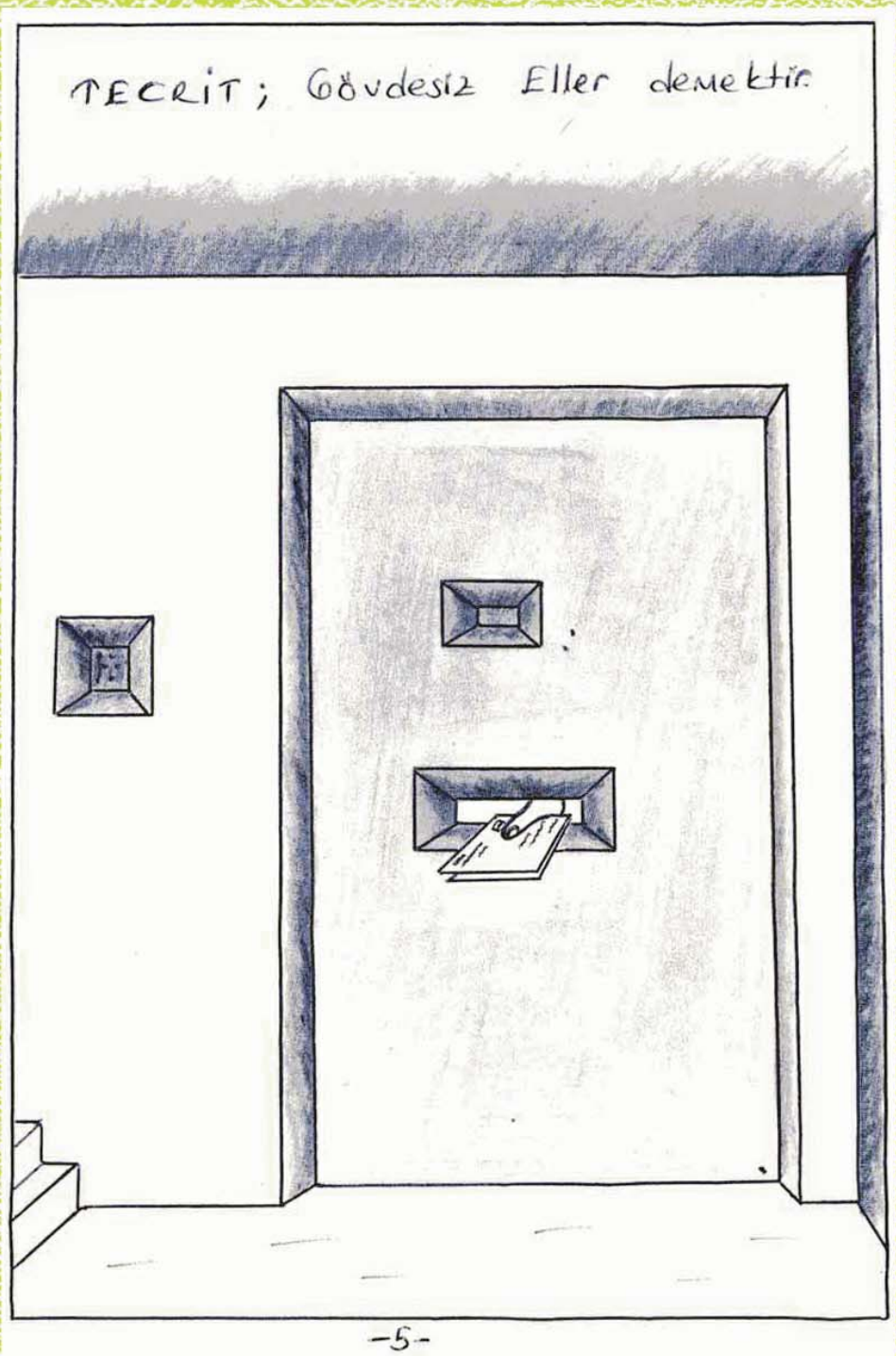
TECRİT; Gövdesiz Eller demektir
-5-

VULPES VULPES KURDISTANICA

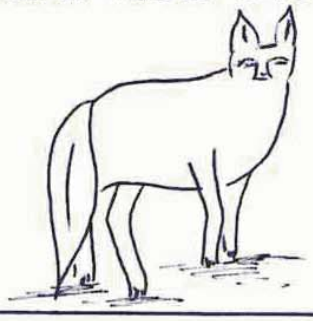

Çevre ve Orman Bakanlığı "üniter yapıyı bozucu nitelikte kasıtlı olarak adlandırma yaptığı" gerekçesiyle "vulpes vulpes kurdistanica" olarak adlandırılan kızıl tilki türünün adını "vulpes vulpes" olarak değiştirdi.

FARKI BULUN!

VULPES VULPES

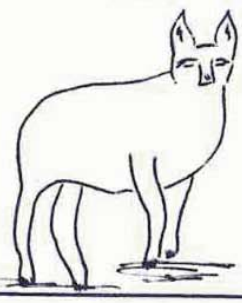

VULPES

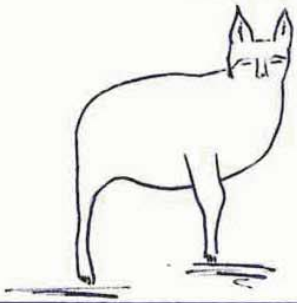

-11-

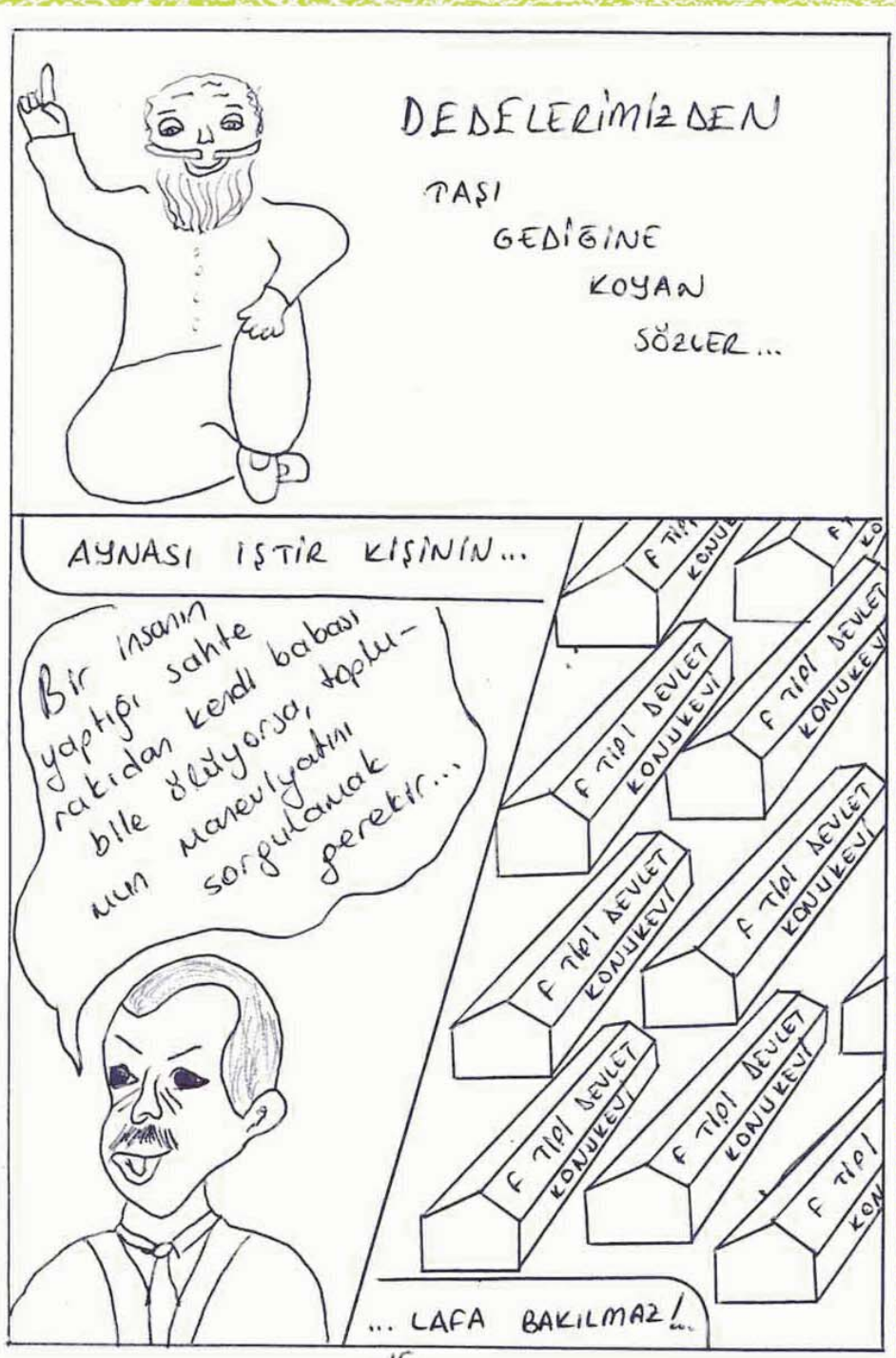
DEDELERİMİZDEN
TAŞI
GEDİĞİNE
KOYAN
SÖZLER...
AYNASI IŞTIR KIŞININ...
Bir insanın yaptığı sahte rakıdan kendi babası bile ölüyorsa, toplumun manevyatını sorgulamak gerekir...
F TİPİ DEVLET KONUKEVİ
... LAFA BAKILMAZ!..

-15-

İÇERİDEN İÇİNDEN
TELEVİZYONLU
KİTAPLAR VARİSİ
SİGARA PENCERİ
SİGARA
YOLCULUK
AŞEVİ
ENGELLİ MASASI
TECRİTTE
18. ÖLÜM
İNFİRİT
İDAM
YEZİT CEZİT
TEREL
KÖY HİZMETLERİ

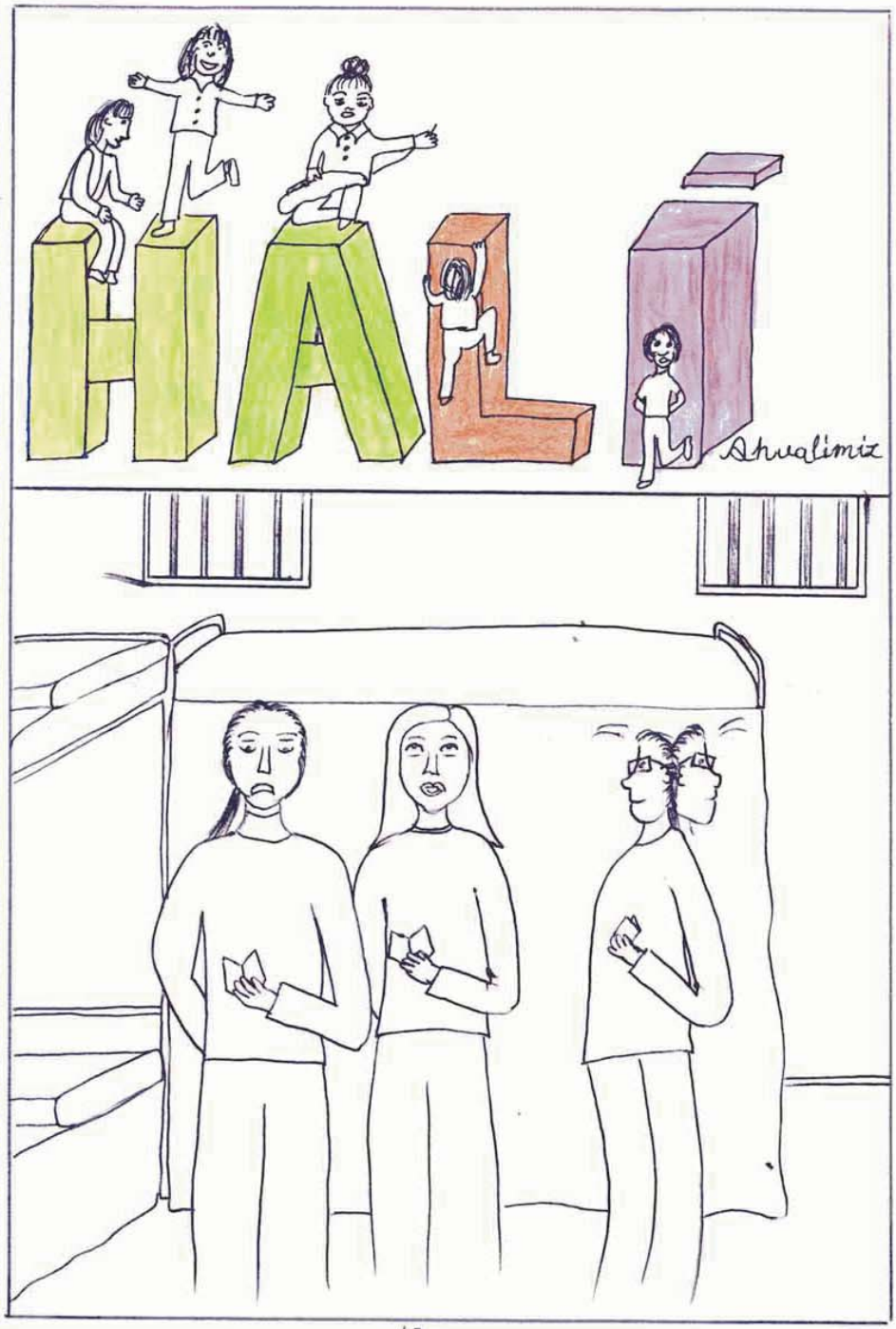
HAL
Ahvalimiz
-17-

TCK'daki değişiklikten dolayı, dört hücrede azar azar kalmıştık. İdare "nasılsa sayınız az kaldı, hepiniz bir hücreye sığarsınız" de-me-di. 8 kişilik hücrelerde ikili, üçlü, dörtlü kaldık bir süre... Nihayetinde aylar sonra biraraya gelebildik. Ve tabi bu durum hazırladığımız programlara da yansıdı doğal olarak. Görselliğe de azcık ağırlık verelim, bir-kaçımız seyirci olabilir düşüncesiyle başladı 30 Mart hazırlığımız...

Sevgi "koro çalışmamız var" deyince, şarkı türkü söylemeyi seven Özlem T. tıpış tıpış merdivenlerden inmeye başladı. Herkeste bir hareketlenme... Alışkanlıkla koro vaziyeti alma durumu... Meğer boşunaymış. Programı hazırlayan arkadaşlar kendi aralarında üç kişilik bir koro kurmuşlar. Ama ne koro!.. Herhalde o halleriyle kalsalardı, kulaklarımıza epey yazık olurdu... Koro üç kişilik kaldı ama, şükür sesiyle Özlem T. koroya transfer oldu. Ayfer'in pabucu dama atıldı böylece. Ayfer de program için hazırlanan mizansen okuyucusu olacaktı.

Korocular programda ne giyeceklerini ayarlamışlar. "Ee biz ne giyeceğiz okuyucular olarak" diye soruyoruz. Sevgi "Ana bölümünü okuyacaksınız ya, başörtü takarsınız" diyor. Ayfer "ama oradaki sadece ana yok ki" diye itiraz ediyor. Konuşmaların içinde Sevgi'nin niyeti anlaşılıyor. Meğer "kırmızı kazakları giymeyin de ne giyerseniz giyin" diyormuş. Çünkü, korocular ola-

rak kırmızıları giyeceklermiş.

Akşam yukarı çıktık, program için sahneye, kendimize çekidüzen vereceğiz. O gün de arama gelmişti, ortalık dağınıktı. O dağınıklığı toparlamakla geçti zamanın. Sahne düzeni derken, zamanı, ortalığın düzeni aldı. Bu arada mizansen okuyucuları olarak üstümüze başımıza da çekidüzen vermeye çalışıyoruz.

Nihayetinde programa başlıyoruz. Okuyucular olarak Ayferle birlikte sahnedeyiz. Ben okurken, seyircilere bakan Ayfer, herkesin dikkatle bana baktığını görünce "Anaaa" deyivermiş içinden. Birazdan bu gözler kendi üzerine dikilecek ayvah ayvah...

Bizim bölüm bitiyor, koroculer çıkıyor sahneye. Kazaklarıyla da pek göz alıcılar canım. Ellerindeki şarkı dosyalarını da pek güzel hazırlamışlar. Ama o da ne? Marşlar türküler söylenirken Özlem T. yerde bir noktaya gözünü dikmiş, hiç ayırmıyor, orda birşey bulmuş gibi... Bu "buluşu" seyircilerin bakışlarından utanmayla başlıyor. Özlem K da seyirciye hiç bakmıyor. ama onun gözleri yukarlarda tavanlarda birşeyler arıyor. Sevgi, burnunun ucuna iyice düşen gözlüklerinin üzerinden, sağa-sola her tarafa bakıyor. Bir ara Özlem K. ile bakışları karşılaşınca, Özlem K. "acaba yanlış mı yaptık" diye aklından geçiriyor. Gözlerle azıcık yanlış anlamalar olsa da anlaşıyorlar işte. Sevgi, tedirgin etmemek için, yanındakilere bakmaktan vazgeçiyor.

Biz de, hal ve ahvallerimizi böylece kareliyoruz.

1
Hmmm... Ayterablayı hangi şişeden gizsem?
Arkadaşlaaar... Hazır mısınız? Gizmeye geliyorum
Masalcılar acemi gizere şişelerle ders vermektedir...
2
İyi ama sadece şişelerle gizemem ki!...
Beni gizmee..
Beni de...
Ve öğrenciler bu dersten hiç memnun değildir

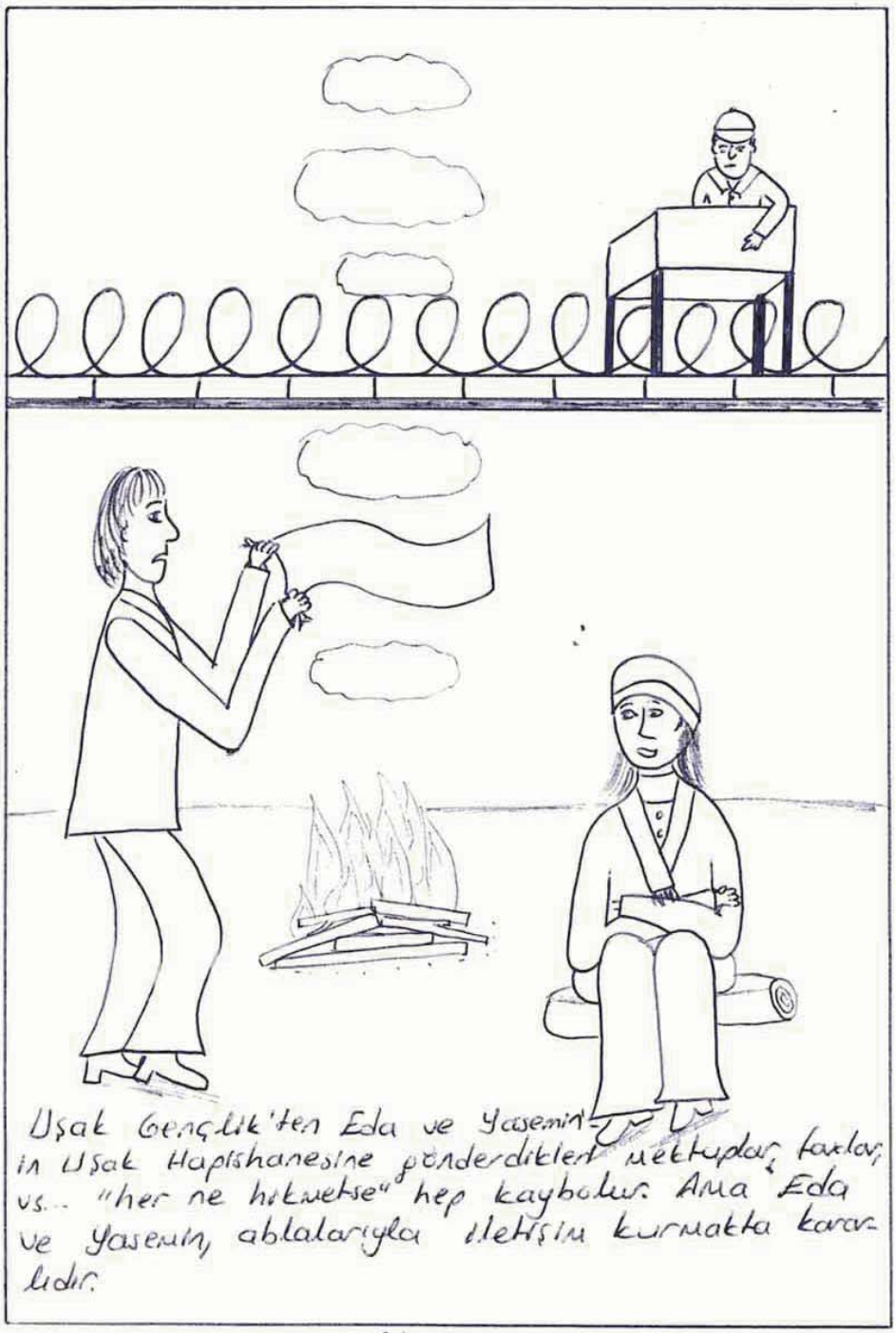
Uşak Gençlik'ten Eda ve Yasemin-
in Uşak Hapishanesine gönderdikleri mektuplar, kartlar,
vs... "her ne hikmetse" hep kaybolur. Ama Eda
ve Yasemin, ablalarıyla iletişim kurmakta karar-
lıdır.

-21-

NEYDİK?

NE OLDUK?!

-BÖLÜM 2-

KÖLECİ TOPLUM

-22-

KÖLELİK DÜZENİ

İnsanoğlu çift süt emmiştir derler. Her dönem ve her insana uymasa da bu söz, özel mülkiyet ortaya çıktıktan sonra hiç de yabana atılamaz. Bir deneyin isterseniz. Höyükler, lahitler, piramitler, köle emeğiyle yaratılan ne varsa üstünüze üstünüze gelir. Çünkü bu bölümde anlatacağımız köleci düzen, insanın en fazla aşağılandığı, gerek günlük hayatta, gerekse hukukta hayvanla eşdeğer görülen bir düzendir.

Ne yazık ki insanoğlu, birbirinin elindeki mala, toprağa göz koymayı hatta kanlı savaşlarla açgözlülüğünü doyurmayı öğrenmişti. İşte bundan sonra kabileler arasındaki savaşlar da kızışmıştı.

Yeryüzü zenginlik ve fakirlikle tanışmıştı. Ürünlerin değiş-tokuşu, bazen de soygunculuk sayesinde kimi aileler ve kabileler diğerlerinden daha da zengin oldular. Herşey o kadar alenen yaşanıyordu ki, kimse "çalış çabala senin de olsun" demiyordu.

Savaşlar kızışmıştı.

Savaşta tutsak alınanlarsa henen orada mızraklar saplanarak öldürülüyordu. İstisnaen de olsa bazı tutsakların yaşamasına izin veriliyordu. Bağışlanması kara kaşı kara gözü için değildi elbette. Yaşadıkları toplulugun nüfusunu

artırma ihtiyacı hissettiklerinde böyle yapıyorlardı. Böylece başka topluluklar karşısında üstün bir duruma gelmeyi hedefliyorlardı.

O dönemler bu amaçla tutsak edilen kişi sonraki dönemlerle kıyaslandığında oldukça şanslı sayılırdı. Tutsak olmasına rağmen yaşadığı topluluk içindeki insanlarla eşit haklara sahip olurdu. İçlerinden şairler bile çıkıyordu.

Bu durum böyle sürüp gitmedi tabi. Zenginleşenler işlerine yardım edecek insanlara ihtiyaç duydular. Çünkü hayvan sürüleri ve ektikleri tahıl miktarı gün geçtikçe artıyordu. Tarlaları sürecek, koyunları güdecek insanlar lazımdı. Artık savaşlardan döndükleri zaman mal mülkün yanısıra tutsak da getiriyorlardı. Böylece başka insanları köle yapmayı öğrenmişti insanoğlu.

Köle edinmenin başlıca yolu, savaşlar, köle alışverişi, borçlanan topluluk üyelerinin köleleştirilmesi olmuştur. İlk yaygın köle emeğiyse Asya ve Afrika'da ortaya çıkmıştır.

Şimdi diyeceksiniz ki, kölelik ölümden beter bir durum. Köleleşmektense ölmek daha iyidir. Haklısınız ama o dönemin kölelerine de haksızlık etmemek gerekir. Kölelerin mücadele ve isyan kavramlarıyla tanışmalarına daha

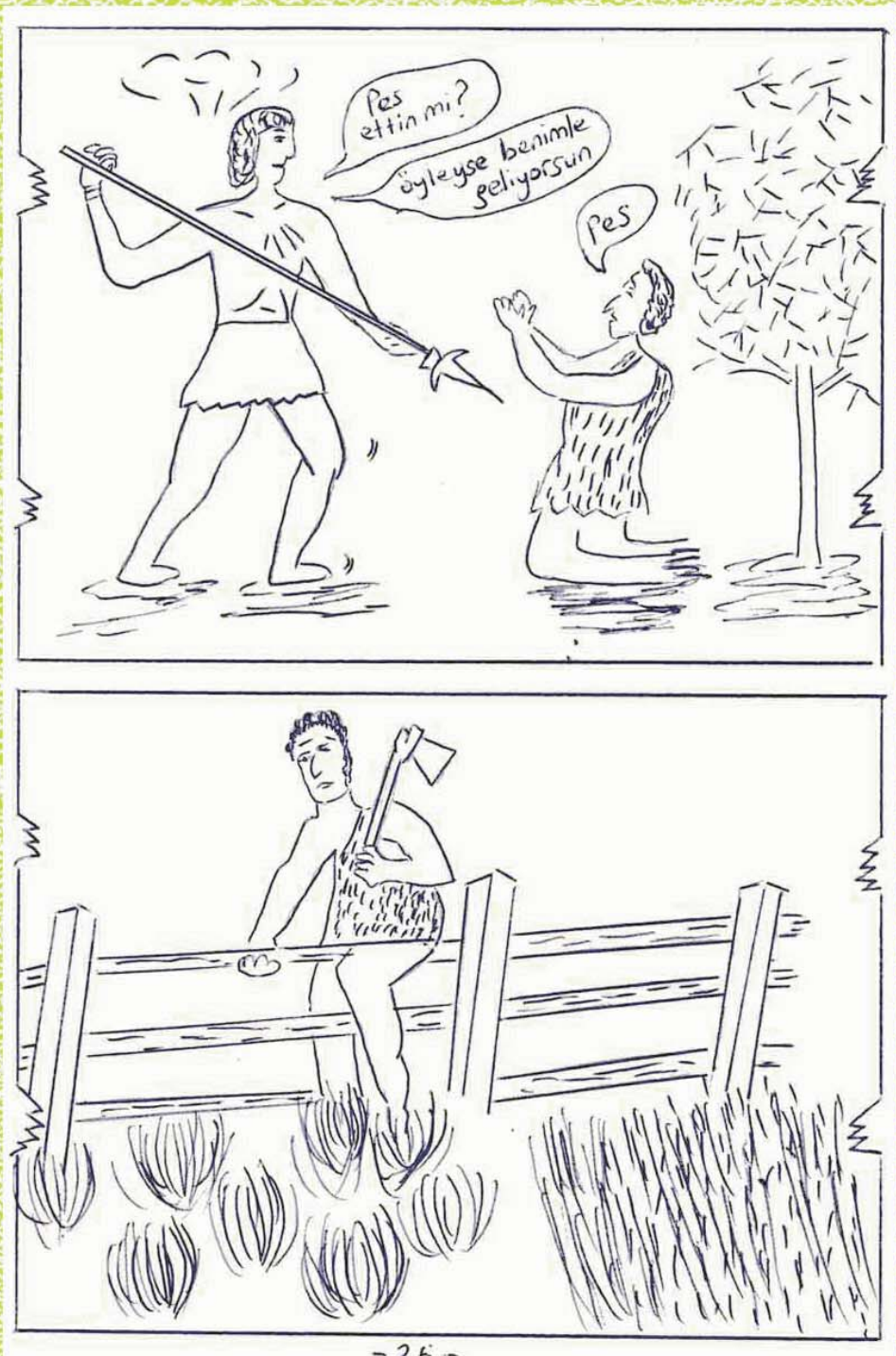
Pes ettin mi?
öyleyse benimle geliyorsun
Pes
-25-

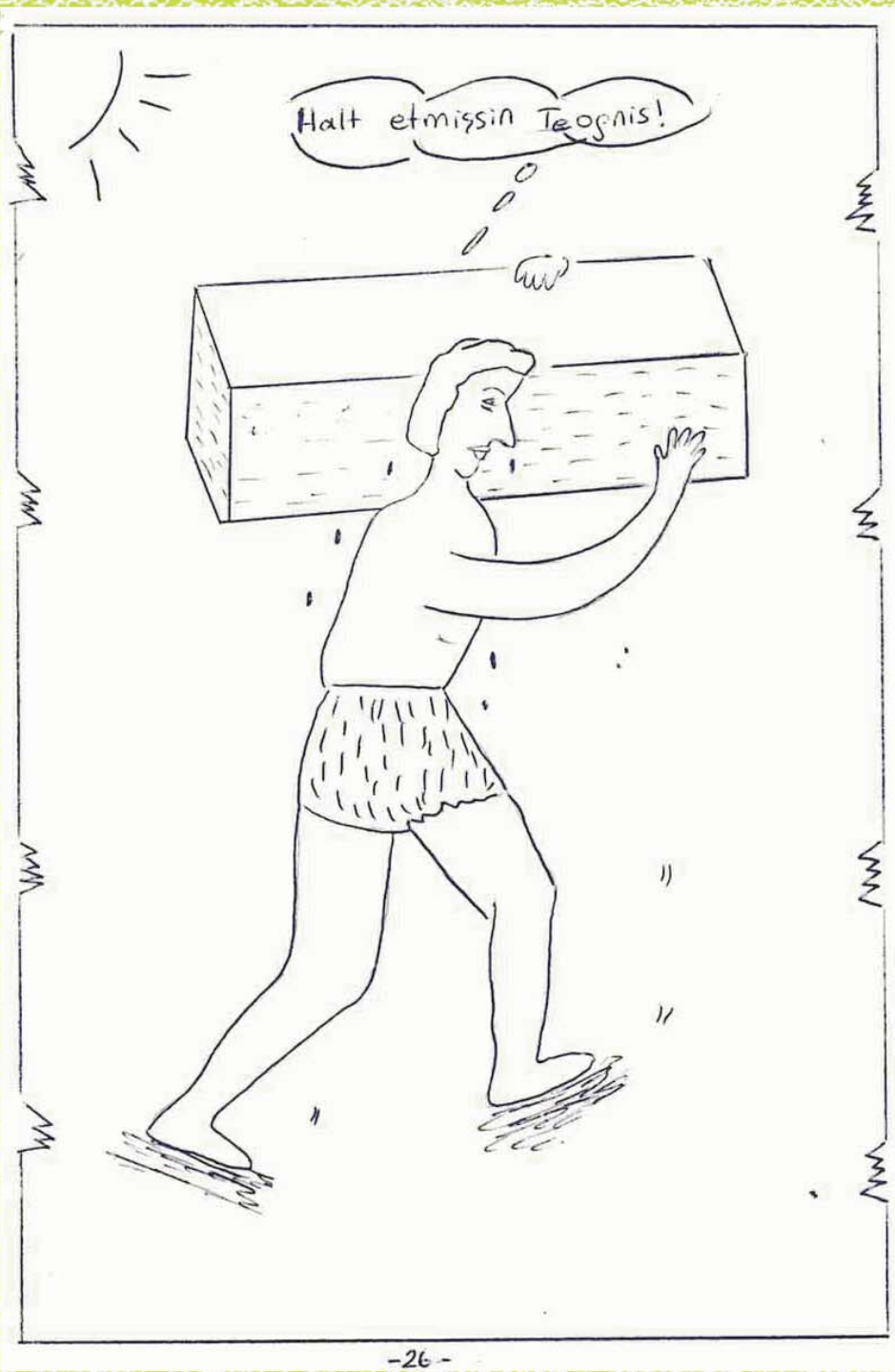
Halt etmişsin Teognis!
-26-

vakit vardı. Çünkü o daha mücadele etmeyi öğrenmeden efemenler kendi çıkarlarına göre bir devletin ilk nüvelerini ortaya atmıştı.

DEVLET

Yunan şairlerinden Teognis, öyle bir zaman gelmiştir ki kölelerin özgür olamayacağı fikirini şu dizelerle dile getirmiştir.

Ne soğandan gül çıkar
Ne köleden özgür insan

Şairlerin filozofların her dönem çağının aydınları, eşitlik, kardeşlik ve özgürlük arayışındaki insanlar olduğunu sanmak yanlıştır. Bugün de «aydınım» diyen birçok insan halkı hizaya sokmak için sırça köşklerde efendilerine hizmet etmektedirler.

Şair Teognis kölelerin köleleştirilmeden önce özgür insanlar olduğu gerçeğini unutmuştu(!)

Artık köle bir mal, özgür insansa mal sahibiydi Bir tarla, bir ev, kapkacak yahut bir hayvan gibi oğullarına veya başkalarına miras bırakılıyordu.

İlk toplumlardaki eşitliğin esaması bile okunmuyordu.

Daha o dönemlerden hükmedenlerin hiyerarşik bir sıralaması vardı. Baba oğullarına hükmediyor-

du. Oğullar da karılarına. Ya da büyük gelin küçük gelinlere... Kölelereyse emretmek serbestti. Çocuğundan yaşlısına herkes emredebilirdi. Köleler ayaklar altındaydı. Ama kadının durumu da işler acısıydı. İlkel dönemdeki hakimiyetini kaybetmiş, erkek hayata egemen olmuştu. İkinci sınıf bir vatandaştı o. Yeri köleden önce, kocadan sonraydı. Oysa bir dönemler kadın kendi evinden çıkmaz, evlenecegi erkek onun yanına yerleşirdi. Bir türlü terazi dengede tutturulamadı bu meselede. Hep biri ya da diğeri ağır bastı.

Köleler emredilen her işi yapmak zorundaydılar. Koyunları otlatır, ahır ve ağıllara kapatırdı. Üzüm toplar şarap yapar, zeytinden yağ çıkarırdı. Ambarlara buğday doldururdu. Hiyerarşik sıralamada en altta yer alır ve herkesçe ezilirdi. Çünkü toplumdaki iki sınıf net çizgileriyle oluşmuştu. Efendiler ve köleler. Köle hep korkmalıydı. Onu sürekli baskı altında tutabilmek için bir baskı aygıtına ihtiyaç duydular. Devletti bu. Yasalara ve işleyişe dair o günlerden bu günlere birçok bilgi aktarılmıştır. Hammurabi yasaları en önemlilerindendir. Oluşturulan askeri gücün görevleri de net biçimde ortaya konuyordu.

İlkel topluluk döneminde askeri güç, eli

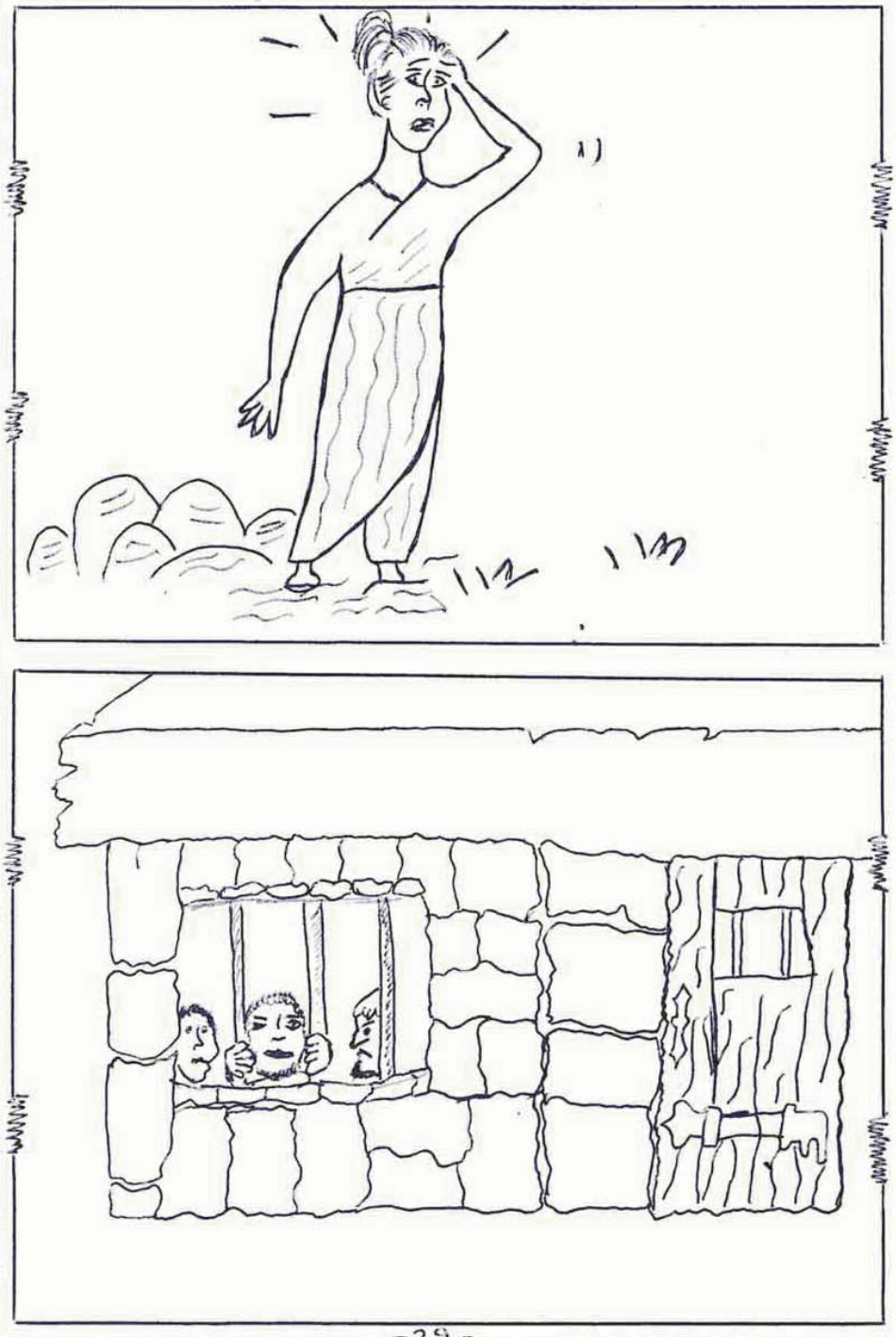

silahlı olan herkesin birarayа toplanmasıyla oluşuyordu. Sonra da dağılıyorlardı. Köleci devletse sürekli bir ordu yaratmıştı.

Savaşlar da efendiler için karlı bir iş olmaya başlamıştı. Savaş aletleri de gelişiyordu. Kılıç ve mızrak kullanılıyor, bunun yanında savunma araçları da geliştiriliyordu. Miğfer giyiliyor, kalkan tutuluyordu. Kendini sürekli savaş araç gereçleriyle yenilemeye çalışan bu ordu halktan ayrı, halkı düşman bir orduydu. Tıpkı Amerikan askerleri gibi insanı yabancılaşmış vahşiler durumundaydılar. Din adamları da devletin destekçisi ve ondan ayrılmaz bir durumdaydılar. Güçlü olanların yanında yerlerini almışlardı.

SINIFLAR

Artık köleler ve köle sahipleri vardı. Toplum iki sınıfa ayrılmıştı. Öylesine acımasız bir çarkın içindeydi ki köleler, özgür günlerini hatırlamaya fırsatları bile olmuyordu. Bundan pek sözetmiyorlardı. "Özgürlük" tehlikeli bir sözcüktü. Bugünün «bağımsızlığı» gibi. Kaçmakla kalmayıp da bu uğurda birşeyler yapılmaya başlandımı, maazallah kılıçla baltayla dikilirlerdi insanoğlunun karşısına. Çoğunluğu teşkil etmek, sonucu

değiştirmezdi.

Köleler çoğunluktu ve ürettikleri ürünün az bir kısmıyla yani boğaz tokluğuna yaşamını sürdüren kesimdiler. Köle sahipleriyse azınlıktı ve kölenin ürettiği ürünün fazlasına el koyan ve bunun üzerinden varına var katan kimseydi.

Gücü elinde bulunduran kalabalık kabileler kendi kabilelerinden kral seçmeye başladılar. Kral çoğunlukla en varlıklı kişi yani topluluğun reisi oluyordu. Ve babadan oğula devrediliyordu.

Ne yazık ki sınıflar böyle doğdu ve ilerleyen yüzyıllarda, binyıllarda genel özellikleri değişmedi. Aç gözlüler masum insanların kazançlarına göz diktiler. Azınlık hep çoğunluğa hükmetti.

HAMMURABİ YASALARI

Köleci devletlerin kuruluşu M.Ö. 4. ve 2. binyıllara dayanıyordu. İlk köleci devletler Mezopotamya (Sümer, Akad, Babil) Hindistan ve Çin'de kurulmuştur.

Kabileler diğer kabilelere karşısında varlıklarını korumak zorundaydılar. Topluluklar birleşiyor ve kabile federasyonlarını oluşturuyorlardı. Kral da kendi içlerinden seçiliyordu. Afrika, Asya ve

Amerika'nın eski köleci devletleri böyle oluşuyor ve despot bir düzene dönüşüyorlardı.

Yasama, yürütme, yargı kralın elindeydi ve kral tanrı gibiydi.

Babil kralı Hammurabi'nin bıraktığı yasalar günümüze kadar ulaşmıştır. Bu yasalar, dönemin toplumsal yaşamı konusunda bize net bilgiler vermektedir.

İşte günümüz egemenlerinin de düşlerini süsleyen Hammurabi Yasaları;

Köleler aile durumları gözetilmeksizin satılabilir. Armağan edilir ya da miras bırakılabilir.

Köleler, sahiplerini gösteren bir damga taşırlar. Bunları silmeye kalkanlara ağır cezalar verilir.

Bir kölenin çalınması veya bir köleye yataklık edilmesi ölümle cezalandırılır.

Köleler ve köle sahipleri dışında kabilelerde köylü ve zanaatçılar da vardı. Devlet bu kesimlere göre de düzenlemeler yapmıştı.

KÖYLÜLER VE ZANAATÇILAR

Demirci, Efendinin kapısını çaldı. Efendi

- Gel kardeşim, ne istiyorsun, bana söyleyebilirsin, dedi.

-kem, küm, biraz borç para... bahara öderim.
-işler kötü ama senin için...

Köleci toplumda kölelerin yanısıra, küçük köylü ve zanaatçılar da vardı.

Gün geçtikçe yoksullaşıyorlardı. Ve öyle bir duruma geliyorlardı ki yaşamlarını sürdürmek imkansız oluyordu. İşte o zaman zenginlerin kapısını çalıyorlardı. Borç para istiyor, zengin kardeşleri de çoğunlukla istenilen parayı vermekte pek tereddüt etmiyorlardı. Kaz gelecek yerden tavuğun esirgenmemesi gerektiğini çoktan öğrenmişlerdi. Borç ödenmediğinde kardeşlik, komşuluk hemen sona eriyor, borcunu ödeyemeyen, ailesi ile birlikte kölleştiriliyordu. Ya da yine ailesi ile birlikte tacirler tarafından kiraya veriliyorlardı.

Güya özgür olan küçük köylüler ve zanaatçılar ağır vergiler ödemek zorundaydılar.

Bazı yerlerdeyse borç para karşılığı toprak ipotek ediliyordu. Borç ödenemeyince ya köylünün toprağı elinden alınıyor ya da toprakla beraber borçlu köleleştiriliyordu.

Eğer topluluk zayıfsa yakınlarındaki hükümdarın gazabına uğramak da ihtimaller arasındaydı. Hükümdarlar büyük arazileri elinde

bulunduruyor, fakat küçük arazilere de gözdikiyordu. Zayıf toplulukların arazilerine zorla el koyuyordu. Ve bu sayede köle sahiplerine, askerlere devlet görevlilerine, zorla aldığı bu toprakları dağıtıyordu.

Gün geçtikçe hükümdarlar ve köle sahipleri daha fazla toprağa ihtiyaç duyuyorlardı. Köle emeğinin kullanımıyla beraber iş aletleri de gelişiyordu.

ALET EDAVATLARDAKİ GELİŞİM

İnsanoğlu bu, boş durmaz. Sürekli düşünür ve üretir. Bu yüzden diğer varlıkların önüne geçmiş ve bilgi biriktirip deneyim kazanmıştır. İnsan şöyle bir geçmişe bakınca "neydik, ne olduk" demekten kendini alamıyor. Bu yanıyla atalarımızla gurur duymamak mümkün değil.

Babil'de artık demirden yapılan iş aletleri kullanılmaya başlanmıştı. Zanaatçıların aletleri de gelişmişti.

Saban kara toprağın bağrını yara yara ilerliyor, toprağı havalandırıyordu. Derinlerdeki verimli toprağı yüzeye çıkarıyor, toprak nefes alıyordu. Rüzgarda başaklar gürbüz çocuklar gibi salınıyorlardı.

Tarım bu aletler sayesinde öylesine gelişmişti ki çok az toprağa sahip olan Meksika'daki

Aztekler bile tarım ürünleri satar olmuşlardı. Bulduklari yöntemlere bugün şiptai ile bakmamak mümkün değildir.

Aztekler ekilebilir topraklardan yoksun olunca göl üzerinde yapay adalar yaptılar. Bunların üzerinde yüzen bahçeler, tarım işletmeleri kurdular. Kakao, kauçuk, domates, mısır gibi bitkiler yetiştirip satıyorlardı.

Bu bolluk ve bereketten kölelerin de faydalandıklarını düşünmek saflık olur. Bolluğun sefasını efendilerin sürdüğü bir düzendi köleci toplum.

Meksika yaylası üzerinde yaşayan Aztekler savaşlarda pek çok tutsak ele geçirmişlerdi. Ele geçirdiklerinin bir kısmını tanrılarına kurban ediyor, bir kısmını da köleleştiriyorlardı.

Kölelere en yorucu işler yaptırılıyor, en ufak bir sorunda bedeni, cezalara ölüm cezalarına çarptırılıyorlardı. Bugün bile şipta ile karşıladığımız yüzen bahçeler köle emeğinin bir ürünüydü. Üreten onlardı, nimetlerden faydalananlar ise efendiler. Çomak sokmak gerekiyordu arı kovanına ama her şeyin bir zamanı vardı.

Gelişmeler sadece tarımla sınırlı değildi. Yine dokumacılık gelişiyor, eski yöntemler yerini yeni tekniklere bırakıyordu. Yüksek ateşle büyük

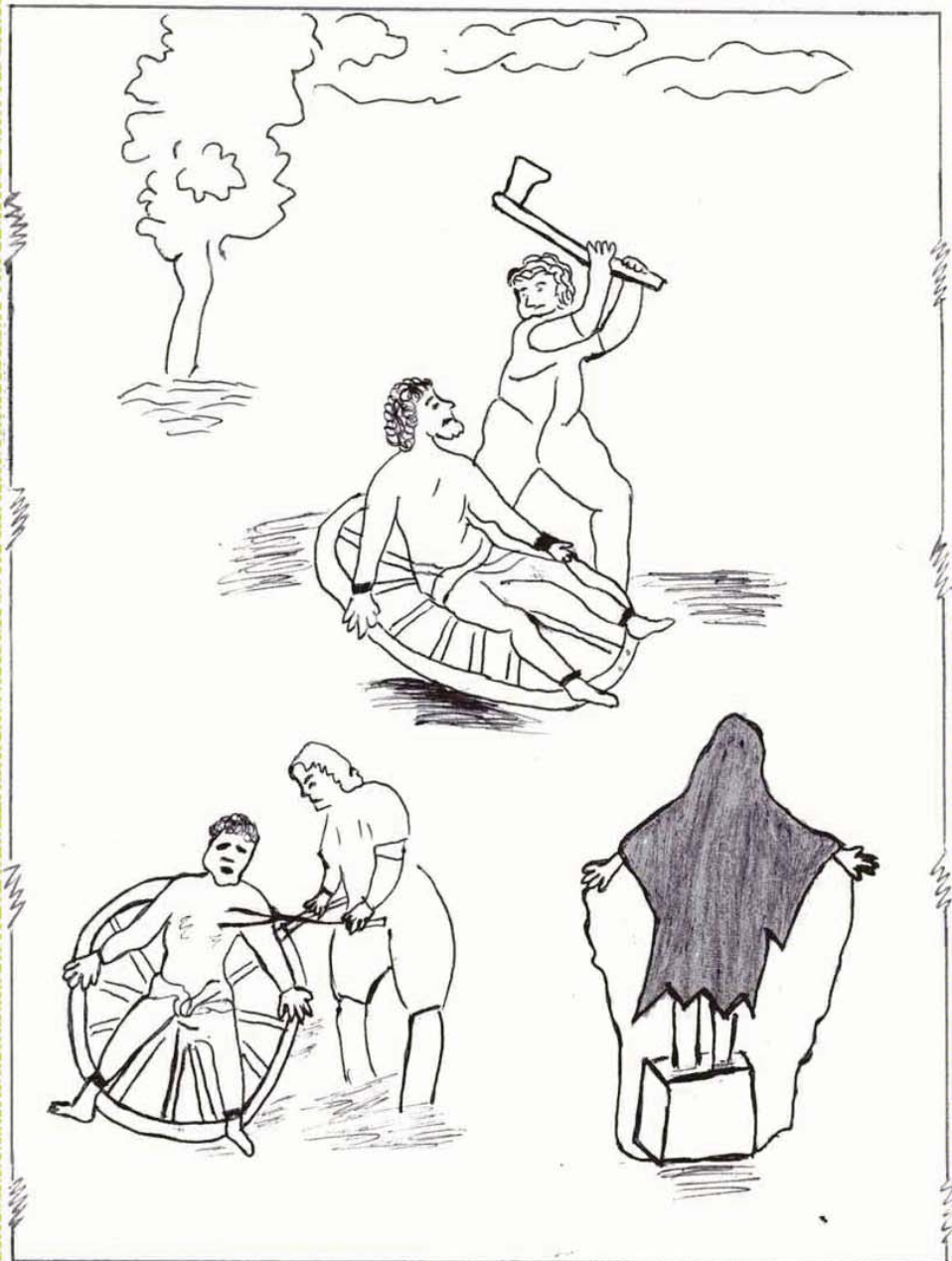

Son kare, sayfaya teknik bir hatadan dolayı konulmuştur. Zamanda bir karışıklık oldu. Özür dileriz.

- 36 -

taşlar parçalanıyor, tuğla pişiriliyordu. Camcılık bir zanaat kolu haline gelmişti.

Mısır'da piramitlerin yapımında büyük taşları kaldırabilmek için özel düzenekler kuruluyordu. Ağır inşaat işlerinde yine köleler kullanılıyordu. Bu eserler karşısında Firavunların yüzü güldükçe, nice köle ağır taşların altında inliyor, kimi de can veriyordu.

Gemi yapımcılığı hızla gelişiyordu. İnsanlar gördüklerinden esinlenerek yeni yeni icatlar ortaya çıkarıyordu. Gemilerin gövdeleri ve kuyruğu balık gövdesi ve kuyruğu gibi olmalıydı. Ama ön kısmı bir kuş gibi havalanmaya hazır olmalıydı. Böylece suyun yüzünde kalabilirdi. Bundan dolayı Fenikelilerin gemilerinin gövdesi ve kuyruğu yüzen bir balık gibi, baş kısmıysa havalanmaya hazır bir kuş gibi yukarı kalkık oluyordu.

Savaşlarla beraber savaş araç gereçleri de gelişiyordu. Savaş gemileri mancınıklarla donatılıyor, savaş arabaları ve koçbaşları kullanılıyordu.

Bugünün misket bombaları, B-52'leri, Tomahawkları, cluster...lerinin işini o dönem mancınıklar görüyordu.

Evler iri taş bloklarla yapılır ve aile ocağı

böylece korunmuş olurdu. Ancak başkalarını yağmalayan ve zenginlikleri artan toplulukların savunmalarını da kuvvetlendirmeleri gerekti.

Tepeleri, ele geçirilmesi zor yüksekçe yerleri taş duvarlarla çevirdiler. Bu yerlere kale adı verildi. Bu kalelerin bir çoğu o günlerden bu günlere kadar varlığını korudu. Bu kalelerle karşılaşmayanımız yoktur herhalde. Ve çoğumuzun aklından şu soru geçmiştir; "ne zorları vardı ki bu adamların, kuş konmaz, kervan geçmez yerlere kendilerini hapsetmişler? Hem de yakınlarında ormanlık araziler, çayırlıklar, çimenlikler dururken." Bugün bizim gözümüz ormanlı, çimenli yerleri ararken yerleşmek için onların gözleri, diğer toplulukların kendilerini en zor ele geçirebileceği yerleri arıyordu.

Kale, duvarlarından uzaklar görülebilecek gibi yapılırdı. Uzaktan toz bulutu veya mızrak uçları görülür görülmez, savunma hazırlıkları başlar, insanlar, hayvanlar vb. hemen kale içine çekilirdi. Askerler kale duvarlarına dizilir, düşmanı ok yağmuruna tutmak için hazır beklenirdi. Kanlı bir savaş için beklenirken son model mızraklar,

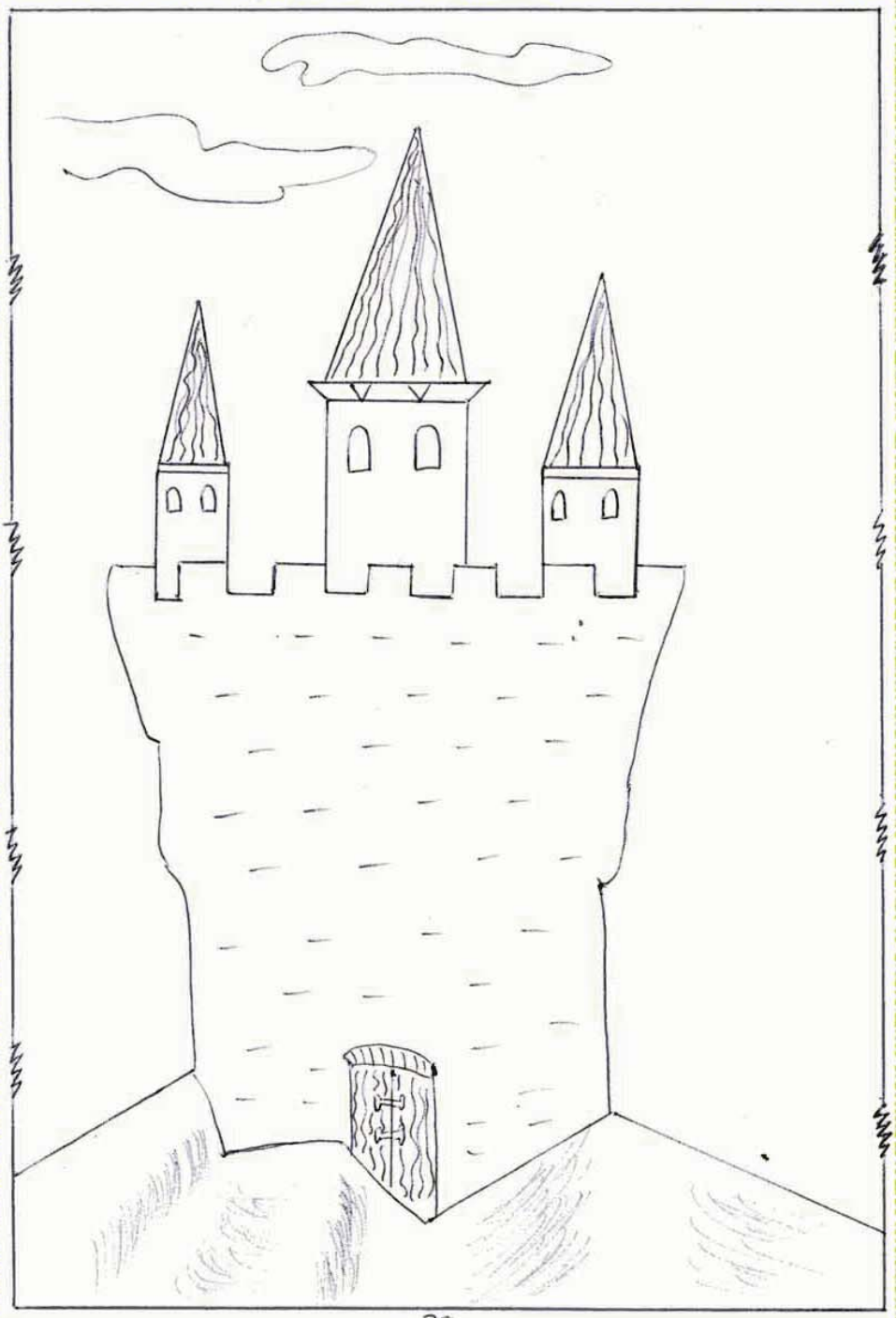
- 39 -

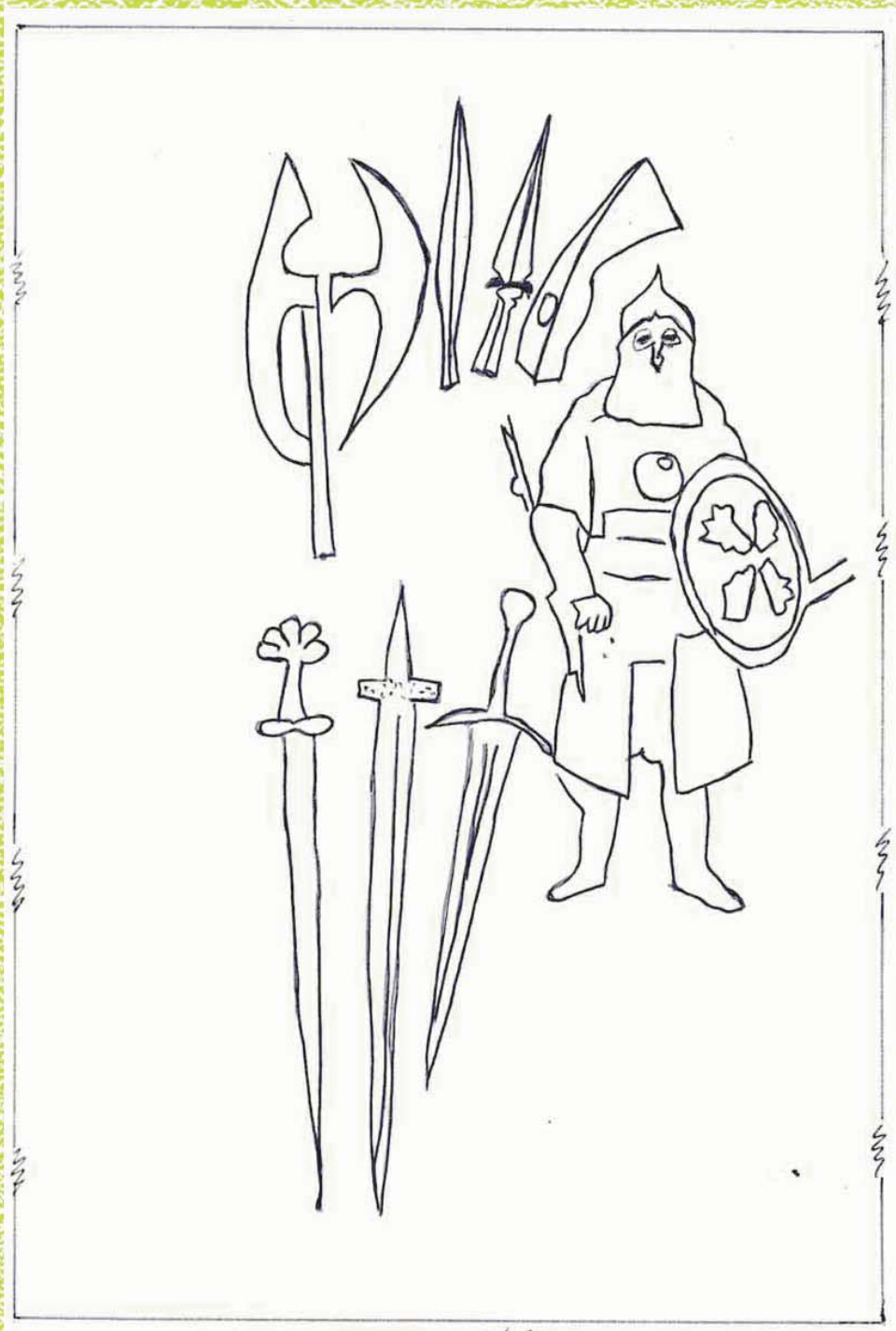
-40-

kılıçlar ve kalkanlar da kullanıma çıkardı. Savaş araç gereçleri son model ve üstün olanlar her zaman avantajlıydı. Henüz tüfek icad olmamış mertlik de tam anlamıyla bozulmamıştı.

Para, bildiğimiz para biçiminde olmasa da, savaşların çoğu onun uğruna yapılıyordu.

TİCARET VE PARA

Napolyon henüz "para para para" dememişti. Çünkü devir onun devri değildi. Ama paranın ilk ortaya çıktığı dönemlerdi.

İlk toplumlardaki fildişi, kürk, deri v.b.'nin yerini önce külçe halindeki madenler almıştır. Ya da farklı boyutlardaki teleklerin içi altın tozlarıyla doldurularak para yerine kullanılmıştır. Son olaraksa tüm bu madenlerin yerini para almıştır.

Değişik biçimlerde paralar kullanılıyordu artık. M.Ö. 6.-7. yüzyıllarda Yunanistan'da para sikke biçimindeydi. Çin'de ise kılıç, kürek ya da bıçak biçimindeydi. Ortaları kare ya da yuvarlak delinenler de vardı.

Paranın olduğu yerde tacirler olmazsa olmaz. Bunlar hiç bir üretime katılmaksızın ucuza aldıklarını pahalıya satarak havadan para

kazanan kimselerdir. Varlıklarını günümüze kadar sürdürmüşlerdir. Tacirler uzak bölgelere gider aldıklarını satar sonra yeniden alır ve satarlardı.

Üretim ticari bir nitelik kazanmıştı ve para, ticareti kolaylaştırmıştı.

Zanaat ve ticaret gelişiyor, buna bağlı olarak kentler ortaya çıkıyordu. Alış-verişlerin yapıldığı yerlerde kentler kuruluyordu. Bunun için de su kaynaklarının yakınında, yol kavşaklarında, kalelerin kültür merkezlerinin etrafında yapılar yükseliyordu. Bu yapılar elbette bugünkü gibi çokkatlı değildi.

İlk ticari ilişkiler nehir boylarında ya da deniz kıyılarında gelişti. Ve sadece ticaretle uğraşan devletler ortaya çıktı. Fenike kölecisite-devletleri gibi. Fenikelilerin Kıbrıs, Girit, Yunanistan ve Batı Akdeniz'le ticari ilişkileri vardı. Gümüş, kurşun, demir ve bakır ithal ediliyordu.

Miletliler ulaşımın gelişmesi, gemilerin sık sık bölgelerine uğramasıyla buğday ve asma yetiştiriciliğinden vazgeçiyor, kumaş dokuyorlardı. Onlar için kumaş dokumak daha karlı bir iş haline gelmişti.

Adeta dünya kazan tacirler de birer

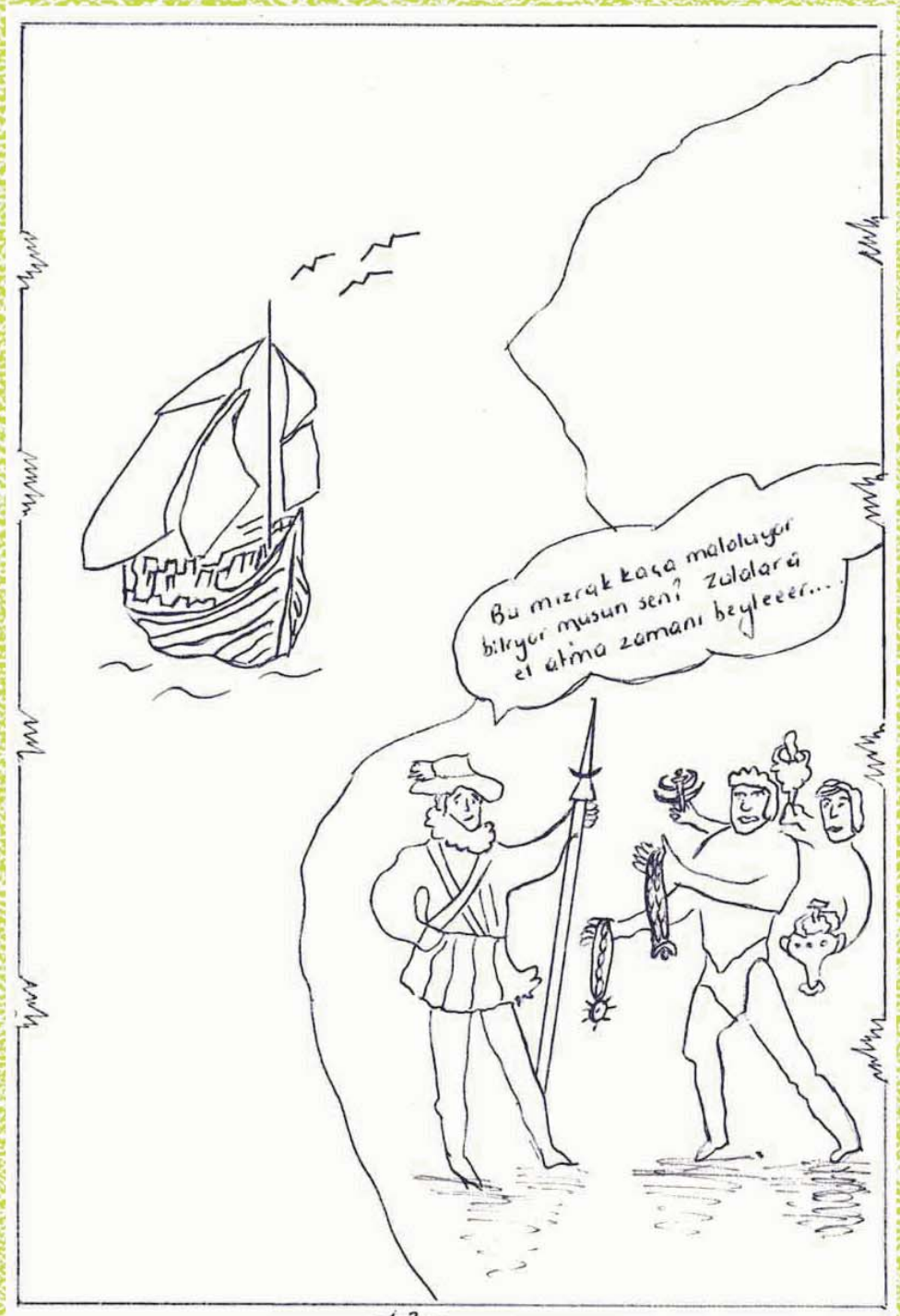
Bu mizaçla kaça malolduğu
bilmiyor musun sen? Zulalara
el atma zamanı beyleeer...
-43-

kepçeydi. Sürekli oradan oraya dolanıp duruyorlardı. Afrika'nın en uzak ülkeleriyle bile ticari bağlantılar kurdular.

"Baharat yolu" bir kervan yoluydu. Kızıl Deniz'i uzunlamasına geçiyor, Arabistan ve Akdeniz'in kıyı kentlerine uzanıyordu. Hindistan ve Afrika'dan sağlanan baharat, zamk, altın ve sonraları da köle ticareti yapılıyordu.

Güney Arabistan'ı Mezopotamya'ya, Çin'i "Büyük İpek Yolu"yla Orta Asya'ya bağlayan kervan yolları vardı.

Develer kıymete binmişti. Atlara göre daha sabırlı ve dayanıklıydılar. Çöl ve bozkırın yolu onların önünde açılıyordu. Bugün "nasılsınız?" sorusuna neden "aslanlar gibiyim" dendiğini anlamak güçtür.

Ticaretin gelişmesi, paranın kullanımı beraberinde servet eşitsizliğini de hızlandırdı. Borç verenler zenginleşirken borç alanlar çoğunlukla köleleştiler.

Yine borç para verip faiziyle geri almayı meslek edinenler türemişti. "Keşke türemez olsaydılar" diyesi geliyor insanın. Bugün bile Dünya Bankası gibi bu işi meslek edinmiş kurumlar karşısında sadece insanlar

değil, birçok yoksul ülke halkları inim inim inliyor.

İnsanlar tepki duymasın yahut baş kaldırmasın diye, dine önem veriliyor, kah korkutarak, kah tevekküle çağırarak sesi kesilmek isteniyordu.

-Sürecek-

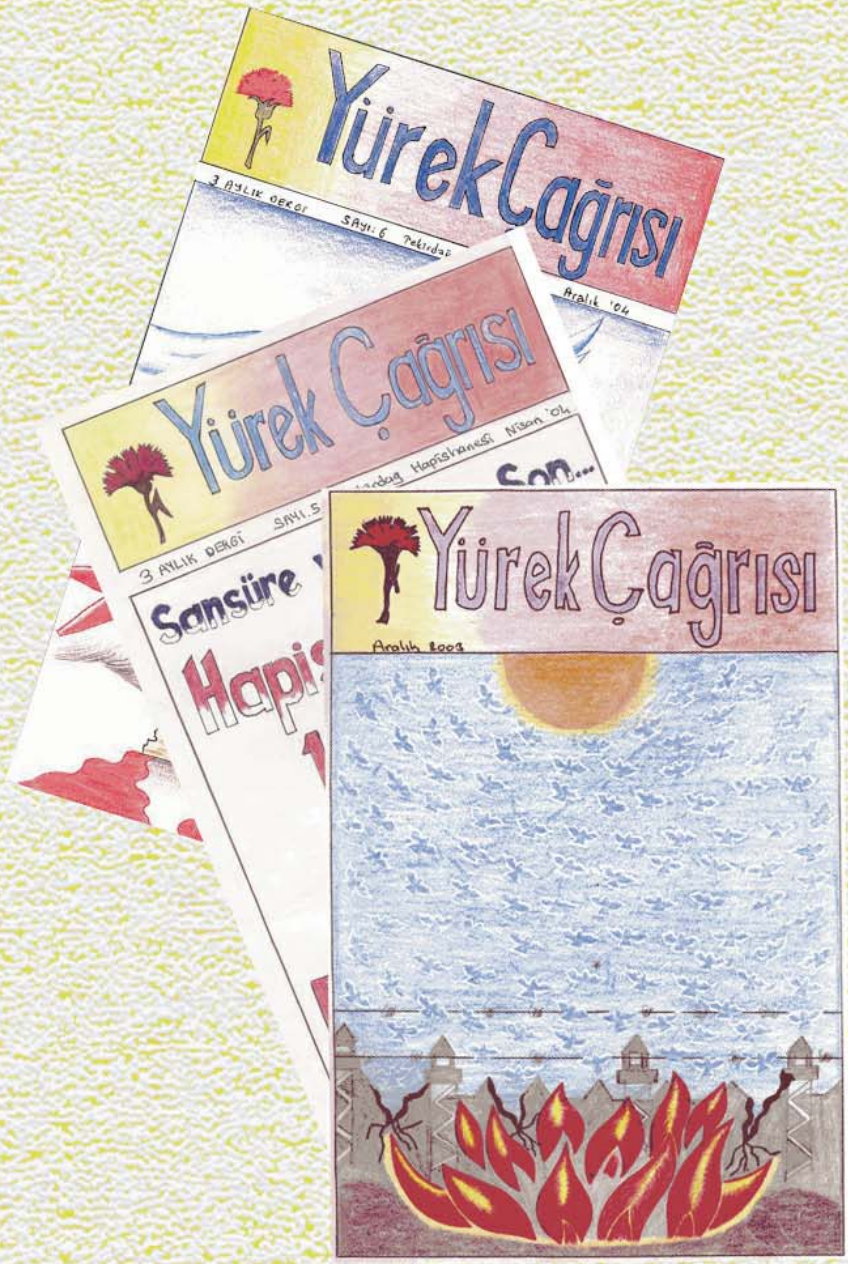
Yürek Çağrısı
3 AYLIK DERGİ
SAYI: 6
Aralık '04
Yürek Çağrısı
3 AYLIK DERGİ
Nisan '04
Yürek Çağrısı
Aralık 2003

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

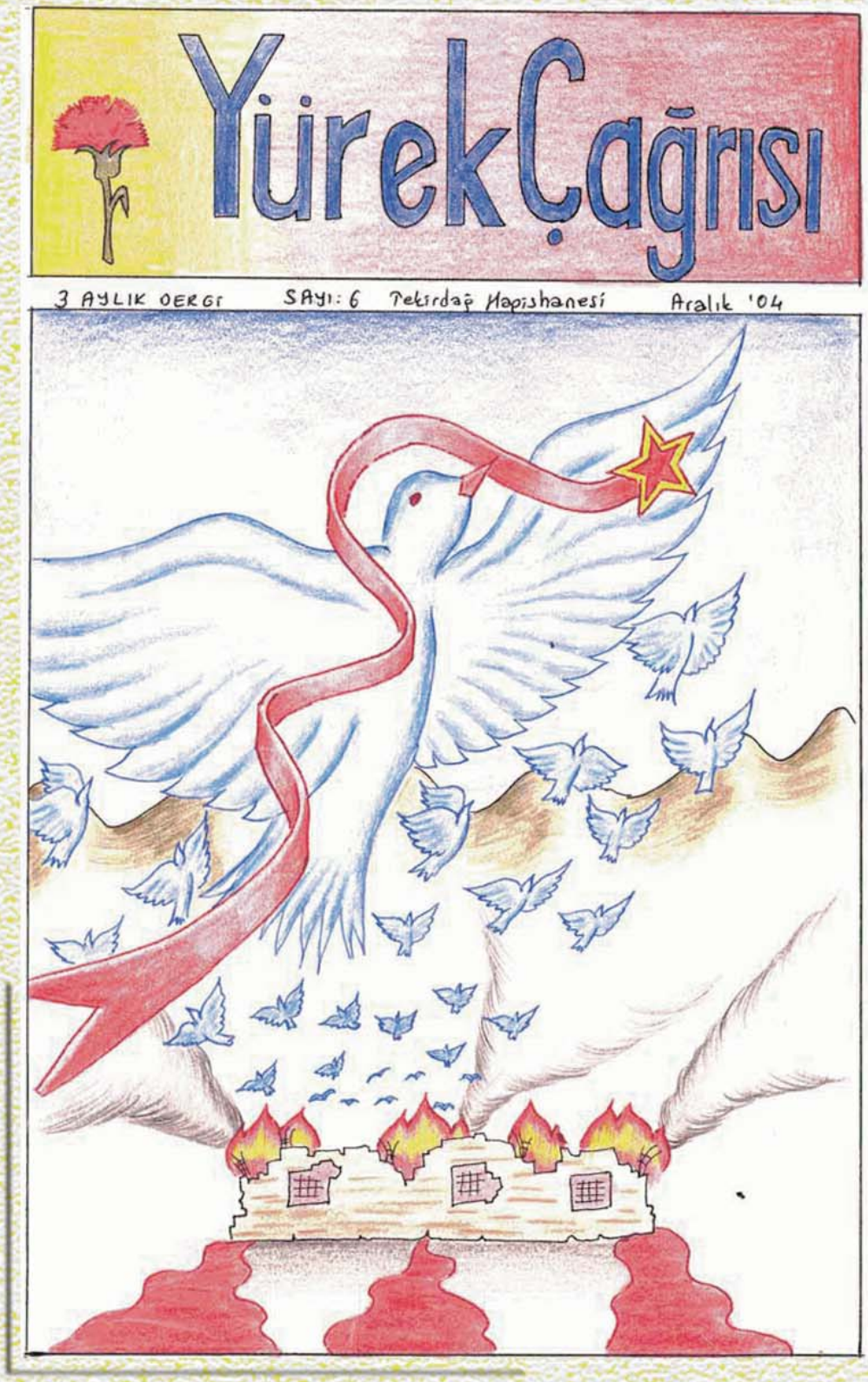
Yürek Çağrısı
3 AYLIK DERGİ
SAYI: 6 Tekirdağ Hapishanesi
Aralık '04

Merhaba,

Yeni yıla bir kez daha Sergül'ümüzün kararlılığıyla giriyoruz. 5. yılına giren ve ilk günkü kararlılığından bir milim dahi gerilemeyen Büyük Destanımızı bir kez de Sergül'le selamlıyoruz. O'nunla onurlanıyor, o'nunla gururlanıyoruz. Sergül'ümüzü saygıyla anıyor, anısına bağlı kalacağımıza bir kere daha söz veriyoruz.

19 Aralık... Bu sayımızda 19 Aralık'ı dışarıda yaşayan arkadaşlarımızın anlatımlarına yer verdik.

Abdi İpekçi... Destanımızın dışarıdaki kalesi. Yine bu sayımızda da Abdi İpekçi Direniş Parkı'nı ziyaret eden arkadaşlarımızın anlatımlarına yer verdik.

Mektuplar— Bu sayımızda yine ailelerimizden gelen ve bizim ailelerimize yazdığımız bir mektuba yer verdik. Bundan sonra da ailelerimizden gelen ve onlara yazdığımız mektuplara sayfalarımızda yer vermeye devam edeceğiz.

19 Aralık direnişini ve Fidan Kalsen'i, Sergül'ün kaleminden aktardık.

"Yüreğimiz kızıl eşti". Bu başlık bile anlatmaya yetmiyor yüreğimizdeki duygularımızı. Ama biz böyle anlatmaya çalıştık.

Bir sonraki sayımızda buluşmak dileğiyle...

Selamlar— Selçuklar—

Yürek Çağrısı.

7

Yeni Yıl Mesajı

Değerli Ailelerimiz

Ayrılıkların, acıların kat be kat arttığı ama herşeye rağmen umudun hiç azalmadığı ayları, mevsimleri geride bırakıp yeni bir yıla girdik.

19-22 Aralık'ta yeni bir yıla girmeye sayılı günler kalmışken kurşunlandık, gazlara boğulduk, yakıldık...

F Tiplerinin kurdelası böyle kesildi.

Bir gecede anlarımızın saçlarına aklar düştü.

Tabutları taşımaktan babalarımızın, kardeşlerimizin, bacılarımızın omuzları nasır bağladı.

Öyle bir günde dökülen gözyaşlarımız yiğitlerimizin mezarlarına ulaştığında öfkemiz bir kat daha arttı.

Ve aradan yıllar geçti. Tecrit işkencesinde 5. yılımıza girdik.

Yeni yıla girerken duygusal bakanlarınız olarak iyi, güzel dilekler tutacaksınız.

Bunların en başında yine biz olacağız. Bir gün kavuşabilmenin ümidiyle bekleyeceksiniz.

Kim istemez ki yan yana olmayı? Kim istemez ki hep birlikte olup birşeyler yapmayı? Ama çıkarlarımız olsada her zaman tutsaklarımız olacak. Açlık, yoksulluk, zulüm bitmeyecek.

O nedenle duyguşallıklarımızı bir kenara bırakmalı, başkalarından umut beklememeliyiz. Umut biziz, umudu büyütecek olan bizleriz. Bu bilinçle TAYAD'la, Abdi İpekçiyle büyümeliyiz.

Biz ki güzel yarınlar yaratmak için bedel ödüyoruz. Bugüne kadar sadece ölüm orucu direnişimiz süresince 118 canımızı toprağa verdik, yüzlercemiz sakat kaldı.

Yaşamadığımız birşey kalmadı dersek abartı olmaz.

Çok ağır bedeller ödedik, ödemeye devam ediyoruz. Fakat dünyada eşine ender rastlanır bir direniş destanı yarattık. Umudun teslim alınamayacağını, yok edilemeyeceğini dost düşman tüm dünyaya gösterdik.

Acılarımız yine olacak. Bundan kaçış demek yarın daha büyük acılara katlanmak demektir.

Daha fazla gözyaşı dökülmesin diye, acılar çekilmesin, ayrılıklar yaşanmasın diye daha cesur adımlar atmasını başarmalıyız. Başaracağız.

2004 yılını kahramanlarımıza, bize güvenenlere layık olarak geçirdik. 2005 yılında da layık olmaya devam edeceğiz.

Bu duygularla tüm ailelerimizin yeni yılını kutluyor, güzel yarınlara olan inancımızla selamlıyoruz.

Selam ve Sevgilerimizle.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi Özgür Tutsaklar.

19 ARALIK

O gün dışarıda, bugün içeride olan yoldaşlarımızın anlatımlarıyla 19 Aralık.

19 Aralık; adına "Hayata Dönüş" denilen katliam operasyonu. Aradan tam 4 yıl geçti. Aradan geçen bu 4 yılda katliamcıların tüm yalanları, katliamcılıkları tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. "Kendilerini yaktılar", "Arkadaşlarını yaktılar" yalanları devletin resmi kurumları (Adli Tıp Kurumu) raporları, mahkeme kararlarıyla belgelendi. 19 Aralık vahşetinin simgesi olarak, "Diri Diri Yaktılar" sözleri kulaklarımızda hala yankılanmakta.

Bir yanı katliam operasyonu iken diğer yanı ise, "Direniş Destanı"dır 19 Aralık'ın. Binlerce kurşuna, bombaya karşı dört duvar arasında yalın yürek direnen Özgür Tutsakların destanı direnişinin adıdır 19 Aralık. Zulmün en koyusuna sınırsız bir cüretle karşı koymanın, ölmenin ama asla teslim olmamanın adıdır.

Elbetteki katliamın tanığı olan, direnişin içinde yer alanlar için 19 Aralık'ın yeri bambaşkadır.

Fakat bedeni dışarıda yüreği içeride, direnişte olarak yaşayanlar için de apayrı bir yeri vardır 19 Aralık'ın. Hiç bir zaman unutulmayacak, hafızalardan asla silinmeyecek anılardır bunlar.

19 Aralık'ı dışarda yaşayıp bugün Özgür Tutsak olarak F Tipinde bulunan yoldaşlarımızın anlatımlarından kesitlere yer veriyoruz bu sayımızda.

"Sabah yağmur çiseliyordu. Erkenden kalkıp Antakya'ya doğru yol aldım. O gün Ulus meydanında basın açıklaması yapılacaktı.

TAYAD'lı ailelerimiz F Tiplerine karşı Açlık Grevine başlayacaktı.

Otobüste yaşlı bir amcanın yanına oturdum. İlk kez görüyordum. Gazetede çıkan haberleri okuyordu. Gazetede "Ölüm Oruçlarında 60'lı günlere geliniyor. Ölümler yaklaşıyor, sayılı günler kaldı..." şeklinde bir haber vardı. Yaşlı amca gözlerini kapatıp sesli düşünmeye başladı. "84'lerde, 96'larda yaşananlar sanki hiç yaşanmamış gibi tekrarlanıyor." Sonra gökyüzüne çevirdi başını, "Hey Allahım ne kadar can aldın içerden? Daha dün sana 10 insan verdi..." diye diye Antakya'ya vardık. Kısa bir sohbetimiz oldu.

Yaşlı amcanın gözleri dolmuştu.

Büroya vardığım sırada yaşlı amca otogar yolunu tuttu. Ulus Meydanı'nda yapılacak basın açıklamasına gidiyordu.

(...)

Büradan TAYAD'lı ailelerimizin Açlık Grevi yaptığı yere doğru yol aldık. O gün refakatçilik yapacaktım. DKÖ'lerden, halktan insanlar akın ediyordu. Ziyarete gidecek ailelerimiz akşamdan hazırlığını yapıyordu. Çocuklarının ihtiyaçlarını bir poşete koyup hazırladılar. Türkülerimizi, marşlarımızı söyledikten sonra ailelerimiz yattı. Bende 03^ee'e kadar başlarında bekledim, sonra girip uzandım.

Nöbetçi arkadaş 1 saat sonra tv'yi açtı. Son dakika haberi yazıyordu ekranda. Kalbi şüm şüm şümattı.

Şehit haberi verecek diye beklerken, "Aynı anda 20 hapishaneye birden operasyon düzenlendi" haberi geçti. Gözleri doldu bir anda. Çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Ailelerini korkutmak istemedi. O an birden gözleri açıldı. Başını tv'ye çevirir çevirmez feryat, çığlık birbirine karıştı. Herkes onun yanına koştu. Açlıktan fenalık geçirdiğini sandılar.

"Oğullarımız öldürüyor. Devlet çocuklarımızı katlediyor" sözleriyle birlikte gözyaşları akmaya başladı. Bir ana yattığım odaya gelip kaldırmaya çalıştı, "operasyon" diye bağırdı. Bende bizim bulunduğumuz binaya yapıldığını sandım. Hemen pencereye koşup slogan atmaya başlayacağım sırada bana sarılıp, "Evlatlarımızı dört duvar arasında kurşun yağmuruna tuttular" sözleriyle birlikte ne yapacağımı şaşırdım. Çünkü bir gün sonra ana ile birlikte Ceyhan Hapishanesine görüşe gidecektik. Ölüm Orucçularının isteklerini, ihtiyaçlarını öğrenip karşılayacaktık.

Ana o an bana bakarak, "Yarın gidemeyeceğiz, onları artık göremeyeceğiz. Tabutlarını getireceğiz...." diyerek saçını başını yoluyordu.

Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Tv odasına girip tv.'den hapishanelere yapılan katliam saldırılarını izledik. Herkeste bir telaş vardı, bir an önce hapishane önüne gitmek için çırpınıyorlardı.

Ağıtlar yakılmaya başlandı. Kimileri evlatlarının cenazelerine hazırlanmaya çalışıyordu. Evlatlarının isteklerini yerine getirmek için söz vermişlerdi. Kimisinin de görüşlerdeki, "Saldırı olursa bedenlerimizi tutuşturacağız..." sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Bulunduğumuz binadan çıkıp ailelerimizi arabaya bindirdik. Ailelerimiz Adana - Ceyhan, İstanbul, Bartın, Malatya hapishanelerine doğru yola koyuldular. Biran önce çocuklarının yanlarına varmak için sabırsızlanıyorlardı. Yüreklerinde öfke, hınç vardı herbirinin.

Adana - Ceyhan'a gidenlerimiz hapishaneden 1 km uzakta durduruldu. Katliamcılar ailelerimizin hapishaneye yaklaşmalarını istemiyorlardı. Yaptıkları katliamın, vahşetin görülmesini istemiyor, katliam gerçeğini saklamak istiyorlardı.

Ailelerimiz öfkelerini haykırıyorlardı düşmanlarının üzerine. "Katil sürüleri, bu vahşetin sahipleriniz...", ardından "Kahramanlar ölmez, Halk Yenilmez!" sloganının ardı arkası kesilmiyordu. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!" sloganı düşmana korku salıyordu.

Ceyhan'a atılan kurşunlar, bombalar kilometrelerce uzaktan hissediliyordu. Hatta barut kokusundan, dumandan etkilenenler vardı.

Ceyhan'dan Adana'ya doğru yol alan analar meşaleli yürüyüş yaptılar. Polisler yine boş durmayıp ailelerimize saldırdılar."

* * *

"19-22 Aralık katliamı olduğunda lise son sınıf öğrencisiydim. Okula gittiğim günler erken kalkar kahvaltı ile birlikte haberleri izlerdim. Derslere de gittiğim için her gün böyleydi.

O gün de erken kalkmıştım. Annem kahvaltıyı hazırlarken ben de Tv'yi açmıştım. Katliamı o an öğrendim. Annemi çağırdım o anda. Ekranda Tv'nin karşısında yanan hapishaneleri, çatıda gezen askerleri,

yoğun gaz tabakasını seyrediyorduk.

Katliam beklenilmeyen, olmayacak birşey değildi, bitiyordum. Daha öncesinde hapishanelerde yapılan katliamları okumuştum. Daha bir yıl öncesinde de Ulucanlarda 10 tutsağı katletmişlerdi.

Ama sabahın erken bir saatinde tv'yi açtığımızda katliamla karşılaşmak, hapishanelerden çıkan dumanları görmek şaşırtmıştı beni ve annemi.

O an ne düşündüm çok net hatırlamıyorum. Ama öfkemin, kinimin arttığı ve üzüldüğüm muhakkak. Böyle kilitlenmişçesine izlerken annemin "şerefsizler" demesiyle kendime gelmiştim. Bundan sonra kendi aramızda konuşmaya başlamıştık. Neler olabileceğini sormuştu. Net bir cevap verememiştim. Katlediyorlardı, mermiler saçılıyordu tutsakların üzerine. Ulucanlar katliamından çok daha büyük bir katliam olacağı ortadaydı. Sustum. Sessizliğimle anlattım belki de bunları. Ve o da eminim ki anladı, suskunluğumun anlattıklarını. Gözlerim tv'deydi, "işte görmüyormusun?" der gibi.

Böyle o kanaldan bu kanala geçerek izledik katliam görüntülerini. Acı vericiydi gerçekten orada durup öyle izlemek. 45 dakika, 1 saat böyle izledik sanırım.

(----)

Bir sigara yakıp düştüm yola. Ya okula gidecektim yada dernekte. Dernekte öğleden önce kimse olmazdı. Tek başıma durmak istemiyordum. Okula yöneldim. Okulda F Tipleri, Ölüm Orucları konusunda konuştuğum duyarlı olan arkadaşlar vardı. Onların yanında olmak daha doğru olacaktı. Atlayıp otobüse İstanbul'a gitmekte aklımdan geçmişti. Ve istediğim de oydu. Böyle uzakta beklememek, katliamın olduğu yerde olmak....

Durum belirsizdi ve Dernekteklilerle konuşmak gerekiyordu. Belki de hep birlikte giderdik.

Okuldaki arkadaşlarım da merak içindeydiler. Acılı ve üzüntülüydüler de daha çok. Ne var ki, benimde pek bir bilgim yoktu duruma dair. TV'den gördüklerimizi konuşuyor, kendimizce yorumlar yapıyorduk. Bu birkaç arkadaşın dışında benim hapishaneler konusunda duyarlı olduğumu daha doğrusu solcu olduğumu bilen, siyasetle ilgisi olmayan hatta kendine sağcı diyen öğrencilerden de katliamdan haberi olanlar gelip sarmış, konuşmuştu

(....)

Dernekte birkaç arkadaş vardı. Genelde ya ben açardım öğlenleri yada benden önce gelen 1-2 kişi olur, öğlen vakti dolardı. Bugün bizden önce gelenler dedi-muştu. ve daha sonra da epey gelen oldu. Gittiğimizde tv'den katliama ilişkin bilgi almaya çalışıyor, o kanaldan diğerine geçiyor, yalanlara kızarak öfkeyle karşılık veriyorlardı. Bizde yanlarına geçip kendi aramızda konuşmaya, yorum getirmeye çalışıyorduk.

(....)

Derneğe epey gelip giden oluyordu. Ve tek konuşulan katliamdı. Hatırlıyorum, ilk günler umutsuzluk, moral bozukluğu vardı bazı kişilerde.

(...) Direnişin öne çıkmasıyla, daha net haberler alınmasıyla birlikte bu hava da dağılmıştı. Üzüntüye dönüşmüş, coşku - moral artmıştı. Direnişin böyle bir etkisi vardı. Bugün de hep dediğimiz gibi, katliamın yaratmaya çalıştığı o havayı kırmıştı. "

* * *

"(...) O günlerde garip bir şekilde haberim olmadı. Katliamın boyutunu, nasıl, kaç kişinin şehit olduğunu... bunları net olarak birkaç ay sonra öğrenebildim. Yine de eksik birçok şey kalmış.

Ölüm Oruçları hatta AG'ler başlamadan önce askerde idim. İlk birkaç gün en ufak bir haber alamazdım. Geç gelen birkaç arkadaş, "cezaevlerinde AG var" gibi muğlak cümleler kurmuşlardı. Bunlar kaçak durumda oldukları için daha geç gelmişlerdi. Dolayısıyla kısmen haberleri vardı. Onlardan "F Tiplerinin gündemde olduğunu" duydum.

Askerlik yaptığım 2 ay içinde bundan başka haberim olmadı. Büyük bir kışlaydı. Ne gazete, ne haber izleme olanağı yoktu. Zaten tv'de haberlere bakılmazdı. Gazeteler de spor gazetesi idi. Bu süreçte çarşıya da çıkamamıştık. Üstte de dediğim gibi sadece, "F Tiplerinin açıldığını, AG olduğunu" öğrenebildim.

Sonra (2 ay) tutuklandım. Adliyelerden ayrı bir hücrede tek kalıyordum. 2 ay sonra pek haber çıkmıyordu ama parça parça haberleri birleştirmeye başladım. Gitgide merakım, korkum arttı. Çünkü operasyonun olduğunu, tutsakların kendilerini yaktıklarını öğrendim. Adliyelerden bir ihtiyar vardı, o ihtiyar Ulucanlar gibi hapishanelerde kalmış, siyasileri tanıyor. Bir fırsatını bulup onunla konuştum. O da, "30 kişinin öldüğünü biliyoruz" dedi (...)

Ne diyebilirim ki, herkes gibi - belki de bulunduğum şartların da etkisiyle - çok daha fazla acı çektim. İlk günlerde hiçbir şeyi net bilmediğim için pek bir tepkim olmadı. Normal, her zamanki saldırılardan biri olur, olmuştur diye düşünmüştüm. 28 tutsağın katledildiğini, operas-

yonun büyüklüğünü netleştirdiğim de duygularımı tarif edemem. En çok da kendi durumum üzdü, yıktı beni. Bizim için insanlar ölüyordu, ben bunlardan habersizdim. Onlarca tanıdığım abi, abla vardı içeride. Onlar geldi aklıma. Acaba yaşıyorlarmıydı, neredeler diye soruyordum kendime. En çok üzüldüğüm an ise Ahmet (ibiş) Abinin şehitliğini öğrendiğim andı. Ağlamıştım dakikalarca. '96'da tanışmıştık Ahmet Abi ile. En son '99' da konuştuğumuzu hatırlıyorum. Onun da şehit olması çok şaşırmıştı beni.

Katliama ilişkin anlatımları, şehitlerimizin isimlerini, o anki durumu ise sivil hapishaneye girince adliyelerden gördüğüm eski gazetelerden, duyduğum anlatımlardan öğrendim. (....)

Üstte de dediğim gibi, bir katliam olmuştu, ben bunu öğrenememiştim. Bu beni kat be kat üzdü. Utandım. Kendi kendimi suçladım aylar boyu. İletişimim yoktu. Bir duyuyordum şehidimiz kırk olmuş, bir duyuyordum elli, altmış ---

* * *

Direnişimiz süresince pek çok duyguyu iç içe, en yoğun haliyle yaşadık, yaşamaya devam ediyoruz. 19-22 Aralık bir anlamda tüm duyguları en yoğun yaşadığımız dönemecidir direnişimizin. Acı, hüzün, öfke, hınç, coşku --- Tüm hücrelerimize kadar hissettik bu duyguları

Asla unutmayacağız, unuttırmayacağız ---

— o —

"YÜREĞİMİZ KÖZLEŞTİ"

Telefonun sesiyle uyandım. Kaç gecedir gözüm yarı açık uyuyordum. Onlar orda açlıkla savaşırken ben nasıl rahat uyuyabilirdim ki? Adalet Bakanı operasyon yapmayacağız demişti. Yine de içimde bir sıkıntı vardı. Ertesinin bu vakti kim bilir kimler ararsa ki? Elimi atıp ahizeyi kaldırdım. Alo dememle ahizenin öbür ucundaki hararetle birşeyler anlatmaya başladı. Dinliyordum anlamıyordum. Aklıma ilk gelen cümleyi; "Hapishanelere operasyon yapıyorlar. Tutsaklar kendilerini yakıyorlar." diyebildim. Donup kaldım öylece. Kimle bölüneceğimi bilmez halde duruyordum. Kaskatı kesilmiştim.

Ertesinin günler gözümün önüne geliyor. Kahrediyorum kendime. Nedeni soruyorum.

"Önümüzdeki süreç sancılı günlere gebe. İktidar büyük bir hızla F Tipi hapishaneler inşa ediyor. Elbette bunu ülke de cezaevinin az olmasından dolayı yapmıyorlar. Milyonlarca insan aç, işsiz, yoksul; sağlık sorunları, eğitim sorunları dağ gibi büyüyor. Bugün tüm bunlar dururken trilyonları için bodalar diye hücre tipi hapishanelere harcıyorlar. Bunu yapar iken ne bize, ne halka ne de kamunun uzmanlarına soruyorlar. Büyük bir gizlilik içinde yapıyorlar. Bir gece ansızın bombalar, kurşunlarla gelecekler; dozerler, kepçelerle yıkacaklar hapishaneyi. Ve bizi alıp kör hücrelere atacaklar. Adalet Bakanı F Tiplerini boşuna cehennem biçimde sanırmıyor. Emperyalistler böyle istiyor. Halkımızı aç bırakanların çıkarları ortak. Bu hücrelerin yapılması kararını NATO aldı. Devrimciliği, devrimci düşünceleri bu ülkeden kazımak istiyorlar. Çünkü emperyalist soygun ve talan programının kesintisiz uygulanmasını istiyorlar. Bunun için halkın susturulması gerekir. Ülkemiz zenginlik

İçerinin talan edilmesine, daha fazla yoksullaşmasına kimse sessiz kalamazdı. Öksüz kalması için sesi en gür olanı bizden kimlikleri yok etmek istiyorlar. Düşüncelerimizden; bağımsızlık, demokrasi istemlerimizden soyunmamızı istiyorlar. Hücrede tecrit ederek, işkence ve baskılarla boyunumuzu eğdirmeyi amaçlıyorlar. Teslimiyet yani islam olacaksınız diyorlar. Vazgeçmezsen ömür boyu hücrede kalırsın üstü, bizden bunları istiyorlar."

Nasıl olur bu? İzin vermezlerdi. Hapishaneleri basacak, katledecekler... Öksüz kalmak için insanın yüreğinin taşlaşması gerekir. Yüreği kurumamış, kulakları, gözleri, vicdanı kör olmayan duyar bu sesi demiştim kardeşime. Onun sözleri oluyordu şimdi.

Telefondaki ses anlatmayı sürdürüyordu.

"Operasyonu Tv'ler veriyor..."

Odanın ışığı açıldı. Annem endişeli şekilde bana bakıyordu. Telefonu kısık bir sesle "Tamam" deyip kapattım.

-Hayırdır oğlum, kim bu saatte arayan? Hiç hayra alamete benzemiyor. Nolmuş?

Annemle ne diyeceğimi bilemez halde baktım. Nasıl derdim... O an gözleri sözleri anlatıyordu halimi.

-Çok zayıflamışsın.

-Ama irademiz dağlar gibi. İstersek bir dünya tutalım önünde. Bakma öyle zayıf kaldığımıza, dağlar gibiyiz.

İncitmemek için hayretle sarıldım.

-Sakalın çok yakışmış. Ama...

-Evet, biliyorum ne demek istediğini. Ancak bireleri

mizin yaşatmak için ölmesi gerek. Bak burdaki herkes herkes tüm yoldaşlarımızı tanıyorsun. Arif dayının ölmesini ister misin? Hani sana 80'li yılları anlatan. Ya da hep gülerek nere sa gan Nurcanın... Ya da... Ben olmasam onlar.

Evet. İstemezsin biliyorum.

Gözümün önüne gelen düşüncelerimden sıyrıldım.

— Yaşatmak için ölecekler, Nedim anneme.

— Yoksa kardeşin...

Hızla yataktan fırladım. "Operasyon varmış anne. Hapis hanelere operasyon yapmışlar" deyip TV'yi açtım.

Annem çöküp kalmıştı. Yüzü acının tüm renklerini aldı. Dizlerini dövüyor, bir yandan da feryatlar edip, beddualar o kuyordu "Gidelim" dedi bir ara. Elinde bugün ziyaret için ha zırladığı eşyaları vardı. Ahmetim üşür diyordu örüdüğü yün hırkayı sıkarak.

Şimdi elbiseleri nasıl verecektik ona?

Camdan dışarıya baktım. Hava hala karanlıktı. Zemheri gecesi yangın yeriydi. Orda onların yüreği bir yaralı kuş mu bali girpiniyor kavuşmak için özgürlüğe. Oysa biz susmuştuk ve garipsedik. Ve sinemizin ortasına onurla kalakalmıştık. Ah bu ne onur? Ne bitmez bir türkünün bir yanı ağıt, bir ya nı kahramanlık dolu. Coşkun bir ırmak gibi dolmuştu gözyaşla rım. Bırakıcam boşalacak ağlayan misali yaralarımdan. Ama tuttum. Öyle yapmamı söylemişti. "Sakın ha, o gün zaferimiz doğlasın yüreğinizdeki acıyı" demişti. Öyle böyle değildi. Tv'ler kanallarından canlı yayında veriyorlardı hem de... ölü... yaralı... Kardeşim var mıydı aralarında? Ölmüş müydü? Yaşıyor muy du? Kaç kurşun sıkmışlardı ona? Ya anaların gözü gibi sevdiği, beyaz gelinlik içinde hayal ettiği kızlarını aileler nasıl yakıyordu? Hayrat ellerde nasıl eziliyorlardı?

Sorular yürek yakıyor.

Kucaklamıştardı dört bir yanlarını. İlk defa ama ilk defa onları tutsak eden şu kalın hasret duvarları, özlemlerinin temizi, özgür hayallerinin sessiz şerdiyanı duvarlar yıkılmasın diye dua ediyordum. Duvarları delen kompresörler, yıkan kepçeler işlemez olsun, korusun o duvar sizi o bir avuç gökyüzünü tutsak eden parmaklıklar, demir kapılar yıkılmasın, dayansın ve gelecegin ha yatını yaşadığınız o dar mekanda koruyup kollasın sizi.

"Cana şeninde nemeyen zalimleri yaralarımın yarına" diyordu tüm tutsakların temsilcisi Ataol.

Öpiker hapishanenin bir kilometre ötesinden anlatıyordu. Yoğun siyah dumanların yükseldiği, makine seslerinin silah sesle rine karıştığı yerden "içeriden ateş ediyorlar, birbirlerini öldü rüp yakıyorlar" diyordu

Yalandı tüm bu söyledikleri.

-Ölsünler öyle fedakârlıklar kesildi. Bu zaman dilimlerini ver dik. Eğer operasyon yaparlarsa kendimizi yakacağız.

- Başka bir yolu olmalı

-Yol bu.

Son görüşmemizde böyle demişti. Ne diyebilirdim bilmiyordum, dudaklarını yalıyorlardı. Çöküp kalmıştım yerime. İçim içimi kemiri yordu. İşte yakmışlardı kendilerini. Onların ateşiyle fırıyatları sö ğüt alıyordu, anılarımızın.

İçerde ölümü bekliyorlardı. Dışarıda televizyonları, gazeteleri yalan bombaları. Ve hepsinin orta yerinde bilinmezlik... Ama belki de yaşıyorlar. Hepsini öldüremezler ya.

Birseyler yapmak istiyorum. Ama ne yapacağımı kestire miyorum. Öylesine güçsüz ve öylesine yüreği acıyla dağlanan...

Garson olmak ne kötüymüş. Elimiz, kolumuz bağlanmış, onlara orda neler yapıyorlar. Ya burda bize. Zaten bir yanımız onlarla tutsak. Zincirin bir ucu onlarda, bir ucu bizde... Dinmiyor

ciğerimiz koparırcasına, kesiyor soluğumuzu onlarla birlikte. Bir yanımız işkencede, bir yanımız ölüyor

Günler ölümle geçiyor. Onaltı... yirmi... yirmibir... yirmi iki...

Yüreğimiz küçüldü.

Tabutlara sığmadı canlarımızın yanmış cesetleri.

Gün olur
kuşlarını da zulüm
kurarsa dalında gözlerini

Gün olur
en sevdiklerini ağlar larsın
ellerin yumruk yumruk

Gün olur
ağlığı yankılanır da
bir anının
gözyaşları ıslatıp yanağını
bir ağıt yakarsa
dişlerin arasından
damar damar ellerini
kaldırıp göğyüzüne
tut yüzü de kanatını
kapıverme
Çünkü
Umut sende !

TAYAD'LILAR ORANIN TAPUSUNU ALMAK İSTİYORLARMIŞ... 5 SENEYİ AŞTIKLARI İÇİN YASAL HAKLARIYMIŞ EFENDİM...
TAPU KADASTRO

ABDİ İPEKÇİ

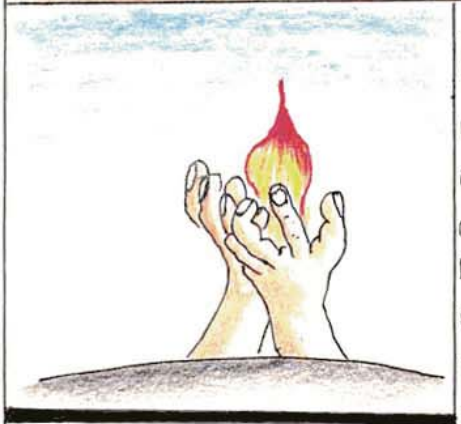

Abdi İpekçi parkındaki açlık grevine katılmak için 29.12.1993 günü Ankara'ya gitmiştim. Yılbaşı akşamı İstanbul'da düzenlenecek eş kanlarıyla katılmak için parkta bekleyen arkadaşlarım hepsi İstanbul'a gidecekleriydi.

Parkta sabit olarak 4 kişi bekliyorduk. İki kişi gece, iki kişi gündüz. Gündüzleri çok hareketli geçiyordu. İş adamları gelip bizimle eylemle katılanlar, okul çıkışı, gece için odun toplamaya gelen Ankara öğrencileri.

Akşamları kurumlarını ziyaret ettiğimiz parka gelen arkadaşlarla ve iş çıkışı uğrayanlarla söyleştiğimiz türküler, çekilen halaylar, Ankara'nın o buz gibi soğuğunu unutturuyordu insana.

Parkın çok ıssız olmasından kaynaklı eylemimizi çok dışarıda insana duyurma şansımız oluyordu. Tabi ulaşılan insan sayısı fazla olunca, iletişimler, diyaloglar da çok renkli oluyordu. Tabi diyaloglar renkli olunca da eylemlerimize bakış açıları değişiyordu. "Yav çocuklar burası benim evimden görünüyor. Sizi böyle gece vakti bir teneke ateşte ısınıyor görmek benim içimi parçalıyor. Evet gelip burada bekleyemem, yaşlıyım. Ama siz gelin bu gece benim evimde kalın. Benim de böyle bir yaralım olsun" diyenleri tuttum da, "Ya arkadaşım 107 insan ne zaman öldü, ben niç duymadım" diyenle kadar her yapıdan insana ulaşmak mümkündü. "Siz burada bekleyince ölenler dirilecek mi? Hiç gitti evinizi kurtaze, parkın görüntüsünü bozuyorsunuz" diyen tipler de oluyordu tabi...

Eylemin sürekliliğinden kaynaklı, bir bildiri okuyup etkilenip, eylemi doğru bulan benim

söyleniyor. Gün geliyordu ders hareketle gitmek için evden çıkmalar bize bir sonraki ayırıp bilmeyi değiştirmemizde yardım eder, iş dönüşü yanımıza sigara, özellikle şeker insanlara dönüşü yordu. Böyle insanların varlığı ve arkadaşlığa dönüşen ilişkiler de ayrı bir mutluluk veriyordu.

Abdi İpekçi parkında, iş sanatçılarla aramızda geçen ilginç sohbetleri bir günlüğe kaydediyorduk.

Bu günlüklerdeki en ilginç sohbetlerden biri Bakanlık danışmanının oğluyla geçendi (Bu kişinin kimliğini kendi isteği doğrultusunda açıklamıyoruz). 2001'in ilk günlerinde yanımıza bir öğle saatlerinde bir aile yaklaştı. Selamlaştık, eylemin amacını dinledi ve "Ben o şerefsizin danışmanının oğluyum. Benim yüzümde 6 yıl hapis yattı" dedi. İnanmakta tereddüt etmedik çünkü kimliği anlamda adı edilen bakanı aratmıyordu. Bunla "beni defterinize not et

meyin, geldiğimi birinize verir seniz kulağına fısıldar "Nasıl da bir kaç dakikalık sıcak sohbetin ardından; "yolunuz açık olsun" deyip gitmişti. Abdi İpekçi parkında benim başımdan geçen ve hiç unutmadığım anımı ise; yıllardır akşamları oturmam eylemine Kemi Üniversitesi öğrencisi üç arkadaş destek ve rica geçmi söylemişti. Bu arkadaş larla beklerken, 2001'in ilk dakikalarında yanımıza ısınmak için iki kişi geldi. Bunlar alkol lü olduklarından yanımıza yaklaştırmak istemedik ama ısınıp hemen gideceklerini söyle yince izin verdik. Bir yandan hızlı hızlı ısınıp bir yandan da

eylemin amacını soruyorlardı. Bizler de F tiplerini, tecrite karşı yapılan ölüm orucunu ve bu eylemde 107 insanın öldüğünü anlattık. "Ben de bu düşünce ne hatif bir insanım ama benim elimden bir şey gelmez" deyip devlete küfür etmeye başladı. "İzin verirseniz ben de küfürle protesto etmek istiyorum" deyip daki kalarca küfür ettiler.

Bu benim, devlete karşı gerçekleştirilen en ilginç protesto şeklinde tanıklığım oldu.

Abdi İpekçi Parkındaki eylemin, direnişimizi halka ulaştırmada, anlatmada çok etkili olduğunu düşünüyorum. Evlerde ve tv'lerde sansürlenmiş, çarpıtılmış şekilde verilen haberlere karşın Abdi İpekçi'deki ziyaretçilere direnişi, en doğru şekilde anlatabiliyorlar bilgiler, öyküler. Kuşkusuz ki, bu şekilde daha etkili ve sonuç alıcı oluyor.

—— o ——

Abdi İpekçi'yi anlatacak çok şey yaşadım. Kimi zaman coştur du, kimi zaman öfkelendirdi beni de herkes gibi. Coşku ve öfke ni, bizde tamamlar birbirini, "Biz"de hayat bulur. Ama ben biraz da ha önceden anlatmaya başla yayım

Temmuz ayıydı hatırladığım kadarıyla, 100 bini aşkın toplan tımız imzayla Ankara'ya doğru yola çıkmıştık. Bu benim ilk An kara yolculuğumdu. Önceden gitmişliğim var fakat bu farklı bir yolculuktu. Hücre hücre eylemlerin sıcaklığı vardı yüreğimde, onlar için'di bu yolculuk. Yol boyunca onları düşündüm; gözlerini, söz lerinin gülüşünü, büyük sevgi lerini ve inançlarını. Bu yüzden hiç uyumadım, onlar için izledim yolları, onların hissettiği gibi hissettim yolculukları. "Büyük aşklar yolculuklarla başlar" der lerdi. Ve sevgilerden... halkın geleceğini alınlarındaki kızıl

bantlarda taşıyan sevdalılar diyordu yolların nefer nefer... Aş için ekmek için bedenler ağlığa yatıyordu. Onlar için yolu çıkıp da onların bakışları nı bakışlarda taşımamak, yürek lerinin sıcaklığını hissetmemek olmazdı.

Ankara şiddetine geldiği minde, yapılan asker-polis yığı nağıyla karşılaştık. Kısa bir bek leyişin ardından eskortlar eş liğinde Abdi İpekçi'ye doğru hareket ettik. Abdi İpekçi'ye yakın bir yerde durup otobüs lerden indik, pankartlarımızı flamalarımızı alıp kortej oluş turduk ve yürüyüşe geçtik. Zulmün başkentinin sokaklarında yankılanıyordu sloganlarımız. Öy ce uzaktan havuzların ortasın dan yükselen el heykelini gör düm. Bizi karşılar edasıyla öy le dik öyle yılmaz görünü yordu.

Bir süre sonra yapmıştık türküler söyleyip etrafında bir çember kurarak halaya dur duk. Ölen bizim mevzimiz ola caksın diye şiddetti. Biz kişi diğini yapmadık, söz çıktıysa ağızdan ötesi eylemdi bizim için. Ne verdiğimiz sözden dönmedik ne de "yapamıyoruz" deyip girdiğimiz işten. Ölen bizim mevzimiz olacaksın de dik ya... yaptık işte Abdi İpekçi bizimdi. Aylarca ağlığa yatanların ağlığını paylaşır dı duk oranda.

Hemen hemen her hafta mahalleden birileri şiddetli Ab di İpekçi Parkına. Ölen şiddetle için çok uğraştım fakat olmadı, şiddetlendim. Biz de şiddetten ler olarak şiddetle oranda dö nen arkadaşlarımızı karşımıza alır ölümün havasını soluma ya alışırdık. Anlaşılanlar bizi daha bir şiddete arzusunu bo ğardı.

Birgün Ankara'da bütün

kurumların basıldığını ve bun
unla beraber parka da saldırı
olduğunu duyduk. Şubat ayıydı.
Ankara'nın ayazında aileleri yine
gözaltıyla geri adım attırmaya
çalışmışlardı. O ayazda, o karda
direnenlere meydan zulüm.

Hemen ertesi gün Abdi i
pekçi'ye kalabalık bir grupla gi
derek saldırıya cevap vermeyi
kararlaştırdık. Benim için güzel
bir fırsattı ve değerlendirdim
bu fırsatı. O kadar uğraşın ar
dından sıra bize de gelmişti
nihayet. Öyle heyecanla yola düş
tük ki üzerimize doğru düzgün
birşey almayı bile unuttuk. Önce
TAYAD'a gittik oradan beraber
gideceğimiz arkadaşlarla yola
koyulduk. Toplam 10 kişiydik,
şehirlerarası otobüsle gidecek
tik... Her Ankara yolculuğunda
türkülerimiz, marşlarımız coştu
rurdu bizi, sesimiz kısılana ka
dar susmazdık. Bu defa o imka
nımız yoktu ama coşkumuz ne
yecanımız daha büyüktü...

Sabah 06°° gibi Ankara'ya
vardık, yolculuğun verdiği yor
gunluk ve uykusuzluktan Anka
ra'nın ayazını yiyince eser kal
madı. Doğuktu, hem de nasıl. Kaç
dimize hakim olamadık uzun sü
re. Yürüyoruz durduğumuz gibi
miz hareketleniyor, dişler bir
birine istemsiz bir şekilde vu
ruyordu. Kısa bir bekleyişten sor
duğumuz otobüs firmasının ser
visiyle Abdi İpekçi'nin bulunduğu
Şirinevler'e doğru yola koyulduk.
Yanımızda ne kapı kıyafetü
sün! takvim, kitap, kart, afiş...
Yükümüz ağır yani.

Şirinevler'de inilip direk karşı
ya bakıldığında sadece el hey
keli görülür. Biz parkta kimse
nin olmadığı düşüncesiyle gidiyo
ruz. Çünkü çok gözaltı vardı İs
tanbul'dan beridir kafamızda olan
bu düşünce parkta iki kişiyi sa
batın ayazında tir tir titrerken
gördüğümüzde değişti. Hep onla
rırladı oradaki varlığımızı, a-
ma canlı tanığı olmak, böyle bir

günde oraya gelip parkartsız, dövizsiz oturan aileleri görmek gerçekten costuruyordu insanı. Onları görünce cesaretin yanısıra duygulandık da. Hızlı adımlarla koştuk yanlarına. Bizi görünce sevindiler. Eminim az önce bizim hissettiğimiz "sahiplenme" duygusunu onlar da hissetti.

Zulmün acizliğini, caresizliğini biliriz, görürüz, yaşarız ama oradaki manzarayı görünce "bu kadar olur" demekten insan kendini alamıyor. Parkta olan her şeye el koymuşlardı. Dövizlerden tutun da odun yakmak için kullanılan temizliğe kadar herşeyi almışlardı. Abdi İpekçi'nin dövizli, afişli görüntüsü yoktu, ama biliyorduk orada asıl olan dövizler, afişler anlatmazdı neden orada oturduğumuzu tek başına. Onlar değil, bir direnişin bir mevzi olduğunu gösteren. Ama bunu oraya gidene kadar bilmiyorduk, orada yaşayarak öğrendik... Bilmediğimiz ilk kaynaklı olarak ilk iş olarak dövizleri ayarlamalı, bu radarı renklendirmeliyiz düşüncesi geçti aklımızdan. Ama sabahın 7'sinde ve kim var kim yok bilmiyorken bunu yapamazdık. Oturmaya başladık.. Yavaş yavaş caddeler kalabalıklaşmaya, parktan insanlar gelip geçmeye başladı. Ankaralılar tanıyordu orada oturanları, gelip geçerken "günaydın" diyor öyle geçiyordu kimisi gelip "bugün nasılsınız" diye soruyordu. İşte o ilk anı öğrendik ki dövizin, afişin önemi yok muş bizim oturmamız yetermiş... Birden yanımızda getirdiğimiz afişler geldi aklımıza. Şubat ayının başından beridir zulmün farkında olduğu ve bizim inatla sorduğumuz soruyu saldırının ertesi günü Abdi İpekçi'ye astığımız afişle yine sorduk "Ha pişmanlarda 107 insan öldü. Duydunuz mu?" Bunun peşisıra polis parkı kuşatmaya başladı, yüzlerce çevik kuvvet yı

şiddi parka. Bunun üzerine biz de parka kalabalıklaştık. 10 kişiyken 25-30 olduğumuz, türkü söylemeye başladık hep bir ağız olarak. Bir nevi dünkü saldırıya ve yapılan yığınağa cevaptı "Mayıs, Haziran, Temmuz. Ölüm den yok korkumuz. Ölüm Orucla rında düşenler onurumuz." Bu cevaptan sonra çekilmeye başla dılar yavaş yavaş. Yapacakları başka birşey de yoktu zaten Bu kadarcık saldırılarıyla ama "Biz" yine ordaydık.

Orada kaldığımız 6 gün boyunca çeşitli kesimlerden ziya retçilerimiz oldu. Memur, öğrenci, öğretmen, esnaf, işçi... hepsine anlatıyorduk. Özellikle Askeriyel nin karşı yönünde ziyaretçile rimiz yerlerde asker oluyordu Birçoğu ayakkabı çorap çiziliyordu oturup çay içerlerde oluyordu tabi saldırılardan kaynaklı ilkyar dımlara ihtiyacımız olduğu için ilaçlar da yardım geliyordu O dum ihtiyacımızı karşılayanlar, bi rebir ziyaret edip desteklediklerini söyleyenler oluyordu...

Tek tek insanlardan tutun da çeşitli dernek, sendika vb ku rumlara kadar oradaki zulmü, bek leyişi, ayazda yürüyerek yapma ortası görmemek, görmek istememek bunun bir, sağır, dilsiz kalmak insanın insanlıktan, insan onurun dan uzaklaşmasıdır.

Geride bıraktığımız 41 yıl içerisinde en sevdiklerimizi ver dik toprağa bin yiğitlerimizdi yi dediler Ama yarattığımız gele - nekler, değerler daha büyük. 19-22 Aralık katliamından günle ri, Ardıutlu, F Tiplerindeki ölüm yürüyüşümüz, hücrelerimiz... Abdi İpekçi'de bunlardan birisi iste Hepsi bir destanın ilmek ilmek tarihe işlenmesinin acısı oldular. Tarih Sergüllerimizle yazılmaya devam edecek.. Yeni gelenekler, yeni değerler yaratacağımızdan hiç şüphemiz yok. Ve ne mutlu ki bu tarihe tanıklık ediyoruz, edeceğiz

Analarımız

Sen beri severde
Yamandın ana
İt elinde sağın
Kaldırımlarda kanın
kaldı.
İki küreğinin ortasında
kavga nişanın kaldı.
"Yavrusunu savunan
ana kartal
Kanadında yaren
var."

Sen beri severde
Anaydın ana
Sağının son teline dek
ana.
Sen bizi severde
sevdaydın.
Damarının çeperine dek
sevda...

Semra BAŞYİĞİT

Dışarıdan içeriye...

MEKTUP

15 KASIM 2004

Sevgili oğlum Muharrem

ve

Diğer oğullarıma

Mektubunuzu aldım. Hepiniz hoşgeldiniz. Bir arayı daha ne mutlu edebilirki. Hepinizin geçmiş olsun dileklerinizi kabul ediyor, Gülserenime duyduğum özlemle sımsıkı kucaklıyorum sizleri. Beni düşünmeniz beni çok mutlu etti. Biliyorum, sizler bizler için herşeyi yaparsınız. Biz analarında sizler için, evlatlarımız için yapmayacağımız şey yoktur.

Evlat acısı nasıl birşeydir, anlat deseler anlatamam. Anlatacak kelime bulamam. Kızımla birlikte bütün dünyam şitti. İnsan bir çiçek büyütür veya bir kuş; onu bile kaybettiğinde üzülür. Bizlerse evlatlarımızı çiçek gibi toprağa verip gözyaşlarımızla da suluyoruz. Bunca acıya dayan yüreğim diyorum. Evlatlarım neler çektiler ne acılar gördüler halen dimdik halen ayakta iseler bende onlara layık olmalıyım diyorum. Sizler bizim onurumuzsunuz. Beyaz tülbentlerimize taktığımız bantsınız. Sizlerin 5 yıldır yaşadıklarınızı bizde ana yüreğimizle yaşıyoruz. Yangın yeri yüreğimiz. Yüreğimiz kor ateş.

Sevgili oğlum Muharrem, mektubunuzdan anladığım kadarıyla beni Yazgülü Güder'in annesi Kumru ana sananlar var. Ben hiç Ankara'da bulunmadım. Herhalde ismimiz aynı onu tanıyanlar var beni o sanıyorlar. Ne de olsa hepimiz de sizin analarınızız.

Siz de bizim yavrularımız. Biz analar birbirimizi gözlerimizden tanırız. Aynı evlat sevgisi, aynı evlat özlemi, aynı evlat acısı vardır gözbebeklerimizde. Dersim'deki analar ancak birbirimizin yaralarını sarabiliriz. Bende isterdim kızımın evi olsun. Şimdi onunla aynı sağlık kolejinde okuyan arkadaşlarını görüyorum. Hepsi evlenmiş, çocukları var. Gerçi benim Gülüm de evlendi. Daha elinin kınaları dururken o Dersim Dağları'nın gelini olmayı seçti. İlk zamanlar çok ağladım, sızladım ama O kararını çoktan vermişti. Onunla hep gurur duydum. Başım hiç öne eğik dolaşmadım. Onun bu yüreğimdeki yerinin yanında hepinizin yeri vardır. Hiç bir annenin evlat acısı çekmesini istemem. Bana kızımdan geriye öğrettikleri anıları kaldı.

Sağlığımı soruyorsunuz, ne iyiyim ne kötüyüm. Başka da sağlık problemlerimiz var. Hasan babanızın dediği gibi pilimiz bitti galiba.

Muharrem yavrum, Cihan Umut annesinde kalıyor. Tuncelinin içinde oturuyorlar. Onun annesiyle babası dört yıl önce boşandılar. Babası şimdi yurtdışında. Bir üzüntü de bu işte. Çocuk iki arada bir derede kaldı.

Hepinizi özlemle kucaklıyorum.

Bizler için kendinize iyi bakın.

Kumru Anneniz.

İçeriden dışarıya...

MEKTUP

Merhaba Baba,

Bir kez daha F tipinden merhaba diyorum. Yeni yıl da geldi, sizin için benimkinden fazla bir anlam içerse de... Aslında bu hep öyle hemen her konuda böyle ya... neyse. Ben ağlarken, tam bir Eylül günü, yeni "ekinler biçilir"ken köydeki evimizin kapısının arasında gizli anamın doğurduğu 8 numaralı çocuğunuz.

Ne çabuk büyüdüm değil mi?.. Halbuki ne kadar çok şey yaşamıştık. Acı-tatlı bir çok günü, hüznü - mutluluğu yaşadık. Hatırlıyor musun? İki yaşındayken geldiğimiz taşı toprağı ağlık mekan bu şehri İstanbul'dan köyde kalan son malı-devarı satmak için geri dönmüştük. Babaannemin evinde kalmıştık, karanlık, buz gibi bir şekilde tüm yarı yoğu satmıştık, kaçırırcasına. Amcamlardan mı kaçıyorduk? Yoksa malımıza, ekmeğimize göz koyan, fakat bizim paylaşmak istemediğimiz birileri mi vardı? Ve o gün, şekle kem ni karanlığını mı taşıyordu? Hep merak etmişimdir baba bunu, sen biliyor musun? Hatırladın mı?

Sonra okula başladığım günlerdi. Her zaman günün yorgunluğu, yokluğu, açlığı sonra bağlamanla avutulurdu. Yine böyle avutulmuş duygularla sanki mutluluğu taşıdığımız bir gün, gözyaşını görmüş tüm baba ilk gerçekti... Doğadan doğalı çalıştım, ablalarım, ablalarımda doğdu doğalı hatta daha önceden çalışıyormuşsun. Ama yine de yokluğa - açlığa bir gözyaşını sessizliğin karanlığında yor gunumu aralayarak gördüm 4-5 yaşındaydın baba. Köyde, tarlada, dünkü yapımında çalıştın, şehirde kapıcılık yaptın, malını mülkünü satıp kalktın geldin köydeki Abilerimi, ablalarımı ça lıştırdın yine de hep kiradaa, hep aç yaşadık. Ve.., sen ağladın... O günü hatırlıyor musun baba?

Birçok amacım, isteğim vardı. Bir ev sahibi olmak, çocukları nı okutmak bunların arasındaydı.

Hemşirelik yaptım, yanıtlarımın hirlettiği derslikleri te mizledim, merdivenleri paspasladım ve ben bu ortamda şunu sur duyarak iki yıl okudum. Belki bundandı, okumayı sevdim. İlkokuldaki sınavları hatırlıyorum. 6.0! Anadolu Lis. Bu okula gitmek mistim. Çünkü ben onca acıya, yokluğa rağmen bir ev yaptırmış tım hemşirelik alanında. Sevinmiştim. Evimin sorunlarının çözümü oldu ğunu ve sevgim bir daha ağlamayacağını umarak... Unutamıyorum o günleri. Sen her iş dönüşü çocuklarına bir şeyler daha olsa hediye getirir, yüzümüzü güldürürdün. Ben hep hemşirem olsun is terdim ve verirdim ablalarıma, paylaştırırdım. Hatırladın mı ba ba? "Paylaş" derdin bana. Hatta ben çeşitlerini karıştırırdım, bo zuk para, alıps, tadelle.., artık ne varsa, hepsi hemşirem ol sun diye ağlardım "Ağlama" derdin bana. Bir gün yine mizmiz liğim üzerimdeydi. "Başım ağrıyor" diyor, sadece benimle ilgi lenmemizi istiyordum. Sen benim ilacımı biliyordun. Çekmeden ba rı, hapa benzeyen birşey çıkarıp bana içmemi söylemiştin. Nasıl da beni "bonibon" ile kandırmış, iyileştirmiştin. Hatırla dın mı?

Evet artık evimiz vardı, sorunların çözümünü umduğum. Umduğumuzu sevinci kısa sürdü değil mi? Önce, yolun, ulaşımın olmadığı, suyun elektriğin olmadığı, çamuru buram buram yak lık yoksulluk hakim geçkondu mahallemizin gerçeği ile yüz leştik. Ha, bu arada sen, abilerim, ablalar yine çalışıyordunuz. Sonra, sen ayrıklarındaki ağrıya dayanamadın ve emekli oldun. İşte burada yine çıkmıştım ortaya. Lise sınavlarına girmiş ve ha

zannediyordum. Daha önce sıkıntılarımız son bulsun, geçe yargılanmanın arasından bir damla özgürlük görmeyeyim diye direniyordum. Annemle lise kaydı yaptırmaya gittik. Kayıt yaptırmaya gittik ve rahatça gitmiştik. Nasıl da şuursuz davranıyordum benimle, ikimizin de omuzları kabarmış bir vaziyette okul bahçe kapısından girdik içeri. Okul müdürü ile daha önce telefonda görüşmüştük, beklemedik ve kurallarımı vererek kayıt işlemi bitsin istedik. Artık bu okulda o kuyacağım düşüncesi ile ben çevreme bakıyordum. Güzel bir okuldu ya da hayalimden bana öyle geliyordu. Sonra ben müdürün odasından dışarı çıktım. "Müdür iyi adam, Atatürkçü, resmi vardı" gözümde, gördüm "dedim hafif bir tebessümle. Okul Aile Birliği ile görüşmemiz gerekiyormuş, "Atatürkçü" müdür sanki böyle söylemişti. Oradan alacağımız "bağış" makbuzu ile kaydım yapılacakmış.

Kimbilir bağış olarak ne kadar "isteyecekler"di. Ben ne kadar parayı gözden çıkarmıştım ve ne kadar param vardı. Ben bu sorularla boğuşurken içeri girdik. Her hali ile sahte bir hoşbeşten sonra konuya girdi karşımızdaki vatandaş. "50" diyordu önce biraz duraklayıp, sonra dik ilk etapta ses çıkmayınca pişkinlik yaparcasına "Daha az önce vekilden 100 dedi, 50'de sterlin alırım, sizin halinizi anlıyorum da 50 milyon diyorum" diyordu. Ben yine hiç görmek istemediğim tanımadığım bir şekilde konuşuyordum! 50 milyon var mıydı acaba üstünde, bu bizim bir aylık belki daha da fazla, boğazımızdan geçen tek lokma, kuru ekmek parasıydı. Konuşuyordum bazen, caresiz gözyaşlarımla ihtiyaçlarımla gözyaşı ve cebimdeki son 5 milyonla, bilgimle emeğimle kazandığım okula kaydımı yaptırmıştık. Bütün bunları hatırladım mı? Ben hiç unutmadım...

İşte bu yüzden sanki bugün F Tipinden değerlendiriyorum. Acılarımız dinsin, yoksulluk, yoksunluk bitsin, zulüm son bulsun diye mücadele ettiğim, ses verdiğim için bugün buradayım. Annemin,

Evrim, kardeşlerimin bugün gözyaşı alıyorsa bunu başta kendilerini ve ailem olmak üzere hiçbir şey bey çapulcunun hölesi, maskotu olmasın onursuz insanlar onurumuzu kırmasın diyedir. Yani yoksulluğun, açlığın, yoksullaşmanın, acının gözyaşlarının yerini, onurun göz yaşları aldı.

Düşün baba, bir gün, on gün değil yıllardır insanlar bedenini açlığa yatırıyor, bunun sebebini düşün, açlığı çok sevdikleri için değil elbette. "İnsanlık" denen kavramı "beşlik, beş çıtlık kaplamışken, yerci-yersiz, kadını-erkeği bedenini ateş topuna çeviriyor. Bunun sebebini düşün. Bu bir intihar değil, yaşamak ve yaşatmak için mücadele etmenin bedelidir. Aşur abiyi, Sergül Albayrak'ı düşün.

Sonra "zeki, çok iyi bir insandı, yazık oldu" dediğin Mahir'i düşün. Açlıktan, yoksullaştan, yoksuldan, köyden köye, kentten kente göçmüşüz, bütün ailemizin bugünle kadar ve hala köle gibi çalıştığını düşün. Emeğimle, zekamla kazandığım okula beni ha yetiştirebilmek için para isteyen kadınımı düşün, satılmış eşiti mi düşün. Bana çalma, paylaş dediğin günleri düşün.

Ben eğitimimi şimdi tamamlıyorum. Zulme karşı direnişi meşru görüyor, açlığa, yoksulluğa, yoksuldan karşı mücadele ediyorum. Çalmıyor, yaşamı paylaşıyorum. Ve sizleri çok seviyorum Halkım gibi... Sergül ablam gibi...

Yeni zafer yılınızı tüm özgür tutsaklar adına kutluyorum.

Kendinize iyi bakın

Oğlunuz

KARANFİLLERİMİZ

SERGÜL H. ALBAYRAK

26 Aralık 2004'te, Taksim Meydanı'nda genç bir kız, bir devrimci bedenini ateşe verdi. Karanlığı aydınlattı meşaleye çevirdiği bedeniyle.

"Sen yanmasan
Ben yanmasam
Biz yanmasak
Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa?"

Karanlık; terör. Karanlık; sansür. Karanlık; yalan, demagoji. Karanlık; duyarsızlık, kanıksamak...

Karanlığın ortasına doğan bir güneş oldu Sergül. Yalnızca bedeninin alevleriyle aydınlatmadı karanlığı. Temsil ettiği değerlerle, uğruna bedenini ateşe verdiği düşünceleriyle aydınlattı.

Tüm kavramların çarpıtılmaya, ismin boşaltılmaya çalışıldığı, barışçılığın, bireycilğin, yerliliğin geçer akçe kılınmaya çalışıldığı günümüzde Sergül'ün uğruna canını verdiği düşünceler aydınlığın temsilcisidir. Aydınlık bir geleceğin teminatıdır. Bu düşünceler ezilen dünya halklarının binlerce yıllık mücadelesiyle oluşan, halkların kurtuluşunun yolunu gösteren düşüncelerdir. Bu nedenle karanlığın cellatları her zaman saldırırlar bu düşüncelere, bu düşüncelere sahip olanlara. Düşünceleri yok ederek sonsuza dek karanlığı hakim kılmaya çalışırlar.

Sergül'ün feda eylemi karanlığın cellatlarının hiç bir zaman amaçlarına ulaşamayacağının ilanıdır. Karanlığı bedenini ateşe vererek aydınlatanlar var

oldukça karanlığın cellatları da hiç bir zaman amaçlarına ulaşamayacaklar.

Bunu karanlığın cellatları da çok iyi biliyor. O nedenledir ki kavramları çarpıtarak, ironi boşaltarak gerçeği gizleyebileceklerini düşünürler. Çok yoğun bir yalan ve demagoji bombardımanıyla halkların bilincini bulanıklaştırmaya çalışırlar.

Sen kendi hayatını yaşa, gerisini boşver derler. Uğruna ölünecek hiçbir değer yoktur, ne pahasına olursa olsun, nasıl bir yaşam olursa olsun yaşamak güzeldir, yaşam kutsaldır... derler. İnsanlık onurun ayaklar altına alınmış, düşüncelerinden dolayı işkencelere uğramışsın, hücrelere atılmışsın, emeğin sömürülmüş, aç bırakılmışsın... Ne önemi var, sen hayatını yaşa! Bunları görmezden gel, direnme. Yoksa seni biz öldürürüz, sana yaşam hakkı tanımayız. Ama yaşam kutsaldır!.. derler.

Seyit Jeda eylemiyle cevap verdi bu yalanlara, gerçeği haykırdı. İnsanlık onurunu korumak için, düşüncelerini savunmak için, düşündüğüm gibi yaşayabilmek için, sömürünün, zulmün, baskının olmadığı bir dünya için, düşüncelerini paylaştığım insanların yaşamlarını savunmak için, halkım, vatanım için... gerekirse canımı veririm dedi. Evet, yaşamak güzeldir, yaşam kutsaldır ve insan gibi yaşayabilmek için gerekirse ölmesini de bilmek gerekir dedi. Yaşam böyle savunulur dedi.

Özgürlük, bireyin özgürlüğü, bireyin hakları, diğerek

özgürlük kavramını çarpıtmaya çalıştılar. Kendinden başka hiç kimseyi umursamamayı, bireysel zevklerini sınırsızca yaşamayı özgürlük olarak adlandırmaya çalıştılar. Uyuşturucu kullan, fuhuş yap, sorumluluk alma... özgürce yaşa dediler. Ama düşünme, zulmü, sömürüyü görmezden gel, karşı çıkma dediler.

Sergül, özgür olmak düşünmektir, zülme karşı mücadele etmek, inandığın gibi yaşamaktır dedi. Özgürlük ancak sömürünün, zulmün, baskının olmadığı bir dünyada mümkün olabilir. Bugün böyle bir dünya için mücadele edenler özgürdür ancak dedi.

Sergül'ün yaşamı yoz emperyalist kültüre meydan okumadır adeta. 1978'de, vatanından binlerce kilometre uzakta Almanya'nın Urach kasabasında dünyaya gelir. Kapitalizmin ona sunduğu "özgürlüklerin" hepsini kullanır. Özgür olmak için 14 yaşında evden kaçar, Macaristan'a kadar gider otostop yaparak. Alkol, uyuşturucu kullanır. Tüm bunları, "Ben özgürüm, kimse bana karışamaz" diyerek yapar. Ancak mutsuzdur, hayattan beklentilerini karşılayamamanın verdiği tatminsizlik duygusunu yaşar. Yaşama sevinci, isteği kalmaz. İntihara kalkışır. Hayatın anlamını sorgular. Emperyalizmin ona sunduklarını sorgular. Arayış içindedir. O ana kadar yaşadıklarının, yaptıklarının sahte olduğunun farkına varır. Ancak gerçeğe nasıl ulaşabileceğini de bilmemektedir. Gerçek özgürlük nedir? Gerçek sevgi nedir? Gerçek...

Tam bu sırada tüm sorularının cevaplarını bulacağı bir tesadüf yaşar. Bir düğünde devrimcilerle tanışır. Tanıdığı ilk andan itibaren onlardan etkilenir. Oturup

kalkmaları, konuşmaları, insan ilişkileri ... her şeyleri bu-
güne kadar gördüklerinden farklıdır. Devrimcilerle görüşmeye,
onlara sorular sormaya devam eder. Öğrenir. Öğrendikçe,
gerçekleri görüp kavradıkça devrimci olmak, mücadele et-
mek ister. Bir süre Avrupa'dan faaliyet yürüttükten sonra
1997 yılında ülkesine gelir. Fakat kısa bir süre sonra
Tokat'ta tutuklanır ve tutsaklık yılları başlar. Artık özgür
tutsaktır. Bedeni tutsaktır ama kimliğiyle, kişiliğiyle, düşün-
celeriyle özgürdür. Ulucanlar, Sakarya, Çanakkale ve 19 Ara-
lık katliamı sonrası Kütahya ve Uşak hapishanelerinde
kalır. 17 Ağustos depreminde Sakarya Hapishanesi'nin de hasar
görmesi nedeniyle Çanakkale Hapishanesi'ne sevk olurlar.
Yolculuğu sırasında halkın çektiği acıları görür, yüreğinde
hisseder. Düşünce kini bir kat daha artar.

Büyük Destanımızda gönüllülerdendir. 25 Temmuz 2006'da
Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu eyleminde yaralarak bedenini kuşardı.
6 yıllık aşkın tutsaklığının ardından tahliye olduktan sonra
direnişine dışarıda devam ettir. 26 Aralık 2006'da ölümsüzleştir.

Sevgi yaşamıyla, emperyalist yoz kültüre karşı
savaşındaki zaferiyle, fedada sınır tanımayan inadıyla
hepimize örnek oldu. Yalnızca bize değil, yaşam kut-
saldır deyip sorumluluklarından kaçanlara, ilkeleri ve
değerleri için bedel ödemekten kaçanlara da örnek ol-
malı Sevgi.

Sevgi'den öğrenmesini bilmeli herkes.

Sevgi öğretmeye, anlatmaya devam edecek.

— ◦ —

Akın var akın
güneşe akın
güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın

Bıraksın peşimizi
kendi yüreğinin
kabuğunda yaşayanlar

İşte
su güneşten
düşen ateşte
milyonlarca kırmızı
yürek yatıyor

Sen de gıtar
göğsünün kafesinden yüreğini
su güneşten düşen
ateşe fırlat.

(...)
Ölenler dövüşerek öldüler
güneşe gömüldüler
Vaktimiz yok
onların matemini tutmaya

Akın var
güneşe akın
güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın.

Nâzım Hikmet.

İLERİ
1 ARALIK 2004 HAFTALIK SİYASİ DERGİ YIL:2
İLERİ
İLERİ
21 HAZİRAN 2004 HAFTALIK SİYASİ DERGİ YIL:2 SAYI:1
HER ŞEY ZAFER İÇİN!
AFER YOLUNDA.
İLERİ
Kandıra
1 Nolu
F Tipi Hap
Sayı:72 1. Nisan. 2005

(Kocaeli) Kandıra F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

ZAFER YOLUNDA
İLERİ
Kandıra
F Tipi
Hapishanesi
Sayı:20 Şubat 2005

SESİME

Şafakları çağırıyorum sesime
Turnalar
Turnalar ses veriyor
Turnaları çağırıyorum sesime
Şafaklar
Şafaklar ses veriyor
Yine bir göç mevsimindeyiz işte
Turnalar gidiyor
Şafaklara
Şafaklara
Dostları çağırıyorum sesime
Yıldızlar
Yıldızlar
düşüyor üstüme

4. Aralık. 2003
Muharrem Karademir

Eşkiyalığa Son

Sincan F Tipi Hapishanesinden sürgün ile sevk edilen Sadık Jürk, Murat Güneş, Kenan Özyürek adlı devrimci tutsakların BOLU F Tipi hapishanesine kaşırılmalarını hangi AB standartlarına uygun bulunmaktadır. Üstelik Sadık Jürk ile Kenan Özyürek'in Ankara Ağır ceza Mahkemelerinde davaları devam ederken ve hapishanelerde tutuklu bulunan yüzlerce tutsaktan onlarcası "yeterli ödenek yok, celp gelmedi" gibi tamamen keyfi yaptırımlarla bulundukları illerdeki duruşmalarına götürülmediği halde, Bolu F Tipi'nden Ankara Ağır ceza Mahkemelerine götürülmek için acaba hangi eşkiyalığa uygun AB'den ödenek alınmıştır (!)

Devrimcileri ve tutsakları kaşırmak eşkiyalıktır. Değil F tiplerinde dünyanın neresinde olursa olsun bu tip eşkiyalıklara karşıda direndik ve direnenlerin yanında olduk. Bundan sonrada böyle olacaktır. F tiplerinde ABD ve AB'nin istediği gibi eşkiyalıkları yapmaya devam edebilirsiniz, ama şunuda bilmelisiniz ki beş yıldır F tiplerine karşı direnişimizde 118 arkadaşımız katledilmiş, 1000'e yakın devrimci tutsak ise çeşitli biçimlerde sakat bırakılmış olsada sürgün sevk eşkiyalıklarına izin vermeyeceğiz.

Ve diyoruz ki; bugünden tezi yok kamuoyunun önüne çıkıp başka hangi eşkiyalıklar çevrilecekse bunları açıklamaya davet ediyoruz. Herkes F tiplerinin "konuk evi"mi, yoksa eşkiyalıkla tutsakların kaşırıldığı tecrit hücreleri mi görsün diyoruz. Buyursunlar, eşkiyalıklarını sahnesinde açıklamaya davet ediyoruz.

Devrimci tutsakların hapishanelerden kaşırılmalarının ilk olmadığınıda biliyoruz. Üç arkadaşımızın iradeleri dışında sevk ve sürgün edilmeleri on yıllardır devam eden eşkiyalık politikasının kendisi F tiplerinde eşkiyalığın devam etmesi kimseyi yanıltmamıştır, değilde nedir! söylediklerimiz birbir açığa çıkmaktadır. F tipleriyle değişen tek şey katliamcılıkta pervasızlığın alenileştirilmesidir. Tecritle bunu meşrulaştıracağını sananlarda yanılıyorlar. Tecrite karşı direnişin açığa çıkardığı direnme dinamikleri içerisinde hiç birimiz bu tip eşkiyalıklara geçit vermeyeceğiz.

Evet bizi kaşırabilir, sürgün sevk edebilirler, ama teslim alamazlar. 5 yıldır tecrite karşı devam eden direnişi böyle parçalayacağını sananlara her devrimci tutsağın potansiyel olarak Ölüm Orucu savaşçılığıyla karşılarına dikileceğini görecekler. Şimdiden Bakanlığı eşkiyalıklara başvurmaması için uyarıyoruz.

"118 devrimci tutsağın katledilmiş olması yetmedi" diyorsanız ve "eşkiyalıkla katletmeye devam edeceğiz diyorsanız bugüne kadar işlemiş olduğunuz suçlara yenilerini eklemekten başka hiçbirşey yapmamış olacağınızı söylüyoruz.

1991 Eskişehir, 92-93 yıllarında Aydın da, 96 yılında yine Eskişehir hücre tipi sevklerinde ve en son Buca, Ümraniye ve Ulucanlar'da aynı eşkiyalıklar sonucu onlarca devrimci tutsak sürgün ve sevkleriniz gerekçe gösterilerek katledildiler. En nihayetinde 19-22 Aralık 2000 günlerindeki F tiplerindeki sürgün ve sevklerin bilançosu 28 devrimci tutsağın katledilmesiyle sonuçlandı. Ve bugün F tiplerindeki tecrite bağlı eşkiyalıkların sistemli hale getirileceğinde aynası olmaktadır.

Devamı sf: 48'de

"... Herşeyi seviyorum, ihanetin dışında. Herkesi seviyorum, halk düşmanları dışında. Canımız sevdiklerimiz için fedaya hazır..."
(Sevgi ERDOĞAN)

Kara haber ter yayılır derler. Öyle geldi bir kara haber. Duyduğumuz zaman, yüreğimizde bir sızı hissettik. Ama bu kez göğsümüzden değil, sırtımızdan hançerlenmiştik. İhanetin haberi beklenmez ki "bekliyordu" diyelim. Ama yinede sarsılmadık. Sarsılmadığımız, herşeye hazır oluşumuzdan, herşeyi göğüsleyebilme gücümüzdendir. Fakat, hayret ettik elbette "ulan" dedik, ulan, adam olan adam satar mı ruhunu?

Bu soru üzerine yada genel olarak ihanete dair sayfalarca yazılabilir belki. Ama yine de, hiç bir açıklama ihaneti açıklamaz. İhanet teorize edilebilir, malum ya, dilin kemiği yok. Ama ihaneti asla meşrulaştıramazsınız. Bu nedenle bir açıklaması yoktur ihanetin. İhanet, her yerde ve her zaman ihanettir! Erdemsizliğin varabileceği son çukurdur. Her halk, bu çukurluğu geçmişten bu güne lanetlemiştir. Hainleri, halk düşmanlarından bile daha aşağılık olarak nitelendirmiştir.

Bir çatışmanın ortasında sırt sırta verilen insanları, devrimci safları terk edip kaşmaktır, ihanet. Ama sadece kaşmış olmaz hain. Çünkü bu kaçışın esas anlamı, yoldaşlarını sırtından hançerleyip düşman safına geşmektir. Jam da bu nedenle, ihanet bağışlamasız bir suçtur. Zira ihaneti aşşetmek daha büyük bir ihanettir, İşte bu nedenle çorbacıları asla bağışlamayacağız, asla!

Bu macera da çorbacıların fiyatı bir tas çorbadır. Onlar, bir tas çorbaya ruhlarını satmışlardır. Artık ruhsuz bir bedendirler sadece. Can değil, sadece mide ve kalın bağırsak ucundan oluşurlar. İçtikleri çorba ne denli sıcak olursa olsun, içleri daima soğuktur. Yaşamak sadece yemek işmek, işemekse yaşıyorlar. Ama hayat denilen şey sevgiden, onurdan, haysiyettende oluşuyorsa, hayatta değildirler. Ve şakat "... yaşamın onurlu bir yanı vardır. Ölürkende bu onuru taşımak gerekiyor..." diyen Gülsümanlar yaşıyorlar işte. Ve yaşayacaklar, sonsuza kadar hemde.

Peki hainlerden geriye ne kalır? Düşmana göre "güvensizlik" bırakır kaşan her hain. Çorbacıların bu izi geçici ve izafidir. Zira geride kalanlar zulüm kadar ihaneti de ezip geşmenin azmini, kararını büyütürler. Bu hınçla daha bir ileriye atılırlar. Beş yıllık destanımız içinde kişisel kişisel ve siyasal bir çok çorbacı gördük. Ama asla durmadık, hep ileri atıldık. Ki, örgütsel ya da kişisel düzeydeki çorbacılığıda ezip

5. yıla geldik. Yine böyle yürüyeceğiz. Zira kötü "örnek", örnek ve emsal değildir. Bizim örneğimiz ve ölçütümüz, "Yavrularım, bizde yaşamayı çok seviyorum." diyen Şencaylardır, Sıcaklığını soluduğumuz Sergüllerdir:

"... Biliyorsunuz, benimkisi bir veda değil. Çünkü biliyorum yüreklerinizde yaşayacağım. İşte bunun için daha farklı yazma gereği duymuyorum. Sizi ÇOOOK SEVİYORUM! demekten başka... Sevgimle"

(25 Aralık 2004 / Sergül)

Bizde Sergülleri seviyoruz. İşte bu sevginin gücüyle eriş geçiyoruz zulmüde, çorbacılarda. Eriş geçtiğimiz çorbacılık 150 gün sonra çorbacılık yapanlara dairde değildir sadece. Zira 150 gün sonra çorbacılık yapmakla hergün çorba içmeye tepne olmak arasındaki fark bir ayrıntıdır. Bu ayrıntının ötesinde bize dayatılan Recep olmak, Recep kalmaktır. İşte bizim Muharrem olup erdiğimiz budur!

Ümit İLTER

YENİ İNSAN

Devrimi yapmış ülkelerin tecrübeleri göstermiştir ki devrimin öncü örgütünün görevleri arasında en zor olanı eski toplum düzeninin kültürel, ideolojik kırıntılarının ortadan kaldırılmasıdır, iktidarı almak, eski egemenleri tasfiye etmek, sosyalist ekonomiyi kurumsallaştırmak hepsi birbirinden devasa bu büyük sorunlar eski kültüre, alışkanlıklara binlerce yıldır süregelen sömürücü toplumların insan doğasında yaratıkları tahribata karşı mücadelenin yanında daha pratik ve kolay görünmektedir.

Bu yüzden tüm devrimciler Sovyet devriminden bugüne "yeni insan" kavramı üzerinde özel bir vurguyla durdular. Toplumun ideolojik-kültürel yenilenmesinin hiç de kolay olmadığı bir şok acı deneyle tecrübe edildi. Yeni tedbirler, mücadele biçimleri ile devrimin ve amaçlarının kitlelerin bilincinde kalıcılaşması için her an süren bir seferberlik içinde oldular. Ya da öyle olabildikleri müddetçe devrimler ilerledi, bu mücadelenin ihmal edilip eski toplumun kültürünün ve ideolojisinin küçümsendiği tersi hallerde ise bunlar gerek toplumda gerek devrimci politikada hızla yeniden gelişip devrimleri yollarından saptırdılar, yenilgi ve ihanete sürüklediler.

Yeni insanın yaratılması devrimler için böylesi bir yaşamsal sorun olarak belirdi. Başarısızlığın faturası ise büyük oldu.

Temelde sosyalist kuruluş sürecinin bir parçası dahası özü olarak ifade edilmekle birlikte yeni insanın yaratılması mücadelesi, devrimci sürecin her aşamasında yaşanır. Devrim öncesi ve sonrasında biçimleri, yoğunluğu, sorunları, hedefleri değişecektir kuşkusuz, ana öz her daim aynı kalır. Başarısızlığın faturası da öyle: İhanet, yenilgi ve imha...

Yeni insan her şeyden önce ilerlemenin mücadelenin süreklilik güvencesidir. Yeni insan bugünkü soylu mücadelenin yarınki sosyalist kuruluşun kısacası zaferin teminatıdır.

YENİ İNSAN KİMDİR?

Peki yeni insan nedir, kimdir, yenilik nerededir bu insanın, "ben artık o yeni insanım" denebilecek bir mertebe, bir eşik var mıdır?

Yeni insan için bugün yapılacak her kesin tanımı yarın yetersiz kalacaktır. Çünkü gelişmenin, ilerlemenin sınırı yoktur ve bu yanıyla

değişmez, ideal bir model hiç bir zaman olmayacaktır. Yeni insan her şeyden önce bunun bilincinde olan insandır.

Bu bilinç teorik bir kavrayış anlamında da değildir. Esas olarak pratik bir bilinçtir; hayata, duygu düşüncelere bugüne ve yarına güncel olarak yön veren zihinsel ve ruhsal bir duruştur. Gelişmekte, daha iyi olmakta devrim için, örgütü ve yoldaşları için daha fazlasını yapmakta asla bir sınır olmayacağını bilmektir. İleri atılmış her adım bir sonrakinin hazırlığından öte bir anlam ifade etmez bu ruh halinde. Geldiği noktayla yetinmek yoktur. Bu yanıyla yeni insandaki en aşkın özellik hayatın ve mücadelenin hızlı akışı içinde tek bir an durakamaya hakk olmadığının farkında oluşudur. Bunun güncel ifadesi ise en başta belli bir "yetersizlik" duygusudur. İnsan kendinde bunu hissetmeden daha fazlasını için bir ihtiyaçta duymaz. Daha kötüsü yeterlilik duygusu devrimciyi tevazudan uzaklaştırır. Kitlelerden öğrenmek yerini çok bilinçsellige bırakır. Bir takım payeleri kendine hak görmek, hak edilmemiş bir saygınlık arayışına girmek, hırçınlaşmak gibi sayısız olumsuzluk sıradadır: Bu şürümedir. Evet yeni insan mütevazıdır ve bunu öğrenciliğinin süreklilığinden alır. Temel düsturu "kitlelerden kitlelere"dir. Halkı dinler, halktan öğrenir, onlara sorar danışır ve sözünlerini paylaşır ve bu tavırdır ki kitleleri bizzat eğitir, verdiği güvenle devrimciyi çekim merkezi haline getirir.

YENİ İNSAN ÖZGÜR İNSANDIR!

Yeni insan özgürdür... Özgürlük! Çağımızın en tartışılan konusudur belkide. Çok tanımı yapılmıştır bu kavramın, ancak özgürlükten ne anlaşıldığı noktasında birbirine zıt iki (ayrılmaz) kapı vardır. Biri, "birey, ben, bireysel bağımsızlık" gibi süslü kavramlara açılan kapitalizmin kapısıdır. Öteki ise "biz, halk, örgüt" diyerek devrimi özdeşleştirir özgürlükle. Sergüle kulak verelim;

"Bir bir sözülüyordu kafamda varolan soru işaretleri ve en başta 'ben neyim?' sorusu... Evet insandım; bana göre 'özgür'... Oysaki özgürlük, işip işip sarhoş olmak, başka alemlerde olmak değilmiş... Özgür insan, düşünür. Özgür insan düşündüğünü paylaşır. Özgür insan, mutludur, huzurludur. Oysaki ben mutluluğu da huzurda başka şeylerde arıyordum. İşte şimdi karşımda bir yol vardı... Mutluluk, yanıbaşında başkaları mutsuzken; Özgürlük yanıbaşında başkaları illiklerine kadar sömürülürken

mümkün olamazdı. O halde, bu mutluluk ve özgürlük için benim de katkım olmalıydı. Bu kavgada benim de yumruğum, bu savaşta benim de silahım olmalıydı. Artık bende kurtuluş için 'varım" diyenlerdenim."

İşte bunu diyebilmek, vazgeçilmez özgürlük. İradesi iğdiş edilmiş insanın, gerçekleri görmesi her yolla engellenmiş insanın özgürlüğünden bahsedilemez. İrade karar verebilme gücüdür ve özgürlük ise düzenin dolaştırdığı çirkeflikten ve karanlıktan kurtulup beyni özgürleştirmekle başlar...

YENİ İNSANIN İRADESİ SINIR TANIMAZ!

Yeni insan karar vermiş insandır. İçinde yaşadığı düzenin namussuzluğuna, sahteliğine, sömürücü ve zalim karakterine karşı isyan kararı almıştır. Ancak her karar gibi bu kararda ısrarla takipçisi olunduğunda hayat bulacaktır. Bu noktada sınıflı toplumların beyinlerimizde yüreklerimizde bıraktığı tortular değişir ve can havliyle yataklarını engellemeye çalışırlar. Karar isyan olunca kuşkusuz bedeli de ağırdır. Bu karara sadık kalmak düzenin nimetlerinden, aileden, evden, alışkanlıklarından vazgeçmektir. Sürü sayısız zorluğa, açlığa, kesintisiz, solutucu ve yorucu bir faaliyete katılanma kararıdır bu. Ve elbette nihayetinde işkencelere, tutsaklığa, ölüme meydan okumaktır isyan kararı. İnsan bunun hesaplarını sürekli yaşar. Çünkü düzen ideolojisi en uzak çatlaklardan bile sızacaktır. Yeni insan işte bu çatlakları kendi emeği ve teriyle yoğurduğu harçla doldurur. Yeni insanın bu anlamda yorulmaya, dinlenmeye hakkı yoktur...

Che'nin dediği gibi, "artık tek bir adım bile atamayacağını düşündüğün anda yapman gereken tek şey o adımı atmaktır; aynı şeyi yine düşüneceksin ve bu kez yapman gereken bir adım daha atmaktır. Sonra bir adım daha, bir adım daha..."

Günay yoldaşımıza dair tüm anlatımların ortak bir yanı vardı; üretiminin sürekliliğine dairdir bu. Hiç bir etkinlik devrim için yapılan hiçbir iş andan bir an önce kurtulmak ve dinlenmeye hak kazanmak için olamaz. Çünkü devrimcilik memurluk değildir; yeni insan devrimciliğin bir yaşam tarzı olduğunu bilir ve kendi emek ve üretkenliğine dair bir statü değil sınırların, sürekli aşma peşindedir.

YENİ İNSAN SINIF KİNİ TAŞIYANDIR!

Yeni insan kendini emek ve üretkenlik cetvelinde ölçebilen

insandır. Buysa düzen ideolojisinin engelleyici, bencilleştiren etkilerine karşı sürekli bir hesaplaşma anlamına gelir. Bu hesaplaşmada açık yürekli, kendine karşı acımasız ve dönüşmeyi isteyendir yeni insan. Sergül'ün yaptığını yapandır!

"Ben yurtdışında, yoksulluğun kepazeliğin en uç boyutlarda yaşandığı yerde, Avrupa'da doğdum, büyüdüm. 'Sevmiyorum' desem de o yaşamı devrimci olurken o düzenin bana sunduğu alışkanlıklarım, çarpık düşüncelerim vardı. İşte bunun içinde bir sürü sorun yaşadım, düştüm, tökezledim, tepetaklak oldum. Ama Partiye karşı asla kendimi dayatmadım. Direttiğim yanlışlarımda. Çünkü bildiğim ve bilen tek bir gerçek vardı; parti her zaman bizim iyiliğimize yapar ne yaparsa..." 'Beni yanlış anladınız", "Beni anlamıyorsunuz yanılgısına da düşmedim hiç bir zaman. Çünkü Parti diyorsa, görmüştür de diyordur. O halde benim yapacağım savunmaya geçmek değildi, olanaklı değildi (...) Evet sorunlar yaşadım, yaşattım... Ama yaşadığım ve yaşattığım sorunlarda dünyam yıkılmadı. Gösterilen yolu anlamaya çalıştım. Anlamak doğruyu yapmaktır. Yapmaya çalıştım."

Sergül'ün süreci aşmak zorunda olduğu engellerin büyüklüğü ölçüsünde öğreticidir. Yeni insan Sergül'ün bu mücadelesinin kendisidir aslında. Bu mücadelenin su ya da bu aşamasında Sergül devrime daha yakın ya da uzak kalmış olabilir, kendi değişiyle tökezleyip tepetaklak olduğu anlar olabilir ama tüm bu dönemeçlerde Sergül yeni insan bayrağını yükseltmiştir. Belkide bunuyine düzeni tüm açıklığıyla tanımış, onun örgütlük diye yutturmaya çalıştığı şeyin yanlızlık, sevgisizlik, çıkarilişkileri ve her türden devrenarasyon olduğunu yaşayarak görmüş olmasına bağlıdır.

"Çıkarsız-hesapsız sevmek... Çıkarsız, hesapsız ölebilmek... Çıkarsız-hesapsız yaşamak, yaşatabilmek... Çıkarsız-hesapsız güvenebilmek... Çıkarsız-hesapsız paylaşabilmek... yoldaşlık diyince işte hesap yoktu, çıkar yoktu, olmadı... İşte ben bunun için sevdim Biz'i..."

Sergül'ün çıkarsız, hesapsız bir dünya isteği her şeyin, her sorunun üzerindedir. Yeni insanın düzene karşı temel bir duygusu olmalıdır Sergül gibi. Düzene sistemin kirine, rezilliğine, ahlaksızlığına karşı temel bir duygu... Bu kindir, bu ilişkilere karşı derin bir nefrettir. Yeni insan her ne olursa olsun bu ilişkileri bu hayatı kendine yaktırmaz. Hatalarını, sorunlarını, düşmelerini, tökezlemelerini düzene dönüşle kendi doğrularına ve yoldaşlarına

ihanetle neticelendirmek gibi bir tercihin insanın işini bulandırması gerekir. İnsan eğer bir şeyden korkacaksa kendi adına bu utanç verici şeydan korkmalıdır. Yeni insan bu korkuyu taşıyan insandır, utanma duygusu olan insandır. Ama daha ötesinde kendini aşmak için kendine ve yoldaşlarına güvenen insandır...

YENİ İNSAN TARİH BİLİNCİYLE DONANMIŞTIR!

Sınıflar mücadelesinin düz bir seyir izlemediğini biliriz. İnişleri çıkışları vardır. Kimi zamanları isetse bir "Cehennem" sınavı olabilir. Bu çatışmalar boyunca saflar hep aynı hizada kalmazlar. Gerileyenler, tereddüt edenler, yanındakini bırakıp kaşanlar, ileri atılanlar aynı resim içinde görülürler açıklıkla. Mücadelenin bütününü kavramak bu resmi canlandırabilmekle mümkündür. Yeni insan bu resimdeki ayrıntılardan olumlu, olumsuz etkiler alabilir ama onun özünde tarihin ileriye gidişi olduğunuda görür ve kendi yerini bu gidiş içinde daha açıklıkla kavrar. Bu hayatın resmidir ve herkesin yeri burada belirlenir. İçinde yer alınacak başka bir hayat mevcut değildir.

Sıradanlaşma, yürüttüğü devrimci faliyete yabancılaşma, duygularda körelme ve boşluk hissi, bilinç geriliğinin, yaşananların anlamını kavramaktan uzak olmun göstergesidir. Değişik düzeylerde herkesi etkileyebilir bu. Oysa yaşanan tarihin ta kendisidir. Ve bu saflarda herbirimiz o tarihin aktörleriyiz. Yeni insan işin bu başlı başına bir coşku kaynağıdır, öyle olmalıdır. Misyonumuz sınıflar mücadelesinin yaşadığımız kesitlerinde bu resim içinde en önde olmak ve tarihin zaruri akışına onurlu bir katkı yapmaktır. Yeni insan tarih bilinciyle donanmalıdır...

Pers istilasına karşı yurdunu savunan 300'lerin komutanı Ateş Geçitlerinde savaşçılarına şöyle söyler; "düşman bizim bitkin olduğumuza inanıyor ve bizi cehenneme göndereceğini düşünüyor. Onların bilmediği şey ise bizim zaten orada olduğumuz. O sınırı çoktan geçtik biz..." Düşmanın yaymak istediği ölüm korkusuna bir yanıttır bu. İstilacı çağlar boyu hep aynı korkuyu kullandı. Ve direnenler ise onun bu silahını ölüme onu da nail etmeden önce anlatarak aldılar elinden. Bu Feda'dır...

Şehitlerimiz feda kuşağının kahramanlarıdır. Ve düşmanın niyeti bize cehennem yangınını ve ölüm bombalarını yaşatarak kaleyi düşürmek, teslimiyeti sağlamaksa o yangınlar ve bombalar hiç bir işe yaramaz. Ispartalı savaşçıların dediği gibi

kendimiz geştik o sınırı. Feda bizim yurdumuzdur artık. Yangında biriz, bomba da biz.

Yeni insan, coşkusunu bu tarihsel meydan okuyuşun içinde olmaktan alır. Bu coşkuda düşmanın korkusunu ve yoldaşlarıyla birlikte oluşturduğu gücün yenilmezliğini aynı anda görmek vardır. Bu görür işin elbette gözler temiz olmalı... Gözüne üzümün çöpü armudun sapından başka şey batmayanlar örneğin kayusan-sür karşısında şunu söyleyebilir; "ölümlerimizi duyan bile yok, nereye varacak bu işin sonu ki?.." Bu bir tutumdur. "Ölümlerimizden itgibi korkuyorlar, sansürleri bunu gösteriyor" demekte ayrı bir tutum... Ve hangisi sıradan bayağıdır? Eski dünyanın eski insanına, korkuya umutsuzluğa, bencilliğe yaslanan hangisidir? Gelecek hangisindedir?

YENİ İNSAN "DÖRT DÖRTLÜK İNSAN" DEĞİLDİR!

"Hiçbirimiz dört dörtlük insanlar değiliz. Bende değilim zaten. Partinin de hiç birimizden böyle bir beklentisi yok. İyi bir insan iyi bir devrimci olmak demek zaten dört dörtlük olmak değildir. Her zaman iyiye daha iyiye ulaşma isteğiyle yürümek demektir. Hülyamızın dediği gibi 'HEP İLERİ' yani."

Sergül'ün bu yalın ifadeleri yeni insanın yolculuğudur. Hiç bir aşamasında dört dörtlük ideale ulaşma kaygısıyla değil, yanlızca "HEP İLERİ" yürünen bir yoldur bu.

Amaç soyludur. Güçlü bir gelenek ve birikimle yürümektedir ve her adımında Partinin eli yürüyüşünün elini tutmaktadır. Yoldaşlarının sıcaklığı, şehitlerin anıları yanıbaşındadır. Ve zalim "gırtlağımızı kesecekler" korkusunu aşıkça dillendirmektedir...

Bu yolda yürünür!

Yeni insan bu yürüyüşün güzelliğiyle güzelleşen, çıkarsızlığıyla bilgeleşen, öğrenen ve öğreten, gülen ve gerigelince kahreden, özleyen ve kavuşan, yanılan ve doğruyu bulan zalimin teranelerini değil yürüyüş kolunun türkülerini, marşlarını ve kendi doğrularını haline getirdiği örgütünün büyük amaçlarını duyan düşünen ve hisseden insandır. O sevendir ve yaşayandır. Aştığı yolundeğerini bilir, dönerse nereye döneceğini hangi çirkefe batacağını bilir ve düşünür bunu her zaman.

YENİ İNSAN BAHTİYARDIR!

"Ölüm yürüyüşüne hazırlandığım bugünlerde sansür bir huzurla

doluyum ve yalcılığım boyunca hep bu huzuru taşıyacağım" demişti Sergül... Bu noktaya öyle kolay gelmedi elbet. Yeni insan yaratma mücadelesinde kazanılmış zafer Sergül nezdinde öyle açık ve şaşırtıcı ki emeğini hissetmek elle tutmak mümkün gibidir. Bu huzurlu iç dünyaya kendi içinde taşıdığı olumlu yanlarına sıkı sıkı tutunarak Parti'sine güvenip gösterdiği yoldan yürümekle ulaştı. Sevgisini büyüttü... Evet aslında yeni insan mücadelesi sevgiyi büyütme mücadelesidir. İnsanın içinde tuttuğu yola göre ya sevgi büyür ya korku...

"Evet, nereden nereye... Aksi mi aksi, yaramaz mı yaramaz bir çocukken, asi, başına buyruk bir gence; Sonra devrimciliğe... Aykırı mı bunlar dersiniz, zıt mı yani birbirine? Değil! Sorun görmekte, öğrenmekte. Ve vicdan denen şeyin bilmenin, öğrenmenin yeterli olmadığını, sızım sızım sızlayarak hissettirmelide..."

Yeni insan vicdan sahibidir. Hemde sızlayarak onu zorlayan bir vicdandır bu. Bu sızıyı vicdanda ancak sevmek duygusu yaratır. Sevmeyen ne kendine nede başkasına karşı adil olamaz. Sevmeyen kendine "umutsuz olmaya hakkın var mı?", "birim işin görünü kırpmadan ölenler varken gönülsüz olmaya hakkın var mı?" diye sormaz...

Soran ve kendine saygısıyla onurlu yanıtlar veren insandır ki ancak yenidir ve ancak o insandır ki Sergül'ce bir huzurla ölümü hisseder.

Mahir'in "Varsın bütün oklar üzerimize yağsın, biz doğru gördüğümüz boyda sonuna kadar yürüyeceğiz" diyişindeki huzurdur bu.

Spartalı Komutan Dienekes kendisine pers istilacılarının gücünü anlatmak için "okçuları o kadar kalabalık ki attıkları oklar güneşin yürünü örtüyor" diyen bir köylüye, "iyi, öyleyse biz de gölge de savaşırız" derken ölümü aynı huzurla alaya almaktadır.

Yeni insanı yaratma mücadelesinin öncü ismi Che "gidelim dostum / öcünü almak için haksızlıkların / asi yıldızlar parlasın anlımızda / yenemesek öldürür / ne çıkar" derken insanlığın bu ortak ve en yüce huzuruyla ölümü küşültmektedir...

Bu huzur haklılıktan ve zafere duyulan inançtan gelir.

Yeni insan inançsız, güvensiz ve korkularının esiri edilmiş, bireycilik, bencillik, fırsatçılıkla, dejenerasyon ve ahlaksızlıkla sakat bırakılmış huzursuz mutsuz düzen insanının herşeyiyle tek alternatifidir... O alternatifi büyütmeli

ve halka göstermeliyiz. Elbette Sergülce---

Gökhan GÜNDÜZ

FIRTINADA HARLAYAN BİR ALEVDİR BİZİM YOLCULUĞUMUZ.

Fırtına
Uzun zaman önce başlayan
bir fırtına
Dolandı diyar diyar
Esti sokak sokak
Sarıp sarmaladı yürek yürek
Alev
Uzun zaman önce fırtınayla harladı
İlk çakmağı çakan kim di?
Bir eldi bir el!..
O el başka bir ele
Başka bir elden
Başka bir ele...
Dolandı memleket memleket
Isıttı ev ev
Sarıp sarmaladı yürek yürek
Duymayanlar
görmeyenler
Kitaplarda aramasın
Başı göğe kaldırıp
Şafakta yanan
Fırtına ile alevin yolculuğu
Yürekleri ısıtandır.
Geleceğe aykırıdır elbet
Ama zamana bırakıp
Tarihin yüklediği sorumluluğu
Şimdi kendi çağında
Arama zamanıdır umudu
Avuçlarında biriken onurun nasırını
Bas yüreğine
Ve hisset!
Gör
Tarihin en canlı sayfalarına geçecek olanı
Bak
"Biz"e
Yani fırtınayla Alevin yolcularına
Yani kendi çağında yerini alanlara

Keskin bıçak yarası acın
Kartal bakışlarına gansısın
Ve öfkeyle
Dik bak seni aşlığa
Mahkum edenlere
Nefretin bilensin
Vatanı peşkeş çekenlere
Esirlığin öfkeli kalabalığı
Sarsın tüm benliği
Ve haykır!
Zulme haykırışın fırtına
Öfken ise Alevin olsun
Yüreğin ise umut dolu olsun
Fırtına ve Alevin yolculuğunda.

Yaşar SARIYER

FEDA GELENEĞİ

Bir şiirde "senin bombaların varsa o bombayı yapan insandır. Senin o bombayı atan uçakların varsa o uçağı kullanan insan" diye... Ne çok büyük etkili bir silah, ne atom bombaları nede başka güçlü bir silah hiç bir şey insan iradesi karşısında bir şey yapamaz bi şareler. Yani en büyük silah insandır. Ki bugün koca doğaya karşı tek naferi insan başarmıştır. İnsan düşünen bir varlık ve düşündüğünü uygulayan...

Yaşadığımız dünyada insanlık kuşatma altında. Milyarlarca insan yüzbinlerce işgade edilen bir küçük grubun sömürüsü altında. Yaşamak adeta "suç" haline gelmiş milyarcalarımıza. Yaşam bir nevi' ceza çekmek'le eşdeşleşmiş. Ceza'yı biz, ceza'yı o küçük elit grup. Hep ölen biz, yaşayan onlar, insani değerlerimize saldırırlar. Kültürümüze, ahlakımıza, vatanımıza tecavüz ederler, işgal eder, yakar yıkar. Sen şöyle yöneteceksin, seni şunlar yönetecek dayatılıyor, şu dili konuşacaksın, bu inancın olmayacak, şu düşünceleri beynine sokmayacaksın diyen devletlerin, halkların, bireylerin hayatının her alanına müdehale ediyor. Bu küçük grubun adını koyarsak Emperyalizm ve işbirlikçilerdir.

Elbette emperyalizme ve işbirlikçilerine sayamayacağımız kadar direnen halklar, örgütler vardır. Biçim ve görüşler farklı olsada dayatılanlara karşı bir direniş vardır. Zulmün şiddeti arttıkça direnme biçimleri ve eylemlerde değişmekte, emperyalizm ve işbirlikçilerinin artan şiddetine ve kuşatmasına bir cevaptır. Şiddetin boyutu yükselmiş, kuşatma yağunlaşmış, direnenler seslerini duyurmanın hesap sormanın başka yollarını geliştirmişlerdi. İşte bunun son kertesi feda eylemidir.

Feda bir amaç yolunda bir değer ya da varlıktan vazgeçmektir sözcük anlamı. Şiddetin büyüklüğüne verilecek cevapta tek ve vazgeçilmez olan canını verir feda eylemiyle insanlar. Öyleki telafisi, yedeği olmayan yaşamına son veriyor.

Feda diyince insanların aklına hemen Ortadoğu, Ortadoğu deyince onların tabiriyle "intihar Komandoları" gelir. Doğru bugün en fazla orada yaşanıyor. Ama feda eylemi tek başına üzerine bomba sarıp can verirken can alan bir eylem değil. Tarihte sayamayacağımız yüzlerce feda eylemi biçimleri, örnekleri vardır.

Zeus tahtından düşmedikçe benim işkencelerimin sonu yok.
Mitoloji deyince aklımıza insanlığa örgürlüğün yolunu göster-

miş olan Prometheus gelir. Bencilliklerinden ve despotluklarından ötürü tanrılar özellikle Zeus'a kızmaktadır. Öteki kardeşleri gibi tanrısal düzene ve despotluklarına kafa tutmuş (Atlas Menoitis ve Epimetheus) karşı çıkmış ne var ki öteki kardeşlerinden farklı olarak sonunda insanları yaratmak ve onlara ateşi vermekle düzeni değiştirmeyi başarmıştır. Bu yüzden de Zeus tarafından zincire vurulmuş. Tanrılarca görevlendirilen bir kartal süreki olarak her gece yeniden oluşan karaciğerini kemirmektedir. "Zeus tahtından düşmeden benim işkencelerimin sonu yok" der.

Prometheus var olan düzene karşı çıkmış ve tanrıların hiçbir şeyini görmüş ama vazgeçmemiş.

Yaşarsak böyle olacağız, savaşırsak özgür olacağız.

1. yüzyılda musevi isyancılar Romalılara karşı kendilerini feda etmişler. Tarihte o zamanlarda emperyalizmin adı imparatorluktu. Değil halk köleleri insan olarak görmüyorlardı. Bir hayvana verilen değer onlara gösterilmiyordu, sırf tenlerinin renginden dolayı, bir mal gibi alınıp, satılıyor, ister öldürüyor, ister sakat bırakıyor hiç güvencesi yoktu kölelerin. İnsan niye insandır? Ve işte onu vareden değerler bütününe saldırıyorlardı. Irksılık tarihin her zamanında insanlığın anlında bir kara leke olarak işlenmişti. Ve bu köleciliğe karşı, kendi rengi değerlerinden farklı olsada, köle olan, Spartaküste bunları yaşıyordu. Ve Spartaküs önderliğinde baskı, şiddet, insan olmanın değerlerine onuru korumak için ayaklandı binlerce köle ve Roma imparatorluğunun yıkımını sağladılar. Yakaladıkları bir efendiyi şarmığa gererek sesleniyordu arkasındaki kölelere: "Yaşarsak böyle olacağız savaşırsak özgür olacağız bu mücadelede" ve düzenleri karşısında hiç bir şansı olmayan köleler savaştı ve öldüler kendini feda ederek. Ama özgürlüğün yolunu göstermişlerdi bir kez, gelenek bırakmıştı. Ve bu zamana kaderde bu mücadele devam etti. Ve özgürlük anlayışında bir nişanat taşı oldular bu yolda.

Ben zalimlerle birlikte varlık içinde yaşamaya alçaklık, zalime karşı gelerek bulacağım ölümü ise yücelik sayarım.

Zaman değişsede zulüm aynıydı. Zulüm aynıysa direnişte aynıydı. Yapılanlara gözümü kapamak, susmak hatta bunları görmemem için verilen rüşvetlere karşı en güzel cevabı Kerbela olayında yaşamıştır İmam Hüseyin hak yolunu göste-

rerek "Ben zalimlerle birlikte varlıkişinde yaşamayı alçaklık, zalime karşı gelerek bulacağım ölümü ise yücelik sayarım" diyordu. Bile bile, ölüme gitmişti İman Hüseyin'de. Jahonlar tek tek atılıyordu toprağa, tarihte unutulmayacak sayfalara nakış nakış bedenlerini ölüme götürerek insanlığa direnmenin yolunu gösteriyordu İman Hüseyin ve 12 İmanlar.

Spartaküs, İman Hüseyin belki şu anda bizim istediğimiz Sosyalist bir düzen kurmayacaklardı ama insanlığa direnmenin yolunu öğretiyorlardı canlarını feda ederek. Safları belliydi halkın yolunda, zalimin karşısında ve onlar bizim kahramanlarımızdır.

Toplumların değişmesinde itici güçlerdir onlar. Köleci toplum yıkılmış, feodal topluma geçilmişti. Her toplum bir öncekinden ilericiydi fakat insanın insanca, kardeşçe, hep beraber hakça bir düzene geçmek için daha çok yol vardı. Feodal çağ gerilmiş sınıf farklılıkları çelişkisi artmış ve yenilenmesi gerekiyordu. Tarihin bir zorunluluğu bu. Ve bu da tek başına gerçekleşmiyordu. Bunu yaratan insansa onu değiştirecek olan yine insandı. Eren ve ezilen çelişkisi keskinleştiğinde değişim zorunluydu. Ve kanlı bir geçiş yaşandı hep. Ve bu kanı kendilerini feda edenler yapacaktı. Eren güç hiç bir zaman kendi isteğiyle birşeyler yapmaz ve zor ile başarılacaktır bu da. İşte Paris Komünü de feda geleneklerine bir örnektir.

İmparatorluk demek barış demektir.

Halk perişan, açlık, issizlik, yoksulluk çok kötü durumda. İktidarı elinde bulunduran Krallık eziyet etmeye, insanları sömürmeye devam ediyordu. Hele bir de "İmparatorluk demek barış demektir" sözüyle iktidara gelen 3. Napeleon'un güttüğü dış siyaset ayaklanması kaçınılmaz kılmıştı. Prusya ile savaş yapılmış ama imparatorluk bile tutsak düşmüştür. Haber Paris'e ulaşınca öfkelenen halk yığınları sokağa dökülür ve yasama meclisini basar hükümeti devirir. Halk Cumhuriyetin ilanı ve yurdun savunmasını istemektedir. Ve 18 Mart 1871'de Paris'te iktidar el değiştirir. Sonuç; Komün 73 gün boyunca kendi kendini yönetebilmiştir ve sonunda, Kanlı haftalar olarak adlandırılan sokak savaşlarında tek tek, barikat barikat 120 bini aşkın düzenli orduya karşı bir kaç bin kişi çatışmış ve hepsi katledilmiş ve ayaklanma sona ermişti. Fakat Paris Komünü tarihte eşi bulunmayan olaylardan biri olmuş ve etkileri geniş yankılar uyandırmıştır. Bugün

emeğini kiralayan işçilere kurtuluşun yolunu göstermiştir. 2 bin kişi büyük bir cüretle feda etmişlerdi kendilerini.

Vatan vazgeçilmezdir. Her ülkede, her insan için vatan kutsaldır. Onur, namustur. Egemenler ise her dönemde başka ülkeleri işgal ederek onların yeraltı ve yerüstü zenginliklerine sahip olmak istemişler. Çok sömürge büyük güç demek; büyük güç demek dünya hakimiyetine de önemli bir etken demek. Zira 1. Emp. paylaşın ve 2. emp. paylaşın savaşı böyle çıkmıştı. Pazar kavgaları... Zamanla ülkeler işgal edilmeye başlar ve vatan savunması, hemen kendini gösterir. Zira Kurtuluş Savaşı vererek bir çok insanımız kendini bu uğurda feda etti. Cezayir'deki direniş Fransa'ya karşı, bir örnektir. Asya, Afrika kıtalarında bir çok bağımsızlık savaşı verildi. İşgal demek tecavüz demek, işgal demek daha çok açlık sefalet sömürü, işgal demek dayatılan onursuzluk demektir. Bunun içindir ki tarihte her dönemde işgale karşı direnişlerini sürdürmüştür. Kendilerini bu uğurda feda eden binlerce, milyonlarca insan vardır.

Ben silah doğuruyorum.

Bugün bunu daha çıplak yaşayarak görüyoruz. Irak, Filistin, Afganistan... Emperyalizmin tank, topu gelişmiş silahları var ama insan karşısında bi'çare. Her gün bedenini, bindiği arabaları bombalarla donatan direnişçiler işgalcileri vuruyor. Kadın, erkek, genç, yaşlı deneden. Analarının değimiyle "Ben silah doğuruyorum" diyordu vatan savunmasına bir neşter katmak için.

Filistinde iki çocuk annesi Reem Raşi, 16 yaşında Hüsam Abdu, ve daha onlarca feda eylemcisi İsrail işgaline karşı bedenlerini bomba yaparak direniyorlar. Ne kurulan duvarlar, ne gözetleme silahlar hiç bir şey engel olamıyor. Vatanı işgal edilmişse bir ülkenin (aşırı) direnişte o kadar acımasız olacaktır. Halkın olduğu yerde patlamaları onaylamayabiliriz belki ama bunlar ikinci kanundadır. Unutulmasın ki baskı ve acı ne kadar ağır olursa cevabında o kadar acımasız olacaktır. Ve bu feda eylemleri bir ulusun kaderini değiştirebilecek düzeydedir.

Feda eylemleri hakkında pek çok düşünce söylenir. Onlar cinayete veya intihara meyilli "manyaklardır." Yoksul ve daha iyi bir gelecek hayalleri kurmayacak kadar bilinçsizdirler. Karşı koymayacaklar siyasi baskılarda hareket ederler ve köktendincilerdir vb. vb. Hayır! Hepsinin ortak yanı acı çeken topluluklar, işgal edilmiş ülkeler, sindirilmeye çalışılan bir halkın bağrından çıkmışlardır onlar.

Hıktendinci dediklerinin aksine en çok feda eylemi yapan Tamil Kaplanlarıdır. Lübnan'da işgale karşı 30, Çeçenistan'da işgale karşı, 16, Filistin'de yüzlerce feda eylemi yapıldı.

Yar yanağından gayrı her şeyde hep beraber-

Ülkemizde ise birçok feda eylemi, feda gelenekleri yaratılmıştır. Hak ve özgürlük, eşitlik, sen, ben, zengin-fakir ayrımı olmasın diye mücadele eden, zor da bile olsa asla vazgeçmeyen. "Yar yanağından gayrı her şeyde hep beraber" diye Bedreddinleri çıkarmıştır bu topraklar. Serez çarşısında asılan Bedreddin ülkemiz tarihinde büyük bir geleneğin yaratıcısı olmuştur.

"Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan." "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik."

Sonra Pir Sultan... Anadolu halklarının başeğmez yiğidi... "Gelin canlar bir olalım" diyerek örgütlenmeyi, örgütlü gücün karşısında hiç bir gücün duramayacağını gösterir. Teslimiyeti dayatanlara "Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" diyerek başeğmeyenlerin adı olup kendini bu uğurda feda etmiştir.

Karayılanlar, Kara Fatmalar Anadolu halkı Kurtuluş savaşında ülkeleri için nasıl kendilerini feda ettikleri hala konuşulur. Ege'yi Yunanlar, Güneyi İngilizler, Doğuyu Ermeniler, İtalyanlar işgal ediyor ve 1. Dünya savaşından yeni çıkılmıştır. Halk perişan, savaşa giden erlerin bir çoğu geri dönmedi, Osmanlı halkı erimiş eriyor... Böyle bir durumda halk ayağa kalkıyor ve örgütlenerek işgalcileri kovuyor topraklarından. Binler, yüzbinler kendini feda ediyor bu uğurda.

Böyle bir ülkede elbet isyanların, başkaldırıların ardı arkası kesilmez, Seyit Rıza darağacında kendi şeker ipini... Ve Mahir Bedreddin-in eşitlik özlemini, Pir Sultan'ın başeğmezliğini, Anadolu halkının isyanının adı olur, "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" diyerek. Teslim olmamanın adı oldu. Denizlerin idamını engellemek için kendilerini feda ettiler... Sonra %4 Ö,O direnişi... Yüzlerce tutsağın canına karşı kendilerini feda etmeler, Buca, Ümraniye, 96 Ö,O... Kimi kendini siper etmiş yanındaki yoldaşına, kimi barikata dayanıp sırtını ve barikat olmuş, kimi açlıkla hücre hücre eriyerek feda etmiştir kendini. Can verirken can alan Gültekinler, Uğurlar da var... Onlarda yeni bir gelenek eklemişti fedacılığa. Ülkemizde şak aşık ve net olarak vatan, halk, eşitlik, özgürlük kavramlarını en çok sahiplenen cephe'dir. Ki bu uğurda onlarca canını feda etmektende geri durmadı, durmazda. Bunu biz değil tarih söylüyor.

Bir canım var halkıma feda olsun!

Dünyanın "küreselleşme" adı altında argınca bir kaç tekeller sü-

rüşünün sömürüsü altında. Kimi yerlerde aşık, kimi yerlerde gizli işgallerle benim istediğimi yapacaksın, ben ne dersem o olur dayatması ve baskı şiddet arttıkça dünya tarihinden devralınan feda geleneğide o bişim de gelişiyor, genişliyor. Bugün Irak'ta yapılanlara verilen cevap bedenine bombalar sararak feda eylemi yapmak... Filistin'de uygulanan onlarca vahşet feda eylemini zorunlu kılmıştır. Nepal'de halk isyan etmiş NKP(M) önderliğinde devrime, kurtuluşa doğru gidiyor. Kolombiya'da keza öyle... Dayatılan teslimiyete karşı ve katliama gelenlere karşı 19 Aralık'ta cevap ibililer oldu. "Bir canım var halkıma feda olsun" diyerek. Ve F. Tiplerinde savaşçı sayısı arttı. Cahiliye manevrasına dışarıda devam etme ve zorla müdahale son kertede Muharremlerimiz, Sergüllerimiz oldu fedanın adı.

Feda; bir amaç yolunda veya bir değer varlık yolunda kendini feda etmekse, insan vatanı için, halkı için, yoldaşları için, hak için, adalet için, eşitlik için ve insanlık için canını feda etmekten de geri durmayacaktır. Zulüm ne kadar pervasız olursa cevabıda o kadar pervasız olacaktır. Bileklerinize, ayaklarınıza ve beyinlerinize takılan zincirleri ancak tarihten aldığınız güçle, feda gelenekleriyle parçalayabilir insanlık. Ve bu gücü yaratan tüm kahramanları saygıyla selamlıyorken onlar her daim insanlığın önünde bir fener olarak kalacaktır. Ve bir bu ülkede İmam Hüseyinlerin, Bedreddinler, Pir Sultanların, Mahirler, Spartaküslerin, Komünlerin devamıyız. 118 şehidimizin hepsi birer Pir Sultan, birer Spartaküs'tür... Yolumuz onların yoludur... Cenazeniz mübarek olsun.

Hakan YAYLALI

"Pratik, teorik bilgiden daha yüksektir. Çünkü: sadece evrensellik değeri değil, dolaysız güncellik değerine de sahiptir."

(LENİN)

1. YILINDA KAVGANIN KURMAYI MUHARREM KARADEMİR ÖĞRETMEYE DEVAM EDİYOR!

Bir çocuğu düşünün! İlk önce emekler, sonra yürür ve daha sonrada koşar. Savaş kurmaylarımız da böyledir...! Düzenin tüm olumsuzluklarının içinden sıyrılıp mücadeleye katılmışlardır. İşte bu ilkan emekleme anıdır. Devrimciliği yavaş, yavaş öğrenip, hayatı yorumlama ve yönünü çizmede gelişim sağlar; bu gelişim ideolodik yönü geliştirir. İşte bu anda yürüme anıdır. Geliştikçe politik düzeyi artar, iç düşmanıyla olan savaşını kazanır, devrimciliğin bir coşku ve bir ruh işi olduğunu özümser, politik ve askeri düzeyi zamanla artar. İşte bu an ise koşma anıdır. Koşma anı Politikleşmiş bir askeri savaşta kurmaylık anıdır. Bir kurmayın devrimci yaşamı boyunca öğrendiği teorik bilgilerini yaşama geçirmesi pratik bir anlam taşır. Fırtınalarla dolu devrim mücadelesinde bir de kavganın, ateş hattının tam ortasında pişerek pratikleşmek vardır...! En kalıcı eğitim ve öğrenimde budur. Ateş hattının tam ortasında düşmanla yüz yüze kalan bir devrimci tarih önünde asıl sınavını veriyor demektir. Bu çarpışmada düşmanı, düşmanın politika ve taktiklerini bilmesine rağmen pratikte görür ve analiz eder. Buna karşı ideolodisinin bir parçası olan devrimci taktiğini belirler ve bu taktiği sahip olmuş olduğu yetenek gücüyle hayata geçirir. Lakin bu terin, anti-teri tarzında bir mekaniklikle ele alınmaz. Tarihinden, kültüründen, ahlakından, yaşam biçiminden ve en önemlisi şehitlerinden öğrendiği, kitaplarda yazmayan büyük bir bilgi birikimini de ekler buna. En önemlisi de, tüm bunları birleştiren ideolodik güç...! İşte bir kurmayın hiç bir zaman yenilgiye uğramamasının yegane temeli budur. Savaş kurmaylarımız teorinin ötesinde, bizzat ateş hattında her anı yaşayarak pişen ve gelişen yenilmezler ordusudur. 112 şehidimiz devrim yolunda savaşın kurmayları olarak en ön safta çarpışıp, geride onları takip eden savaşçılara kurmaylık yolunu açtı. Muharrem KARADEMİR yoldaşımızın bir ilk niteliği taşıyan fedası, kurmay bir bilincin yoldaşlarına öğrettiği en önemli halkadır. Devrim ve Sosya-

lizm mücadelesinde geliştirmiş olduğumuz en önemli silah olan fedayı bir değer olarak hak etmek, fedai olarak son noktayı koymak ve bu değeri ilmek, ilmek örerek, büyük ustalarımızın devrime ve halka kazandırdığı en büyük öğretinin o en büyük silahı olarak düşmanı vurmak... Bizlere öğretilen güçlü ve sarsılmaz bir değerdir bu. Muharrem yoldaşımız bu değerin bir halkasıdır!

Muharrem yoldaşımız son nefesini vermeden önce, bizlere yazdığı son satırlarında bu değeri ödenen bedelle taşlandırmayı miras bıraktı. "... Paylaşılan şeyleri güzelleştiren onun uğruna ödenen bedeldir. Şimdi paylaştığımız güzellikler adına canımı feda etme sırası bende. Mutluyum, sevinçliyim..." diyerek yaşam dediğimiz ırmağın suyu olarak hayata karıştı. Giderken güzelliklerimizi fedasıyla taşlandırdı. Pratik eğitimimizin bir parçası olan bu tavır, bir kurmay öğretmenin bir öğrencilerine bıraktığı kanla yazılan bir başvuru kitabıydı aynı zamanda. Bu başvuru kitabımızın her sayfasında Muharrem yoldaşımızın bizzat ateş hattında bizlere öğrettiği kurmaylık vardır.

Devam ediyor savaş kurmayımız; "Devrime inanıyorum. Parti-Cephe'me güveniyorum. Ne pahasına olursa olsun bu şarpışmadan zaferle çıkacağız. Zafere kadar dur durak yok, tereddüt yok. Zafer vakti geldiğinde ve zafer halayları kurulduğunda bilinki o halayda ben, bizlerde olacağız." Muharrem yoldaşımızın bu satırları halka, inancı ve Parti-Cephe'ye güveni öğretiyor. Bir Cephe'linin inancı Güneş gibidir! Onun kadar güçlü, onun kadar hayatı besleyen... İnanç her şeyin temelidir. Devrim inancını fedasıyla tüm halka, dosta ve düşmana bir kez daha göstererek, devrimi örgütleyen bir kurmay olarak adını yazdı tarihe. Tarih silinmezdir ve öğretendir. Tarihimize bakanlar Muharrem yoldaşımızın ve tüm şehitlerimizin bilge öğretmenlikleriyle karşılaşacaklardır. Muharrem ve Sergül'lerimiz öğretmeye devam ediyor, edeceklerdirde.

Muharrem yoldaşımız Adalet Bakanlığı'na yazdığı son dilekçesinde "Şunu unutmayın ki bu aşağılık ve faşist düzeninizi mutlaka yıkacağız. Ben devrim ve sosyalizm kavgasında silah elde savaşarak tutsak düştüm. Tutsak düştüm ama devrim ve sosyalizm idealleri sokaklarda, meydanlarda, dağlarda haykırılmaya devam etti. Bu sesi asla susturamayacaksınız. F. Tiplerini bu-

nun için inşa ettiniz, ama başaramayacaksınız.

Bunu başaramayacağınızı bir kez de canımı feda ederek ben size göstereceğim... Birgün bunun bedelini ödeme sırası sizde gelecek. Bunu unutmayın." diyerek emperyalizme ve onun işbirlikçisi oligarşiye devrim korkularını bir kez daha yaşattı. Korkuyorlar çünkü; Muharremlerimiz var! Korkuyorlar çünkü; Kurmaylarımızın feda ateşi onlarıda yakacak. Korkuyorlar çünkü; Alternatif olan bir gücün Ölüm Orucu ve feda bombardımanı altında yenilginin yıkıntıları altında kalacaklar. Korkuyorlar çünkü; bedel ödeme sırası onlarada gelecek. Korkuyorlar çünkü; Muharremlerimizin yetiştirdiği savaş kurmaylarımızın önderliğinde devrim ve sosyalizm bayrağımız kokuşmuş düzenlerinin yıkılmaz denilen kalelerinin burçlarına dikilecektir. Korkuyorlar çünkü...!

1. Yılında Muharremimiz öğretmeye devam ediyor, Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yürünü devrime dönen herkesin öğreneceği birşeyler var. Muharremlerimizin ve Sergüllerimizin birer meşale olup aydınlattığı devrim yolunda, eksiklerimizi, hatalarımızı ve zaaflarımızı kurşuna dizerek yol alıyoruz. Muharrem KARADEMİR kurmay Okulu öğrencileri, Sergül ALBAYRAK halk okulu öğrencilerini yetiştirerek devrim mücadelesinde yeni, yeni Muharremler ve Sergüller yaratarak yoluna devam ediyor. Muharremlerimizin kanıyla kızıllaşan bayrağımız oligarşinin burçlarına dikilecektir. Muharremimizin dediği gibi; "Ya Zafer Ya Ölüm!"

Muharremce kucaklıyorum
İbrahim YÜCETEPE

"AKILLI" ADAMLARIN MASALLARINA DAİR...

"Ufuk Çizgisi" dergisinin 4. sayısında yer alan Selim Açan röportajını okuduk. S. Açan, operasyonun başladığını söylediği saat 04:57'den "kendi kararlarıyla" teslim oldukları saat 20:00'ye kadar geçen sürede ne yaptıklarını uzun, uzun anlatmış. Peki, tüm o süre boyunca ne yapmışlar? Röportajı okuyunca görüyoruz ki, onca zaman sağlam bir koğuş duvarının ardına sinip beklemişler. Sonra operasyonu yönetenlerden biri gelmiş ve "ya kendi kararınızla çıkın ya da vuracağız" vb. demiş, bunlarda "kendi kararlarıyla" çıkıp teslim olmuşlar. Bütün hikaye bu!

Bir duvarın ardına sinip saatlerce beklemekten başka bir şey akıl edemeyen bu kafa, elbette "...faşizm gibi bir düşmanla karşı karşıya savaşırken, tamamen çıplak ve korumasız bir biçimde havalandırmaya çıkıp halay çekmeye kalkmak hangi akla hizmettir?" diye sorar. Jitrek bir fare gibi sinenlerin aklı böylesi halayları almar. Onlara göre "... Savaş bir cesaret işidir ama ondanda önce bir akıl işidir..." Akıllı olmakta bir duvar ardına sinmektir(!) Böyle diyor Selim Açan. Ki 19 Aralık'ta da böyle yaparak ne denli akıllı, uslu olduklarını anlatıyor.

Kısacası S. Açan, faşizm gelip "ya kendi kararınla çık yada..." diyerek tehdit ettiğinde tıpış, tıpış teslim olmayı teorize ediyor. 19 Aralık'ta böyle yapanlar, sonrasında da gemiyi ilk terkeden farelerdir kuralından şaşmadılar zaten. Fakat, o gemi batmadı. Rotasından şaşmadı ve yoluna devam ediyor hala. İşte bu gerçeklik, bu "akıllı" adamların devrimci akıl, ruh ve direnişten yoksunluğunda kurnasolu olduğundan gizlemenin hereyanındalar. Bu o kadar kolay değil elbette. Zira ortada faşizmin üstüne yürüyen, kurşunlar altında halay çeken bir iradenin gerçekliği ve sürekliği var. "Böyle bir şey yok" diyemeyeceği için, akılsızlıkla ithamediyor bu iradeyi. Öyle ya "akıllı olmak" bir duvarın ardına saatlerce sinmektir. "Akıllı olmak" faşizm "teslim olun" diyince kendi kararlarıyla çıkıp teslim olmaktır. "Akıllı olmak" direniş kaşkınlığını örtbas etmek için masal anlatmaktır. Madem ki böyledir, o halde şair haklıdır: "Boyun eğmenin akıl sayıldığı yerde / Soyumun erelden değildir bizim"

Sonuç olarak, bu "akıllı" adamlar bir duvar ardına sinip ahkam kesmeyi sürdürürken biz halaylarımızla, fedalarımız ve destanımızla geleceğe yürüyoruz...

Ümit İLTER

RÖPORTAJ:

1-Nisan 2004 tarihinde 5 ülkede 'eş zamanlı olarak yapılan operasyonda gözaltına alınıp halen Kandıra 2'Nolu F Tipi Hapishanesinde tutuklu bulunan Mehmet DOĞAN'la 1-Nisan hukuksuzluğu üzerine röportaj yaptık. Bizi geri çevirmediği için kendisine teşekkür ediyor, röportajı siz okuyucularımızla paylaşıyoruz.

İLERİ: Sizce 1-Nisan operasyonu niye yapıldı? Sizlerin gözaltına alınışınız, tutuklanmanızla hedeflenen neydi? ve sonrasında başta İstanbul olmaküzere (64 kişi ile açıldı ama kalabalıklaştırılarak birçok yerde davalar açıldı. Tüm bunlarda neydi hedeflenen diye sorsak neler söyleye bilirsiniz bize.

Mehmet Doğan: 1-Nisan 2004 tarihinde 5 ülkede eş zamanlı olarak sürdürülen, devrimcileri ve büyük bedeller ödenerek sürdürülen demokratik mücadeleyi hedef alan saldırıya ilişkin bugüne kadar çok şey yazıldı, söylendi, tartışıldı.

19-22 Aralık katliamı ile F Tipi saldırıları ve tecrit ile istedikleri sonuçları alamayanlar saldırılarını hep sürdürdüler.

1-Nisan 2004'teki saldırı elbette basın organlarında çıktığı gibi "NATO toplantısının yapılacağı gerekçesiyle" bu hedeflenerek yapılan bir operasyon değildi. Onun için 19-22 Aralık katliam saldırısının, F Tipleri saldırısının devamıydı aslında. Amaç devrimcileri "susturmak" haklar ve özgürlükler mücadelesinde yeri olan kurumların kapısına "kilit vurmak"tı...

Nitekim AB emperyalizminin ve oligarşinin "AB rüzgarı" ile bugün önünde hiçbir barikat, hiçbir engel, muhalefet istemediği, o saldırıların bu engelleri "yıkmak" için yapıldığı daha iyi görülecektir.

Başta İstanbul olmak üzere; İzmir, Erzurum'da açılan davalarda, gözaltı ve tutuklamalarla, dernek kapatmalarla bu saldırı sürdürüldü. Hatta aylarca "disklette adın var" denilerek onlarca insan gözaltına alındı, baskı gördü. "Disklette adın var" adı altında demokratik kurum çalışanları sürekli tehdit ve baskı altında tutuldu.

Açılan davalar tümüyle siyasi, düzen "hukuun" en temel söylemlerinden bile yoksun ve polis fezlekeleriyle ha-

zırlanan iddanamelerle açıldı.

"Canlı bombaların", "örgüt yöneticilerinin" yakalandığı yalanı ile kamuoyu bu düzmece operasyona engaje edildi. Ve bizler basında daha operasyon sırasında "örgüt üyesi" olarak ilan edildik.

Dava, bu saldırıların devamıdır aslında. Hem bu davalarla, iddanamelerle yasadışı ve keyfi olarak saldırılar "başarılmış", "Başarılmış" gibi gösterildi. Devrimciler kamuoyu önünde 'terörist' olarak yargılanmaya çalışıldı. Bu haklar ve özgürlükler mücadelesinin meşruluğuna yönelik bir saldırıydı.

Davalar ve iddaname aynı zamanda Temel Haklar ve özgürlükler mücadelesine, o mücadelede yer alanlara, alacak olanlara bir gözdağı olarak kullanılmaya çalışıldı.

Mücadeleye gözdağı ve halkı pasifize etme amaçlı olarak açıldı bu dava. Öyle ya; "hakkını arayanın sonu on yıllara varan hapis cezaları, tecritte aylarca tutulmak" tı...

Dernek üyesi olmanın, halkın mücadele içinde yer almanın bedeli böyle ödettirilmeye çalışılıyor; halka tehditler savruluyor aslında.

İLERİ: Komploya, bu saldırılara karşı kim, nasıl sesini yükseltti? Değişik çevrelerin bu konuda bir yaklaşımı varmıydı? yada herkesi ilgilendirmesi gereken böyle bir konuda herkes "bizim sorunumuz" deyip sahiplendimi sizleri?

M. Doğan: Yaşadığım bir örnek sanırım bu sorunun cevabı olacaktır. Daha doğrusu bu konudaki duyarsızlığı "Bananecilliği" yarını görmeyen, sorumlu olmayan bir ruh halini anlatacaktır.

7 Nisan sabahı tüm kurumların polis baskını olduğu sırada ben Halkın Hukuk Bürosundaydım. Büroya basılan kurumlardan peşpeşe telefonlar geliyordu. Avukat arkadaşlarda bizde bu saldırı ve keyfilik karşısında tanıdık tüm avukatlara, radyolara, ajanslara, basına telefon ediyor ve bu saldırıları anlatıyor, orada bulunan kurum çalışanlarının yardım talebini iletiyorduk. Bir çok demokratik kitle örgütünede haber verdik.

DİHA'yıda aradım. İstanbul Şişli'de bulunan bu ajans basılan kurumlara çok yakındı. Gündem gazetesine haber yazan bir ajanstı bu. Saldırıya uğrayan, kapıları kırılarak girilen ve basılan kurumların olduğunu anlatıp, mu-

haber yollayabileceklerini, fotoğraf çekip bunu belgeleyebileceklerini saldırının keyfiyetini anlattım. Daha anlatacaklarımı bitirmeden karşıda telefona çıkan DİHA çalışanı "desene sizin tüm kurumlar basılıyor" dedi. Şaşırmıştım... onlarca polis gece yarısı Mecidiyeköy, Şişli, Taksim'i Kuşatıp hava aydınlanmadan tüm demokratik kurumların kapısına dayanıp, balyozlarla kapıları kırıyordu. Bu hukuksuz arama izini bile gösterilmeyen keyfi saldırılara karşı çıkmak varken onlar "sizin kurumlar" diyerek bir muhabir yollama zahmetine bile katlanmadılar.

"Bizim kurumlar" dan öte demokrasi mücadelesinde yer alan kurumlar basılıyordu. Kimin olduğu önemli miydi? Yani bu kurumlar halkın değil miydi? Ve onca bedel ödemiştir bu kurum çalışanları...

O sabah ulaşabildiğimiz kimi tanıdık ve namuslu avukatların bir kısmı en ozından, bazı çevrelerin temsilcileri ile birlikte kurumlara geldiler, bu saldırıya karşı çıktılar. Elbette bu herkesin görevidir. Bu tür bir keyfiyete karşı çıkmak çokta olağanüstü birşey değildi ama gelin görünki, şebilcilik böyle bir hale getirmiştir bu çevreleri.

Kimi duyarlı ve sahiplenen çevre ve dostlarımıza karşın bir bütün olarak bu komplaya boşa çıkarmada iyi bir sınav vermedi dışımızda olan onlayışlar.

Evet 'bizim kurumlar' basılmıştı. 'Bizim sorunumuz' du. Böyle baktılar ve buna göre davrandılar. Nasıl olsa bu saldırı kendilerine yönelik değildi. Ancak bu saldırının arkası gelecekti. Onu görmek istemediler. Bırakalım bunu göz altına alıp, tutuklanmamızı 'ellerini oğuşturarak' izleyenler vardı. Öyle ya 'meydan' onlara kalacaktı. Aç tavuk yine kendini darı amborunda görüyordu ya, olmadı yine...

Sadece şunu hatırlatmak isterim; faşist Hitler Almanyasında bir profösörün kapısı çalınır ve toplama kampına götürülür. O profesör 'beni tutukladılar ancak karşı çıkacak kimse kalmamıştı' der. Zira daha önce komünistler, çingeneler, yahu dediler, sosyalistler, sosyal demokratlar olmıp, tutuklanırken, profösör her seferinde 'ben komünist değilim ki' der ve karşı çıkmaz. Herkes alınır ve sıra onada gelir.

İşte 7-Nisan komplosunu sadece "devrimcilerin sorunu" olarak gören, sessiz kalanlar, seyredenler 'adım listede var' denerek 300 kişilik liste saldırıları

ile karşı karşıya kaldılar.

Yine demokratik haklarını kullanırken, bir gösteride "vandallar" nitelemesine maruz kalıp, kafaları, kolları kırılıp tümü keyfi olarak tutuklatıldılar.

7-Nisan komplası döneminde bu tür bir saldırının "genelleşmemesinin" yolunu komployu boşa çıkarmak ve onu teşhir etmekten geçtiğini defalarca söylemiştik.

İLERİ: Mahkeme sürecine gelirsek, ilk mahkemeniz tam 7 ay sonra açıldı. Savunma konusunda nasıl bir sahiplenme oldu? Hukukçular yeteri kadar ilgi gösterdi mi davaya? Komplo açığa çıktımı?

M. Doğan: Davayı sahiplenen Halkın Hukuk Bürosu avukatları ve onurlu avukatlar, duyarlı davranan bu davayı sahiplendiler. Duruşmaya az sayılmayacak kadar bir avukat katılımı oldu. Avukatlarımız bu davanın bir komplo olduğunu polisin çabalarıyla sahte belgelerle açıldığını anlattılar.

Mahkeme heyeti boşa önünde dinlemekle yetindi bu savunmaları. Davanın hiçbir hukuki zemininin olmadığı bir kez daha açığa çıktı. Ancak 7-Nisan gibi çok boyutlu bir saldırının ürünü olan, sahte belgelerle, yalanlarla açılan, hiçbir hukuk kurultaya aydınlatılmayan bu davanın yeterince sahiplenilmediğini düşünüyorum.

Tarihte buna benzer komplo davaları vardır elbette. 7-Nisan komplası aynı zamanda; barolarını, hukukçularını, bilim adamlarının, gazetecilerin kısaca herkesin sorunuydu. Onların hiçbirini bu davayı izlerken görmedik, göremedik.

İstanbul Barosunu yada Baroları sanki bu dava ilgilendirmiyordu. Ayrıca bu komplo ile ilgili olarak bu davanın tutsakları olarak hepimiz onlarca yerel basına, yazarlara, hukukçulara, bilim adamlarına, DKÖ'lere mektup yazdık, mahkemeye çağrı yaptık, komployu anlattık. İstisnaları dışında bu çağrılı alanlarda gelen yoktu!

En başından beri bu komployu teşhir ve keyfi tutukluluğa son verilmesi için başta TAYAD'lı aileler olmak üzere, basılan, saldırıya uğrayan tüm kurumlar ve çalışanları büyük bir özveri ile kampanya-

lar yürüttüler.

"Türkiye'de Hukuk yokmu?" diye başladılar. Bu kampanyalar Anadolunun en ücra yerlerine kadar ulaştı. Basından izledik ve elbette hepsine teşekkür ediyoruz. Hep yanımızda oldular. Bu bize ayrıca bir güç verdi diyebilirim. 10 aydır kendimizi 'yanlız' hissetmedik.

İLERİ: işin birde mahkeme boyutu var. Halen tutuklusunuz. Ve 10. ayına girdiniz tutukluluğunuzun. Neden hala tutuklusunuz? Çünkü ortada delil, kanıt şu-bu yok! Neden bırakılmadınız? Nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Doğan: Davamızın iddanamesinin hazır olduğu koşullarda mahkemelerde makyaj yapıldı. DGM'ler ACM oldu. Makyaj'a rağmen değişen hiçbir şey yoktu. Adı ACM olsada sonuçta mahkemelerde bu komployu tamamlayan oldular.

Ayrıca mahkemeye çıkarılmaksızın tam 7 ay beklettildik. 64 kişilik dava olmasına rağmen parça parça götürüldük duruşmalara. Çıkarıldığımız ilk duruşmada sorgularımızı okur, kendimize ilişkin iddalara, olmayan iddalara cevap verirken mahkeme heyetinden uyuyan, dinlemeyen hakimler vardı. Savcı bizi dinlemedi bile. Önünde başka birşey vardı, onunla meşguldü. Düşünün 7 ay sonra çıkarıldığımız ilk duruşmada hakim ve savcılar ne diyebileceğimizi bile merak etmiyorlar. O zaman nasıl karar verecekleri? Dinlemediler, daha önce sorgumuz alınmadı. Geriye tek şey kalıyor; Bu dava uyarı olarak açılmıştır. Ve kararda hukiki değil, siyasi değerlendirmelerle "ne kadar yatırsak kardır" anlayışıyla verildi, veriliyor.

Hele 7-Nisan'dan sonra şu beden savcılığa ve tutuklama mahkemesine yetirildiğimizde polis tutuklanacağımızdan o kadar emindiki, karar açıklanmadan onlar kelepçeleri vurup bizi hapishaneye götürmek için acele ettiler. "Daha karar bile açıklanmadı" dediğimizde pişkince, "nasıl olsa tutuklanacaksınız" dediler. Neresinde hukuk vardı bunun!

Mahkemeye çıkmadan hepimize "örgüt cezaları" biçen polis bu komplonun tutacağından çok emindi!

İLERİ: 7-Nisan'da 32 kişinin tutuklandığı ayrıca on-

farca insanın gözaltına alındığını biliyoruz. Tutuklananlara, Kendinize, arkadaşlarınıza ilişkin olarak söyleyecekleriniz var mı? Basın "örgüt üyesi" "bir kısmınızda" yönetici" şubu ilan etti tabi. Neler söyleyebilirsiniz?

M-DOĞAN: İstanbul'da 1. Nisan günü biz toplam olarak 64 kişi gözaltına alındık. Tabi parça parça kurumlardan alınan yoldan alınanlarla bu sayı o kadardı. Başından itibaren bir bütün olarak bakacak olursak, polis gözaltına alırken, gözaltında her birimize fiziki ve psikolojik işkence uygulodı. Yerlerde sürüklenerek hücrelere atıldık. Bayan arkadaşlarımız cinsel tacize uğradı. Onca baskı ve saldırıya rağmen hiçbir arkadaşımız sahte belgeleri kabul etmedi, ikrar vermedi. Komployu kabul etmedi.

Temel Haklar ve özgürlükler mücadelesinin meşruluğu savcılık, mahkeme dahil her yerde savunuldu. Komplo ve sahte belgeler, bu davanın açılma gerekçeleri teşhir edildi, anlatıldı.

Aylardır tutuklu bulunan, tecritte tutulan, işinden, okulundan, ailesi ve çocuklarından uzak tutulan, koparılan onlarca arkadaşımız demokrasi mücadelesinin haklılığını savundu.

İçimizde; evli, çocuklu olan, ailesinin geçimini sağlayan arkadaşlarımız vardı. öğrenci arkadaşlarımız vardı, işsi- gücü işyeri olan arkadaşlarımız vardı. Tutukluluğun devam tüm bu arkadaşların ayrıca bu arkadaşların mağdur olması demektir.

Mahkeme heyeti bu gerçeği bilmesine rağmen hepsimizi tahliye etmeyerek, bu davayı düşürmeyerek "ne kadar yatırırsak kardır" diyerek görevini yaptı aslında!

İLERİ: Tutukluluğunuz devam ettiriliyor! Tutuklu olmanız Haklar ve özgürlükler mücadelesi açısından nasıl bir sonuç yarattı? Olumlu- olumsuz yanları var mı? Bu konuda ne diyeceksiniz?

M-DOĞAN: Her birimiz Haklar ve özgürlükler mücadelesinde 'dışarıda' olmak istiyoruz. Her devrimcinin doğal ve anlaşılır talebidir bu.

Tutukluluğumuzun nasıl keyfi ve temelsiz sürdü-

rüldüğünü biliyoruz- Siyasi kararlarla tutukluluğumuz devam ettiriliyor. Hem tutukluluk uzatılarak bir baskı unsuru olmaya, Haklar ve Özgürlükler mücadelesi için tehdit oluşturulmaya çalışılıyor. Öte yandan tecrit altında tutularak "mevcut durumumuz, tecrit altında olmamız"la hakkını arayan herkese, "hakkınızı ararsanız sonu bu olur" demek isteniyor.

Birkez daha gördük ki, bu tür saldırıların amacı boyutu ne olursa olsun hiçbir güç Temel Haklar ve özgürlükler mücadelesini engelleyemez. Yani ezenle-ezilenlerin olduğu her yerde bu mücadele olacaktır.

Ayrıca ilk defa saldırı, baskı, ve tutuklama furyası ilede karşılaşılmıyor. Bu mücadelede bizler hep halkımıza ve yaratılan değerlere layık olmaya çalıştık. Mücadelenin bedellerle yürüdüğünü biliyoruz, yaşıyoruz. Ayrıca on yıllardır baskı ve saldırılarda sürüyor. O nedenle bizlerin tutuklu olması mücadeleyi engelleyen bir unsur olamaz, olmadıda. Oligarşi bu saldırılarla kısa vadede kimi kazançlar elde etmeye çalışsada bu komplo onu vuran silaha dönüşmüştür.

İLERİ= Komplaya, Davaya ilişkin olarak söylemek istediğiniz başka birşey varmıydı?

M-DOĞAN= Bu komplo birkez daha faşizmin iğrenç yüzünü açığa çıkarmıştır. Kendi hukukunu bile çiğnemeyen, kuralsız ve sahte belgelerle tutuklayıp, sindirmeyi amaçlayanlar bir kez daha yanıldılar.

7-Nisan komplosunu "kader" olarak kabul edip, eli-kolu bağlı olarak oturmadık. İçerde ve dışarıda komplayı büyük bir enerji, inanç ile başa çıkaracağız dedik.

Nitekim komplo teşhir edilip başa çıkarılmıştır. 7 Nisan komplosuna karşı tavır demokrasi mücadelesinin kendisi olmuş, hepimize, herkese öğretmiştir. Duyarsız kalanlar, ilgisiz olanlar sıranın kendilerine geldiğini görmüştür. AB rüzgarına kapılanlar görüp öğrenmelidir.

Komplayı teşhir eden, buna başa çıkarmak için biber gazına, joplara, saldırılara göğüs geren başörtülü annelerimize, gençliğe, duyarlı temel haklar savunucularına, avukatlarımıza teşekkür ediyorum.

Sonuç olarak AB'ye uyum, TCK diyerek sürgün ve sevklerle devrimci tutsakları teslim alamazsınız. Evet, katletmeye, sakatlamaya, işkence etmeye eşkiyalıklarla devam edebilirsiniz ama asla buna karşı sessiz kalmayacağımızıda göreceksiniz. 1/8 tutsak gibi her birimiz eşkiyalıkların önünde barikat olacağız. Büyük direnişimiz ise barikatımızın gücüdür.

Sezgin Gelik

SEVGİLİLER GÜNÜ VE TÜKETİM KÜLTÜRÜ

Daha önceki yıllarda varmıydı bilmiyorum, ama 90'lı yılların başından itibaren insanların yaşamına bir de Sevgililer Günü sokulmaya çalışıldığını hatırlıyorum.

Son yıllarda ilan edilen bu özel günler daha çok insanların gündemine sokulmaya çalışılıyor. "Anneler gününde Annenize hediye aldınız mı?", "Sevgilinize en güzel hediyeyi falan mağazada bulabilirsiniz", "Öğretmenler gününde falan filan alış veriş merkezine uğramadan okula gitmeyin" türünden reklamlar hergün televizyondan görümüzün içine sokulmaya çalışılınca bu özel günleri daha sık duyar olduk.

Hemen hemen her meslek grubunun özel bir günü var. İtfaiyeciler günü, Zabıtalar Günü, Öğretmenler Günü, Kabataş Bayramı, gibi günler birbirini izliyor. Bu günlerin tümünü bilmekiçin özel araştırma yapmak gerekiyor. Bir de yaşına, cinsiyetine, medeni durumuna göre günler var. Anneler Günü, Babalar Günü, Yılbaşı Haftası, Sevgililer Günü, gibi günler birbirini izliyor. Buda yetmedi bir de sağlık durumuna göre günler var. Sakatlar Haftası, Körler Haftası, gibi, Hasemililer, Verem Hastalıklarının günleri de bu özel günlerde kendilerine yer bulmuş.

Bu özel günlerin olmasına kimse karşı değildir. Araştırılsa büyük olasılıkla bu özel günlerin çoğu iyi niyetli amaçlardan dolayı çıkmıştır. Çıkış nedeni ne olursa olsun, en azından bazı değerlerin (Yaşlıların, büyüklerin hatırlanması, sahip çıkılması gibi) hatırlanmasında, bazı sorunların gündeme taşınmasında (Sağlık ve bazı meslek kuruluşlarının sorunlarında) yardımcı olur. Ya da Anne ve Babalara verilen değeri göstermesini sağlar.

Kısacası, özel günler olumlu amaçlar için kullanıldığında olumlu yanlarda vardır. Bizimde özel günlerimiz vardır ve olacaktırda. Örneğin 1 Mayıs ve 8 Mart Dünya İşçi, Kadınlar Günü, gerici duruma düşmeden önce II. Enternasyonal'in aldığı kararlar sonrası kutlanmaya başlanan günlerdir.

Bu özel günlerde asıl amaçlanması gereken, sevginin, bağlılığın, dayanışmanın öne çıkarılması, yaşanan sorunların tartışılmasıdır. Elbette ki bunlar bir güne sığdırılmamalı. Sevgiyi, bağlılığı bir yaşam biçimi haline getirmek gerekiyor. Meslek gruplarında sorunların tartışılması ve çözümü için girişimlerde bulunulması da bir günün işine sığdırılacak bir durum değil. Buna rağmen bu özel günlerde, unutulan bazı şeyler öne çıkar, hatırlanır. Bu yanıyla olumlu yanları vardır.

Fakat olması gerekenle şimdi varolan durum birbirinin tam zıddı durumundadır. Her özel gün tüketim gününün önemli bir malzemesi yapılır. Bu özel günlerde akla ilk gelen bir hediye almaktır. Armağan almayan biri ayıplanır bir duruma getirilir. Sevgiyi, bağlılığı küçük bir armağanın içine sığdırılmaya çalışılır. Anneler gününde bir armağan aldığında Anneni sevmiş olursun. Daha sonraki günlerde görmesen de olur. Bu yabancılaşmayı da getirir. İnsanlar birbirine yabancılaşması, aynı zamanda insanları ayakta tutan değerlere yabancılaşmayı da getirir. Her şey tüketildiği için sevgi, bağlılıkta tüketilir, sadece bir güne indirgenir. O bir günde hatırlandığında insanlık görevini yapmış kabul edilir.

Sevgililer gününün çıkış gerekçesi çok eski yıllarda yaşanan bir olaya dayanır. Bir papazın, bir araya gelmeyi başaramayan iki sevgiliyi bir araya getirmesiyle başlatılan, biraz da dini özelliği olan bu gün, son yıllara kadar çok fazla hatırlanmamıştı. Diğer özel günlerde olduğu gibi, Sevgililer Günü de tüketim kültürünün bir parçası olarak daha çok gündemde tutulmaya başlandı. Ve bu sayede Sevgi de tüketilmeye başlandı.

Rasim ÖZTAŞ

STANDARTLANMAYACAĞIZ!

Avrupa Birliği standartları ile yatar kalkar olduk, Televizyonların kameramanları ve muhabirleri oradan oraya koşturuyorki haberlere örnek teşkil edecek yada etmeyecek standartları bulmaya, aramaya, yaratmaya çalışıyorlar. Standartın sözcük anlamı "Nitelik ve değer birliğini, pazarlama kolaylığını sağlamak amacıyla, ürünleri aynı nitelikte bulunanlara ayırma." diye. Bu standart kelimesini hayatımızın bir parçası olmuş vaziyette. Öyle ki; bu boğalı basın görümüzün içine içine sokuyor. AB standartlarına uygun sinema salonu, uymayan, "gel abla gel sadan ucuz" diye bağıran pazarcılar... Vb. Her gün buna benzer haberler izliyoruz, okuyoruz gazetelerden. Bazı uyanık şeşinen esnafta pankartlara, afişlere büyük harflerle "AB standlarına uygun işyeri" diye yazıp, asıyor işyerinin önüne reklam için. Halkımızın gözüne sokuluyor AB standartlı şeyler ak, pak tın diye. Bugün yaşadığımız F. Tipi tecrit, izolasyon hücre hapishanesi AB standartlarına uygun bulunarak, katliamlarla, işkencelerle açılmadı mı? Mührde ABD, AB maden T.C dangası var. Nede olsa göbekten bağlıyız ABD, AB'ye. Zulüm imzası mührü varsa o T.C. ye uyar, atarlar T.C dangasını. ABD, AB standlarına uygun hale getirirler, zulmle katliamla halkımızı, uymayanları da öldürürler, ölü olursa "uyar" diye. Ya da tecrit ederler AB'ye uygun standlarla. İçerisi ve dışarısı tecrit edilmişse IMF, Dünya Bankası standartları, ülkemize uyarlana bilirdi rahatsa.

Başladı ilk; Kokareş AB standartlarına uygun değil kaldıracağız diye tartışmalar. Yediğimiz, içtiğimiz şeye karışıyorlar, onlar belirlemek istiyorlar yememiz, içmemiz. MC. Donaldsın Hamburgerinden yesen sorun olmaz standarda uyar.

Çöplerimize karışıyor, standarda uymaz. Kağıt buraya, şişe buraya, aşçı çöp buraya... ellerinde olsa atarken Bale hareketleri ya da Tango yaparak atmanızı isteyecekler. Ama çöplerinize karışan AB Emp'leri, sörmürgelerin denizine, kıyılarına çöplerini, kimyasal maddelerini boşaltırlar... İskenderun'da batan gemi uyuyor mu AB'ye--?

Karaplar denetlenir AB standlarına uygun mu diye, yada Kurban Bayramında halkımızın kestiği kurban görüntülerini gösterirler. Böylemi gireceğiz AB'ye diye. Eh varsa halkımızın cebinde paraglider Belediyenin yerinde keser devleti zengin eder, bu uyar AB'ye, O kadar hijyenik arıyorlarsa neden bedavaya yapmıyorlar? Neden her şey bir rant, bir meta oluyor? Çünkü AB ve AB'ciler et yemez, onlar insanın etini yer kanını içer.

Sokaklarda, meydanlarda haklı mücadelelerini haykıranlar AB'ye uymaz. Çünkü onları rahatsız eder. Halkını arayan halk dostlarla-tekme

kalkt işkencelerden geçirip gözaltına alırlar. AB işkenceye hayır der, timsah gözyaşlarını dökerler. Medya da plastik keleşçeledi'ler gözaltına alınanları AB'ye uygun der, ama işkenceleri yaptıklarını göstermez sansür uygularlar vb.vb...

En son Bayramın ikinci günü Bakırköy Asayiş Emniyet Müdürlüğün-de Gökhan Belsüz nezarette intihar ettirdediler. İşte sıfır tolerans tanıyanların yakanları mumyatsıya kadar yanmadan sıkıştırır ortaya.

İşte ülkemizi AB standları diyerek "Standartlaşma" sözcüğünün anlamında belirttiği gibi "paralama kolaylığını sağlamak" amaçlanıyor AB emperlerine. Ülkemizi, emperlere, zengin efendilerine paralamaya koyuluyorlar işbirlikçileri, Sömürmek, silip süpürmek istiyorlar-bayanlarımızı. Bunun adına da AB standları diyerek halkımızın gözünü boyayıp aklayıp paklıyorlar AB'yi...

Geleneklerimizden, kültürümüzden giyinip kuşanmadan halkımızı asimilasyon edip tek tip insan yaratmayı amaçlıyorlar. Apolitik olunması isteniyor. Çünkü AB standları böyle. Düşünmeyen, araştırmayan duyarsız toplum istiyorlar, AB standları. Vatanımızda rahat at koşturmak için.

Ana bizler onların standartlarına uymayız, uymayacağız. Çünkü biz NE ABD, NE AB Tam Bağımsız Türkiye sloganını haykıranların kurtuluş savaşında, Dolmabahçe'de, Kızıldere'de... uranan haklarız ve şimdi gençlerimiz haykırıyor Ankara'da meydanlarda... Hücrelerde 5 yıldır Ölüm Orucu destanımızla 118 şehidimizle direniyoruz. AB standartlarına uygun F. Tipi tecrit hücrelere son diyeret. Sonuncumuza kadar...

Gün doğdu hep uyandık
Siperlere dayandık
Bağımsızlık uğruna da
Al kanlara boyandık
(...)

Okan TÜM

BUŞH'UN İKİNCİ DÖNEM SEÇİLMESİ VE HALKLARIN DİRENİŞİ

Şimdi önümde gazetelerden kestiğim küpürler duruyor. Hepsi de Bush'un ikinci dönem seçilmesine ilişkin yaptığı konuşmalarla dolu. Gazete küpürlerinin hepsi ayrı, ayrı kapılardan girip içerdeki oturan falcıya "yarın ne olacak" diyerek Bush ve Amerika'nın falını bakıp çıkılması gereken tek kapıdan çıkmışlar, Bush şunu yapacak, Amerika şunuyapacak vs.vs.

Tv'den Bush'un yemin törenini bir de izledik, tam bir eski Roma arenasında konuşan Sezar gibi bir görüntüydü yaşanan. "Yaşasın Amerika'nın yeni Sezar'ı" Sadece tipleri kıyafetleri değil, Bush'un etrafını çevirmiş ruhsuz kitle. Spartaküs filminde izlediğimiz film sahneleri gibi.

Nasıl ki Sezar diyince Roma aynı şeyse, nasıl ki Mussolini, Hitler emperyalist tekeller aynı şeyse, bugünde Bush'la Amerikan emperyalizmi aynı şeydir. Bush'un birinci dönem başkanlığında başlayan işgal ve saldırganlık ikinci dönemde birincisinden daha şiddetli olacaktır. Çünkü; "Ya bizdensiniz ya onlardan" sözleri netleşmiştir bugünkü dünyada. Halklarda anti-emperyalist bilinç yükselirken emperyalistler arası çelişkilerde netleşmiştir. Bunun açık ve net örneği, Bush'un İrana ilişkin açıklamalarında Rusya'dan uyarı gelirken Avrupa emperyalistlerinden de çatlak sesler yükselmeye başlamıştır. Aynı şekilde Asya'yı vuran depremde de ortaya çıkmıştır.

İkinci paylaşım savaşından bugüne emperyalistlerin paravan kuruluşları olan BM ve de bir çok kurumun yapacağı görevi bizzat Amerika Askeri yapmaktadır bugün. Yardım etme dümenleri altında ileriye dönük projelerini hayata geçirebilmek için Asya'nın bir çok bölgesine bölükler halinde Asker göndermiştir. (Zaten önceden vardı Askerleri parça parça) Bu da bir çok emperyalist ülkede rahatsızlık yaratmıştır. Japonya'yı örnek verebiliriz rahatsız olanların içinde.

Bu kısa bakıştan sonra devam edersek, Amerikan emperyalizminin ikinci dönemde de Bush'a yüklediği misyon şudur; "Dünya bir şekilde bizim olacak" bu işgalle, tehditle, para yardımlarıyla (Katkılar da başlamıştır bu Gürcistan, Ukrayna) ülkeler teçrit edilerek Amerika'nın her dediğini yaptırmak isteyecektir. Eğer buna karşı kayan varsa (Buna diğer em-

peryalist ülkeler de dahil) Amerikanın düşmanıdır(!) Bütün dünyanın kendilerine biat etmesini isteyecekler. Amerika artık eski Roma, Bushta son Sezar havasındaki küstahlığı içinde halkları da kendilerinin köleleri olarak görmektedir bütün dertleri.

Peki planlarının, Programlarının hayata geçebilmesi için hesaba katmadıkları bir şeyler var mı? VAAAARRR!!!

Biz

Spartaküs halklar

Şaha kalkmış Leninin kızılatları

Biz

Bir uçtan bir uca kızıldan insan zincirini olmuş Mao ve yoldaşları

Biz!

Moskova önlerine dayanmışken Hitler "Bayramın yakındır" diyen Stalin ve yoldaşları

Biz

Sierra Meastra dağlarından asalet kartalar süzülecek "Daha fazla Vietnam" diyerek Havana'yı zaptedeb Che ve yoldaşları

Biz

"...bu toprağın verdiği en son eser gibi, Bedreddin yiğitleri..."

Yani biz; halklar

Ekmeğe, suya hasret olduğu kadar özgürlüğe, Bağımsızlığa hasret olan ve bu uğurda verdiğimiz 118'ler. Ölüm Orucu...

Yani biz...!

Jolstoyun dediği gibi halkların sopasıdır hesaba katmadıkları.

Tarihler boyu işgalciler işgal ettikleri toprakları kendi istekleriyle terk etmediler. İşgalcileri işgal ettiği topraklardan terk ettiren halkların bağımsızlık mücadelesi sonucu kovalanmıştır. Bugün aynı şekilde sahlanarak geneceğiz, Amerikayı, dünyanın her tarafında. İşte bugün Amerikan emperyalizminin Bushla bindiği misyon bu sahlanışı baştırmaktır. İkinci dönem başkanlığı sürecinde de tekrardan hayal ettikleri işgalleri sürdürecek, kendilerine karşı koyan ezilecek, tehtit edilecek, gerektiğinde toplu katliamlar yapılacak, Bushun her söze başladığında en sık özgürlük sözü en son sözüde özgürlük olacak. Dünya halkları Amerikan emperyalizminin özgürlükten ne anladığını Irakta, Afganistanda çok iyi gördü. Onun içindir ki halklar bağımsızlığın, özgürlüğün ne olduğunu çok

işi kavramıştır. Sadece önderlik bilinciyle harekete geçmiş vaktini beklemektedir. Onun işindirki BBC'nin yaptığı son istatistiklerde, yaklaşanlarda dünya halkları başta Bush olmak üzere Amerikan emperyalizmine karşıdır. Anti-emperyalistlik halklarda güçlenmiştir. Bugün ne Yugoslavya'nın parçalanmasında, ne de Körfez savaşında olduğu gibi elinde onca teknolojiye rağmen bugün halkı dünkü gibi yanıltamayacağı ortadadır.

Evet, halklar teslim alınamayacaktır. Diğer yandan 2. Bush dönemi Amerikan kıtasında yaşayan halkların üzerinde baskının, sömürünün ve her türlü ırkçı politikaların uygulanmaya koyulacağı bir yönetim dönemi olacaktır. Amerikan halkları ekonomik ve siyasi anlamda baskılara karşı kendi hakları için yeni bir dönem başladı. Bu dönem aynı zamanda dünya halklarıyla birlikte mücadele dönemidir.

İşte bugün Spartaküsler çağıdır, kızılatlılar çağıdır, Filistinlilere Arafatı unutturmama çağıdır, Irakta daha fazla Kerbela çağıdır, Anadolu'da Mahirler çağıdır, çağımız 1789'lar çağıdır. Geri kalansa "kağıttan kaplandır" Halk kuvvetiyle devrilecek, övdükleri, yenilmez dedikleri emperyalist güç.

Rıza KARTAL

-Sezgin Çelik-

FIRTINALI YOCULUK -2-

Günlerden Cuma... Ay Şubat... Takvim yapraklarında 27 rakamı solmak üzereydi. Saat yelkovanında hızla 28 Şubat'a koşuyordu. Tarih 2001'di, ve tarih 4 yıldır destanımızı yazıyordu. Mevsim sonbahardı. Sonsözleriydi. Solacak dan Takvim yapraklarının dökümü yaşanıyordu. İlkbahara gebeydi... Öyle halim selim değildi havalar, sert geçiyordu. Önce esti, sonra gürledi. Ardından karpardı. Bulutlar yas tutar gibiydi. Bulutlar yüreğinden ağlamaklı göçyaşları aktı. Hayyda bu olacak işmi dedirtti. Sonra böyle düşünmek tuafına gitti. Oysa mevsim baharın sancısını çekiyordu. İlkbaharı getirecekti.

Yüreği baharı getirecek dinamin telaşındaydı. İlk adımak baharı getirecek olmaktı. Beş adımdı hücresi. Gekli gitti yine beş adım. Hücrenin yataklarına baktı, yürümeye devam etti. Yüzünde yüreğinden taşan baharın parlaklığı vardı. Yüzünden yansıyan bir kararlılık abidesiydi. Baştan aşağıya fedaya kesmiş bir sütun gibiydi. Çıktı ranzasına, indi aşağıya. Gazi'de yüzü açık görenlerin dediği gibi; " Gözleri pırıl pırıldı. Gülerek bakıyor anlamında demiyor'lardı. Durdu bir an. Baharı getirmek hayatı ısıtmaktı, demekti. Hayatı ısıtmak ise doğadan ve kavganın sevdasından bir sıcaklıkla gerçekleşebilirdi.

Döndü bir an arkasına, ve arkasında çok gezip dolaştığı Gazi'nin ormanı vardı. Ve bir zamanlar dalıp çıktığı baraj. Ve o barajın kenarındaki tatlı su kestanelerini bir dolu çöpü topladı. Arkasından havalandırmada turladı. Ama o Gazinin ormanına yanaşmıştı. Yürürken, Tuncay'ın gözlerine bakınca Okcayı gördüğü ama asıl Okcaya bakınca Tuncay'ı gördüğüne el salladı. Ormanın dökülen sonbahar yapraklarını bir bir topladı. Bir bir toplarken ona uzanan elleri farketti. "Amca sen çok iyisin" diyordu. bir kız çocuğu. 'Neden canım' diye soramadı. Biliyordu baharın gelinciklerini bekliyordu çocuk. İstiyordu gelincikleri olsun. Mis gibi açan papatyaları, kır çiçekleri olsun... Topladı,

toplamaya devam etti' soğuk kış günlerinin kurumuş dallarını, solmuş yapraklarını birer birer. Yürüdü yürüyordu bir an durdu havalandırmada. Ardından Gazi'den biri ona sesleniyordu. " Kurban olduğumun canı " dedi. ile " Şu bahar gelsede biraz ısınsak. Al yavrum al bunları. Anlaşılan sen baharı getireceksin " dedi. Bir tutam kına tutuşturdu eline halkı, Aldı eline ve yazdılar avucuna kınayla.

Beşik kertmedik yavrum seni
Kerbeladır yavrum yüzün
Suretin aktar senin
Gelinciğin bahardır senin
Seni bahara nisanladık
Umudumuz sendedir yavrum.

Eğildi öptü elini. Avucuna bastı yüreğine. Eğildi şöhretinden kazar sevgi ve saygısını bıraktı. Ayrıldı... Yürüyordu havalandırmada ama yüreği Gazideydi. Gazinin sokaklarında kızıl yıldızıyla yürüyordu. Ardı sıra topladıklarını baharı getirmek için yeterli görüyordu. Son bir kez daha yürümeden durdu. Eyüp'ün sözlerini gördü. " Hepinizi seviyorum, yoldaşlarıma, Partime, Önderime çok selamlar " yazıyordu duvarlarda. Yürüyordu Gazi halkının sevgisi etrafındaydı. Yoldaşları etrafında onu izliyordu. Kışlan. sonbahardan topladıklarını derledi topladı bir yandan. Olcay'ı gördü, gerçekte geldiler. Ardından Tuncay'la Olcay'ın gözlerinde konuştular. Tuncay " Tamam mı, her şeyin hazır mı " demesine kalmadan; İbo'ya söylediği, " Biraz geç kaldını değil mi " sözlerini hatırladı. Birlikte Gazinin sokaklarını adımlayarak yürüdüler. O beş adımda destanımız vardı. Ve destanımızda Gazi'den, dağlarda Tuncayla yürüdükleri kavga günlerini adımladılar.

Durdu bir anda. Uzaktan bir türkü sesi duyuyordu. Ve biz o günün Fedasına iki saat kala radyodan " Uğurlama " türküsünü dinliyorduk. Uğurlama çalıyordu ama onun duyduğu türkü bu değildi. Günayı hatırladı bir an. Ve Günay'ın en çok sevdiği " soluk bir ay dolanıyor " dizeleriyle devam eden türküydü. onu durduran. Türkülerimiz ölgeydi.

Türkülerimiz kaçmıştı. "Türkülerle yaşayamam" deyişi hatırladım Nazım'ın Türkiye ilkbahar olmasının kararlılığına, heyecanlığında karışmıştı.

Uğurlama çalıyor "Bu kente yalnızlık gölgesi zaman / Uykusunda bir kuş ölür ecelsiz / Alıp her başını gitmek istersin / Karanlık sokaklar kör sağır dilsiz." diyor türküde. Dinlerken yoldaydık. Ayaklarım mı beni götüren yoksa uğurlamanın ezgisindeki Muharrem mi? Bu soru değil. Muharrem'le dolu düşünceler uğurlamada. Ezgisinde uğurlanıyoruz ve uğurluyoruz onu. "Soluk bir ay dolanıyor" kentin üstünde! Aylardır bu soluk ayı günün aydınlığına dönüştürmek için yürüyüşçüleri. Günaydın Gün ve Aydın heceledi. Bir an, "Ya sakına benden hiçbir davranmasın." diye geçirdi. Bir andı ama gözlerindeki parıldamayla sevdalısına sarılır gibi baharı gelecek kuşağını hazırlamaya devam etti. Solmuş ne varsa söğüyor, ayazı ve sonbaharı dair, bitmek için destanımızı ve halkını hazırlık yapıyordu. "Soluk bir ay" Günay varken fazla sürmezdi. Bunun farkındaydı. Ve baharı bekleyen halkın, çocukların, hayatın ve destanımızın farkındaydı. Bu Muharrem'in farklılığıydı. Solmuş ne varsa tutuşturacaktı.

Aylar geçmiş ama onun en zemheri günlerden yüreğini ve beynini ısıtan düşlerinden değil bir gram geri lemesi ileriye ileriye, ileriyordu. İnançsız ve solmuş düşüncelerle meşeneleşin suratsız," tedaviyi kabul ediyormusun" sorusuna "Benim böyle bir sorunum yok. Ama sizin varsa bizim sağlıkçılara görünebilirsiniz." dercesine cevap vermişti. Sonbaharın yaprakları gibi suratsız meşeneleşin yüzü solmuştu. Bir an sasırıp soluk yüzüyle farklı açıdan soru yöneltiyordu; "Ne için yapıyorsunuz. Kendin göremeyeceğin bir şey için değer mi buna" demesine pişman olmuştu. Çünkü; "insanlığın ve toplumların gelişme yasasından," bu değişimi gerçekleştirmek için ölenlerden... Kurtuluş savaşı ve Irak'taki direnişi" anlattı. Vatanına ve halkına yabancılaşmış meşeneleşmiş hayatın ve bu toprakların insanının gerçeğine çatılarak iyice solmuş halde hücreyi terkederler. Fakat, "Daha sert yapabilirdim" diye düşünür ... Solan halkının yapraklarını, Sonbaharın ve ayazın yapraklarının arasına sıkıştırdığı bu inançsız soluk dö-

şüncelerde tutuşturacaktır. Solan ne varsa tutuşturmak için hazırdır. Adımları bir kez daha. O aydınlık hücresini arşınlamaya başlar. İlk baharı getirmek ve düşünür ... Şubat'ın nasıl evrildiğini.

Aynı zamanda uğurlanan bizken uğurlanarak izlemekle yetinen yine biziz. Hey hat, hay ki ne hay. Kaderin mi, hayatın mı zilvesi desen, ne desen, ne etsen boş. Ne kendin sulan, nede durduk yere başkasını sulandırır. İşte gerçek ortada sıcak ortada... İster tepeden çığlık çığlığa bir kuşun yırtılırcasına haykırışı, istersede başında kavak yelleri esşin, yada yüreğinle kopanıp sen havalanmak iste... İşte gerçek ortada. Gerçek baharı getirecek olan baharın nisanlısında... Muharrem'de, ve dökülen yaprakları kuşağına sardığı belinden sarkıtan Şengül gibi yakıp tutuşturacak olan Fedai'de... Gerçek bu ve bu gerçekte Şengülce sonbaharı, baharı dönüştürmekte. Onları tanımayan, tanıyan farkında yada değil ama baharca nişanlı dalların hayatı. Ve tarihin sarkını çevirecek, devrimci dönüşümüne tanıklık edecektir. Fedaice Şengül'den Muharrem'e, Günay'dan Ümit'e taşınan Mesalenin aydınlığıdır dönüştüren... Destanımızdır. Muharremle Şengülce...

Ve işte o dönüşüm içerisinde sol yakalara karanfil takıyor fedailerimiz. Uğurlamaksa gerçekte onlardır bizi uğurlayan, çünkü onlar muradına erdiler. Allar içerisinde Fedaca tutuşacak bir mesalenin eylemiyle uğurlanıyoruz. Ve saat 1b:00 yoldaşlar; Yani üç saat sonra mahşer yerine dönecek kentin yanlızlığı. Üç saat sonra bir ateş parçası etrafında ne kadar solmuş hayalı, solmuş düşünce, solmuş dalın parçası, solmuş takvim yaprakları, Yani hayata dair- solan ve eskiyeni yakıp geçecek karanlık. Yakıp geçecek Kerbelaca...

O ateşin dumanında kendini bulacak yaşamlar

Üç saat sonra o sık rövaşata gölünü seleyecek herkes

Üç saat sonra ateş olup aydınlatacak karanlığı

Onun ateşinden ısınmak ve harlamak için düşeceğiz. yollara düşecek ve " bizim yüreğimizde senin yüreğinle sevgili Muharrem" diyecek yoldaşları. Düşeceğiz

yollara ışımızı alevlendiren ateşiyle. Herkesten ve herşeyden hızlı bir yolculuk ateşidir sarıldığımız. Ve ileriye taşıdığımız.

O ateşki bir meşaledir elden ele kaşınız.
O ateşki gün batımında bir şafak
Gün doğumunda bir karanfil.
Yeni günün ardında büyüyecek olan
büyüteceğimiz zaferdir.

Gün doğumunda gidelim öpelim kucaklayalım bir top selam edelim dedik. Yüreğini bıraktığı yüreğimizle görelim dedik. Bir ateş parçası top ile düştük yollara. O topki ateşi tutuşturacak bir çift karanfil yürekli Bocan dizanlı'dır. Az sonra havalanacak olan, Fedayi gidecek olanla yetişmek için acıyız. Gidelim, görelim ateş parçamızdan öğrenelim dedik. Ölümsüzlük ateşinin ab-ı hayat soğuktan birde yumalım dedik. Düştük yola, varmışlık yakınına. Tam varmak üzereyken düşmanın kesti yolumuzu. Bir top idik havalandırmada. Havalandırmada lacivert giysili bir adam. Ve aktı hep, "Amaz olaydın, Lanet olsun" sesleri havada. İlk karşısına havalanan boran gizlimi.. çıktı. Ve dibinde bir karanfil vardı karın. Salıtlarında. "Sevgili yoldaşımız, karamız" diyordu lacivert adam "ne tuhaf adam bunlar" dedi. Sustu. Belki "Sevgili" ve "yoldaşımız" cümlelerine sarpılmıştı. Fakat bunu havada bir kıskançlıkla "hıh, mıh... ediyordu. İçide gidiyordu. Gözüme baktı ve ressam gibi dedi... Allah için güzel bir figürdü, ki en güzel figürlerden biri çizilecekti az sonra.

Havalandırmada adli bir tutsak. Ve onun fotoğrafını çekecekti lacivert tarkın elbiseli personel. Ama çözüme takılmıştı. Adli dayanamadı. Ve "kartın rengi sarı. Güzel bir karttı." diyerek. Yazıları karınca gibiydi. Lacivertli göbeklisiydi sarı bir tipti. "Karınca duası yazmış mübarek" diyen gözlerleyle şöyle bir baktı. Sadece iki paragraf arasındaki "Sevgili Yoldaşlarımız"ın büyük harflerini okuyabiliyordu. Bir daha, "hıh, mıh" diyerek adlinin fotoğrafını çekti. "Yahu bugünde çok iş var. Herşey bugüne yığıldı. Fotoğraf, avukat, adli, İslamcıların aylık açık görüşü, kütüphane..." Diyerek "of... of"

gelecek ayrılır. oradan. Yürür gider. Yürüdüğü yollar 5 adım değildir ama sığdır. Oysa koca malta, koridorlar onlarındır ama kattaki sevgi dolu, umut dolu sözcükler ondan uzaktır. Yürürken hayat onada sorar. Yüzlerce metre karede yürürken düşündüğüne bak diye. Ve düşündüğüne bakki 5 metre karede yürüyenin hayatında koca bir halk var. Koca bir halkın geleceği. Elinde basıldığı topun ateşi dahi ısıtmamıştır. soğan yüreğini... Yürür gider. Mattada bir masaya atar elindekilerini. Masadaki lastiklerden çıkmalı ruhanilerde aynı tavrı gösterir. Okur gibi bakarak birşeyden anlamadan, "hıh, mıh" demişlerdi. Bitkin ve bitkin halde bir an önce mesailerini bitirip gitmek arzusuyla çırpınıyorlardı saat 16:05'ti. Bu haberi aldığımızda... Bir ateş daha düşmüştü içimize. Bu ateş onun arzusuna, onun amaçlarına ulaşma kararlılığına, eylemini başarıyla bitirme hedefine zarar verme kaygısıydı yakan. Ve içimizi doğlayan ama aynı zamanda hüzünlü bir ruh hali... Ve halde başarmak, hedefine varıp dağılmak isteyen babamızın nişanlısına olan sevgisiz vardı...

Saat 17:00'ye geliyor. Birazdan havalandırmalar kapanacak. Son bir selamını alıyoruz. Ve diyorki; "Beni özlemeyeceksiniz. Elinizi yüreğinize koyduğunuzda yürek atışlarınızda olacağım." Yüreğimiz... Onun yüreği... Ellerimiz... Yüreğimizin atış seslerine kulak verdiniz. Saat ilerliyor. Ellerin, yüreğin ve dilimde ateşten türküler yakıyorum.

Ateşler edilir bizim ellerde
adı Adalettir.
Ateşler yakılır beline, eline, diline sahip çıkılarak
adı Kerbelada.
Ateşler yakılır Ninova tepelerinde
adı Newroz'dur.
Ateşler tutuşturulmuştur ellerimize
adı Prometeus'tur.
Ateşten çocuklar doğmuştur.
adı Anadolu'dur.

Ateş topudur bizim ellerde yaşam.
Ateşler yakar katıştırırsın zulmün kalelerini
Ateşten bir meşaledir kucaklaştırdığımız yürekler.
Ateşler yürürüz bedenimizin tüm hücreleriyle
Ateş eder yaşar, Ateş eder öldür, Ateş eder vurur.
Ve ateşler yakılır bir gün büyük bir alanda
ADI ZAFER'DİR onun...

Hadi hep beraber ellerimizin sıcaklığıyla bir kez daha kavrayın yürek sesini dinleyelim... Muharrem, Günay, Ümitleyiz... Fırtınalı yolculuklardayız. Selami'ler, Hüseyin'ler, Bekir'ler, Selmalar ve Sergül'leyiz... Fırtınalı yolculuklardayız... Anıları sımsıcak yüreğimizde ve büyük direnişimizde.

BİR MERMİDE BENDEN AŞLANIM... BİR ÇİMÜRDE BENDEN...
BERDAN'DAN
Berkan a
Tekirdağ F Tipi Hapishanesi
ŞİİR PINARI
Sayı: 3
Haziran-Ağustos '04

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

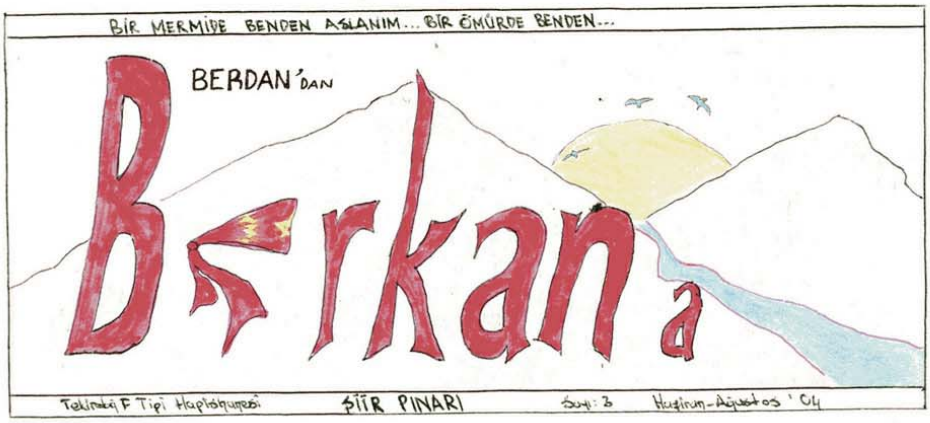

Merhaba

Karanfil halayımızın sıcaklığı Sevgilerimizin coşkusu ile sıkıca kucaklıyoruz.

Feda kuşağının kahramanları ardı ardına ölümsüzleşirken, destansı direnişimiz aynı inanç ve coşkuyla yoluna devam ediyor.

Bir önceki sayımızdan bugüne 4 kahramanımızı daha karanfil halayımıza kattık.

Şafaklar bir kez daha onlarla, Hüseyin'le, Bekir'le, Salih ve Selami'yle kızıla boyandı.

Yürek bir kez daha harlandı, öfkemiz bir kat daha bileylendi.

Tecrit işkencesi kalkana kadar harlanmaya, şiir gibi ölmeye ve ölümlerimizle şiirler, destanlar yaratmaya devam edeceğiz.

Ve diyoruz ki,

Böylesine bir sürecin içinden geçerken içeriden dışarıya, dışarıdan içeriye, yürekten yüreğe olarak Berkan sofrasında şiirlerimizi paylaşalım.

Bir sonraki sayımızda sizlerin de şiirlerini görmek istiyoruz.

Görüşmek dileği ve inancıyla.

Selamlar Sevgiler

SENİ DÜŞLEMEK... VE KONUŞTURMAK DOĞAYI

Bir çam ağacı düşlüyorum
ve seni...
O çam ağacının herhangi bir dalında
sağında-solunda, üstünde-altında
dalın herhangi bir yerinde yani
bir yaprağın yerine koyuyorum seni
Diken yapraklı bir çam ağacının
yüzlerce dalından birinde
milyonlarca diken yaprağından
biri de sensin şimdi desem
küser misin bana,
kızar darılır mısın?
Ama dinle bak
O yaprak olmasa
çam, çam olur muydu ki?
Kim bakardı yüzüne?
yeşilinden yoksun
çıplak kuru dalların
üzerine düşen kar tanelerini
taşıyabilir miydi o zaman?
Yaşayabilir miydi ya da
kök saldığı toprakta
Yaşasaydı neye yarardı
soluduğumuz havayı
temizleyebilir miydi mesela?
Ağaç konuşur:
Asi bir ağacım
dallarını göğe uzatan

Yaprak döksem de
yeşilim eksilmez kış ve bahar
yazın
bir halı gibi örter
toprağı kızıl dikenler
baltalar habire
yüreklere rüzgar ekenler
kökleri en derine
salmışım
salmışım
salmışım
sökemezler

Denizi düşlüyorum
"yelkenli taka"yı
Karadeniz'i
ve seni...
Denizde bir su damlası
bir su damlası nedir ki?

Su damlası düşünüyorum
ve seni...
bir dalganın köpüğündesin şimdi
bilmem
belki duysan
"su olmak...çok şey!" derdin.

su konuşur:
Doyurduğum toprak
doldurduğum deniz
ağladığım deniz
benim işte
adım su
Uçar, akar, yağarım
dolar, coşar, çağlarım
ben var ettim hayatı
donar, erir, taşarım
benim işte
adım su

suda balık konuşur:
Deryaların içinde
gümüş pullu balığım
Ağlarım, gözyaşım deniz
sonsuzluklar habersiz
yurdum derin sulara
dalmışım
dalmışım
dalmışım
tutamazlar

Bir çakmağı düşünüyorum
öyle alelade bir çakmak
Taşlı hani

Çarkı çevirince kıvılcımlar püskürten
Çakmağı düşünüyorum
ve seni...
Çakınca çakmağı
püsküren kıvılcımlardan birini seçiyorum
o kıvılcımın yerine
seni koyuyorum
darılır mısın bana?
Kızar, küser misin?
kızmazsın elbet
o kıvılcım olmasa
hiçbir ateş yanmazdı
Gece aydınlanabilir miydi
ısınabilir miydik donduran soğuklarda?
Prometheus'un tanrılardan çaldığı
Çalıp da insanlara verdiği hani
sensin işte
o özgürlük ateşi
"Bir kıvılcım nedir ki..."
diyenlere inat
bir kızıl ateş yakmışsın ki...

Ateş konuşur:

...
...
...
...
...

Ateşin konuştuğunu
duyabiliyor-görebiliyor musun?
Hayır bu satırlarda değil
Fellucede bir yol kenarında
Boliviya'da bir grev meydanında
Gazze'de bir mülteci kampında
Tekirdağ'da bir hastane odasında
Kabil'de bir dağ eteğinde
Amsterdam'da bir açlık grevi çadırında
Amerika'da bir tecrit hücresinde
Ankara'da göğe uzanan ellerin altında
Afrika'da bir çocuğun göğüs kafesinde
Televizyonda kısa bir haberde belki
gazetede satır arasında
ne kadar bastırılmaya çalışsa da
Ateş konuşur
konuşur susmamacasına

Ölüm konuşur:
Bir kez daha yenildik demek
bu, yerli yerinde gülen gözlere
bu, zamanı gelince çatılan kaşlara
bu, hiç eğilmeyen başlara

Hayat konuşur:
Oğullarım var
ve kızlarım
beni
canlarından çok seven
göz kırpmadan can veren
onlar varoldukça
yenilmem
Budur işte
zafer denilen

12 Ağustos '04

Selami Kurnaz'a

DAYAN YÜREĞİM

Canlar gidiyor yiğit
gidiyor yoldaş
gidiyor allı
yüreğim dağlı

Bırak aksın gözyaşın
sevdalı başın -eğilmez başın-
yiğit yoldaşım

Dayan yüreğim dayan
tükenme bir an
gelecek inan
beklenen o an

-Temmuz '04-
M. Tosun

-SELAMİ'YE-

Karadeniz Karadeniz
Oy oy her bir yanı şehidimiz
aç bağrını göster bize
onlar bizim yiğidimiz

Karadeniz Karadeniz
oy oy acımak yok öfkeliyiz
zalimleri kat önüne
yak suların kavur deniz

Karadeniz Karadeniz
oy oy sularında yara deniz
boranlarım al al gelir
Kızıla kes durma deniz

12 Ağustos '04
M. TOSUN

SELAMİ'CE

Gemileri yaktık
Pupa yelken vira dedik
Gayrı yol belli hedef belli
Ada'mızdır rotamız
Açın kollarınızı Anadolu halkları
Açın sarın sıcacık kollarınızla
Sarın bu bedeni
Sarın ki üşümesin
Sarın ki üşümesin -titremesin
Bu can size kurban
Bedrettince, Pir Sultanca
Önce hak diyerek çıktık yola
Haydi laz uşağı vira vira
Sana söz Laz uşağı
Sana söz
Yolun yolumuz, umudun umudumuz
Hızır Paşalara elbet
bir mermi de bizden diyeceğiz
Bedreddince, Pir Sultanca, Selamice
Önce halk diyerek

15 Ağustos '04
S. ÖZTÜRK

VE ZAFER

Direnişimiz yayılıyor dalga dalga
Karadeniz'e, Ege'ye, Toroslar'a, Munzur'a
Kin ve öfke oluyor yüreklerde
Yürekler Gültekin oluyor patlıyor
patlıyor beyinlerde
Sıra sıra yiğitlerimiz
Mıtralyözde patlayan mermilerimiz
Yangın yeri duyor ülkemiz
Yanıyor Anadolumuz alev alev
Yanıyor yüreğimiz kor ateş
Sıra sıra yiğitlerimiz
Zafere kilitli fedailerimiz
Alev alev destanlaşıyor direnişimiz
Direnişimiz zafere gebe
Ve zafer yalnız hak edenin olacak
Zafer Selamîce yürüyenlerin
Zaferi Selamiler'le kazanacağız
Ve zafer bizim olacak

Onur URBAY

FİRARİDİR UMUT

Bu döşe sığmaz artık
çeliğin yarattığı sancı
Kilit mevsimler
Demir kaplı iklimler
Tutamaz hasretimi
Ben yine halaydayım
Kızıllar arasında
Bayraklı mitingdeyim
Kelepçe durmaz kolumda
Yarından tezi yok grevdeyim
Kınından çıkmış
Bir kılıç kadar keskin yine
Alışık değil kulaklarım
Kilitlerin çevrim sesine
Ben yine bu gece
Bu yağmur ülkesinde
Mekanizmadaki mermiyim
Yine barut gibidir sis
Pusulamalı artık o patikada
Aşar gözlerim
Firaridir umut

Öyle inancı öyle pusat
Giyinip kuşanıp bu yana
Gün nedir ki, yırtık bir gömlek
Saldık mı nefesi geceye
Alev olur yangınlar çıkar
Bu demirden kafeslerde
bu bedende
Bugün yine hava sıcak
Kulağımda yine o eski
yanık türküler
Savrulur bu vahşete

Kandıra 2 Nolu F Tipi Hap.
Süleyman KAMAN

YAVRULARIM

Sizleri düşününce yanıyor içim
Ah çekip ağladıkça ağarır saçım
Sizleri hücreye koydular neydi suçun
Gelecek günleriniz hep aydınlık olsun
yavrularım

Yüksel GÖKOĞLU

Gönül hasta, merttir yüreğim
Çok dualar ettim kabul olmadı dileğim
Yollar uzak yavrum seni nasıl varıp göreyim
Gönlüm orada, gözüm yollarda yavrum

Yüksel GÖKOĞLU

DENİZCİ

Gökyüzünün sonsuz maviliğine
baktığımda
Deniz gibi duruşu
Vücudumdaki damarları
kıpır kıpır oynatıyor
İçimdeki hırs bana sesleniyor:
"Ne duruyorsun denizci
takana binip yelken açsana!..."
(...)

Feridun OSMANAĞAOĞLU

TOHUM OLMAK

Tohum olmak gerekiyor
Öyle yeni toprağa düşmüş
şaşkınından değil
İç çatışmasında zenginleşmiş
olgunlaşmış
bahar mevsimi tohum
hani çatlatıp kozasını
iç huzurla tırmanır ya
toprağın üzerine
Hani buluşmak ister ya
kardeş çatlamış
koza özleriyle
güneş altında
Hani toprağa renk renk
bereket sunar ya
İşte orda
O orda
Tohum olmak isterim
sere serpe atar
kollarımı
toprağa
güneş tepemde
salarım filizlerimi toprağa
çok severim baharı

Bereket doymsuz fışkırır
bu mevsim
İnsan yüzleri güler
Bana bakar gözler ışık ışık
umut doludur
severim baharı
Ben bu mevsim
Kozasını çatlatmış
tohum olmak isterim

6 Nisan 2002
Hüseyin ÇUKURLUÖZ

SEVDANIN ADI BENİM

Ağlamayın
Karalar bağlamayın
Yürekleri dağlamayın
Gidenler dönmeyecek
Türküler, marşlar söyleyin
susmayın
Halay çekin, semah dönün, horan tepin
durmayın, oynayın
Aramayın uzaklarda beni
Ondokuz Aralık'ta yanık'ten Nilüferim
Yirmibir Mart'ta tomurcuğa duran
boranım
-Cengiz Soydaşım
Barikatlarda vurulup düşen Sultanım
Feda olup patlayan Bülbülüm
can benim-canlar benim
Alınbantlı boranım
Öfke, umut, sevda benim
orak benim
çekiç benim
yıldız benim

Ben Umudun adı
Sevdanın adı
Zaferin adı
Hınç benim
Irgatın alınteri
Nasırlı eller benim
İşçinin emekçinin sıkılan
yumruğuyum
Geleceğe köprü kuran
kanın üstünde yıldız benim
Ben Cepheyim
Çocukların dillerinde
Umudun adı
Mangal yüreklerde
Sevdanın adı
Ölümün kucağında Zaferin adı

Selami KURNAZ

YÜRÜYORUM...

Yürümek ölümün üstüne
bir sevdalıyı öper gibi
koklar gibi
Ya da saçını tarar gibi
Yürüyorum umudun adıyla
güveniyle
inancıyla
hemi de Zehra gibi gün gün
eriyerek
Gülteklin'ce patlamak için
"Başaracağım" diyor
dünden bugüne olan yaşantım
"Başaracaksın" diyor Zehra
çok şey yaşandı, yaşanıyor
dahası yaşanacak
İsterimki hafızam çalınmasın
İsterimki final delikanlı gibi
Cepheli gibi olsun
Bekliyorum
her an hazırım
petler, yataklar, elbiseler
canımın yongası olacak tıkuşurken
Bekliyorum
sıra sende
konuş sol cevahirinle
Tereddüt yok bir milim kadar

denizciyiz açık ummanlara rota belirledik
Yıldızları da zaptedeceğiz
Ölümü en çok
Partim adına
Şehitlerimiz adına
Yoldaşlarım adına
kendi adıma istiyorum
Yüreğim "ON"larla atıyor
Sol yanımda ezgili yürek erguvan havası
söylüyor
Tanırım karakızı Selmayı
yürüyüşünü, çatık kaşlarını
güleç yüzünü
Ne mutluyum ki ortak oldum ona
Bekir Baturu
onun da hikayesi Karadeniz'de yazıldı
gençlik yıllarında
Hüseyin'i Sakarya meydanında bildim önce
Şimdi ikisi de ortak bana
Muharrem Sivasın yiğidası
Gazi'de sevdalanmış
on yıl olmuş yatar mapus damında
onun da kardeşini -Oktay'ı- tanıdım
Erzurumdan İstanbul'a sevk yolunda
Oktay anlattı önce Muharrem'i
Şimdi Muharrem can ortağım
Bir Günay'ı bilmezdim
O da Gemedi'de cizer olunca bildik
sevdik...

Ne mutlu bana ki kadar sağlam
Zayiat olsa da yarı yarıya olur
Ama yiğitler yapacak ölümü
Ya da çalınacak hafızası
Ama aradan çalım atmak
Nasip olsun bana
ayakta
ağaçlar
atlar gibi

(..)

Çok şey yaşadık herkes gibi
Hele dışarıda soluduğum üç yılda
genç yürekler yetiştirdim
Çoğu aslanparçası oldu
ve koşturuyorlar
ama ihanetleri de
yaşayanlar oldu

(...)

Ama Zehraları da bilirim
Sultan Yıldızları da
Erol Evcilleri de
Daha neler neler
En son Eyüp'ü afişe etti
oligarşinin medyası
has öğrencim
delikanlı uşak
Ve adları kulağıma çalınanlar

Sorumluluk yüklenenler de var
Seviniyorum
Seviniyoruz
Ve buradayım
Senin gibi komutanım var
Ve de yol verdin bana
Ve söz yüreği -sıfatı yakışıklı yoldaşım
Ben de sana en iyi müjdeyi ulaştıracağım
Söz yoldaşım
benim adım da uçuşacak
bu çatılardan
ölümsüzlük kervanında
Yürüyorum yürek umuda
Sevdaya kesik
Ölüme hasret

Selami KURNAZ

KARANFİL'DEN GELEN...
— ŞENGÜL'E —

Kan sıcağında
can tazeliğinde
ve kılıç keskinliğinde
selamın geldi
Karanfil'den
Alıp da baştacı etmez miyiz
baştacı edip de nakış nakış
işlemez miyiz yüreklere?
İşleriz elbet
işledik de...
Her motif bir parçan oldu
sen oldun...
Bu yürek
sığmadı
sığmıyor
sığmaz kabına...
Ama dayanır
ve bilir ki,
uzak değildir
Kıracağı günler
Karanfil'den gelen
Kan
can
ve kılıç gibi...

20 Ağustos 2003
Sincan
Bekir BATURU

PUSUSUZ VURULMUŞUM

Kıyımlara uğramış dölüm
ellerim Ermeni
çizilmiş seyirler usanmış ağızlar
oluyorum
gözlerinden kentlere derin bir iz
duruyor tenimde

Çevirisi olmayan bir şiir yüreğim
yazık sevişler
ayrılığın dinmez sızısı
kirik aynalar birikiyor duvarımda
gece sevinçlerim gayrı meşrudur
çatlacak taş arasa da yüreğim

Dudaklarıma cümleler asıyorum
konuşsam o kadar sen oluyorum
tüm pansumanlarda
gönül bekçisi

Dört duvarın kürdüdür gözlerim
öyle derin bir yalnızlık içindeyim ki
her yanımda maskeli insanlar
telaşsız ve dermansızım
koca şehir kalabalığında
çaresiz bir yakınlık gözlerin

kaşıklayarak soğuk bir sabahı içtim
çiğnesen isyan
çiğnesen kan
Eşkiyayım
pususuz vurulmuşum bu kentte
gölgesizim ustam

Arzu KARADAĞ

BORANLAR

Koca kış geçti gitti
Kırlangıç kıran fırtınası gibi
Soğuktan buz kesti canları
Stalingrad'ça direndi herkes
Abartısı yok Stalingrad'ça
Zemheri kışın soğuğu-ayazı
Zulümdür-ejderhadır burada
Tir tir titreyen vücutlar
Makineli tüfek tarakası
Kar, yağmur yağdı
Soğuk yağdı havalandırmaya
Kudurmuş köpek gibi
Salyalarını akıtarak, sivri dişleriyle
Akıp girdi hücrelere soğuk
Sığınacak yerleri yoktu canların
İnançları vardı ama ellerinde
Bir battaniye, bir kazak
Pantalon ve eşofmanlar

Kalkan dur muydu hiç ejderhaya
Hiç bitmeyecekti sanki
Zemheri akını
Bulutlar sırtlan sırtı
Tiranların kara pelerini
Altındaysa ona meydan okuyan
Boran fırtınasının ustaları
Girdiler kolkola, omuz omuza
Sigaralarını yakıp ısındılar
Gayın sohbetinde çelikleştirdiler
Baş eğmez, teslim olmaz bedenlerini
Uzaktan gelen bir dost selamı
Ateş oldu, göğüslerine bastırıp
Doldurdular yüreklerine sıkıca
Boranlar ışıttı canları
Gözleri ve kocaman yürekleriyle
Gülümsemeleriyle, kartal kanatlarıyla
Gökyüzünde ustaca süzülüp

Kahramanca saldırdılar kara bulutlara
Sürttiler yere burnunu ejderhanın
Kanatlarını açıp ışıttılar canları
Külhanbeyi narasıydı çığlıkları
Meydan okudular çıplak elleriyle
Pılını pırtısını toplayıp
Kuyruğu kesik yılan gibi
Tıslaya tıslaya gitti canavar
Ardından ilkbahar geldi
Boranların da gitme vakti gelmişti
Son hazırlıklarını yapıp
Yavaş yavaş çırptılar kanatlarını
Güneşe yükseldiler ak libaslarıyla
Herbiri alnı kızıl bantlıydı
Her yükselen boran gülümseyerek
Dönüp bir kez daha baktı
Geride kalan canlara
Son kez el salladılar birbirlerine

Yine yavaşça dönüp
Devam ettiler yollarına
Alkışlar yükseldi aşağıdan
Her çırpılan el
Yürek çırpıntısı oldu
Heyecanlar coşku oldu
Gözyaşları içlerine
Aktı can yoldaşların
Alkış sesleriyle
Güneşi öptü boranlar
Tek tek gittiler
Zafere olan inançlarıydı
Bize bıraktıkları

27 Haziran '04
ZEKİ EKER

DİRENİŞİN ÇOCUKLARI

Tanıyorum seni
Kan çizmeli
mekanik adam
Ezelden beri tanırım seni
Atalarımdan, dedelerimden
tanırım
Yine gelmiştin vatanıma
En son teknolojinle
İnsanlığı yok eden silahlarınla
Tanıyorum seni
tanıyorum...
Katlettiğin insanlardan tanıyorum
Yok ettiğin çocukluğumdan tanıyorum
Sanır mısın bu yaptığın
sana kâr kalacak?
Sanır mısın çocuklar gülmeyecek?
Gülecek çocuklar
sana inat gülecek

Oyuncaklarımızın değişmesi
bundandır
Gülmeye olan özlemdendir
Bağımsızlık sevdasındandır
Oyuncaklarımız taştır
sopadır, sapandır, keleştir
Gel al alabiliyorsan
yanaklarımızdan
Direnişin gülümsemesini
Gel
Cesaretin varsa al...

Bülent Kemal Yıldırım

BİZİM ÇOCUKLAR

O gün,
Dalga dalga yayılmıştı haber.
Muştu.
Kanatlanıp çalıyordu kapıları
Duyanın
Yüzünde gamze,
gözleri karanlıkta fosfor
Duyup da durulmaz
İnsan kabına sığmaz.
Taşar!
Deryalar gibi.
Coştu!
Engin bir deniz misali
Duyulur, durulmaz
Öyle bir haberdi
Bir sabah vakti.
halk düşmanı, işbirlikçi, katil...
Yaktığı yürek kadar
etrafında koruması olan
Ulaşılmaz!
Varılmaz!
Denen inine
Gün oldu
çıktı karakoçanlar

Hep beklediği
En beklemediği anda
Buldu karşısında
Bizim çocukları
"Defter dürülecek
hesap sorulacak"tı
Sen: Halk düşmanı
Kaç ananın yüreğini yaktın?
Kaç ocağa kara gün düşürdün?
Kaç vatanseveri öldürdün?
Kaça sattın halkını?
Kaça sattın vatanını, kendini?
Altın saatler düğmeler,
villalar, mercedesler
Daha neler neler için
Kaça, kaça, kaça...
Kaça sattın?
Seni halk düşmanı...
Duyulmuştu
yayılıyordu haber
dört bir yana
"Duydunuz mu?"
"Duyduk"
Vurmuşlar halk düşmanını
Bizim çocuklar.

Hasan KAYA

SALİH YOLDAŞIM

F Tipinde tanıdım onu
İnsan güzeli bir insandı
Evliydi üç çocuğu vardı
Salih'ti adı, o bir babaydı.
Kocaman bir yüreği vardı
Yüreğinde vefası, bağlılığı
Sırdaşımdı o benim
Yoldaşım, arkadaşım
İşkenceli ölüm hücrelerinde
Birlikte direndik yaşama
Birlikte öfkelendik, kinlendik
Acılara, ayrılıklara
Birlikte dayandık yalnızlıklara
Direndik paylaşarak
Direndik umut için
Direndik namussuzluğa
Onursuzluğa, alçaklığa
Temmuz'un 20'sinde
Yakitlerden bir sabahtı
Hava sıcak mı sıcaktı
Yüreğimde belirsiz bir sızı

Üç adım ötemde Salih abim rahatsızlandı
Sadece rahatsızdı kahpe hücre
Tecritin asalakları onu umursamadı
Umursamadı katliamın cellatları
Dayandı, dayandı, dayandı...
Ölüme dayandı o kahpe hücre
Yüreği bir daha çarpamadı...
Ölüm ne gezersin buralarda
Bilmez misin zordur böylesi ölümün
Kovalarken biz seni Feda Feda
Ne gezersin buralarda ölüm?
Salih Sevinel'di adı
İnancına, onuruna bağlı kaldı
Söz sana Salih yoldaşım
And olsun ki yıkacağız duvarları
Ve and olsun ki soracağız hesabını

30-31 Temmuz '04
Ahmet GÜZEL

Cansuyu
Gebze Hapishanesi Kadın Özgür Tutsaklar
Aylık Yorum - Değerlendirme Dergisi
19-22 Aralık Özel Sayısı - 1
TAM
Cansuyu
Gebze Hapishanesi Kadın Özgür Tutsaklar
Aylık Siyasi - Yorum Dergisi
Sayı: 10 / Haziran 2005
→Emir Böyle Geldi! ALI
→TCK, CMK, CİK
→Efsanelerden Dest
→Zulmün Adı: "Tec
Cansuyu
Gebze Hapishanesi Kadın Özgür Tutsaklar
Aylık Siyasi Yorum Dergisi
Sayı: 8
Tarih: Mart-Nisan 2005
⇒Partimiz Zaferimizdir
⇒Kızıldereden Çiftehavuzlara
⇒Anti-Emperyalist Olmak
⇒Özgür Olmayan Ülkenin
Çocukları ...

Gebze Hapishanesi'ndeki
DHKP-C davasından yargılanan
kadın tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

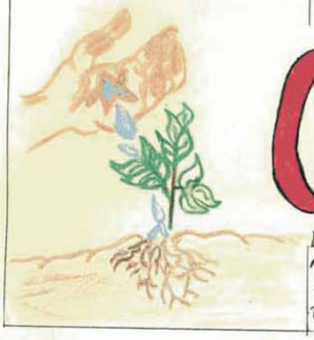

Cansuyu

Gebze Hapishanesi Kadın Özgür Tutsaklar
Aylık Siyasi - Yorum Dergisi
Sayı: 9
Tarih: Mayıs 2005

→ Selma'dan Mektup
→ Röportaj; Fatma Koyupınar
→ Hangi Bağımsızlık
→ Bir Yıldönümü ve Deniz Gezmiş
→ Umudun Olacak

İÇİNDEKİLER

CANSUYU

	S: NO
1- Merhaba	2
2- Zafer Halayını Birlikte Çekeceğiz	3-6
3- Dünyada ve Ülkemizde Direniş Tarihi; Osmanlı'dan Günümüze 1 Mayıs	7-14
4- Bant Töreni	15-17
5- Tören Konuşması	18
6- Selma'dan Mektup	19
7- Kına Gecesi	21-23
8- Faruk Kadıoğlu'nu Anma Metni	24
9- Fatma Koyupınar ile Röportaj	25-30
10- Zafere İlk Adım	31-32
11- Abdi İpekçi Direnişi	33-35
12- Selma ile Atışma	35
13- Analarımız Özgür ve Yasanlası Bir Dünyayı Hakediyor	37-40
14- Meşruluk ve Yasallık	41-43
15- Hangi Bağımsızlık	44-45
16- Gençlik	46
17- ABD'nin Emperyalist Saldırıları ve Enternasyonalist Dayanışma	47-48

ITIR

	S: NO
18- Günlükten Dile	51-52
19- Şiir: Soru	53
20- Bir Simit Bir Gay	55-56
21- Şiir: Bir Günümüz Var	57-58
22- Bir Yıldönümü ve Deniz Gezmiş	59-61
23- Şiir: Cemrelerle Gelirim	62
24- Şiir: Direnmek	63-64
25- Vatan Hala İşgal Altında	65-66
26- Şiir: Umudun Olacak	67-68
27- Nusayri Gelenekleri	69-70
28- Şiir: Zafere Gidişin Şiiri	71-72
29- Hallun Yazarı: Rıfat Ilgaz	73-76

CANSUYU
Aylık Siyasi Dergi
Sahibi: Kadın Özgür Tutsaklar
Yer : Gebze Hapishanesi
Tarih : Mayıs 2005
Sayı : 9

MERHABA...

Mayıs sayımızla, Mayıs'ın sıcaklığıyla kucaklıyoruz sizleri...

Mayıs'ı ilk emekçiler karşılar. Dünyanın dört bir yanında emekçi halk kitleleri sokaklardan meydanlara yürür. Yeni bir dünyayı kazanılacağı umudunun, inancının, gücünün meydanlarda ilanıdır 1 Mayıs...

Özgürlüğe emekçi halk kitlelerinin yüreğindeki yangına Mayıs'ta kendi yangınını birleştirerek karışır Selma. Mayıs sıcaklığında M. Akif Dadaylı ile birlikte Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinin bayrağını dalgalandırır.

Mayıs sıcağı ülkemizin devrimci önderlerini selamlar. Selamlar Deniz, Hüseyin, Yusuf olur. İbrahim Kaypakkaya olur karışır devrim mücadelesine..

Mayıs sıcağı fidan olur, bu bozan havalanır gökyüzüne, zulmün saldırılarına karşı çelikten bir gökkubbe gibi gerer kanatlarını. Geliğe su değil, kan-can verir Faruk... Özgürlüğe bir köprü daha kurulur, Mayıs sıcağında..

Evet sevgili okurlarımız Mayıs ayı sayımızla sizlerle birlikteyiz. Sizlerde dikkatinizi çektiği gibi bu sayımızda; Gebze M Tipinde çıkardığımız Kültür-Sanat dergimiz Itır'da bulunuyor. 1 Nisan davasından verdiğimiz tahliyelerle birlikte sayımızın azalması sonucu; Itır'ı Cansuyu sayfalarına taşıdık. Sayımızın artması ile birlikte Itır ve Cansuyu yine ayrı ayrı çıkacak, yayın hayatına devam edecektir...
Mayıs sayımızda yarattığımız ve yaşamaya devam ettiğimiz direniş tarihimizle, güncel gelişmelerle, devrimci sanatımızla sizlerleyiz...

- CANSUYU -

Zafer Halayını Birlikte Gekeceğiz

" 1 Mayıs
«İşçinin emekçinin bayramı»
Benim bayramım
benim düğünüm
benim son günüm

Bir bayram günü
«ayrılırım"
Hep düğün
bayram
şenlikle
geçmedi hayatım

En çok bayramlarda
coşturu
kanatlandı

acıya kına yakmayı?
bayramda
düğünde
bir de ömrün son deminde
mutluluktur kına

murattır
şendir gönlüm
benimde

Şen ola günlerimiz
diye yanıyorum. »

15 Nisan '04
- Selma KUBAT.

Bir yıl oldu Selmamızın ateşten dansıyla hedefine varalı. Bir yıl... 12 ay deriz zamana ya da bölünce 365 gün... Saatler ya da zamanın en küçük dilimi saniyeler saniseler... Ve biz nasıl ifade edersek edelim bu bir yılı Selmayla geçirdik. Her

ayımız, günümüz, saatimiz, saniyelerimiz... Kahkahaları hep kulaklarımızda, türküleri dilimizde, sürleri ve günlükleri dönüp dönüp okuyarak öğrendiğimiz Selma ile dolu zaman...

"Merhaba Canlarım

Bu sizlere son mektubum ancak son merhabam değil. Her son bir başlangıç ve bu gün 1 Mayıs 2004 benim yeniden doğuşum. Halkımın bağrına uğurlandığım gün olacak."

Evet Selma bir yıl önce uğurladık seni çok sevdiğimiz vatan toprağına, halkımızın bağrına. Büyük destanımız; bize bıraktığınız kararlılıkla, inançla ve coşkunlukla sürüyor. Cünkü Tecrit halen devam ediyor. Senden sonra ortakların Bekir ve Hüseyin kol kola semaha durdular ateşle... Öyle bir semah ki yoldaşlığın, kardeşliğin, inancın, değerlerin, onurun ateşle büyütülmesi, ateş sıcaklığında yeniden yeniden gelişkileşmesiydi...

Ve 9 Mayıs'ta fidan dup yola koyuldu canlarımız. Onikihani bir yılı ifade ederken kullandığımız rakam. İşte 20 Ekim'den bu güne 12. kafar ailesi yola. Fidan gibi heyecanlı, Muharrem gibi inatçı, Günay gibi mütevazı-sade, Ümit gibi deli-dolu ve sen gibi Selmaca... Bekir-Hüseyince ailelerle yola. Rakamların diliyle söylersek 12. kafar ailesi yola. Mayıs gibi kan kırmızı yürekli erlerde bilinçlerde...

"İçimdeki yangını halkımın acılığında, yoksullupunda, emekçilerin sefalet ücretinde, işçilerin grevlerinin yasaklanmasında, öğrenci gençliğin demokratik-akademik talepleri için saldırı olduğunda büyüdü."

diye yazmıştın ateşten dersine başlamadan önce, 1 Mayıs 2004 tarihinde.

Selma özelleştirildi Osmanlı oyunuyla, belediyeye devrediyoruz diyerek. Ancak Selma işçileri günlerce işyerini işgal etmiş direnmişti çocukları-kadınlarıyla... Satıyorlar herşeyi... Paradan başka değeri olmayanlar. Hani mizah dergilerinde ABD'li yada İMF'çi bi insan kanıyla-canıyla beslenen kareleri çizilir ya gözler dolar bakar. İşte İslamcı kisvesiyle iktidar koltuğuna oturanlarında gözleri başka bir şey görmüyor.

Trabzon'da "Tecrit ölüm dür, ölümleri durduralım" diye basın açıklaması yapan bildiri dağıtan TAYAD'lı ailelerimize faşistler saldırdı.

1 Mayıs'ta 13 yaşındaki bir çocuğun eline Türk bayrağı verip yerlerde sürüklettiler, ardından bildiğin "bayrağa saldırı" teatralleri yaptılar. Acıel kurmay yine alarm verdi ve her tarafta "ulusal" bayraklar dağıtıldı, yürüyüş yaptılar, Uluslarüstüleri kalmamış, her taraflarından ABD-AB emperyalistlerinin paketleri olanlar. Ve Trabzon'da "PKK'liler bayrak yaktı"

diye provokasyonla halkı toplamaya çalıştı, Türkeşin çapulcuları. Yeni provokasyonlar devam ediyor. Üniversitelerde sivil faşist güruh yine devrimci - demokrat gençliğe saldırıyor bıçaklarla, satırlarla.

Kendilerine artık Demokratik Kitle Örgütü değil de Sivil Toplum Kuruluşu diyenler kapılarını kapattılar TAYAD'lılara, provokasyona gelmeyelim diye.

Yani sevgili Selma yollar bitdiğince yürünüyor yine. Biz halkımızın geleceği, vatanımızın bağımsızlığı olan yolda mahirce yürümeye devam ediyoruz.

Geçmişini inkar edenler, bedel ödemekten kaçanlar, AB yolunda piçurumluk yapanlar da aynı şekilde. Oligarşi 50-60 yıllık yürüdüğü usulsüz yolunda daha pervasız.

9 Mayıs'ta Fidanımız'ın adıyla yola çıkan Faruk Kadıoğlu, Serdar Demirel ve Fatma Koyupınar kusandı onurun-umudun yıldızını alınlarına.

Senin ve bir çok canımızın reşahatçılığını yapan fatosumuz "yetti gayri ölüme gidenlerin reşahatçılığını yapmak, hep uğurlayan olmak. Bunca zaman sabırla bekledim sıramı, artık sıra bende.." dedi.-- Ve senin bıraktığın mektubu o gün okudu. Onurlandı, şurlandı, coştu, duygulandı... Senin ateşinle ak-pak dan Tebrize tarihinin bir parçası olmak senin geçtiğin yoldan yürümek...

Ve Fidan gibi öne atıldı Faruk--- Daha yola çıkışının 17-gününde CİK mecliste onaylanınca, tecritin yasallaştığı, faşist yasanın onaylandığı gün, 27 Mayıs'ta ateşten kızıl bir çiçek olduğu Tekirdağ hücrelerinden--- Bizi faşist yasalarla, tecritle teslim alamazsınız. Bu can ateşle yanar kavrulur ama asla inançlardan, değerlerinden, onurundan vazgeçmez, dedi Farukumuz.

Karadeniz'in hırçın, coşkulu dalgası gibi vurdu ateşini hücre duvarlarına.... Birlikte kahkaha atmamızı bırakalım satırlarda paylaşmamıza bile tahammül sözleşenlere, acılarımızı, mutluluğumuzu paylaşmamıza tamah edenlere, ateşten başarıdan gedik açtıklarını sananlara ateş diliyle, sıcaklığıyla cevap verdi.

İsyan ateşleri büyüyor dünyanın her yerinde... Irak işgali, Amerikanın onursuzluk dayatmasına karşı direniyor. Filistin bitmişin gibi sinsizme karşı çocuk yaşta komutanlarıyla direniyor hala-- Ve dünyanın her yerinde irili-ufaklı direnişler sürüyor. Büyük destanımızı duyan-öğrenen Latin Amerikalı şairler bir şiir kitabı çıkardılar--- Dünyanın öbür ucundaki 82 şair yazıyor dünyada eşi-benzeri yaşanmamış bir destan için. Ama ülkemizdeki kendine şair yazar diyenler halen saatlerinin kulelerinden bakıyorlar Anadolu topraklarında yaşayanlara---

Yani Sevgili Selma, her zorlu süreçlerde olduğu gibi yine tek başına omuzluyoruz süreci ve tüm bedelleri hiç bir tereddüte düşmeden. Yani bir yıl önce nasılsa öyle sevgili Selma. Değişen tecrit'in yasallaşması sadece.

Ve sevgili Selma; 5 yıldır nasıl hiç bir kaygımız, tereddütümüz yoktu ise "sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar Direneceğiz!" sloganımızdaki gibi sürüyor kararlılıkla ve kazanacağımıza olan inançla...

119 Kararlılığımız onur mücadelesinin nasıl verileceğini ve geleceğin nasıl kazanılacağını bizlere halklarımıza hatta tüm ezilen halklara öğretiyor.

Yolunuz yolumuzdur... Söz zafer halayını hep birlikte çekeceğiz...

Bant Töreni

Sabah hücreyi baştan aşağıya temizleyerek başladı gün. Herşey yapılacak törene göre hazırlanmıştı. Son yemekler, son bitirler konuldu. Direnişçimizin önüne olanaklarımız ölçüsünde yapılabileceklerin en iyisi yapılmaya çalışılıyor. Herkes bunun telaşında, kimse sonra dan bu konuda "keşke" demek istemiyor.

Havalandırmayı hazırladık. Havada bizden yana bu gün, gülücüklü bir gün. Bir kürsü hazırlanmış. Kürsüde bir bant. Binadan bu bandı alnına takıp yolculuğuna başlayacak direnişçimiz.

Bu hazırlıkları kaç defa yaptık, kaç defa aynı duyguları yaşadık beş yıldır. Bazılarımız duvarların öte yanından uzaktan duyduk yolculuğa başlayanlarımızın sesini. Kimimiz hiç duymadı, kimimiz ise isimlerini bile sonradan öğrendik. Bazılarımız yanlarındaydık ve şanslı hissettik kendimizi. Yolcularımız mutlu, yolu ederlerimiz gösterişli ama bir yanları her seferinde bir kez daha bir kez daha yaşadık.

İşte, 12. ekiplerimizle birlikte bir kez daha bir farklı. Direnişçi olan, ölüme yürüyen, fidan olacak olan benim kardeşim.

Hani çocukken elinden tutup gezdiğim, sokakta birlikte oynadığım okula birlikte başladığım, büyürken ablalık yaptığım kardeşim. Hapishanelik içinde birlikte öğrendiğim küçük yaşta çalışmak zorunda olan, canı ekmek istediği için aldıktan sonra parayı başa harcadım diye düşünerek karşıma geçip suçlu suçlu yanısını bana uzatan, yaşadığımız her türlü zorluğa, yoksunluğa rağmen yine de çocukluğumuzu çocuk gibi yaşadığımızı söylediğimiz ve sayesinde ardığımız, kardeşim karşımda duran.

Daha çocuk yaşta ayrıldığımız için birlikte anılarımızın bir çoğu çocukluğumuza ilişkindir. Ben ortaokulda yatılı okula gittim. Liseyi ayrı illerde okuduk. Yaz tatillerinde bir aradaydık. Her yaz tatilinde okul masraflarımızı karşılamak için çalışırdık. Sabahları birlikte çıkar, akşamları birlikte dönerdik. Ve şehir merkezinden eve kadar yürür otobüs parasına dondurma yerdik. Bu dönüşlerin birinde cepler laf attı diye caddede orbasında üç genci döğmüştük. Cepler gelip bizi dillemişti de bir daha dayak yemek istemiyorlarsa gitmelerini söylemiştik. Sonrada bu olayı hatırlayıp gülerdik.

İlgilerimiz, yeteneklerimiz farklıydı. Ama aynı koşullarda büyüdük. Ve bu koşullar bizi yine mücadele de aynı aile içinde buluşturdu. Üniversite yıllarında o doğduğumuz şehirde, ben İstanbul da büyük ailemizle tanıştık. On yıllardır bu ailenin içindeyiz. Birimiz bir ucta, diğerimiz öbür ucta uzun hapishaneler yaşadık. Hapishaneler bu

yıllar içinde hep saldırılara, direnişlere, şehitliklere tanıklık ettik. Saldırılarda yaralandık, şehitler verdik. Yani bu gerçeklik içinde bir gün, birimizin şehitlik haberini alabileceğini bilirdik hep. Hazırlıklıydık. Bunu bilmek, hazırlıklı olmak insanın yaşadıklarına engel değil ki.

96'da ikimizde hapishanedeydik. O zaman bana kuşanmıştım bu bandı. Bir arada değildik. Yanımda yok istemişti. Ama yazdığı mektuplar bile ulaşmamıştı bana. 2000'de direniş başladığında, ekiplerdeki insanların isimleri açıklandığında "acaba varmı" diye birbirimizin ismini aramıştık. Şimdi beş yıl sonra hapishanede bir aradayız ve bu defa kardeşim kuşanıyor bu bandı.

İki hücrede hazır olunca tören başladı. 12 ekibe, Fidanlara ilişkin konuşmanın ardından bandını kuşanmak üzere direnişimize çağırılıyor künyesiyle. Heyecanlı. Kırmızılar içinde mutlu. Sağ eli biraz daha alnına bağlayacak bandın üzerinde, sol eli havada ant içiyor:

— ... Onurum, namusum ve bağlılığımı temsil eden bandım üzerine ant içerim... diyordu.

Ant bitince, üzerine ant içtiği bandı alıp alnına bağlıyordu. Alnından, gözlerinden öpüp kutluyorum onu.

Bu kelimeyi beş dakika kadar sürer tören ama biraz bir çok şeyi düşündürtüyor. Mesela ant içerken karşımda duran Barrin'di sanki. Gülsay, Yasemin, Sevgi Abla, Selma... Fidandı. Onlar gibi coşkuyla içti andını. Gözleri onlarınki gibi parlıyordu. Kırmızılar içinde onun gibi görünüyordu. Dışarıdaki tüm sesler susmuş sanki, sadece onun konuşmasını duyuyordum. Ayşe olan, Sevgül olan, Gülnihal olan Fidan olan sesini.

Biliyorsun ki alnına bağladığı bu bantla ölüme yürüyecek. Onu ölüme yürütüyorsun. Bir gün eriyecek ve fidanca şehit düşecek. Kolay mı? Hiçte değil. Bir devrimci için en zor olanı sevdiklerini ölüme yürütmek değil midir. Aynı zamanda gururda duyuyorsun.

Direnişimizde böyle örnekler, böyle deneyler yaşadık ki mücadele tarihine aldolı bir birikim sağladı. Analar, kardeşler, eşler, babalar yattılar ölüme. Kimileri birbirinin bandını bağladı kimisi, yanıyora ölüme yattılar Coşan ve ötesi gibi. Ve bu gün analar, babalar, evlatlarının ölüme gidişini alnından öperek karşılıyor, evladını yürütüyor, kardeşler bağlıyor birbirinin bandını. Kimileri bunu anlamıyor. Anlamak istemiyor. Çünkü; anlamak aynı zamanda sorumlulukta yüklemek insana. Asıl sorulması gereken "neden" sorusu bence. Neden? Çünkü; yoksulluk var, tecrit var bu ülkede. Ve beş yıldır 118 kez Uluğumuz halde, sanki böyle bir eylem yokmuş, hapishanelerde insanlar ölmüyormuş gibi davranıyor Adalet. Yeni çıkarılan TCK ile tecrit daha da ağırlaştırılıyor. Ve bizim direnişimiz dışında halk, devrimcilere yönelik Nazileri sokakta arabacak bu yasaların çıkmasını önünde ciddi bir engel yok. ABD'cilik, AB'cilik alnış başını gidiyor. Ve Kapitalizm umutsuzluk ortamında umutmuş gibi gösteriliyor.

Oysa bu gün halkı için direnen, canını vermekten çekinmeyen devrimcilerden başka umut, başka kurtuluş yok. Kurtuluş ölüme yatan, fedalarla sesini duyurmaya çalışan devrimcilerin gittiği yoldadır.

Bu nedenle ölüme gidiyor saydıklarımız, bu nedenle teslim olmayı kabul etmeyip direniyoruz.

Ölüm Orucuna girmek, kendini feda etmek beş yıldır defalarca anlattığımız gibi, insanın kendi tercihidir. Tecritle, dilekçelerimizden vazgeçmen için "ya benim istediğim gibi dilekçelerini bırakıp yazıyacaksın, ya da sudilimle, zorbalıkla, işkenceyle. çürüyeceksin" dayatması karşısında insan gibi yaşama tercihidir. Yani bizleri böyle bir tercihe zorlayan, hapishanelerdeki, tecrit gerçeğidir. Ölümlerden sorumlu olanlar tecritte ısrar edenlerdir.

Bu hep tecrit sürdü. "Örgüt zoruyla ölüme yatıyorlar" dendi. Tek tek hücrelere attılar. Yalanları açığa çıktı. Çünkü, yıllardır bu hücrelerde devam ediyor direniş.

Bu defa deli saçması açıklamalar yerine, hiç yokmuş gibi davranarak etkisizleştirmeye çalışıyorlar direnişi. Koyu bir sansür uygulanıyor. "Ölüm Orucu" demek, "direniş" demek adeta suçların en büyüğü gibi yeni çıkarılan yasalara göre niçin direndiğimizi anlattığımız mektuplar karalanıyor, yerine ulaşmıyor, imha ediliyor. Direniş duyulmasın, dile getirilmesin diye her yol kullanılıyor.

Örneğin, Trabzon da tecriti anlatan bildiriler dağıtılıyor diye TAYAD'lılara ceza kesilmek istendi. Bu kadar tahammülsüzler.

İşte böyle bir ortamda ölüme yatıyor insanlar. Sana dayatılana karşı, devrimcilik adına tüm değerleri korumanın tek yolu ölümüne direnmek bu gün. Başka türlü, nasıl ifade edilirse edilsin, hangi süslü sıfatlarla, ambalajlarla dile getirilirse getirilsin, teslim olmakta başka bir anlam ifade etmiyor.

Bunun için kardeşim ölüm orucuna başladı. Biliyorum, bilincindeyim. Önceden ifade ettiğim gibi bunu bilmek, öfkemi, kızgınlığımı, acımı azaltmıyor. Tecritte ısrar edenler, kardeşimin, eşimin, çocuğunun dostunun yarın ölebileceğini bilerek yaşamanın ne demek olduğunu bilirler mi? Çocuğu ölüme yatmış bir annenin, Faruk'un, Serdar'ın, benim annemin her gün neler yaşadığını, neler hissettiğini bilirler mi? Bilmezler, bilmeli istemezler, bilmezden gelirler ki tecritte bu kadar ısrarcılar. Ama bilseler de unutmamaları gereken bir gerçek daha var, tecritte yitirdikleri her canın, anaları, babaları, kardeşleri, eşleri, dostları sevenlerinin ilk elleri hep yakalarında olacak. Ve tecritte ısrar ettikçe bu eller güçlenecek....

27 NİSAN '04

Merhaba Canım Ortağım

Bayrak yarışına hoşgeldin! Aramıza hoşgeldin ve birlikte yürüyor olmasakta seninle can ortaklığımız var. Bu bayrak yanı sıranın geldiğini ve öne fırlaman gerektiğini anlatıyor. Ben de senden önce aynı duygular düşüncelerle çıktım uzun yürüyüşe. Bunu sana yazdığım gün 180. günündeyim direnişimin. Önümüzde gidenlerimiz, öncülerimiz nasıl yürüyeceğimiz anlatıyor zaten bende şehitlerimizden öğrendim, partim ve yoldaşlarımdan. Sen de tanı öğren onlardan tarihimiz nice derslerle dolu.

Bu uzun ve ince bir yol, kıldan ince kılıçtan keskin yolun inceliklerine sen de varacaksın, keskinlik kazanacaksın. En önemlisi de bu yol engellerle dolu olsa da sade ve net bir yol. Dünyamız iki kutupta şimdi, emperyalistler - sömürenler ve halklar. Biziler halkımızın direnen damarlarıyız. Sende bunu hissedecek yaşayacaksın.

Benim sana tek tavsiyem her zaman öğrenmeye hazır olmandır. Çünkü değişim, yenilenme hiçbir hiç durmuyor. Bunu olumluya çevirmek senin elinde. Her olumsuz yan dönüşürlenir yeter ki sen çabala. Sade düşün!

Biz kadınlarımızı temsil etme onuruna da sahibiz aynı zamanda. Kadınlarımızın vefa, sadakat, başlılık özelliklerinin yanında olumsuz özelliklerini de taşıyoruz. Bunları fark edip bunlarla da savaşacaksın. Silkinip atacağız düzen kadınının geri yanlarını. Biz gelişen ve yenilenen temsil ediyoruz. Devrim biziz. Vatan ve halk biziz. Biz böyle güçlüyüz.

Seninle hem can ortaklığımız, hem yoldaşlığımız, hem aynı mevziden yola çıkmak gibi daha sayabileceğim onlarca ortaklığımız var. Yanında fiziken olup bunları yaşamayacağız belki. Ama ben seni hep hissedeceğim. Emin ol ki yanında görendeyim. Hatta sendeyim ben artık.

Biz Gültekince vurduk zulme ve hala düşman yeni saldırılar planlıyor, kolay pes etmeyeceğe benziyor. Seni de zorlu bir süreç bekliyor. Diyorum ben rahat rahat ölüyorum belki senin bu sancında olmayacak. Yeni yeni [illegible] gelenekler yaratacaksın --- Biz küllerinden doğan anka kuşları gibi olduk. Can verme geleneğimiz katlanarak büyüyor, büyütelim. Kazanacağımıza inancımız tam. Zulme karşı direnme hakkımızı elde edeceğiz. Seni tüm bu inancım, kararlılığım ve direniş sıcaklığımla kucaklıyor, alnından öpüyorum. Sabo'nun kızından Sabo'nun kızına yürekler dolusu sevgiler...

Yolun açık olsun,
SELMA.

-19-

KINA GECESİ

Kına için kırmızı bezeye pulla işlenmiş cephe yıldızlı kına eldivenleri hazır. Kırmızı tülden hazırlanmış duvağın ortasına yine pullarla işlenmiş cephe yıldızı var.

— Üzerine küçük sarı yıldızlı pulları serpiştirdikmi tamam!

— Bitti mi?

— Az kaldı! Ee, babamın menditinin etrafını pitlik mi?!

— Ha, ha— O sevk değil benim babamın menditi biliyor!

Hücrede bu işleri aksatmadan yapmak ne mümkün. Gülüyor Fatma'da:

— Tabi, tabi, diyor hazırlıklara. Bant takma töreninden sonra biraz daha rahatlamış görünüyor...

Bir arkadaşımız kınayı hazırlıyor, bir diğeri konacak tepsiyi, tepsinin üzerine konacak örtü ayarlanıyor. Az sayıda dan mumlarımızı ortadan kesip cay tabaklarına yerleştiriyoruz. Nereye oturacağı ayarlanıyor yeni gelin adayının. Sandalyesi oyalı bakırtılarla süsleniyor. Yandaki sehpada Selma'nın resmi var. Erzurum'da bayrağın devrederken bulunduğu gibi şimdi meydana erecek yoldaşımızın kınasını izliyor. Selma hep yanımızda—

— Kına türküsünün sözleri ekşitti

Bir arkadaşımız hemen yan hücreye 8-10'a seslenip soruyor arkadaşlara. Onlarda heyecanla kınanın başlamasını bekliyorlar. Koşarak gidip türkü sözlerini getirip yazdırıyorlar. Bir yandan kınada söylenecek türküler ayarlanıyor, diğer yandan içeri nasıl gireceği, nasıl yer gösterileceğini konuşuyoruz.

Bu arada her birimiz kendi yöremizin geleneklerinden, 96'dan 2000'den bu yana ailesi ellerimizin kınalarını anlatıyoruz. Kınamız hallımızın gelenekleri, partimizin değerleriyle daha da zenginleşiyor.

— Mumları yalıp biz elimize alacağız. İlkserdi karşılıklı durup ellerimizi havaya kaldıracağız. Fatma altından gelecek.

Hücrenin son hazırlıklarını tamamlarken Fatma'yı aşağıya çağırıyoruz. Önce hücrenin kapısından 8-10'dakı arkadaşlara seslenişiyor. Herkes dolu dolu, duygulu... Bütün arkadaşlar sırayla telefonla ediyorlar.

Konuşmalar bitiyor ancak bizim verdeki hazırlığımız bitmiyor. Fatma kapının önünde oturup naz yapıyor, açılıp yalma taklidi yapıyor. Bir alelacele göz gezdiriyoruz etrafa. Planladığımız gibi mumları yalıp kapının önüne karşılıklı geçiyoruz. Işıkları kapatıp perdeyi açıyoruz. Sadece mumların ışığı var şimdi. Fatma içeri giriyor. Mumların altından geçmeden önce Antep geleneklerine uygun;

— Yah, yah, yah— çekiyoruz.

Ve tiliteler...

Mumların altından geçiyor Fatma. Elinde kına tepsisiyle bekleyen arkadaşımız kına tepsisi elinde yol gösteriyor. Bu esnada kına türküsü de başlıyor;

" Kınayı getir aney
Parmağın batır aney
Bu gece misafirem
Koynunda yatır aney ---"

Kına türküsü devam ederken oturacağı sandalyeyi ortaya geliyoruz, oturuyor. Bir arkadaşımız tepsiden duvağını alıp Fatma'nın başına örtüyor. Geleneklerimize göre kına türkülerini Fatma'nın yanından elimizde kına tepsisiyle beleliyoruz. Kalanlarımız ellerimizde mumlarla kına türküsünü söyleyerek eşlik yoruz. Ardından Antep'in kına türkülerinden birine başlıyoruz:

" Gelinin kınası çamurdan mı olur
Gözünün sürmesi kömürden mi olur
Kız gelin sen ağlama anan ağlasın
Ananın kızı var seni neylesin.

Evine barkına yılan mı girdi
Emmine dayına kınan mı girdi
Kız gelin sen ağlama anan ağlasın
Ananın kızı var seni neylesin.. "

Ve söylediğimiz Ayşem türküsüyle gelin ağlatma faslını tamamlıyoruz. Fatma'nın ablasının gözünden süzülüyor yaşlar. Abla 96 gazimiz, Fatma 2005'te kurtarıyor bandırı. Aynı sandalya tutkun iki kız kardeş. Hepimiz için kınada yakılan duygu yoğunluğu büyük. Tasi değil derde öyle.

Duvağı örten arkadaşımız ağlıyor Fatmanın yüzünü, kaldırıyor duvağı. Fatma; " Hem ağlarım hem giderim " deyip kucaklıyor bizi. Yeniden kucaklaşıyoruz, gözlerden yaşlar akıyor.

" Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar
Aşırı memlekete kız vermesinler---"

Bu arada bir arkadaşımız Fatma'ya kınasını yakıyor. Kartondan kesilmiş cephe yıldızı ikinci defa konuyor avuca. İlkinde Selma'nın avucuna nakşetmişti muradını. Şimdi Fatma'nın avucunda. Anadolu kızlarının muradına erenler kanıyor birbirine.

Cephe yıldızının üzerini kınayla kapladıktan sonra, eşimizin yaparak öğrettiğimiz baba menekşelerini başlıyoruz üzerine Fatma falcılıyor; " Babanızın menekşeleri dağılmış kanlar " diyor. Gülüyoruz. Baba menekşelerinin üzerine yine kırmızı kumaşa sarı pullarla işlediğimiz cephe yıldızlı eldiveni geçiriyoruz. Tek eline yakıyoruz kınayı. Diğer eli şimdilik taşeronları alabilmesi için serbest. Yatmadan önce sol eline de yakacağız kınayı.

Türkülerimizle başlayan kına gecesi oyunlarla sürüyor. Kına da gözyaşları süzülen gelinimiz şimdi mutlu mesut oynuyor. Oyunlardan sonra yine türkülerle devam ediyoruz.

Selma'nın ateşten inadesine tarak olmadan bir gün önce de Selma'nın kınası olmuştu. Ve o günkü kına programında söylediğimiz türküleri söylüyoruz.

Ardından Fatma B-10'daki arkadaşlarımıza seslenişler teleran. Onlarda türküler söyleyerek katılıyorlar kınaya. Bir arkadaşımız Ahmet Arif'ten "Anadolu yum Bor--u şiirini okuyor. Ve teleran katılıyorlar Fatma'ya.

Ardından destansı yürüyüşümüz ve kına geleneği üzerine sohbetlerimize devam ediyoruz. Bayrampaşa'dan Umraniye'ye, Usak'tan Buca'ya, Çanakkale'ye, 96'dan 2000'e, 2005'e... Kına geleneğimiz sürüyor... Kimimiz sadece video kayıtlarından izleyebilmiştik o görüntüleri ve 12. eğitim kınası bile bir ilkti bizim için. Kimimizse bu geleneğin yaratıldığı şehirlerden bu yana geleneklerimizi büyütenlerdendik. Kimimiz hücrelerde tanımıştık kapışhaneleri kınanın olmadığı hücrelerde tanımıştık kına gecelerimizle. Ve hepimiz onunla muradına erenlerin o büyülü sevgisi duygu yoğunluğuyla doldoluydu şimdi.

Kına programımız geç saatlere doğru bitti. Tören hazırlıkları, kına hazırlığı, kına gecesi-- söylediğimiz türküler marşlarımız, oyunlarımız ve halaylarıyla yaşadığımız güzellikler den yapılan düzmüştük.

Önce Fatma'nın ardından kendi kınalarımızı yaktık. Herkes avucunun içindeki simsiyah kınayı sıkı sıkı kavrayarak dalda uyuyor...

FİDAN KALŞEN ekibinden Fatma Koyupınar ile Röportaj

CANSUYU D: Merhaba Fatoş! Öncelikle Fidan Kalşen ekibinde bandırıcı kuşandığı için Cansuyu olarak seni tebrik ediyor, alnından öpüyoruz.

FATMA: Bende Cansuyu Dergisi aracılığıyla bütün yoldaşlarımı Fidan'ımızın coşkusuyla sımsıkı kucaklıyorum. Dünyanın her yerindeki yoldaşlarımı çok seviyorum. Ve buradan da bir kez daha söylemek istiyorum, çok mutluyum ve bu mutluluğumu sonsuzlaştıracağım.

CANSUYU DERGİSİ: Biliyoruz ki son 19-22 Aralık 2000 de Çanakkale hapishanesindeydin. Fidan'la Sakarya Hapishanesinden Çanakkale'ye 19-22 Aralık direnişine bir geçmişiniz var.

12. Ekibin Fidan Kalşen ekibi olduğunu öğrendiğinde neler düşündün, neler hissettin bizimle paylaşır mısın?

FATMA: Gerçekten de söylenecek o kadar çok şey var ki benim adıma. Şehitlerimiz bizim en büyük değerimizdir. Bir de tanıdığın, yaşamı paylaştığın bir yoldaşınsa eğer, elbette ayrı bir yeri oluyor. Ki hepimiz bu duyguları yaşamışızdır.

Fidan! Ekibimizin, Fidan'ın adıyla yürüyeceğini öğrendiğimde onur-gurur-mutluluk hemen her duygu karışık içimde. Fidan'ın düşmana nasıl meydan okuduğunu, nasıl bir kararlılıkla-cüretle katillerin karşısına çıktığını gördüm. Mutluluğunu ve heyecanını gördüm. Her şey vardı. Yüreğinde. İnanç, bağlılık, coşku, sevgi... Ve benim adıma o günden sonra Fidan mutluluğun adı ve resmi oldu. 19-22 Aralık günlerinde hedefimiz Fidan'a ulaşmaktı. Yoldaşlarımızla bomba aralarında son kez kucaklaşmalarımızda birbirimize "Önce giden Fidan'a selam söylesin" diyordük.

Fidan operasyon boyunca yanımızda yanıbaşımızdaydı. Faaliyetten sonra direnişçilerin odasında sayın nöbetinde Fidan'a söz vermiştim, "sana layık olacağım" diye. Bu gün onun adıyla yürümeki nasıl anlatılır ki ayrı bir gurur kaynağı. Ayrı bir gelir, ayrı bir onur benim için.

Ve bir de şu var: 19-22 Aralık Hapishaneler katliamından önce 20-22 Ekim Genel Direnişine bağlı olduğumuzda emperyalizme ve oligarşiye bizi, halkı teslim alamayacaklarını tüm dünyanın gözü önünde söylemiştik. Ve karşımızda nasıl alçak bir düşman olduğunu biliyordük. O günden bu güne 5 yıldır süren direnişimizde de ilk günkü kararlılığımızla yürüyoruz. Dünyada eşi görülmemiş bir destan yarattık.

F... nedir peki? F... ölümüne sahiplenmektir, halka, vatana olan sonsuz sevgidir. Ve F... yenilmezliktir. Düşüncenin, inancın sonsuza

dek yaşamasıdır. Düşmanın saresizliğidir. Ve de aslında düşmanın yenilgisidir, ölümüdür. F... Dünya ve ülkemiz tarihine dönüp baktığımızda halkların bilincinde ve yüreğinde yaşayanların hep zalimin-zulmün karşısında direnenler, kendini F.. edenler olduğunu görürüz. Prometa bir efsane midir sadece, ya da Spartaküs? Kendi topraklarımıza dönelim, Demirci Kawa'dan Badredinlilere, Pir Sultanlara, Mahirlere, Derviş'e...

Kendi ailemden örnek vereyim, ki halkımızın büyük bir kesiminin dahil olduğu Alevilikte yaşatılan sahiplenilen Kerbela Kültürüdür.

1500 yıldır yaşamaktadır halkın bağrında Kerbela da teslim olmayanlar, su karşılığında biat etmeyip, susuzluktan ölmeyi, savaşarak ölmeyi tercih edenler. İşte Kurtuluş Savaşı, işte Koçgiriler, Şahinbeyler, Şehit Kamiller Antep'imizin.

Ve işte Filistin, Irak, F... karşısında dimle emperyalist katillerin saresizleşmesi. İşte beş yıldır F... larla süren yürüyüşümüz.

Bugün P-C olarak f... geleneğini Anadolu topraklarında büyütmenin onurunu yaşatıyoruz. Bu bizim gücümüz, yenilmezliğimizdir işte. Anadolunun, Anadolu halklarının büyüklüğün kurtuluş umududur.

CANSUYU D: Gebze Hapishanesinde başlayan ilk yürüyüşünüzden, Selma'nın ardından yola çıkıyorsun. Selma'nın hepimize bıraktığı değer çok büyük. Onun ardından yola çıkmanı ve Gebze açlığını direnişini nasıl değerlendiriyorsun?

FATMA: Evet, Selma'mızın mekanından yola çıkmak... "Biz" o kadar çok ve büyük değerlerle dolu ki Selmamız burada geleceğimizin ilkini oldu. Bakırköy'den buraya gelene dek benimde sevmediğim bir hapishaneydi Gebze. Hapishane sevilir mi, direnişin olduğu dahası bizim olduğumuz her yer sevilir! Selma Gebze Hapishanesinin statükosunu değiştirdi, salavuşun durmalığının ne olduğunu gösterdi. Gebze'den dosta da düşmana da.

Selma'nın ardından yola çıkmak işte bu yanıyla örgütü ve ayrıca bir sorumluluk, güç kaynağı benim için. Onun devamcısı olmak bizim olduğumuz her yerde direnişi büyütmek örgütü. Ki Gebze Hapishanesinin direniş geçmişi yok bildiğimiz gibi. Hep "denge" lerde duran biriyer!

Öte yandan burada siyasi olarak sadece bayan tutsaklar varız. Elbetteki P-C içinde kadınlarımızın mücadeleyi omuzlaması yanıyla da destansı bir tarihimiz var, Başeğmeyen kadınlarımız. Evet Gebze Hapishanesinde de biz kadınlar temsil ediyoruz direnmeliliği, uzlaşmazlığı. Statükolara, "denge" adına teslimiyetin önüne geçenlere karşı direnişi boynağı bizim elimizde.

Selma'mız tohum attı Gebze'de. Selma'dan sonra ilk direnişçi olmak işte tüm bu yanlarıyla örgütü benim adımda. Selma'nın attığı tohum büyüyecek. Bende Cansuyu olacağım bu tohumu büyütmede...

CANSUYU D: 19-22 Aralık 2000'de Hapishanelere dönük saldırı da ilk kurbanını Fidan Kalşen ekibi adına bu konuda neler söyleyeceksin?

FATMA: Röportaja başladığımızda Faruk'umuzun mektubunu almamıştık. Bu soruya en genel cevabımızı verdi Faruk. Fidan'ca verdi.

Bize ise Serdar'la bana bu cevabı bilgilendirmek Farukça fidanlaşmak düşüyor.

19 Aralık'tan önce devlet tarafından halka açıkça yalan söylenmiş, var olan geniş halk muhalefetini nötralize etmek için de "F tiplerini aşmayacağız, tutuklularla görüşüyoruz" havası yaratmaya çalışmıştı. Öte yandan ise kanlı operasyonlarının planlarını yapıyordu. Dünya tarihinde geçen bir usluplukla Türkiyedeki tüm hapishanelerde katliam yaptı. Evet dişlerimize kadar kanın içindeydik. Yerde yatan yaralılarımızı göremiyorduk kanlı kepenkten. Zulümle teslim almayı planlıyordu. Ve fidan teslim alınamaya-cağımızın, direnişimizin ilk mesajı oldu. Öne atıldı, saldırının önündeki ilk barikatımızdı, cevabımızdı fidan.

Bizde fidan kalşen adıyla yola çıktık. Ve işte alçaklığın CİK'ine, CMK'sına, TCK'sına cevabımız fidanın direnci, kararlılığı oldu Faruk'umuz.

TCK, CMK, CİK tek başına devrimcilere, tutsaklara teslim almayı hedeflemiyor. Yeni yasalarla bütün halk terör altına alınıyor. Saldırı bütün halka yönelik. Gazetecilerden, basına, aydınlarından sanatçılara, avukat-lara, doktorlara, öğrencilere, işçilere, sendikalara her kesime saldırıyor yeni yasalar. Ve tüm bunlar "AB'ye uyum" "demokratikleşme" kılıfı giydi-rilerek yapılıyor. Faşizmin yasaları tüm bunlar.

Ancak olması gereken bir muhalefet göremiyoruz. Gökkuşağı bir halk yaratılmaya çalışılıyor bu yasalarla. Emperyalizmin uşağı devletin temsilci iktidar İslam adına zulmün yasalarını yapıyor ikiyüzlülüğe.

CİK ise 5 yıldır bitirmediği, yok edemediği direnişimizi Ö.O'na yönelik özel maddeler hazırlayarak bitirmek istiyor! Nafile bir çaba ki bir yanıyla da direnişimiz karşısındaki çaresizliğinin itirafıdır bu uygulamaya yönelik. Türkçesi bize tutsaklar üzerindeki terörü daha da kayıtsızlaştırıp teslim alınmamıza yönelik.

Baştada söylediğimiz gibi, Fidan Kalşen 12. Ekibimizin cevabı adımız gibi oldu. CİK Meclis Komisyonundan geçerken verdik cevabımızı, Faruk Kadioğlu yoldaşımızla.

Zulüm olduğu yerde direnmek temel, vazgeçilmez bir haktır. Ve hiç bir yasa, hiç bir uygulama direnme hakkımızı elimizden alamaz. Kanıtımız Faruk'umuzdur 119 yoldaşımızdır. Fidan Kalşen ekibimizdir. Sırada bekleyen yürüyüşçülerimizdir. Ya düşüncelerimizle insanca tecrit olmadığı koşullarda yaşarız ya da ölürüz!

CANSUYU D! Uzun bir hapishane geçmişin var Fatma. 96'da, 2000'de direnişlerinin 200H'te Selma'nın refakatçiliğini yaptın. Ve hep dediğin gibi "sonunda" kuşkudan bıkmadın.

Hapishaneler tarihimiz boyunca direnişlerimizle oldu. Sen hapishane de kaldığın süreç üzerine neler söyleyebilirsin?

FATMA: Aslında mücadele yaşamım hapishanelerde geçti desem yanlış olmaz. 80'den beri aralıklarla 3 yıl dışında hep tutsaktım. Anadolunun hapishanelerini bir baydan bir baya gezdim desem yeridir. Antep, Adana, Nolatya, Amasya, Sakarya, Çanakkale, Nazilli, İstanbul Bakırköy ve işte son olarakta Bafra Hapishanesi.

Ki ailemizle de ilk tanışmam 80 sonlarında görüşe gittiğim Antep Özel Tip'teki Devrimci Sol Davasından tutuklular la oldu. İlk öğretmenimdi Fazıl Abi. Yani gerçek yaşamla hapishanede tanıştım.

Biz iktidarı hedefliyoruz, bu ülkede devrim için yola çıktık. Ve bunun için, sosyalizm için savaşıyoruz. Halklarımız için daha iyi bir yaşam, sağlığın, yoksulluğun olmadığı, bağımsız bir ülke istiyoruz. Ve bir gün mutlaka Demokratik Halk Cumhuriyeti (Devrimci Halk İktidarı)'ni kuracağız.

Sonuçta benim tutsaklığımda ülkemiz ve savaş gerçekliğimizin bir parçası.

Evet tüm tarihimizde olduğu gibi hapishaneler tarihimizde direnişlerle, ilklerle doldu. Ki bunu basın çizgimizden ayrı görmüyoruz. Hapishaneler mücadelenin önemli bir alanı olalı her zaman ülkemiz açısından. Ve şöyle bir gerçeğe baktığımızda devlet halkla saldırmadan önce her zaman hapishanelere saldırmıştır. Çünkü hapishaneleri teslim aldığında halkı daha kolay teslim alacağını hesaplamıştır. Ki bu politikasından sonuçlar almıştır. 80 dönemi örneğin. Manevi gibi koca bir leke çıkarmıştır halkın karşısına. "İşte sizin önderleriniz, bakın nasıl teslim oldum. Bunlar mı halkın umudu olacak" diye devrimciliğimizi, solculuğun anti-propagandasını yapmış halkta umutsuzluk geliştirmeye, soldaki, sosyalizmi umut olmaktan çıkarmaya çalışmıştır. Nitekim o günün izleri bugün esamesi dahi okunmamaktadır. Koca koca "önderler" bugün düzenin batağında koltuk kavgasında, kapitalizmin anlı-şanlı temsilcileri geçmişlerine küfredenler insan müsveddesi dahi değillerdir.

Bu kadar uzun anlatmamın nedeni şu. Hapishaneler de direnmeyenler, yok olmaya mahkumdurlar. 80'i örneğin bu yüzden vardım.

Savaş içinde bir çok yöntem, taktiğe başvurulabilir ancak mesele teslimiyetin dayatılmasıysa bunun taktiği olmaz. Fiziken yok olunsa pahasına kaldırılmaktadır direniş bayrağı. İşte tarihimiz Kızıldere, 84 direnişi... '96.. %2000'den beri süren destanımız..

Beride hapishane süreçlerinde hep direnişimizin içinde, kahramanlıklarımızın tanığı oldum. Ve hep refakatçiydim fidan'ların.. ve en son Selmanların... Şu bir gerçek ki direnişimizi hepimiz yarattık, hepimiz direniş içinde yer alıyoruz, hepimiz direnişin bir parçasıyız. Ama bir de en önde yürümek var. Yoldaşların için, halkın için her saldırıyı en önde göğüslemek var. Bayrağı en önde taşımak var. Her birini vazgeçilmez onlarca yoldaşımı sonsuzluğa uğurladım. Şehitlikleriyle halkımızın umudunu büyüttüler. Yani başlarında yaptıklarına tanıklık ettim. Ve sonunda olmak istediğim yerdeyim. Umut olmak, devrimci olmak adı başka nedir ki? İnancın için, idealin için, halkın için öne atılmak.. dünyadaki en mutlu insanlar en çok sayıda insanın mutluluğunu isteyen ve bunun için savaşanlardır. Bu yüzden mutluyum işte..

CANSUYU D: Yeni ekiplerin çıkacağı, görevlendirildiğinde ekiplerde yer alacaklar hep merak konusu olur.. Ve herkesin kafasında bir liste olur. Sabırsızlanır herkes. 11. Ekipte Serdar ve Faruk ekip arkadaşlarım.

Biz burada senin aracılığınla Serdar ve Faruk'u tebrik ediyoruz. Kucaklıyoruz.

Sen Cansuyu arkadaşlığıyla F tiplerindeki ve dışardaki yoldaşlarına neler söyleyeceksin?

FATMA: Tabi bende merak ettim can arkadaşlarımı öğrenene dek. Ki Faruk'u öğrendikten çok kısa bir süre sonrada şehitliğiyle selamlada bizi. En güzel merhabayı-hoşçakalını, göndermiş. Fidan'a çok kısa yakıştı. 19-22 Aralık operasyon günlerinde Fatma Ersoylarla, Ayşemizle (Başkimsur) yaptığımız sohbetlerde Fidan'ın direnişçiler içinde f...ci olmak için nasıl öne atıldığını, diğer direnişçilere söz bırakmadığını anlatmışlardı. O günde anlamaya çalışmıştık Ersoylarımızın hissettiklerini. Ama bu gün Faruk'la aynı duyguları bende yaşadım, yaşıyorum. Söz bırakmadı yiğit yoldaşım şimdi daha güçlü adımlıyorum yolunu. Fidan ekibinde, Faruk'la yürümüş olmaktan onur duyuyorum. Yeminime yeni bir yemin ekledi Faruk...

Serdar ise, tutsaklığımın ilk ilk yıllarında aynı hapishanede kaldığım, tanıdığım bir yoldaşım. Yıllar sonra birlikte yürüyeceğimizi öğrendiğimde sevindirmişti elbette. Şimdi biraz "ihtiyar" lasa da delikanlıdır benim tanıdığım Serdar.

Cansuyu Dergisi aracılığıyla bütün yoldaşlarıma söyleyeceğim SİZİ ÇOOK SEVİYORUM! Sizlerin yoldaşı olmaktan, aynı cephelerde farklı cephelerde aynı sevdaya gönül vermiş olmaktan onur duyuyorum. Tanıdığım tanımadığım bütün yoldaşlarım benim bir parçam, bende onların bir parçasıyım. Bir gün mutlaka zafer halayında omuz omuza olacağız. Yoldaşlarıma layık olacağım diyorum bir kez daha, ve fidan'ın sözüyle bitirmek istiyorum.

"Oyy ben size kurban olurum"

CANSUYU D: Bu ilk röportajımız ancak tahmin ettiğin gibi başka röportajlarımızda olacak. Ve son aynı zamanda Cansuyu çalışanısın... Senin eklemeyi istediğin, paylaşmayı istediğin bir şey var mı?

FATMA: Bak işte iyi bir Cansuyu çalışanı olduğum söylenemez! Değil mi? Selma da söylerse. "Tembel" bir çalışan...

Evet, elbette eklemeyi istediğim şeyler var. Daha önceden söylemeye çalıştım. Biliyorum ki şu anda benim, bizim yerimizde olmak isteyen onlarca yoldaşım var (Çünkü bende kıskandım direnişlerimizi. Bizimde böyle güzel bir kıskançlığımız-yarışımız var işte). Eminim ki her birimizin sırası gelecek. Ama bu direniş bütün ailemizin yarattığı, her an hepimizin içinde olduğu bir direniş. Tarihi hep birlikte yazıyoruz, yaratıyoruz. Ve de biliyorum ki bize şimdi görevimizi yapıyoruz, sevil yüke geride bıraktıklarımıza kalıyor...

Söylediğimin gibi söylemek istediğim tek şey yok, çok şey var ve söylüyorum.

Ölümü kutsadığımızı söyleyerekse bir ikiz şey söylemek oluyor.
119 ölümü seyretmek dışında neler yaptılar? Saldırılar onursuzluk karşısında onur için ne yaptılar? Ve lafı bir yana bırakalım kendi "kutsal" yaşamları için ne yaptılar?
Kimse bizim yaşamı seçmediğimiz gibi ölümü de seçemez.
İşte 119 kanıt, yaşamı, yanına bırakacak kadar çok seviyoruz.
Ama namuslu, ama onurlu ama dik duruşlarımızdan vazgeçmeden, ama özgürlük altında her gün her saat ölmeden...
CANSUYU D: Fidan'ımızın sevgisiyle kucaklıyoruz sizi.
FATMA: Bende röportajınız için teşekkür ediyorum.

CANSUYU'NA

Tohum olalı daha dün gibi Fidan'ın
Her dem taptaze fidan
Bilirim kökü derinliklerde
Ordandır her dem taptaze duruş
Ve her daim Cansuyu isteği
Bu kez bizi
Toprağın derinliklerine inip
" Fidan tohumuna cansuyu olmaya

fidan
İlle de Dersim olsun toprağım
— Biyolojin kanıtı —
"Münzur'un coğrafyasını duyayım" dedi
Kaçtık kıyımlığını Kovdukların'ın
Münzur'un coğrafyasına
Ve beklenmekte yürek atışı
"Silahtör'ler" kanlı Ankara'nın

Fatma Kayapınar
(2 Haziran 2005)

ABDİ İPEKÇİ DİRENİŞİ

2003 Eylül ayıydı. Soğuk bir günde TAYAD'lılar, Abdi İpekçi Parkı'na gelip kurdular çadırları. TAYAD'lılar F tipi hapishanelerde yaşanılan tecrit zulmünü, birbiri arkasına çıkan tabutları anlatacaklar. F Tipi tecriti ülke ve dünya sorunlarından ayrı görmüyorlar. Bu yüzden de Irak işgaline doğrudan ortak olmanın tartışıldığı o günlerde "işgal ortaklığına ve tecrite son" şlaryla Abdi İpekçi'ye geldiler.

Geldikleri gibi üzerlerine yüzlerce polis saldırır, yerlerde sürükleyerek gözaltına aldıkları TAYAD'lıları işkenceden geçirirler. Ama yıldıramazlar. Gözaltından çıkan aileler, yeniden Abdi İpekçiye koşarlar. Bu bir TAYAD geleneğidir. Gözaltılar bastılar, işkenceler hak ve özgürlük mücadelesinden vazgeçiremez TAYAD'lıları.... Bu gücü meşruluklarına dan inançtan alırlar. TAYAD'ın tarihi direnişlerle yazıldı ve bu tarih yazılmaya devam ediyor.

İktidarın saldırısı bununlada sınırlı kalmaz. Her fırsatta Abdi İpekçi parkına saldırır, direnişi sahiplenen insanları gözaltına alır, komplolarla tutuklar.... Baskıyla sindirmeye çalışır ama yinede Abdi İpekçi direnişi bitirilemez. "Tecrite Son" haykırışı susturulamaz. TAYAD'lılar Abdi İpekçi parkında direnişe başladıkları ilk günlerde "Hapishanelerde 107 insan öldü duydunuz mu?" diye soruyorlardı, bugün "Hapishanelerde 118 insan öldü, Duydunuz mu?" diye soruyorlar. Ve tecrit sürdükçe, hapishanelerden tabutlar çıkmaya TAYAD'lılar da ölümleri anlatmaya devam edecektir.

Abdi İpekçi direnişi sürdükçe, iktidar direnişin sesini boğmak, tecriti duyurmamak için her türlü yolu dener. Gözaltı, tutuklama terörü ile yetinmez. TAYAD'lıların battaniyelerini, çadırlarını alır. Soğukta kalmazlar böylelikle direniş bitirme planları yapar. Ama TAYAD'lılar soğuklada teslim alınamaz. Kışın kardan soğukta, yazın sıcakta yani her türlü koşulda inatla direniş sürer. TAYAD'lılar 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde bile hapishanelerin sesi olmuş ve cunta yıllarında ilk onlar meydanlara çıkmışlardır. Yapılışından bile kimildamadığı 1986'ta Taksim meydanına siyah gelenek bırakarak hapishanelerde yaşanılan zulmü, vahşeti anlatır TAYAD'lılar.

84'te, 96'da ve 2000 de başlayan büyük yürüyüşte TAYAD'lılar hapishanedeki çocuklarının yanındadır. Ve şimdide sansürün en koyusunun yaşandığı günlerde direnişin yokedilmeye çalışıldığı süreçte Abdi İpekçi parkında direnişin sesi duyuluyor. Sabır ve kararlılıkla yaratılıyor. Evet sabırla bugüne gelir Abdi İpekçi Parkındaki direniş mevzisi.

Hiçkimse gündemine F tipini, büyük yürüyüşü almazken kendine demokratın aydının diyenler bile sırtını dönmüşken basında büyük yürüyüş ile ilgili en küçük bir habere bile yer verilmezken, duymayan kulaklara görmeyen gözlere anlatmak zordur. Abdi İpekçi'de demokratikleşme masallarının ortasında gerçekler dile gelir. İktidar duymaz....
Ama tüm bunlara rağmen yılmadık anlatılacakt. Zulüm.

Sabrın ve Kararlılığın Yarattığı bir Direniş

Bir düşünün 24 saat kışın karın, yağmurun altında buz gibi dondurucu havada yada kışın güneşin altında kavurucu sıcaktta yaz günlerinde günlerce aylarca beklemek...
Evet TAYAD'lılar bugün Abdi İpekçide böyle bekliyorlar. Kışın şakır şakır yağmur yağarken iliklerine kadar ıslanıyorlar, belki hiçbir kuru elbiseleri kalmıyor ve yaktıkları küçücük ateşle ısınmaya çalışıyorlar. Bu halde yarım saat değil, 3 saat değil, 5 saat hiçbişi günlerce aylarca kalıyorlar. Bazı günler belki Abdi İpekçi'ye gelen yüzlerce kişiye anlatıyorlar, bazı günler ise sesi yoldan kafasını çevirip gidenlere duymayan kulaklara anlatıyorlar, bazı günler ise hiçkimse gelmiyor parka ama yinede ısrarla ordalar. Kararlılıkla bekliyorlar. Karın altında, sırılsıklam olmuş elbiseleriyle ısınmaya çalıştıkları küçük ateşin etrafındalar, bekliyorlar.
Belki basında gazetelerde küçücük bir haber dahi çıkmıyor haklarında yada DK'lerden akın akın destek için gelenler olmuyor. Baskının işkencenin zorbalığın her türlü ile karşılaşıyorlar, komplolar kuruluyor ve tutuklanıyorlar. Anlatmaya çalıştıklar. tecrit hücrelerine konuluyorlar. Her türlü yol deneniyor teslim almak ve susturmak için ama hala Abdi İpekçi parkındalar.

Sessiz oturuş yüreklerde Duyulan bir çığlık Abdi İpekçi

Sessiz bir oturuştur abdi İpekçi! ama o sessiz oturuş çok şeyi anlatıyor. Sansürün kuşatılmışlığın ortasında tecriti, büyük yürüyüşü, kahramanlıkları sağır kulaklara, vicdanlara anlatıyorlar. Onlar anlatırken faşist öldürmeye devam ediyor.
Tecrit, içiden, güçlüden, doğrudan yana düşünceler üzerine saldırmaya devam ediyor.
Tecrit tüm Türkiyeyi tehdit ediyor.

Panel, forum, basın açıklamaları, kurultaylar, Ankara yürüyüşleri imza toplamalar TAYAD'lıların 2000'den buyana gerçekleştirmediği hiçbir mücadele biçimi kalmadı. TAYAD'lı arkadaşımız Gülsümanlar, Senaylar bu haklı meşru talepler için şehit düştüler. Bazeşmemektir TAYAD'lı olmak, sabırlı olmaktır kararlılıktır.

Abdi İpekçide, F Tiplerinde Direniş sürüyor

F tiplerinde ve Abdi İpekçi Parkında direniş sürüyor. 5 yılı aşkın zamandır F tipi tecrit hücrelerinde direniş ilk günkü kararlılığıyla sürüyor. TAYAD'lılar da hapishanelerde direnen arkadaşlarının, kardeşlerinin, yoldaşlarının yarattığı direnişi örnek alarak onurlu tarihlerine yeni bir sayfa ekliyorlar, Abdi İpekçi Parkında. 5 yıldır süren yürüyüş güç alıyor.
Bugün Abdi İpekçi Parkında, o sessiz bekleyişle ne kazandık diye düşünen olabilir. Abdi İpekçi direnişiyle yeni bir yol daha açıldı. Bugüne kadar demokratik mücadele hak arama yolunda görülmemiş bir kararlılık gösterildi.

Bu kadar uzun soluklu sabrın ve kararlılığın öğretildiği bir direniş ....
Hak arama mücadelesinin nasıl olması gerektiğini bu kez-de sessiz ama yüreklerde duyulan bir acılıkla en güçlü haykırışla TAYAD'lılar öğretmeye devam ediyor.

Abdi İpekçi'de direniş hala sürüyor. TAYAD'lılar sabırla ve kararlılıkla onurlu tarihlerini Abdi İpekçide yazmaya devam ediyorlar. Abdi İpekçi Parkında "Tecrite Hayır, ölümleri Durdurun" diyorlar.
Ve Tecrit kalkana dek [illegible] söylemeye devam edecekler.

Atışma Şiiri 13 Nisan 2004

---: Cay dost elinden gelmiş
Zehir olsa ne care
İster acı olsun tadı
Yoldaş cayın sahane

Selma: Yüksekte otursun
Cayıma acı dersin
Beni kalbimden vursun
Hadi sana afiyet olsun.

---: Acı diyen dilim
Lal olsun
Sana söz eyleyen
Hantal olsun
Yanlışa yorma lafımı
Yüzün yüzüme hilal olsun

Selma: Tatlı dilin cayı konuşturdu
Ben değil Caydı
Bunca söz eyleyen Caydı
Ne lal ne hantal olmayasın
Hilal ol, yüzün yüzüme deydi

---: Cayın demi köyuydu
Hemen bir monaya yordu
Sorduk nedendir diye
meğer kr dem umuduydu.

Selma: Tatlı dilin cayı konuşturdu
madem kr dem umuduydu
Hele cayda bir sürda
Bizimkileri neden acık koydu

---: Cayı konuşturan dilim değil
Umudu yansıtan dem değil
Sensen cayı ismarlayan
Umudu öğretmek cayın harcı değil.

Analarımız Özgür ve Yaşanılası BİR DÜNYAYI HAKEDİYOR

Mayısın ikinci haftası geliyor. Her yıl Mayıs ayının ikinci pazar günü "Anneler Günü" olarak kutlanıyor. Televizyonlarda, gazetelerde, radyolarda ilanlar veriliyor, reklamlar yayınlanıyor. Alışveriş merkezlerinin vitrinleri Anneler günü için "özel hediyelerle" hazırlanıp, süsleniyor. Ticaret canlanıyor velhasıl. Böylece düzenin pekçok kurumu da bu ticaretten nasiplenmiş oluyor.

Sahte bir hareketlilik,
Sahte bir heyecan,
Sahte bir telaş yaratılıyor...

Anne-evlat ilişkisini bişimle sınırlandırmış, özünden uzak bir tablo yaratılıyor.

Bu yanıyla 2004-2005 yılında bu yoz kültürün gün gün pazarlandığının daha fazla tanığı olduk.

Nasıl mı?

"Gelinim olur musun?", "Size Anne Diyebilir miyim?" gibi programlarla. Sadece TV'yle zamanınızı çalıp, telefonla taraf olup para harcamanızla sınırlı kalmaz bu programlar. Sizi kendi kirli dünyasına çekerek, bu çerçevede düşünmeye davet eder.

Mesela; Semra Hanım'la gelin adayının tartışmaları evlerde sohbet konusu olur. Otobüslerde gelin kaynana ilişkileri tartışılmaya başlar. Hem de birbirini hiç tanımayan kadınlar arasında! Herşeyi çok iyi bilen Semra Hanım nasılda güzel anlatmıştır kaynanaların sıkıntılarını.... Bu yüzden kim olduğuna, ne olduğuna, ne anlatıldığına bakılmadan savunulmaya başlanır Semra Hanımlar...

Evet sıkıntıları anlatmıştır Semra Hanım. Ama o yoz kültürün nedenlerini anlatmamış, aksine rantçıların meşesi olmayı kabul ederek çıkmıştır ekranlara. Sıkıntıları anlatmıştır Semra Hanım. Bu yüzden dikkatı üzerine çekmiştir. Çünkü düzenin yarattığı sıkıntılardan hiç kurtulamaz bişim analarımız, kızlarımız, kadınlarımız...

Ve çözülmeyen bu sıkıntıların içinde biz onlara bir eşarp, bir mendil, gömlek ya da bir çeçek alarak, onları sevindirmeye-mutlu etmeye çalışırız.

Değmez mi?

Bir çiçek, bir hediye değmez mi analarımızın bir gülüşüne? Binlercesi değer elbette!

Ancak meselenin özü bu değil.

Analarımıza her yıl bir hediye alarak çözemeyiz onların sıkıntıla-

rını. Aslında güzel duygularla aldığımız o bir demet çiçekte, yaşanan sorunların üzerini kapatmaya hizmet eder. Sorunların üzerine çekilen perde çekilip alınmaz bir türlü. Var olan durumun devam etmesine hizmet eder sadece.

"Yok canım" demeyin.

"Şimdi bu mutlu günde ne gerek var bunları konuşmaya" hiç demeyin!

Niye mi?

Biz soralım; niye mutlu bir gündür ki anneler günü? O gün annelerimizin hayatında değişen bir şey mi var?

Mesela; evlere temizliğe giden anneniz alacağı üç kuruş için artık temizliğe gitmeyecek midir? Kendi çocuğunu evde sahipsiz zengin evlere çocuk bakmaya gitmeyecek midir? Yoksul evinizin sorunları o gün annelerinizin omuzlarından kalkıyor mu yoksa? Gecekondusunun basına yıkılmasına engel mi olunuyor? Uyuşturucu kullanan çocuğunun derdine devamı bulunuyor? Yoksa kurtarıyor mu kızını fuhuştan! Kocasına iş, çocuklarına gelecek mi vaad ediliyor?

Tüm bunları "bu mutlu günde" konuşmayalım diyebilir misiniz?

Ama bir günde, bir haftada değişmeyecek bu durum diyeceksiniz!

Doğru. Ne bir günde, ne bir haftada ne de bir yılda değişir anlattıklarımız.

Ancak herşeyden önce unutturulmaya, görmeden getirilmeye çalışılan bu gerçeğe sahip çıkmış olursunuz.

Gerçek tablada; Anadolu'da analarımızın hayatla nasıl boğuştuğunu görürsünüz. Bu gerçek analarımıza dayatılan hayattır.

Yıllarca çalışıp mezarda emekli edilmesidir mesela. Ömrünün yarısını verdiği işinden sorgusuz sualsiz atılmasıdır. Toprağa ektiği tohumdan ürünü gibi umutlarını da toplayamamasıdır. Çocuğunun eğitim, sağlık sorunudur, pavyondan, altılı gonyondan toplayamamasıdır.

Bir de yıllardır çocukları için sokaklarda toplanan, hapishane önlerinde tartaklanan, çocukları için açlığa ve ölüme yatan anaları-mız var....

Devam etsek ne kadar da uzar bu liste değil mi. Biz bu kadarla sınırlayalım şimdi. Ama sız devam edin analara dayatılan hayatı düşünmeye. Çünkü sevginin ilk adımıdır düşünmek. Düşünmek, tanımak, kavramak, kavratmak. İkinci adımıysa onlara özgür ve yaşanılası bir dünya bırakmak için mücadele etmektir.

Öyle saskın durmayın!

Analar en çok özgür ve yaşanılası bir dünya ister çocuklarına. Özgür ve yaşanılası bir dünyayı var etme çabamız kadar seviyoruz analarımızı.

Haydi bir de gerçekler cephesinden bakalım analarımızın hayatı.

na. Gazetelerin üçüncü sayfalarında yer alan haberleri hatırlayın:

İşe giden kadın, döndüğünde yanmış olan evinde üç çocuğunun yanmış cesediyle karşılaştı. Kriz geçiren kadın hastaneye kaldırıldı!

Doğum yapan anne, hastane masrafları ödenemediği için, bebeğiyle birlikte rehin alındı.

İş bulamayan baba eşini ve çocuklarını kurşunlayarak öldürdü...

Ölen, en mutlu gününde rehin alınan, yoksulluğu sonucu evlatlarının yanmış cesetlerini kucaklayan analarımız... Nasıl bir dünya ister çocuklarına?

Çocuğunun herhangi bir eksiğini karşılayamadığında ailen, göz yaşlarını gizleyen... Çocuklarının yaptıkları hatalardan, yanlışlardan kendini sorumlu tutan, sahiplenen analarımız nasıl bir dünya ister?

Ankara Numune Hastanesi'nde bir ana, Kızı direniş destanında yürüyor, 15 kiloya düşmüş, bir deri bir kemik kalmış kızının başucunda. Adalet Bakanlığı'ndan, Sağlık Bakanlığı'na, doktorlara herkes bastırıyor. İzin ver, kızına müdahale edelim, ölmesin diyor.

Ancak ana, kızım müdahaleyi istemiyor, onursuzluk sayıyor. Ben de onun onurlu yaşamasını istiyorum diyerek reddediyor müdahale teklifini. Onurunu evladının yaşama nedeni olarak gören bu ana da bizim anamız. Yaşamakta ölmekte anlamını onurlu namuslu olmakta buluyor.

F tipi hapishanelere karşı Armutlu'da direniş destanına başlamak için ölüme yatıyor Gülsüman Dönmez. O da bir ana. Tecrite karşı ölüme yatış nedenini anlatıyor:

"Ben hapishanede değilim. Ama o hücreler benim üzerime kapanacak gibiydi. O tabutluklar benim içindi. O tabutluk oğlum Sinan içindi. Hepimiz içindi ...."

Ölüme yatan Şenay çocuklarına anlatıyor ölümü göze alma nedenini:

"Yavrularım biz de yaşamayı çok seviyoruz. Bu vatan da uğrunda ölerek kadar değer veriyoruz. Sizin ve insanlarımızın gelecek güzel günlerde yaşaması için herşey..." diyor Şenay. İki çocuğunu halkına emanet ederek kucaklıyor ölümü. Çocuklarının karnını doyurmak, okula göndermek için, fabrikalarda çalışan, evlere temizliğe giden iki anne, çocuklarının güzel günlerde yaşaması için canını veriyor. "Bir insanın canından daha kıymetli neyi olabilir?" sorusuna her biri kendi cephesinden veriyor cevabı.

Tecrite karşı ölümlerin durmasını isteyen analar demir par-

maklıklara kapatıyor kendini ve E-5'te 70 milyonun içinde kafeslerle birlikte yuvarlanarak gözaltına alınıyor.

Ankara Ataşehir İpekar'da iki yıla yakın bir süredir, sabırla sesini duyurmaya çalışıyor TAYAD'lı analar...

Filistin'de çocuklarını korumak için kurşunlarla ecrini veriyor. İsrail hapishanelerindeki zulüm ve işkence politikasına karşı açlık grevinde 60 yaşında bir ana kaybediyor hayatını.

Irak'ta çocuklarını korurken bombalara karşı siper ediyor kendini Iraklı analar. Vatanlarının işgaline karşı çıktıkları için tecavüze uğrayan analar çoktan öğrendi namusun vatan olduğunu.

Yok hayır, bir anneler günüyle aldatılmamalıyız. "Kadının sesi, Yasemin'in Penceresi" gibi ağlama duvarları olamaz geleceğimiz. Analarımız onuruna ve namusuna düşkün. Bunca yoksulluğu, acıyı, cefayı, işkenceyi ölümü boşuna göğüslemiyor onlar.

Analarımız, özgür ve yaşanılası bir dünyayı hak ediyorlar. Bizim de mücadelemiz buna layık olmalı. Unutmayın, analarımız özgür ve yaşanılası bir dünyayı hak ediyorlar...

HANGİ BAĞIMSIZLIK

19 Mayıs hepimizin bildiği gibi ülkemizde onyıllardır. "Gençlik ve Spor Bayramı" olarak kutlanır. Günler, aylar öncesinden tüm ortaöğretim okullarında sportif gösteriler için binlerce genç seferber edilir. Hazırlıklar yapılır, kusursuz gösteriler yapılması hedeflenir.

Elbetteki tarihsel bir önemi vardır bugünün. Günkü 19 mayıs 1919 tarihi aynı zamanda cümle emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşının da başlatıldığı bir tarih olmuştur.

Ancak emperyalizmle işbirliğine giren ülkemiz iktidarları bu ve benzeri günleri hem işbirlikçilerini gizlemek hemde Halkın Ulusal duygularını istismar etmek için kullanmaya başlamışlardır. Bu kullanma öyle bir boyuta gelmiştirki artık 19 mayıslarda, kendi kültürümüzden kırıntı bulmak zorlar. Avrupa'dan Amerika'dan alınan desenlerle, müziklerle bir bağımsızlık savaşının başladığı gün kutlanamaz.

"Bağımsızlığımız için yürüyoruz" diyen vatansever gençlere azgınca saldıran iktidar "Gençlerimiz geleceğimiz" diyemez.

ABD, AB kültürüne özendirilen kendi kültüründen uzaklaştırılan tarihsel gerçekler bile çarpıtılarak öğretilen bir gençlik ancak işbirlikçi iktidarın geleceğinin garantisi olur.

Bugün, şu kadar milyar karşılığı "Gelinim Olur musun" "Size Anne Diyebilirmiyim" "--- Beyaz Atlı Prensini Arıyor" "Akademi Türkiye" "Popstar" vs vs programlarla gençlerimize rezilce açsalığa bir yaşam alternatifi sunanlar, binlerce Üniversite öğrencisini tek tipleştirmeye çalışanlar, gençliği yozlığa, umutsuzluğa, sürüleştirip, onun en doğal davranışlarından, düşünen, sanan, sorgulayan aydın kimliğini yok edenler gençliğe bir gelecek vadedemez ve bu koşullara mahkum ettiği gençlikten beklentisi olamaz.

Düşünün gözünüz, kulağınız ve kültürünüz yabancı müzik dans, kültürle doldurulurken hangi bağımsızlıktan bahsedilebilir?

Gençliğine güvenmeyen, onu daha küçük yaştan itibaren kendi iktidarının devamı için "zararsız" insanlar olarak yetiştirmeye çalışan bir düzen karşımızdaki.

Düşünün ki, bu ülkede sokaklarda yaşayan, tinerci gelen, yoksulluktan, yoksullluktan hırsızlık yapmak zorunda kalan insanlar var: Ve bu gençlerin iktidar nezdinde, üç kuruşluk değerde yok.

Düşünün ki; on binlerce işsiz genç var bu ülkede.

Ve düşünün ki; dünyada en genç nüfusa sahip istisna ülkelerden birisi bizim ülkemiz. Onca gencin dinamizmi

enerjisi, yaratıcılığı, üretkenliği heba ediliyor. Kendi başına bir şeyler yapmaya çalışanların önü kesiliyor.

Evet onlarda lazım gençler. Ama düşünmeyen, ama her dediğine boyun eğen gençlik lazım. Mesela büyüklüğüyle övündüğü ordusuna aşkı yapmak için. Mesela; halka karşı kalkık olarak kullanmak için. Mesela: kendi iktidarlarını devam ettirecek kadrolar yetiştirmek için... O kadar... Gerisi?... Gerisi, sindirilmesi, susturulması, yani tehlike olmaktan çıkarılması gereken büyük bir gençlik kitlesidir. Bunun yolu kendi kültüründen uzaklaştırarak yozlaştırarak geleceğinden koşullu, umutsuz, dışı geniş, içi ihtiyarlamış gençler yaratmaktır.

Özgürlük anlayışını "Özgür Kızlar," "Özgür Erkekler" de gösterenler özgürlüğü ailesine, halkına, kendisine karşı sorumsuzluk olarak gösterenler, özgürlüğü cinselliğe indirgeyip, insanı hayvan yerine koyanlar özgürlük bağımsızlıktan bahsedemez.

Tüm bu olumsuzlukları gençlerimize taşıyanların gençlerinizin böyle yaşamaya mahkum edenlerin gençliğinizden isteyeceği hiç bir şey olamaz.

Evet gençliğimiz bugün bunlara mahkum ediliyor. Ama sonsuza kadar bununla yetinecek değil. Sonsuza kadar susacak hiç değil. Çünkü bu ülkede bağımsızlığı için, halkı geleceği için mücadele eden gençlerimizde var. İşte gençlerimizde yüzünü dönecek, halkımızın geleceği olacak olanda bu gençliktir.

Özgürlük için, bağımsızlık için halkın kurtuluşu için 36 yıldır savaşan Dev-Genç'imizdir geleceğimiz.

Kültür ve Sanatta
FEDA
KANDIRA F TİPİ HAPİSHANE
"TÜM 'BİZ'E
SİZLER
KÜLTÜR VE SANATTA
FEDA
Kültür ve Sanatta
FEDA
ARALIK - 2004
GÖKYÜZÜ
Yıldızın kayışı
derler.
Kültür ve Sanatta
FEDA
36. SAYI
Kandıra F Tipi
NİSAN-2005
VARSA CESARETİNİZ GELİN
Ellerimizde silahlarımız
Sloganlar dillerimizde
Korkuyorsunuz ölümü
Varsa cesaretiniz gelin
Onlar gibi direneceğiz
Onlar gibi savaşacak
Onlar gibi yaşayacak
Onlar gibi öleceğiz
Silahınız bombanızla gelin
Varsa cesaretiniz gelin
Haklıyı ve doğruyu
Cesareti ve adaleti
Direnişin onurunu biz simgeledik
Varsa cesaretiniz gelin
Silahınız bombanızla gelin
Varsa cesaretiniz gelin

(Kocaeli) Kandıra F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

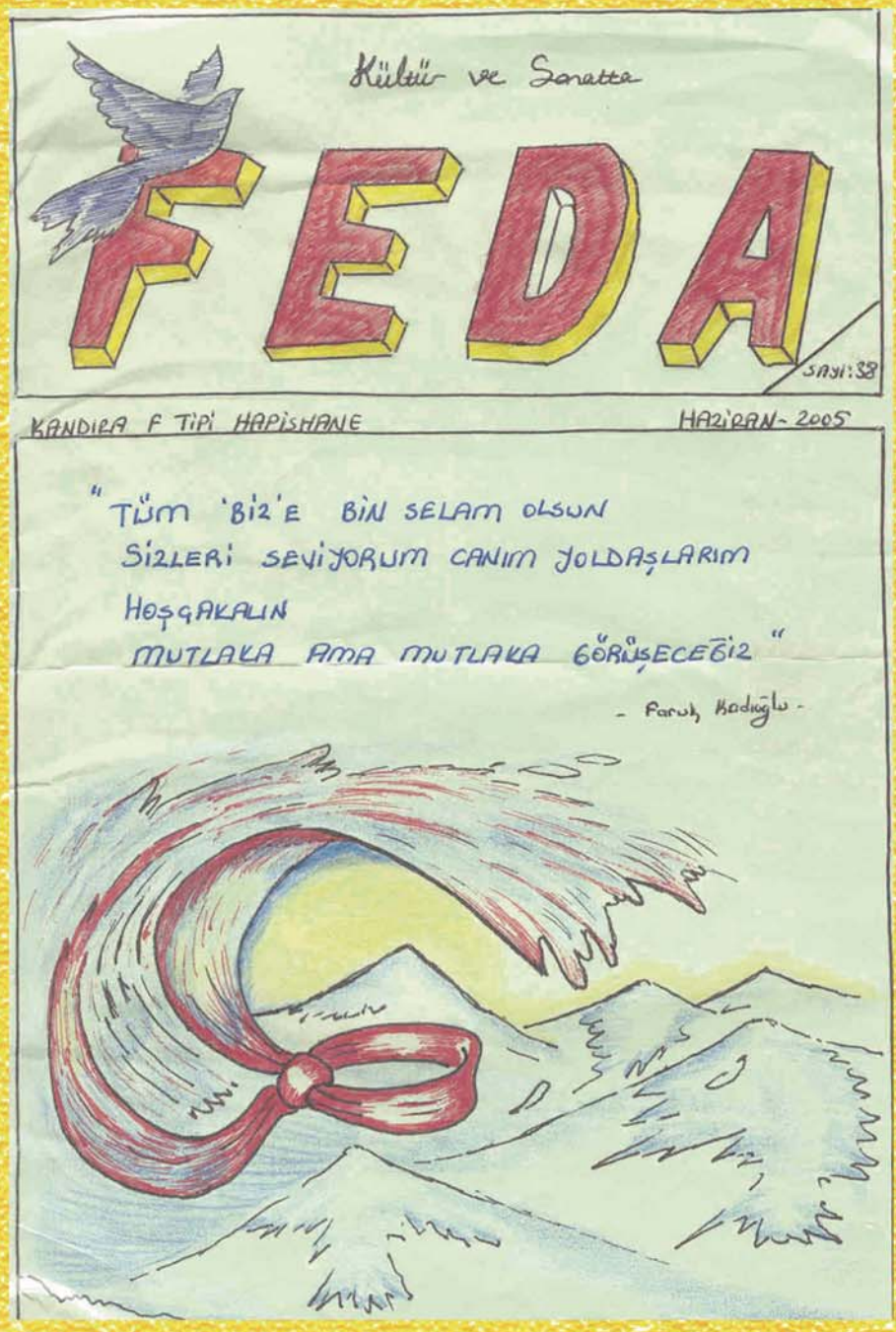
Kültür ve Sanatta
FEDA
SAYI: 38
KANDIRA F TİPİ HAPİSHANE
HAZİRAN - 2005
"TÜM 'BİZ'E BİN SELAM OLSUN
SİZLERİ SEVİYORUM CANIM YOLDAŞLARIM
HOŞÇAKALIN
MUTLAKA AMA MUTLAKA GÖRÜŞECEĞİZ"
- Faruk Kadıoğlu -

İÇİNDEKİLER

* Merhaba --- Feda
* Faruk'tan Mektuplar Var --- F.Kadıoğlu
* Kırmızıya Sevdalıyız Biz --- Feda
* Şiir --- Sezgin
* O Günden Sonra Pozlar... --- M. Karademir
* Bitmeyen Türkümüz... --- Feda
* Modern Avrupa Eski Roma'dır --- İbili
* Şiir --- Hakan
* Uğur Türkmen'e --- Mehmet
* Şiir --- K. Simonov
* Dünya Kayıplar Haftasında... --- Veli
* Bizim Öykümüz --- Ezgin
* Panayırlardan Festivallere --- Rasim
* Sokaklar --- Kadir
* Hikaye --- Sezgin
* Şiir --- Enver
* Kadın Programları --- Hakan
* Karanlığı Senin Gözlerinde... --- Elb. Hap.
* Şiir --- Rıza
* Ömer Kavur --- Rasim
* Yalnızca Dudağında Gülüşüm --- Rıza
* Dört Sevdalı Yürek --- Jaşar
* 1 Nisan 2004 Komplo Davasında... --- Şadi
* Sınırlı Diyaloglar --- Gökhan
* Mahzuni Şerif --- Ferhat
* Reklamın İyisi Kötüsü Olur mu? --- Ufuk
* Fotonun Dili --- Okan
* Kitap Tanıtımı --- Ali
* Politik Fıkralar --- Feda
* Karikatür --- Masala

Merhabalar,

Yeni bir sayıda yine birlikteyiz.

"Türkşim Bitmedi" demiştik '84'de Apo'yla, Fatih'le, Hasan'la, Haydar'la... İlkti '84 ama son değildi... Türkşimizi söylemeye devam ettik... Haykırdı Dağlarda Kevan Gönler, Zehra Öncü'ler, İpekler, ...Şehirlerde: Sadık Mamatlı'lar, Sibel Yalçın'lar, Semiran'lar... Hapishanelerde 5 yıldır süren Ölüm Orucu direnişinde Veli dayı'lar, Zehra'lar, Hüseyin'ler ve en son türkşimizi Karadeniz havasında Faruk Yoldaşımız söyledi...

Karadenizin yeli, delice esmişti yine... Bu yel yangın taşıyordu... 17. gününde Feda eylemiyle Faruk, Fidan'ı selamladı direnenleri... Karadenizin hırçın dalgaları gibi teslimiyetsiz, boyun eğmeyi yerle bir edip dövmüştü. Başımız sağolsun... Türkşimizi ise söylemeye devam ediyoruz hala. Açlığı bitirdi ama sürüyor kavga ve sürecek...

Mezarlarının başında ağlayamayan analarımız, Ya bir gün çıkar gelir diye her kapı sesinde evlatlarını bekleyen analarımızın, kayıplarımızın analarını yazdık...

"Haziranda Ölmek Zordu"... Halkın şair ve yazarları Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal'i saygıyla anıyoruz.

Ve Bizim Öykümüz, Fotoğrafın Dili, hikayemiz vb. gibi konularla yine dolu dolu bu sayımız.

Herkesin emeğine sağlık diyor Faruk'umuzun sıcaklığıyla kucaklıyoruz hepinizi.

Bir dahaki sayıda görüşmek dileğiyle

Hoşçakalın

FEDA

7

FARUKTAN MEKTUP VAR

Merhaba

Özlemle kucaklıyorum

"... Adalet dediğinde sen ipek ile Metin'i sarmıştın. Duyguları, o anı hissettiklerimi sarmıştın. Nasıl diyeyim. Aradan epey zaman geçti ya, yine de Karadeniz şehrini ölmeleri, o toprağa düşmeleri aynı bir duygu yaratıyor insanda. Gurur, onur, duygu yok insan. Sonra acı ve kine dönüşüyor. O cüce gibi duruşları ise kararlılığı yenilmezliği ifade ediyordu. Şimdi duyguları o anki gibi ifade edemesem de bundan çok farklı değildi düşündüklerim. Şöyle bir "Heyyyt be!" çekmedim desem yalan olur. İnsanın içini kaplıyor doğrusu. Hani onlara dair bizde özlemde olunca böyle oluyor işte

Sonra:

"Karadeniz yine yelin sarıyor" ezgisi dillerde dolaşmaya başladı. Sonrası malum.

Mahkemedeki bahsetmiştik ya orada epey geçti." .... Geri kalepçeleri çözmediğimiz tuvalet ihtiyacımızda içideremedik ya. Oysa sizin yanınızdan götürseydiler ne de güzel olacaktı. Resim el-ele tutuşurdu. Arada elden düşerde olsaydı yapıyordu bunu. Ee, ondan önce yıl geçmiş değilmi? Ay ... ax ... ÖÖ

Bizimkiler iyiler. Her hafta gelirler ziyarete. Mahkeme günü biraz kötü olmuşlardı ya, sonrada toparladılar. Konuştuk anlattık. Sonuçta aile olayı biraz daha duygusal yaklaşabiliyor. Açacaklar, açacaklar ...

--- Dün koridorlar süpürüp, pas pas yapılmıştı. Bu esnada havalandırma pencereleride açıldı. Tahmin ettiğim gibi pencerelerden koridor boyunca sohbet muhabbet o biçim. Koridor bir uçtan diğer uca uzanıyordu. Hat boyu kimler yokmuş ki. Fedai, Serdar, Erkan, Erdal Koç ... başka kimler yokmuş ki. Kemal, Emrah, Sedat Öztürk abi, Ali Kaplan, Hüseyin Tahsin, Mustafa, Taylan, Bülteken, Aytekin, Vedat D... ve hatta Hüseyin ile Ümit Abilerde sohbetimize katmaya çalıştık.

Kısaca şöyle diyeyim. 5. koridor kapısı açılan veya penceresi açılan kim varsa sohbete bir biçimiyle iştirak ettiler. Erdal Koç'un pencereye gelmesi için epey uğraştık. Sonra sahneye en son çıkan assolistler gibi alkış ve ıslıklar arasında pencereye geldi. Kırık seslerde olsa merhabalaştık.

Güzel oldu gerçekten. Sonra biz buradan seslenip Aytekin aracılığıyla Hübo ve Ümit abi'lere selam ettik. Onlarda aynı şekilde iadeli selam ettiler. Daha sonra da Sedat Abi ile Tokat-Sivas üzerine hareketli bir sohbete başladık. Bizim sırt komşumuzda eşlik ettiler. Sedat Abi, Tokat'ın Karadeniz'e bağlı olmadığını, kültür ve gelenek olarak Sivas'ı değiştiriyor. Buradan hareketle Tokat'ı Sivas'a bir eyaleti olarak görüyor. Kendisi Sivaslıya her yeri Sivaslılaştırmaya çalışıyor! 😊 Gülmekten kırıldık. Sedat abi çok hoş sohbet birisi. Sonra Erzurumlulara da laf atınca ortalık karıştı. Malum serdar, Emrah, Ergun Erzurumlu ya, hemen olaya dalış yaptılar. Tabi bu durumda gülme krizlerine girmeye devam ettik! 😊

Valla böyle bir gündü işte. Normal günlerden farklı bir gelişme olduğu için seninle paylaşmak istedim.

..Böyle deyip kalkayım. Resim istemiştin. Evet geçenlerde çekilmiştik. Tamam 1 tane gönderiyorum! 😊 Ama senden istersin ha! Burada hemen hemen hepimiz çekildik zaten.

Kendine çok iyi bakacsın. Tüm arkadaşlara yürek dolusu selamlar. Baronlarımız başta olmak üzere herkesin selamlarını ileteyim

Kucaklıyıp öpüyorum

Saygılarımla
Faruk
24 Ağustos 2002
/Tokat

"30 yıllık tarihimize baktığımızda hep direnişler hep kahramanlıklar, yeni yeni gelenekler görüyoruz. Helekî içinde yaşadığımız ve tanığı olduğumuz şu süreç... Kapitalizme, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı sonuna kadar direneceğiz. Çünkü biz devrimciyiz. Hareketimiz tüm dünya halklarının kurtuluş umududur. Bizim görevimiz de umudu büyütmektir."

Semiran Polat

Feda

KIRMIZIYA SEVDALIYIZ BİZ

Savaşta teslimiyeti beyaz bayrak temsil eder. Ve onu taşıyan yada sallayan ezilmiş bir ülkenin... Ki Nasıl Teslim olunur? Yenildiği için mi? Yenilmek farklı, teslim olmak farklı. Yok olabilirsin, ölebilirsin ve aynı zamanda da yenilebilirsin. Ki yenmek kadar yenilmekte vardır savaşta. Fakat beyaz bayrak taşıyıp teslim olmak ise; tüm değer ve kişiliğini, tüm amaç ve ideallerini yani içinde var olan herşeyini silip yerine koskocaman bir beyaz boşluk bırakmak demektir. Geçmiş yok, gelecek zaten yok. Ki gelecek geçmişin üzerinden yükselir ilerler. Ve artık yaşadım diye yaptığın her bir "değer" sandığın şey o taşınan beyaz'da sadece lekedir. Hücrelerdeki mücadelede böyledir. İki irade vardır. Biri direnişin diğeri...

Hücrenin duvarlarında beyaz.. Her an her dakikada teslimiyeti dayatan bir beyazdır...

Oysa biz kırmızıyı severdik, kızılla sevdalıydık... Kırmızıyla bütünleşmiştir ezilenlerin direnişlerin rengi.. Teslimiyete karşı Paris komününde bere ve kayıklarımızı kırmızı yaptık. Sonra taktık göğsümüze kırmızı karanfilleri. Akıttık kanımızı kırmızı kırmızı Kızıldere'de ve dağlarda, ve şehirlerde, kapışmalarda.. Kanımızla yazdık duvarlara umudun adını.. Ve hep pankartlarımızı kırmızı olmuştur... Ölüm Orucundaki alınlarına taktığı band kızıldır.. Ve hücre duvarlarındaki beyazın içindeki kırmızıyız, kızılız şimdi biz...

O teslimiyet bayrağını dayatmalarına karşın 119. kez damlattık kanımızı. Ve beyazı kırmızıya boyamak için Fidan'larımız çıktı öne... 119. damla Faruk oldu. Hüseyin Gülşen'in "Damlaların sürekliliğidir taşı delen" dediği gibi... Faruk "Damlayan kanımızdır beyazı kızıla çevirecek olan" dercesine 17. gününde taşıp damlamıştı.

Ki biz hiç beyaz bayrak çekmedik. Bizden 19 Aralık'ta teslim olmamızı istediler biz Fidan

oldukça 5 yıl sonra yine aynı nakaratı tekrarlayanlara fidanca farkık olduk direnişin dayanında.

Ve damlalarım sürekliliği ile kızılı kesmeye devam edecek bu beyaz duvarları. Ve çekip göğsümüzdeki kızıl kemanları kırmızı kırmızı bir zafer bayrağı olarak asacağız bu duvarlara. Kırmızıya sevdalı yürekliler dedi.. Ve ölümle düşmeyenler, ve Ölüşle yenilmeyenin, ve ölmeyenin ölmeyecek olanın adını fersahça dalgalandıracağız.

Sezgin Çelik

119. Fidanımızsın Laazoğlu

17 gün...
17 günde geldi
Tipik karadenizliydi
Şivesi yöreseldi
Gözleri renkliydi
Ben diyeyim ela
Siz deyin yeşil
Çayı, fındığı severdi
Karadenizliydi,
herşeyden önce Trabzon'lu Faruk'tu!
Of deyince
gözünde tüterdi selamı
ayaklarının dibine serilirdi
toprakları, denizi ve dağları
Of'luydu...

17 gün..
17 günde geldi..
Yakışıklı geldi
Acıyla amo en coşkulu umutla geldi
Karadenizli'lerin
kinini bilerek geldi

17 gün...
17 günde geldi
Hızlıydı, tezmi tez canlıydı
Konuşurken, bakarken
Ve yürürkende yine öyleydi

17 gün...
17 günde geldi
Ölümün ölümünü yere sererek geldi.
İnancın inancını bağlayıp da geldi.
Ateşin ateşini kavurup da geldi

17 gün...
17 günde geldi...
"Muradına" kavuştu
Şeref bedenimiz oldu
Acının dağlarındaki iradeniz.dir

17 gün...
17 günde geldi...
Sadece ve sadece
17 gün tahammül edebildi:
Zülme, kepazeliğe, kancıklığa
Ve kinlenmişliğe tükürüp yürüdü.

17 gün...
17 günde geldi...
Hasretinden öpüşe
sevgisinden bağlılık sağdı
inancını acının dağlarında yazdı.
Geriye onun hesabını sormak kaldı.
Günlüğü yazdığı son sözlerindeki
Veda değildi;
"(...) KENDİNİZE İYİ BAKIN
Tüm 'BİZ'E BİN SELAM OLSUN.
SİZLERİ SEVİYORUM CANIM YOLDAŞLARIM!
HOŞÇAKALIN.
MUTLAKA AMA MUTLAKA GÖRÜŞECEĞİZ."
Selam ve sevgilerimle
FAHRİ KADİROĞLU / 20 Mayıs '05 - Tekirdağ F Tipi"

- Muharrem Karademir -

"O GÜNDEN SONRA BİZLER TÜM KUŞATMALARDA CEVAHİRCE KONUŞTUK"

Yer=İstanbul Maltepe...
Tarih=1 Haziran 1971'di...
Kuşatılmışlardı...
Kuşatılanlara "Teslim olun" çağrısı yapıyordu megafondaki mekanik ve korkak ses...
Kuşatılan: Anadolu halkının umudu, geleceğiydi.
Kuşatılan: İki Adalıydı.

"Ben ne şuralıyım, ne buralı
Adalıyım adalı
Adam ormanlıktır,
Dostluk, yoldaşlık, mertlik ormanı
Bütün adamı kaplar
Erdemin güneşi yirmi dört saat aydınlatır Adamı"

Teslim olmak mı? Asla!
"Teslim olun" çağrısı yapan o mekanik sesi bastırmıştı İki Adalı'nın marş, slogan ve silah tarakaları...
Onlar Parti-Cephe'liydi.
Parti-Cephe sadece 50 yıllık reformizmden, revizyonizmden ideolojik-politik kopuşun adı değil, aynı zamanda düzen içi, bedelsiz "devrimci"liğin karşısında, ihtilalci devrimciliğin, yani bir kültürün ve ahlakında adıydı.
Bugün her türden ve renkten reformistler, revizyonistler, "eski tüfekler" onlardan bahsederken mertler, yiğitler ama... dar başlar silahlı mücadeleye, Parti-cephe ideolojisine saldırmaya. Bu onların kendi kaçkınlıklarını, ihanetlerini meşrulaştırmaya çalışmaktan başka bir şey değildir aslında.
Erat, onlar, yiğitler, mertler, kahramandılar. Özgürlük, bağımsızlık, eşitlik, adalet ve sosyalizm için bedel ödemeyi, kendilerini feda etmeyi göze almışlardı.
Reformist, Revizyonist ve icazetçilere, devrimci

ideoloji arasındaki en temel ayrım noktası devrim için bu bedeli göze alıp almamaktır.

Parti-Cephe'liler bu bedeli göze alanlardı.

Çünkü onlar; Marksist-Leninisttiler.

Çünkü onlar; Dünya'yı bir kez de Türkiye'den sarsmak için yola çıkmışlardı.

Onlar; "Bizler Marksizmi-Leninizmi entellektüel gevezelik olsun diye değil, dünyanın Türkiyesinde devrim yapmak için öğreniyoruz..." dediler. Ve hiçbir devrim iddiası ve kaygısı taşımayan, Marksizmi-Leninizmi salt entellektüel gevezelik olsun diye öğrenen, öğrenmiş olan masa başı "devrimci"lerine, "önder"lerine şöyle haykırdılar:

"Konuşmacılar susun
Siz sıranızı sardınız
Söz sırası marzer arkadaşta
Şimdi o konuşacak,"

Onlar Cevahir'di, Mahir'di...

Maltepe'de bir evde kuşatılmışlardı...

Radyo sık sık kuşatılan Cevahir'le, Mahir'i veriyordu. Anadolu halklarının yüreği Adalılarla birlikte atıyordu.

Köylü'nün elindeki orak, işçinin elindeki çekiç ve öğrencinin elindeki kalem durmuştu.

Tüm Türkiye susmuştu. Sadece iki adalının silah tarakaları, marş ve sloganları duyuluyordu.

Ve Anadolu halklarının yüreğinde birikenler, sıradan binlerin, yüzbinlerin, milyonların dilinden düşmeyecek bir türkünün mısralarına dönüşüyordu:

"Etrafı alındı kordona
Sırtını dayadı Çayan'a
Dört elle sarıldı tomsona
Dersimli Cevahir yoldaşım"

Cevahir ve Çayan...

Onlar tepeden tırnağa kavga, dost, yoldaş ve devrimciler...

Ve Cevahir vuruldu...

"Son kez baktı Mahir'e".

O günden sonra bizler tüm kuşatmalar da Cevahir'ce konuştuk.

Bundandır bizlere o gün bugündür Cevahir yüreklileri demesi.

Ve yine bundandır en karanlık günlerde bile sol mememizin altındaki O 'nesne' nin Cevahir'ce çarpması..

Şair "Haziran da ölmek zor" demiş. Muhakkak ki doğru demiş.

Hele ki Cevahir'den sonra... Hele ki can yoldaşı yani başında alkanlara bulanan Mahir için...

Ardında yürekleri onun acısıyla dağlanmış yoldaşlar ve bir halk bırakmış olsa da, Cevahir; Haziran'da ölümü güzelleyen, ölümde ölümsüzlüğü yaratandı.

Hani bir söz vardır ya "küçük bir ses bazen çok büyük çığlara dönüşür" diye...

İşte Adalıların Maltepe'de haykıran o yiğit, o apaydınlık ve pürüzsüz sesleri, karanlığın orta yerinde çığları tetikleyen, harekete geçiren bir ses oldu.

O gün esen ılık yel, Adalı'ların sesini, şehir, kasaba, dağ-taş tüm Anadoluya ulaştırdı.

Ağrı dağının eteklerinde sürüsünü otlatan çoban, kaçesin'in altından kavalını çıkarıp, gelecek güzel ve mutlu günlere olan özlemi anlatan Kürtçe bir ezgi tuttu.

Tüm Toroslar Dadaloğlu kesti. Toroslar da kurulmuş olan Türkmen obasından Dadaloğlu ses verdi:

"Dadaloğlu bir gün kavga kurulur
Öter tüfek davulbazlar vurulur
Nice koç yiğitler yere serilir
Ölene ağlama hey dost yarın bizimdir"

Dersim'de yaşlı bir kürt kadını ağıta durdu. Belli ki 38'i yaşamış. O zamanda ağıtlar yakmış. Fakat bu sefer gözünde yaş yoktu. Birden oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı. Ve "Böyle bir yiğitin ardından gözyaşı dökülmez, ağıtlar yakılmaz. Tilili çekilir" dedi, başladı tiliyi çekmeye... Gözleri ışıl ışıldı... Önce köyün diğer kadınları yaşlı kadının tililisine. Sonra tüm Dersim hep birlikte tiliyi çekmeye başladı Cevahir'in yiğitliğine. Akşam ise Dersim'in erkekleri ve kadınları Munzur'un doruklarında yanan ateşlerin etrafında karaçoya durarak selamladı Dersimli Cevahir'i...

Erzincan'da, Sivas'ta, Tokat'ta... Bu sefer de

Cevahir için Pirsultan ve Hallac-ı Mansur semahına dönmeye başladı canlar.

Ege köylüsü Hasan ise köy kahvesinde, çevresinde, akraba ve köylüleri ile karısının doğumunu bekliyordu. Bu ilk çocuğu olacaktı. Heyecanlıydı. Ve hüzünlüydü aynı zamanda. Az önce Maltepe'de savaşan iki yiğit Adalı dan Cevahir'in şehit düştüğünü öğrenmişti radyodan.

Hasan'ın yeğeni evden çıkmış koşturo koşturo köy kahvesine doğru geliyordu.

Bir erkek çocuğu olmuştu Hasanın.

Hasan kendini kutlamak için etrafını saranların arasında seslendi:

"Oğlumun adını Cevahir koyuyorum. Dilerim ki ismini verdiğim yiğit gibi yiğit olur benim oğlum da..."

Bir cevahir öldü 1 Haziran'da İstanbul-Maltepe'de... Ve binlerce Cevahir doğdu o gün Anadolu'da: Her biri Cevahir gibi yiğit, Cevahir gibi kahraman...

31 yıldır Cevahir adı, Çayan ve Bardakçı'yla birlikte Cevahir yürekliler dilinde bir savaş çağrısı olarak yankılanıyor

27-Mayıs-2003

-İbili-

"MODERN AVRUPA ESKİ ROMA'DIR"

"... Avrupa, bir zamanlar var olan düzeni eski haline dönüştürecek, yerini aldığı Roma imparatorluğu'nun gerçekleştirdiği yapıyı değişik bir fetih ruhuyla yeni baştan kuracaktır... Modern Avrupa eski Roma'dır... Baylar, Avrupa kendini iyi değerlendirsin, onu engellemek isteyen kıskanç ve kısır politikaya sırtını dönüp Asya ve Afrika'yı kolonize etsin..."

(Alphonse de Lamartine / 19.yy.)

Avrupa'da egemen olan güçlerin "Roma İmparatorluğu" özlemi tarihin her döneminde var olmuştur. Bu özlemin günümüzdeki bicimlenişi ise Avrupa Birliği'dir. Ki bunun sembolik yansımaları AB liderlerinin AB Anayasası'nı imzalama törenine de damgasını vurmuştur.

Bugünlerde dolaca tartışılan AB Anayasası'nın AB liderleri tarafından törenle imzalandığı kent Roma'dır. Brüksel ya da Strasburg değil. Törenin yapıldığı binanın dışına - Roma'nın dili olan - Latince'yle "AB Anayasası" yazılmıştır. Ki toplantının yapıldığı salonun adı "Sezar" di. Dahası AB liderleri sözkonusu anlaşmayı Papa X. Innocenzio'nun dev heykeli önünde imzaladılar.

Bu simgelerin bir tesadüf olmadığı malum. Zira AB yetkilileri bu ve benzeri törenlerdeki sembollerin seçiminde gayet titizdirler. Ama simgeleri deşifre etmeyi bir yana bırakalım şimdi. Ve bir gerçeğin altını bir kez daha kalınca çizelim: AB, Roma İmparatorluğu'nun devamıdır.

...

Bilindiği gibi, Roma imparatorluğu'nu ayakta tutan köle emeği ve sömürgeci oluşudur. Ki dönemin Roma'sı Anadolu, Kartaca ve Mısır'ı işgal ederek sömürgeleştirmiştir. İşgale direnmeye çalışan yerli halklar katledilmiş, geride kalanlarsa köle pazarlarında satılmıştır. Çünkü Roma, kendi dışındaki bütün halkları "barbar" saymıştır. Haliyle "bar-

barların" kaderi köle olmaktan başka birşey değildir. Onlar insandan sayılmazlar. Ve sırf eğlenmek için kölezyumlarda aslanlara parçalatılanlarda bu kölelerdir.

Diyebiliriz ki, tarihin gördüğü ilk "Avrupa Birliği" aslında Roma imparatorluğu'dur. İkincisi ise Engizisyon Avrupası'dır.

Köle emeğine dayanan Roma İmparatorluğu önce parçalanıp sonra yakılsada, "imparatorluk" özleni dönemin Avrupa egemenlerinin içinde yanmaktadır. Şimdi bunu sağlamanın kılıçtan keskin bir yolu daha vardır: Hıristiyanlık...

Kilise, din faktörünü kullanarak önce kıta Avrupası'nda birliği sağlamayı temel almıştır. Bu amaçla pagan sayılan tüm halklar kılıçtan geçirildi. Ve tüm Avrupa halklarına, dün Roma hukuku ve bugün AB normlarında olduğu gibi, Engizisyon kuralları dayatıldı. Böylece pagan sayılan halklardan sonra sıra heretik hıristiyanlara geldi. Hıristiyanlığı engizisyondan farklı yaşayan herkese yönelik katliamlar gerçekleştirildi. Farklı inanç, düşünce ve yaşam biçimlerine savaş açıldı. Herkes ya Engizisyona boyun eğecek ya da yok edilecekti. Öyle de oldu.

Roma imparatorluğu kendine isyan edenleri kılıçtan geçiriyor, aslanlara parçalatıyordu. Engizisyon ise türlü işkencelerden sonra cayır cayır yakıyordu.

Roma kendi dışındaki halklara "barbar" diyordu, Engizisyon ise kendi dışındakilere "kafir" diyerek yok ediyordu.

Roma "barbarları", Engizisyon "kafirleri" yok ederek Avrupa'da birliği sağlamış oluyordu. Bu yanıyla, Roma'nın devamı sayacağımız Engizisyon Avrupası, sömürgecilik anlamında da Roma'nın geleneğini Haçlı Seferleriyle sürdürmüştür.

"1096'da başlayan Haçlı seferlerinde hedef Kudüs amaç "Kutsal Toprakları Kurtarmak"tı, ama bu görünen amaçtı sadece. İşin özünde, Haçlı Seferleri Doğu'ya yönelik sömürgecilik harekatlarıdır. Kudüs hedefiyle yola çıkanların asıl amacı Doğu'nun zenginliklerine el koymaktı. Öyle de oldu. Haçlı ordusu geçtikleri her yeri yağmaladılar, kendilerinden olmayan herkese, ortadoks Hıristiyanlar dahil- saldırdılar.

Böylece, gerek Roma gerekse de Engizisyon Avrupasında benzer yöntemler görüyoruz. Önce Avrupa kıtasında kılıç ve dine dayanan bir birlik sağlandıktan sonra, ardında sömürgeci saldırılara başlıyorlar. Bu yönüyle, AB liderlerinin Avrupa Birliği Anayasası'nın Roma'da Sezar salonunda ve Papa X. Innocenzio'nun heykelinin önünde imzalanmış olmaları ne "haş" bir tesadüf değil mi? Ama bu simgelerin seçiminde bir eksiklik vardı bizce (!) Eksik olan sembol kimdi deseniz?

Elbette, tarihteki Avrupa Birliği projelerini sadece Roma ve Engizisyon'la sınırlamak eksik olur. Daha yakın, daha "modern" bir örneğide vardır. Zira değişik Avrupa ülkelerine boyun eğdiren Nazilerde bir tür Avrupa birliği yaratmışlardır. Ki hemen ardındanda Moskova'dan Mısır'a uzanan sömürgeci saldırılara devam etmişlerdir.

Roma'nın "barbar" saydığı halkları katletten geçirmesi, Engizisyon'un "kafir" gördüklerini yakması gibi Nazilerde faşist olmayan herkes için krematoryumlarını çalıştırmışlardır. Taki Kızıl Ordu Berlin'e girene kadar devam etmiştir bu katliam.

Tarihteki bu kısa gezintimizden görünen odur ki, "Avrupa Birliği" değişik dönemlerde ve değişik biçimlerde Roma, Engizisyon ve Naziler tarafından somutlanmıştır. İşte bu zincirin son halkasında günümüzdeki Avrupa Birliği'dir...

Günümüz "Avrupa Birliği"nin efendileri emperyalist tekellerdir. Efendi onlarda ve kendileri haricindeki herkes ve her halka "köle" statüsünü uygun görmektedirler. Boyun eğmeyenler ise, dün olduğu gibi bugünde "barbar" ilan edilmektedir. Ama hiç unutulmasın ki, Roma İmparatorluğu'nun sonunda o köleler ve barbarlar getirmiştir. İşte bu nedenle bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için bugün Spartaküs olunmalı...

Şiir

Hakan Jaylalı

(...)

Kavganın tohumunun çatlaması
sabırsızlığındandır
Ve sevdasıdır sabırsızlığı
Sevdası kaşa göre tipe değildir
Vatan ile yoğrulmuş halkındadır

Çatlayan kavga tohumu
Doğduğu ve geldiği yerle
Toprakla selamlaşsın
Partizan suyundan içer kana kana
Ve özgürlüğün sarılığıyla
Yıldızın karanlıktaki aydınlığıyla
Ve savaşın kızıllığıyla bütünleşsin
Ki bu kavganın tohumudur
Başeğmeyen...

Tohum filiz olur
Filiz'de fidan
Fidanlar ağaç olur
Ağaç'da tohum

Ve tohumun çatlaması için
Fidanlarca sabırla beklenesi kalır.

3 Mayıs '05

Ezgin Engin

Buraya Esseği Bağlasan Üç Gün Duramaz

Mart ayı çok soğuktu. Durmadan yağan yağmur havalandırmaya açılan kapı altından ve pencere aralığından içeri sızarak hücrenin içinde küçük su birikintileri oluşturuyordu.

Serkan yatağa uzanıp battaniyeyi üstüne çekmesine rağmen bir türlü ısınamadı. En sonunda olacak gibi değil kalkıp volta atmalı diyerek yatağından aşağı indi. Bir kaç tu atmasına rağmen hala üşüyordu. Kalorifer'in yanıp yanmadığını kontrol etmek için elini değdirmesiyle çekmesi bir oldu. Metal petek o kadar soğuktuki, elini buz parçasına değdirmiş gibi bütün bedenini titretmişti. Üşüyen ellerini montunun cebine soktu. Eline gelen zeytin çekirdeklerinden yapılmış tesbihi çıkardı. Şebbesümle baktı tesbihe. Bir hafta önce tahliye olan yan hücredeki komşusu Şurgut hediye etmişti.

Adli bir dava nedeniyle habishanede yatıyordu Şurgut. Başka bir hapishanede olay çıkardığı için kaşırılarak buraya getirilmişti. Aslında kendiside F Şiplerine gelmeyi çok istemişti. Televizyon'da F Şiplerinin temiz odalarını, temiz yataklarını ve masanın üstündeki çiçekleri gördüğünde hücrelere karşı direniş başlatan siyasi tutsakların tavırlarına bir türlü anlam verememiş, keşke bizi götürseler diye söylenmişti. Onun bu söylenişine arkadaşlarıda destek vermişlerdi.

Şurgut'un bu sözlerinin üzerinden henüz birkaç gün geçmişti ki, yaşanan bir olayın ardından kaşırılıp F Şipine getirildi. Sanki duası kabul olmuştu. Ama daha getirilişinin ilk dakikalarında düşünceleri değişmeye başlamıştı. Asker yere yatırarak o çok sevdiği, özenerek iki yana ayırdığı altın sarısı saçlarını makinayla koyun kırpar gibi kökünden kesmişti. Ardından döverek anadan doğma soymaları hiçte iyi bir karşılama töreni olmamıştı.

Şurgut'un getirildiği ilk akşamı Serkan dünmüş gibi hatırlıyordu. Gece yarısı korkunç bir gürültüyle uyanmıştı. Koridorda birbiri ardına açılıp kapanan kapı sesleriyle birlikte, bir tarafta küfür edenlerin bağırışları, bir tarafta vurma abi diye yakaran acı çığlık sesleri geliyordu.

Bu ağlıkların kime ait olduğunu anlayamamıştı ama birilerinin birilerini acımasızca döndüğü gelen seslerden belli oluyordu. O gece gün ışıyana kadar duyduğu feryatlar kulağında yankılanıp durmuştu.

Sabah sayımıyla açılan havalandırma kapısından dışarı çıktığında, gardiyanların yan hücrenin kapısını açıp-açmamayı konuştuklarını işitince yeni gelenlerin olduğunu anlamıştı. Cama yanaşıp tüm bu gürültüye rağmen yatakta uyuyan Jurgut'u görmüştü. Uyanması için defalarca cama vurmuştu ama Jurgut'ta en ufak bir kımıldama belirtisi görememişti.

Televizyonda gördüğü temiz hücreye, tertemiz yatağa kanlar içinde yorgun, bitkin halde giren Jurgut, üç gün, üç gece yemeden-içmeden deliksiz uyumuştu. Dördüncü günü Serkan camdan içeri baktığında Jurgut'u yatağa oturmuş, ellerini birbirine dolayarak hücre penceresinden havalandırmaya bakar halde görmüştü. Serkan'ı gören Jurgut'ta hemen yatağından kalkıp pencerenin yanına gelmişti.

Serkan, karşısındaki 20'li yaşlarda, beyaz tenli, mavi gözlü ve sağ şakağında yeni olmuş büyükçe bir yarasıyla Jurgut'u ilk defa yakından görmüştü.

Jurgut, önce bir sigara istemiş, adını, nerden geldiğini söyleyip, karşısındakinin de adını öğrendikten sonra bakışlarını hücrenin duvarlarında gezdirmiş, sonrada Serkan'a dönüp 'Abi buraya eşşeği bağlasan üç gün duramaz' demişti.

Serkan, elindeki tesbih'in parmaklarının arasından kayıp yere düşmesiyle uyandı düşlerinden. Sonra eğilip yerden aldığı tesbih'in tanelerinde gözlerini gezdirip tebessüm ederek; 'Evet Jurgut, buraya eşşeği bağlasan 3 gün duramaz' diyerek tesbihi cebine koydu.

Kadir KILIÇ

SOKAKLAR

Belki on yıl olmuştu bu sokaklardan geçmeyeli. Şu okulun bahçesinde kaç oynamayalı, arkadaki dut ağacına tırmanmayalı ve okul ihtiyar Süleyman Amcadan fırça yemeyeli de bir on beş yıl olmuştu herhalde. Doğup büyüdüğü; düşe kalka dizlerini, dirseklerini kanattığı, annesinin ağlayan sesini arkasına takıp gemberinin peşinden koşturduğu bu dar ve çamurlu sokaklar; sıra sıra akıp evleri, kurulan iki cümlesi, komşuların iştah kabartan bahçeleri ve bütün yaradılış, kimler gölü içinde kıpırdayıp yatan kardeşi ile zihninde öyle bir kazınmıştı ki, on yılın üzerine bir on yıl daha eklense geride unutmazdı.

Hafif adımlarla okula doğru yöneldi, gömleğini sırtını bahçe duvarına verdi ve bir sigara yaktı, içinde yıllar yıllar öncesinden gelen bir ürpertiyle. Ve derin, dumanı kemiğine kadar götürüp bir nefes aldı sigarasından. Sokak lambasının ışığında dönüp kelebeğe, köşedeki güğüm kulpunu eşeleyen kedilere ve gökte, ağlayan bir kadının gözleri gibi parlayan yıldızlara baktı. Bir an yağmur yağacak sandı. Sonra inceden güldü. Öksürdü, boğazını temizledi, avucunun içiyle alnını ovuşturdu, bıyıklarını çekiştirdi. Bir minibüs geçti arka sokaktan, durmuş olduğunu sesinden bildi. Ve dalıp, yıllar öncesine aktı gitti.

O akşam da sesinden bitmişlerdi durmuşları. Gır gır gır... Arka sokaktan geçmiş, sonra kimbilir nereye gitmişti. Hafiften bir ürperti kaplamıştı içlerini. Göz göze gelmişler, dişlerini ve kabzalarını sıkmışlar ve avuçlarının içi gibi bildikleri dar sokaklara dalmışlardı. Hiç konuşmadan bir sigara içimini yürüdükten sonra

caminin arkasına dolmuşlar ve şaşırmamış olmuşlardı. Hani burası güvenli midir, değilmidir aklımıza gelmemişti hiç. Nasıl gelsindi, akılları yarım kalan işlerindeydi. Tam ağzını açacaktı ki, kardeşi hızlı davranmıştı:

– Kalacak mı öyle?
– Ne yapalım?
– Dönüp bakmamalıyız. Yarım yamalak kalmasın öyle. Hem zaten arka sokaktan geçip gitmişler.
– He ya, dönüp bakmamalıyız, bu haliyle görenler, işlerini yarım bırakmışlar, derler...

Geri dönüp, sessiz sedasız bir sigara ısırımı daha yürüdükten sonra az önce ayrıldıkları noktaya geldiler. Şöyle bir bakındıktan, kulak kabarttıktan sonra, kardeşi becerikli elleriyle yarım kalan işi tamamlamaya girişti. Eli kuş olmuş uçuyor, kanadını vurduğu yer kızıla boyanıyordu. Yaşadığı heyecan öyle büyükmüş ki, gözlerine baksan gözlerin, ellerini baksan ellerin yanardı.

Karanlığın içinden gururla bakıyordu kardeşine. Ne de çabuk büyümüş, elde silah dilde birkaç sövgüyle olmuştu? Okulu hiç ama hiç sevmezken kaleme defter el vurmazken böyle güzel yazmayı, yıldızı böyle kusursuz çizmeyi nereden öğrenmişti? Evet, şu devrimciliğin vardı bir hikmeti...

Dünyadaki hiç bir bebe şu karşısındaki kadar güzel olamaz; duygularını, umutlarını bu kadar yalın ve keskin anlatamazdı. Evet, evet; her devrimci yalın kılıç bir sanattaydı...

O böyle güzel güzel düşünürken, bozacının altında kıpırtısız yakalar geceyi çağladığını duydular.

Bu kadar mı hafif olurdu çakal sürüsünün adımları?

Kuşatmalar bu kadar mı çabuk yapılır, yarıp çıkması bu kadar mı imkansız olurdu?

Bir nehir gibi uzanmış, kanıyordu kardeşi. Gözleri işini tamamlamış olmanın huzuruyla kapalı... Olanca görkemiyle parlayan yıldızın altında fıtırlanmış, büyüyor

Kan gözleri... Yerde yıldız, gökte yıldız; yerdekinden gökteki'ne akıyor kardeşi...

Ve şimdi, tam on yıl sonra yani, karnında ve omzunda yakalarının diş izleri, büyük bir sükunet ve huzurla anıların orta yerindeydi. Doğduğu, büyüdüğü ve vurulduğu sokaklarda...

Ağır ağır doğruldu, yürüdü, bir kahvenin bacağı sokağın ortasında; 'başladığımız işi yarım bırakmayalım kardeşim, arkamızdan ne derler sonra...' dedi ve arkasını dönüp yürüdü, dağlara, dağlara...

Hakan Taylalı

KADIN PROGRAMLARI

Bir halkın yarattığı gelenek ve kültürler o halkın can damarıdır. Kültürlerine sahip çıkıp korumayan, geleneklerine yeni gelenekler eklemeyen halklar bir süre sonra tarih sahnesinden silinip giderler. Teknolojinin, iletişim araçlarının devasa boyutlara eriştiği günümüzde bu tehlike çok daha büyüktür. İnsanların etrafını kuşatan iletişim araçları, medyası, müziği sinerası sürekli dercik halkın değerlerine, kültürüne saldırıp durduğu bir çağda, bir kültürü koruyup yaşatmaya daha çok ihtiyaç vardır.

Bir halkın kültürünü yok etmek, yozlaştırmak amaçsız bir çabanın ürünü değildir. Tek başına kişilerin yada kurumların isteği ve çabasında değildir. Emperyalizmin bilinçli, istekli ve bilerek hayata geçirdiği bir politikanın ürünüdür. Değerleri yok edilmiş, gelenekleri ellerinden alınmış, kültürsüz bir halkı yönetmek daha kolay olduğu için, direnen, teslim olmayan halklara karşı yapılan baskı ve şiddetin yanında, çok yoğun bir şekilde kültürel değerlere saldırılar yapılır. Kültürel değerlere yapılan saldırıları sıradan insanların anlaması kolay olmadığı için, en tehlikeli ve en kapsamlı saldırı bu saldırı olur. Sıradan insanlar yaşam biçimini teslim olmakla kalmazlar, aydınların düşüncelerini de teslim olmaya çalışırlar. Emperyalist kuruluşların çeşitli fonlarla çeşitli adlar altında sanat kültür faaliyetlerine paralar çıkıtmaları, gazeteci ve yazarlara çeşitli olanaklar sunmaları, ödüllerle sanat-kültür faaliyetlerinde istedikleri biçimde sanat eserlerinin yaratılmasını teşvik etmeleri boşuna değildir.

Günümüzde kültürel yozlaşmanın en önemli araçlarından biride Televizyondur. Televizyon programlarına baktığımızda insanların nasıl yozluğa, ahlaksızlığa sürüklediklerini görürüz. Hava sıradan dizilerle mayaya özendirilir, her ay bir sevgili bulmak sıradan bir olay haline gelir, çocuk yaştaki insanların kafasına cinsellik yerleştirilir, Amerikan yaşam tarzı benimsetilir, tüketim

kültürü yaygınlaştırır, bu sayede istedikleri yaşam biçimi, alışkanlıklar ve kültür konuşabilmeye başlarlar.

Bu dizilerin hiçbirinde ülke gerçekleri yoktur sanki bu ülkede hiç yoksulluk, sömürü yok, sanki bu ülkede ev sorunu, iş sorunu, aş sorunu yok, sanki bu ülkede halkın adalet, özgürlük istemleri yok. Dizilerin konu edindiği mekanlar ister İstanbul olsun, isterse Urfa, Antep olsun genellikle kahramanlar villalarda ve konaklarda otururlar, jipler, mercedeslerle gezerler. Sanki bu ülkede belediye otobüsüne, minibüse binen yok, gecekondu da oturan yok, emekli kuyruklarında ölen yoktur. Dizilerin yetmediği, eksik kaldığı yerlerde, ortaya atılan boşluğu magazin programları doldurur. Bu programlardaki bazı oyuncuların, markaların yozlaşan yaşam biçimleri piyasaya sürülür.

Bu yozlaşmanın üzerine birkaç yıldır kadın programları da eklendi. Bütün televizyon kanalları bir kadın programı yapar hale geldi. Hatta durum öyle bir hal aldı ki kadın programların sunucuları en yüksek parayı veren kanallara transfer olup durmaya başladılar.

Kadın programlarının sırrı nedir ki bu kadar çok ilgi topluyor, kanallar arasında rekabet ortaya çıkıyor diye sorulabilir. Kadın sorunu mu ele alıyorlar? Sorunlara çözüm mü buluyorlar? Bu programlar izlendiğinde kadın sorununun tartışılmadığı görülecektir.

Ülkemizdeki kadın sorununu sistemin sorunundan ayrı ele almak mümkün değildir. Kadın sorunu bunun bir parçasıdır. Bu nedenle, kadın programlarında eşitsizlik, baskı, sömürü, adaletsizlik, kültürel yozlaşma, kadın üzerindeki ciddi sömürü tartışılmadan kadın sorunu tartışılamayacağı gibi bu sistemin içinde kadın sorununu çözmeleri de mümkün değildir.

Televizyon ekranlarını süsleyen kadın programlarında, kadınların yaşadığı sıkıntılar, trajediler, dayak gibi bazı sorunların tartışıldığı söylenir, ama ortada tartışılan herhangi bir kadın sorunu yoktur. Dedikodular, ihtiraslar, geçimsizlikler ön plana çıkartılır, aileler arasında yaşanan sorunlar daha da derinleştirilir. Bu programlar öyle ilginç hale dönüştürülür ki, şunu hem polis, hem savcı, hem de hakim olur. Hatta bazen psikiyatristin görevlerini de üzerine alır. Sahne sov yerine dönüştürülür, seyirciler ilgiyle

sahneye çıkıp sorunlarını anlatmaya çalışan kadınları dinlerler. Programların reiting diye bir derdi olduğu için, sunucu arada bir tansiyonu yükseltip, heyecanı artırmaya çalışır. Artık stüdyo bir sirke dönüşmüştür. Sunucu elindeki kırbacı şaklattığında, kadınlar ortadaki yerini alıp, konuşsuna bile anlatmakta zorlanacağı sorunlarını, aile içi sırları seyirciler önünde kameralara birbiri birbirine anlatmaya başlar.

Bu programlar bırakın kadınların sorunlarını çözmeyi, aile içindeki düzeni bozdu, insanların ahlaki değerlerini yok etmeye başladı.

Televizyon programlarını denetleyip düzenlemekle görevli RÜTÜK bu programlara bir türlü çıkartmaz. Bu programların yaygınlaşmasından sonra "ailemizde birlik, düzen, huzur kalmadı, kızımla hergün kavga ediyorum, psikolojimiz bozuldu" diye şikayetler yağmasına rağmen, yine RÜTÜK harekete geçmez. En sonunda, kadın programlarından birinde yapılan bir tartışma nedeniyle üç kişi öldürüldü, iki kişi yaralandı.

İki aile arasında uzun zamandır devam eden sorunların konuşulduğu programdan sonra işlenen cinayetten tutuklanan kişi, verdiği ifadede! "Yasemin Bozkurt'un seyirciler önünde kendisine yüklendiği, toplum önünde gururunun incindiği, programda konuşulanlardan sonra kendisini kaybettiği, bu programın cinayeti işlemesindeki tek neden olduğunu" söyledi.

Bir programda ortaya konulan yanlış bir televizyonculuk anlayışı yüzünden cinayetler işlenmesine rağmen, sadece kişilere müzik çaldıkları için radyoları kapatan RÜTÜK'ten hiç bir hareket olmuyor. Programı yapan kanal ve bu programın sunucusuda kendilerinde hiçbir sorumluluk hissetmediklerı için aynı yayına devam ediyorlar. Onlar için önemli olan programın devamı. Bunun için her türlü ahlaki değerler ayaklar altına alınabilir, aile sırları ifşa edilebilir, kadınlar pazara sürülebilir.

Televizyon kanallarındaki Biri Bizi Gözetliyor ve benzeri programlarda çok farklı değildir. Ahlaki değerlerin ayaklar altına alındığı, kadınların bir meta olarak pazara sunulduğu bu programlarda yozluk-değe-

nerasyon teşvik edilerek insanların bilinçleri dumura uğratılmaya çalışılır.

Toplumda yozlaşma ve çürüme bu tür saldırılarla başlıyor. Hergün evlerin içine giren bu yayınlar, halkın değerlerine saldırdıkça yaşam biçimlerini alt üst etmeye başlıyor.

Bütün kültrel saldırılara rağmen halk hala daha değerlerine sahip çıktığı için, tehlikenin boyutu çok fazla çözülmüyor, ama yozlaşmanın önüne geçilmediği zaman, tehlike her insanın etrafını daha sıkı kuşatacak hale gelecektir. Bu nedenle yozluğu, ahlaksızlığı teşvik eden bu programlara, ucuz dizilere karşı tepkisiz kalmamak gerekiyor.

Elbistan Hap.

"KARANLIĞI SENİN GÖZLERİNDE SEVDİM"

Gecenin karanlığında, gece karası olan gözlerini de yanıma alıp sana geldim.

Gecenin karanlığında pencereden içeri sızan ince bir ışıltı var. Tıpkı senin gözlerindeki ışıltı gibi. Geçe geldim sana. Günmü bitti diyeceksin. Yok bitmedi gün. Özellikle geceyi seçtim. Gece karanlığı demek senin gözlerin demek. Gecenin karanlığında gece karası gözlerinin ta içine girip girip çıkmak için, sana geldim. Kaybolmuyorum gecenin karanlığında, kaybolmuyorum gözlerinde. Hiç kaybolmadım ki; Hani o dışarı sızan, bana, ona bize göndardiğin ince bir ışıltı varya, hep o ışıltıdan dışarı çıktım gözlerine girdiğimde. O ışılt umut gibi, dağ gibi sarıyor insanı. Kızarma, başında öne eğme. Abartmıyorum ki. Hiç abartmıyorum. Umut gibi derken umudumuz gibi alıp çekiyorsun. Bunu en çok sen bilirsin. Umudumuz alıp sarmalıyor insanı. Hele dağ gibi derken... Senin gibi yüreği dağlı olan birinin gözlerinden akıp gelen ışıltıyı, dağlarda adım adım yol alınan patika gibi görürüm ben, ince bir patika. Hani izlersin o patikayı sonunda köy olduğunu bilirsin yüreğin başka başka atar. Nefesin kesilecek gibi olursun. Köpekler havlar, çökersin yere. Hafif hafif kapılar dövülür. Aralanır kapı, içeri süzülürsün. Yada o patikanın sonunda varırsın meşeler arasına sonra dayarsın sırtını bir meşe gövdesine. Ben o zamanda seni görmüştüm. Hatırlıyorum. Dün görmüş gibi hatırlıyorum. Şu-i günu ensamdehissedecek yakınlıkta hatırlıyorum. Gece karası gözlerinide, o ince ışıltıyıda ilk o zaman farketmiştim. Farkedilir mi deme. Aşke koono, mızır baba aşkına mevace (Dağlar aşkına, munzur baba aşkına deme). Ben gece karanlığını senin gözlerinde sevdim. Gözlerini gökyüzünün uçsuz bucaksızlığına diktiğinde görmüştüm. Bir gökyüzüne, bir gözlerine bakmıştım. O an sanki gökyüzündeki yıldızlardan birini çekip senin gözlerine indirmişler gibiydi. Güzelliğini söylememe gerek yokki. Kim gecenin karanlığında gözler-

ini bir yıldıza dikse görür onun güzelliğini. Yine başını öne eğiyorsun. Eğme. Gözlerinin karasını hep görmek istiyorum ben, içine girip girip çıkmak için. Esirgeme. Canını esirgemedin bunu da esirgeme.

Eskiden karanlıktan korkardım. O zaman karanlık demek kapkara bir kuyu demekti. Korku demekti. Beni çekip karanlıkta kaybedecekler sanki öyle düşünürdüm. Kaybolursam ya?... böyle derdim. Meşenin gördesine yaslandığında, gözlerini gördüğümden beri öyle değil. O günden sonra karanlığa bakınca hep seni hatırladım. Şimdi de öyle, karanlığa bakınca seni hatırlıyorum. Çünkü her karanlıkta artık senin gözlerinle birlikteyim. Kaybolurmuyum o karanlıkta? Yok... Kaybolmam. Dedim ya o ince ışıltıyı söyledim ya, o ince ışıltıya sarılıp hemen çıkıyorum. O ince ışıltıyı umutlar, dağıdır dedim ya.

Eskiden korkardım, çocukken yani. Şimdi korkmuyorum. Ben karanlığı senin gözlerinde sevdim. Elimden gelse tüm çocuklara karanlığı senin gözlerinle sevdirirdim. Tüm çocukların ellerinden tutar senin gözlerini gösterirdim. Bakın derim; bak derim çocuk o gözler gece işte. Karanlık işte o gözler. Yine de korkarmısın derim. Anlamsız bakarsa eğer yüzüme, çocuktur bu olur, o zaman işte içindeki ışıltıyı gör derim. Gir bak o ışıltıda ne var, neler var. Görecektir o çocuk gözlerinin derinliğini. Derinliğindeki umudun gücünü, dağların heybetini. Ve daha sevginin kocamanlığını görecektir. Görecektir o gözlerindeki ışıltının içinde okranlarının mutluluğunu. Biliyorum ki o zaman yüzüme anlamsız bakmayacaktır. Bir daha bak diyeceğim. Geleceğini görecektir orada çocuk. Düşlerindeki mutluluğu, serinci gözlerinde görecektir. Ve yine elinde tutup çocuğun korkarmısın yine karanlıktan çocuk dersin. Korkar mı sence? O küçük yüreği, nazlı yüreği korkarmı sence? Yine başını öne eğdin, Eğme. Gecenin karanlığında gece karası gözlerini görmeden yapamam.

Rasim Öztaş

ÖMER KAVUR

Türk sinemasının usta yönetmenlerinden biri olarak kabul edilen Ömer Kavur, çekmeyi düşündüğü son filmi "Kardeş"e hasta yatağında hazırlanırken yaşama veda etti.

1974 yılında Yatık Emine ile başladığı yönetmenlik yaşamına on dört film sığdırdı. On dört filmi de Türk Sinemasının önemli filmleri arasında yer alır. Anayurt Oteli Venedik Film Festivalinde yarışan ilk Türk filmi oldu. İki filmi Cannes film festivaline katıldı. Diğer filmlerinin tümü yurtiçi ve yurt dışındaki festivallerden ödüller aldı.

Yusuf ve Kenan 70'li yılların önemli politik filmlerinden biri kabul edilir. Yatık Emine, Ah Güzel İstanbul, Anasız Yol, Kırık Bir Aşk Hikayesi, Göl, Körebe gibi filmleri toplumcu gerçekçi bir yaklaşımla yaptığı filmler olarak görülür. Son filmlerinde de biraz polisiye yanı ağır basar. Filmlerinde bu tür sınıflandırmalar yapılsa da, Ömer Kavur daha çok kahramanlarıyla insanların iç dünyasına yolculuk yaptırır. Bu yanıyla psikolojik yanı ağır basan filmlerdir. Özellikle Anayurt Oteli buna en iyi örnektir. Polisiye film olarak kabul edilen filimlerinde de, bildiğimiz polisiye filmlerin özelliklerini göremeyiz. Hatta bazen bir cinayetin peşine düşen polis bile yoktur. Yine insanın iç dünyasına yolculuk vardır.

Ömer Kavur hiçbir zaman ticari kaygılarla film yapmadı. Kendi sinema dilini oluşturma çabasında oldu. Bu nedenle ticari, popüler kaygılarla çekilen filmlerin sıradanlığı yoktur filmlerinde. Özellikle sinemanın yozlaştırılıp, kişiliksizleştirildiği, samimiyetsizliğin ön planda olduğu, bir sinemanın yerleştirilmeye çalışıldığı günümüzde, Ömer Kavur'un ölümü Türk Sineması açısından önemli bir kayıptır.

Ömer Kavur küçük burjuva aydınıdır.

Bu nedenle filmlerinde toplumsal olaylara eğilmesini beklemek biraz hayalcilik olur. Bu da Ömer Kavur'un eksikliğidir. Buna rağmen, sinemanın içinde bulunduğu olumsuz durum karşısında, Ömer Kavur'un sineması bir olumluluk olarak öne çıkıyor. Bu yanıyla da sinema açısından önemli bir kayıp.

Rıza KARTAL

YALNIZCA DUDAĞINDA GÜLÜŞÜM

Babaannem öyle güzel anlatırdı ki sanki, acur gibi kalıne. Zaten yarım kalmış düşlerim, umutlarım... Siz benim dudağımdaki gülümsemeye de bakıp, aldanmayın... İçimde kazanlar kaynamaktadır kor ateş üstünde ve akar kanar sular yakacak gözbebeklerimi...

Ne büyük bir heyecanla beklemişken köye döneceğimiz o güzel günü. Anne-babamın anlattıklarından bilirdim köyümü ve hep o anlatılanlardan örülü bir fikir beliri gelirdi gözlerimin önünden. Ne güzel, ne heyecanlıydı bana köyümüzü anlatan bu fikir...

Bizimkiler yıllar önce sürgün edilmişler köyümüzden. Malum Kürt'üz ve bağışlanmaz bu suçumuz, katledilmek, cezalandırılmadı sürgün edilmekti cezamız... Ve köyümüzden uzak uzakta, şehrin puslu havasında, insanlığın gölgesinde doğup büyüdüm ben. Köyümüzü bir an olsun dilinden düşürmeyen babaannemin masallarıyla dalardık uykuya geceleri. Hep köyümüz duirdi babaannemin masalları ve bazen masalın sonlarına doğru bulanır olurdu gözyaşlarını, bize göstermeden silmeye çalışırdı; ağlardı ve yaşlık yüzünden akardı göz yaşları...

Oysa dinlediğimiz hikayenin hiç sonu yoktu. Acıklı bir hikayeydi bu. Hikayenin içinde hayatın bize karşı acımasızlığı vardı ve saldırgan arıların zehirli iğneleri ok gibi saplanırdı yüzlerimize. Görünmez yaralar açılırdı içimizde ve kuşatılmış şehirlerde görülü dumaşası vururdu umutlarımıza.

Oysa babaannem ne güzel anlatırdı köyümüzü, yatırıp dizlerine bizi ve okşarken kepeğimi hareketli elleriyle saçlarımızı...

Ben hep hayaller kurardım. Köyümüzde kavaklarımızın, kuzularımızın ve köpeklerimizin koşturduğu ovaların hayalini. Kız kardeşim terbemiz derelerimizde yıkanıp saçlarını rengarenk çiçeklerle donatacaktı, oda hep bunun hayalini kurardı uyumadan. Hiç aklımıza gelmemişti nasılsın düştüğü yerde suların birleşip, çiçeklerin yeniden kavuşduğunu.

Kayınize döndüğünüzde kuşlar bile yolları, berk etmişlerdi dağlarımızı... Ve açlıktan otların yemesi kadar acımış bu eylemin sonu...

Şakır gülüşüme beyaz kardeşim, yalnızca dudağındadır gülüşüm. İçimde patlamaya hazır volkan gibidir öfkem. Öfkem, dağlarımı, kuşlarımı, çiçeklerimi alanlaradır. Şen, geri istiyorum hepsini. Kır çiçekleri bekmek istiyorum kız kardeşimin saçlarına...

Kolay değil kardeşim İtalyan'da çocuk olmak. Filistin'de taş atmak kolay değil siyonizmin tankların. Afrika'da açlıktan ölmek, Irak'ta yürümek namluların kuşattığı caddeler de, kolay değil... Bizim dar parklarda, kırlarda şarkılar söylemek, oynamak kolay değil... Vietnam'da sakat doğmak kolay değil...

Şu nedenle yazmıyın güzelliklerinize mutluluk diye...

- Ufuk Keskin -

REKLAMIN İYİSİ KÖTÜSÜ OLUR MU?

Reklamın iyisi kötüsü olur mu? Evet olur. Reklamın iyisi kötüsü olur. Bu reklamın ne için, kimin tarafından, neye hizmet verdiğine bağlıdır. Göreceli bir kavramdır.

Reklam, bir artı değer ürünüdür. Bu ister düşüncede ister metada olsun. Üretimden kazanç sağlamak isteyense reklama ihtiyaç duyulur. Reklam böylece üretici ile tüketici arasında bir köprü görevi gören bir araç oluyor.

Reklamın amacı üretilen metayı, düşünceyi en iyi şekilde anlatmak, unutturmamaktır. Reklamın verilişi, insanlara reklamı verenin ahlakını yansıtır. Reklam mecburi bir dayatma ile arzıa çıkan ihtiyaç olarak çıkıyor karşımıza.

Buna bir yönlendirmede diyebiliriz. TV'de bir reklam izleyelim. Bu bir ayakkabı reklamı olsun. Aşağı yukarı tüm ayakkabıların reklamları birbirine benzerdir. (sağlam, uzun süre kullanılır, maide...) O gösterilen, akıcı dev görüntüleri aslında aklımızda tutamayız, sabredemeyiz. Son noktayı görmek isteriz. "Adidas". Bu kapitalist markayı kullanmışsak daha önceki, reklam ile bağdaştırıyorsak üzerine anlatılanı o bizim ihtiyacımızdır. İhtiyacımız bize sunulmuştur reklam aracılığıyla. Unutturulmak istenmez. Sürekli yönlendiriliriz. Ayakkabıya ihtiyaç duyduğumuzda direkt Adidas gelir aklımıza. İhtiyacımız olan sağlam bir ayakkabıdır halbuki. Ama aldığımız markadır. Aynı işlevi görecek bir çok ayakkabı bulabiliriz istesek.

Kapitalizmde reklam bir uyuşturucu özelliği taşır. Bu uyuşturucu reklamları medya ile yazılı, boyalı basın, dergiler, duvar afişleri vs... çeşitlemelerle sürekli dayatma olarak görürüz kendimizde. Bir ürün alırken artık ürün değil, reklam alır hale getirildik. Şimdi aklımıza getirmeye çalışsak pantolon malından, çok pantolon markası gelir aklımıza. Süt bir tanedir

ama onlarca marka ismi sıralayabiliriz. Ve bir marketete girersek. O markayı arar dururuz. Aradığımız süt değildir markadır.

İzmir'de Sibel Deniz'in 7 tedizlere hamile kalışını aylarca izledik TV'lerden... Onca bilimsel eleştiriye rağmen anne Sibel ısrar etti yedizleri doğurmasına. Taraf ve tarafsız bir TV izleyicisi kamuoyu yaratıldı.

Ve yedizlerin ölüm haberi geldi. Cenin Sibel Deniz'in tüm hamilelik boyunca sponsorluk yapan Central Hospital Hastanesi Baş hekimi Opr. Dr. Özer Gürbüz yedi cenini, hastahenin ismini taşıyan bir bezin üzerine koyarak reklam yapması ile gündeme başka bir boyutla geldi.

Reklam alan yedi cenin reklamı veren ölen cenileri bir bez üzerinde sergileyen Central Hospital Hastahanesi, Hastahanın amacı reklamını yapmak, yöntem olarak, ne kullandığı hiç önemli değil.

Aklımızda ilk oluşan bir ahlaksızlık oldu. Bu o hastahanın ahlaksızlığı değildir. Bu, o kültürü kullanıp yedi ceset üzerinden, kar sağlamak amacıyla reklam yaptıran Kapitalist ahlaksızlıktır. Bu kafa yapısı reklam mantığı kapitalizmin gerçeğidir. Kapitalist mantıkta herşey alınıp satılabilir işin sonunda yer terki kar, artı değer olsun. İslami TV kanallarında özel hastanelerin nasıl reklam yapıldığını görürüz. Birbirleriyle yarışırcasına, en ufak sağlığı bozuk, para harcıyabilecek hastayı biz çekeceğiz diye reklam arası program seyreder olduk.

Reklamlar Kapitalist idarenin elindedir şuan. Hiçbir insani özellik yoktur bu reklamlarda. İnsani olan her duyguyu, işleni, canlıyı kapitalistlerin karına kar katsın diye bin bir reklam ürünüyle kullanmışlardır. İnsanlar, Kapitalist patronlar için kandırılması, uyuşturulup kendisine abone edilmesi gereken, para kazandıran tüketici bir hedef kitlesidir. Bu kitlenin için hayvanlarda büyük yer teşkil etmektedir.

Kapitalist patronların, özel kanallarda, kendi koralarında, onları kapitalist yapan fabrika ürünlerinin nasıl reklam yapıldığını izliyoruz.

Kapitalistlerle medya ayrılmaz bir bütündür. İnsan sağlığına (bilimsel örnekleride mevcut olan) zarar veren, siyanürle altın arayan Eurogold-Normandy şirketinin medya aracılığıyla nasıl reklam yapıldığını görüyoruz. Tabi bu reklamları kapitalist şirketlerin çıkarınadır. Şu alet getirildi, zararı en aza indirildi, şundan bundan araştırıldı insanın sağlığına zararı olmadı tespit edildi vs. vs.

Evet reklamın iyisi kötüsü reklamı verendedir. Reklamın var olduğu sistemdedir. Kapitalistlerin elinde reklam can alıcı bir silah. Kasalarının dolması, savaşların çıkması ezilenlerin dahada ezilmesi açlıktan ölmesi, ilaç kuyruklarında sürünmesi ... demektir.

Fotonun Dili

Okan Tüm

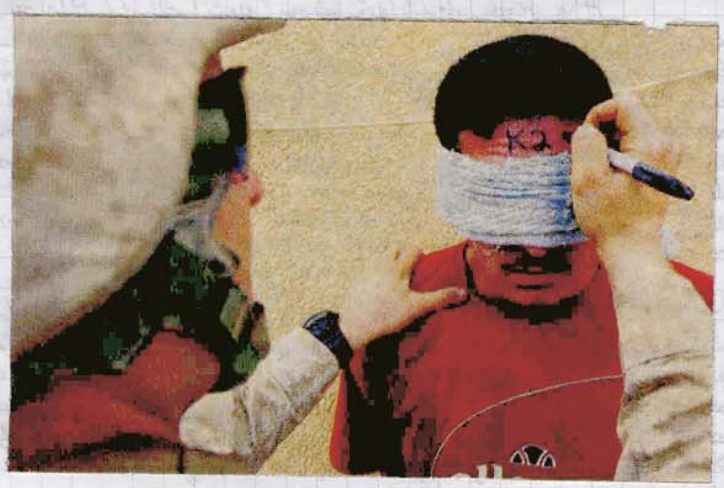

Fotoğrafın dili yoktur ama en iyi iletişimi kurarak kareler-dir. Fotoğraflar bazı durumlarda sözcüklerden çok daha iyi anlatır anlatılmak istenen. Örneğin Acıları, sevinçleri, mutlulukları, ilkleri ölümsüzleştirir, bizi alır o günlere götürür. Fotoğraflarla ölümsüzleştirdiklerimiz anı hatıra olarak kalır yıllarca. Ve her dem albümü açarız o ölümsüz anıları tekrar tekrar yaşarız

Dili yoktur ama anlatılmak istenen çok iyi anlatır. Basar parmaklar deklanşöre patlar flash ve o kare çekilir.. Gazetelerde, panolarda, kitap dergide yani hayatın her alanında kullanılır. Fotoğraf makinesinin deklanşörüne basan parmaklar bazen kapatılmak istenen gerçekleri ortaya çıkartır. Mesela Irak'ta çekilen fotoğraf kareleri, o vahşet sahnelerine tanıklık yaptı. O anları yansıttı fotoğraflarla. Ebu Gureyb'de işkence vahşetlerini, tecavüz fotoğraflarını, çırılçıplak bedenleri, sokaklarda bombalarla ölen çocukları, kopan kolları bacakları... Camide kurşuna dizilen Irakların yok edilmeye çalışılan fellaceyi. Gölgeyi kuzeyinde gözleri bağlı olan Iraklı babayı. Ve işte en son en gözleri bağlı Irak'lının BARKOD rakamlarını yazar gibi kafasına kalemle kimlik numarası yazdığı "asker".

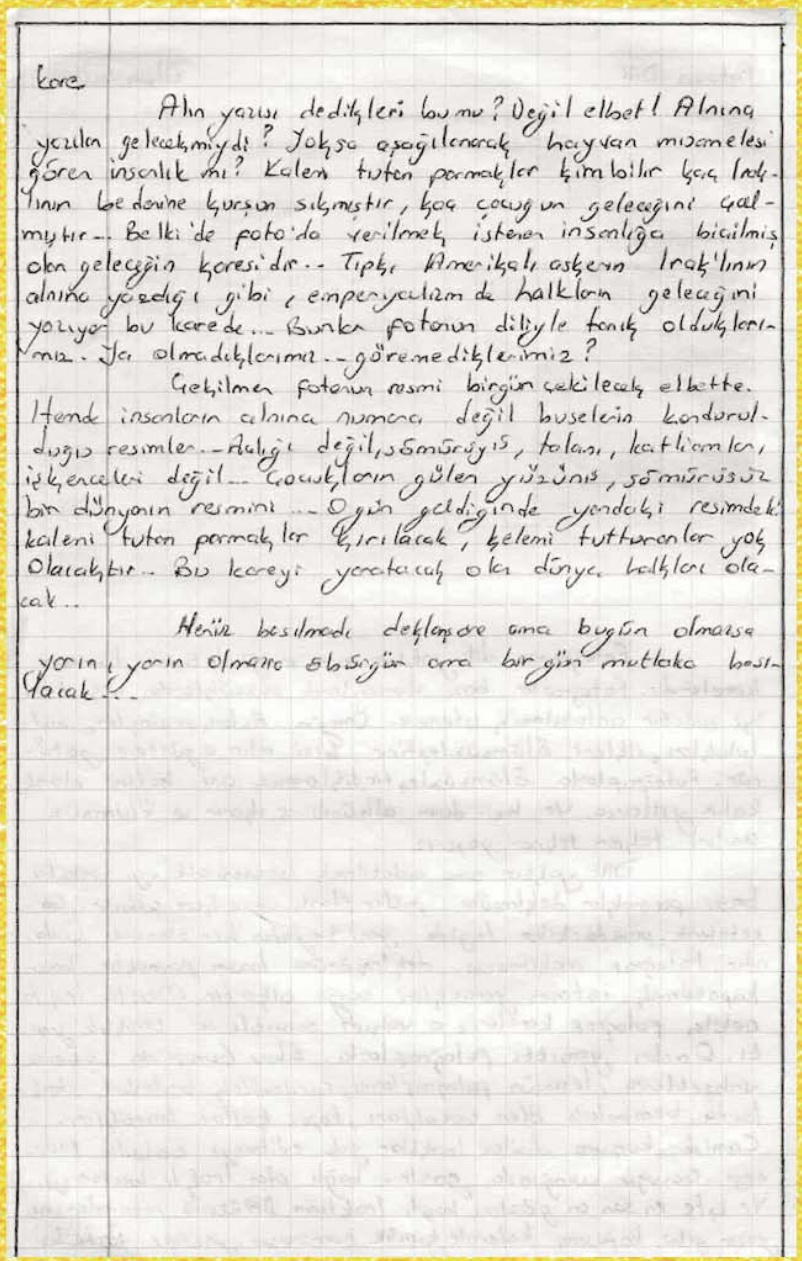
kare

Alın yazısı dedikleri bu mu? Değil elbet! Alnına yazılan gelecek miydi? Yoksa aşağılanarak hayvan misali görsen insanlık mı? Kalem tuten parmaklar kimbilir kaç Irak'lının bedenine kurşun sıkmıştır, kaç çocuğun geleceğini çalmıştır... Belki de foto'da verilmek istenen insanlığa biçilmiş olan geleceğin karesidir... Tıpkı Amerikalı askerin Irak'lının alnına yazdığı gibi, emperyalizm de halkların geleceğini yazıyor bu karede... Bunlar fotonun diliyle farklı olduklarımız. Ya olmadıklarımız... göremediklerimiz?

Gelmiş fotonun resmi birgün çekilecek elbette. Hemde insanların alnına numara değil buselerin kondurulduğu resimler... Ağlığı değil, sömürüyü, talanı, katliamları, işkenceleri değil... Çocukların gülen yüzünü, sömürüsüz bir dünyanın resmini... O gün geldiğinde yandaki resimdeki kalemi tuten parmaklar kırılacak, kalemi tutturanlar yok olacaktır. Bu kareyi yaratacak olan dünya halkları olacak...

Henüz basılmadı deklanşöre ama bugün olmasa yarın, yarın olmazsa öbürgün ama bir gün mutlaka basılacak...

İÇ TUZAK

Amerikan senatosunda bir yasa tasarısı tartışılırken Demokratlarla Cumhuriyetçiler birbirlerine girmişlerdi. Havanın iyice elektriklendiği bir sırada sözcülerden biri, diğerine "cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı.

Diğeri şaşırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Sonra meclis başkanına dönerek, rakibinin bu sözlerine itiraz etti. Başkan kara kaplı kitabını açtı, sayfaları karıştırdı ve şikayetçi senatöre:

"İç tüzüğe baktım, gitmeniz şart değil!" dedi.

KORKU

Gorbaçov bir gün annesini Kremlin'e davet etmiş. Her yeri gezdirmiş. Duvarlardaki muhteşem tabloları, zengin makam odasını, altın yemek takımlarını göstermiş... Kadıncağız oğlunun gösterdiği her şey karşısında dönüp durur, ağlamaklı olurmuş. Gorbaçov, anasının gururlanacağı yerde dönmesini anlayamamış sormuş.

"Ne dönüp duruyorsun ana, bunda üzülecek ne var?"

Anası dertli dertli mırıldanmış:

"Hepsi iyi hoş da oğul. Bu komünistler bir gün gelip bütün bunları elinden alır diye korkuyorum!...

SEÇİM

Nasrettin Hoca, Akşehir'de Bektaşi erenlerinden birine sormuş:

"Bugün seçim var, seçmeyecek misin?"

"Seçmeyeceğim!"

"Niye?"

AB
CİK

SAFAKTAN ÖNCE
MADEM Kİ ŞAFAKTAN ÖNCE ÇIKTIK BU YOLA ÖNCE BİZLER ÖLECEĞİZ NE MUTLU BU UĞURDA
Abdullah MERAL
TÜRKİYE'DE
SÖMÜRÜ
AÇLIK
İŞSİZİ
MEKTUP
SAFAKTAN ÖNCE
MADEM Kİ ŞAFAKTAN ÖNCE ÇIKTIK BU YOLA ÖNCE BİZLER ÖLECEĞİZ NE MUTLU BU UĞURDA
ABDULLAH MERAL
5.YIL ÖZEL SAYI
UMUDA YÜRÜYÜŞÜMÜZÜN 5.YILI
KUTLU OLSUN
ÜÇTÜR
CEVAPLARA
SORULARA
BİZLERİ
FİDAN İDİK
ŞİMDİ ORMAN OLDUK BİZİ TÜKETEMEZLER
"YOLDAŞLAR SİZİ ÇOK SEVİYORUM"

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

SAFAKTAN ÖNCE

MADEM Kİ SAFAKTAN ÖNCE ÇIKTIK BU YOLA ÖNCE BİZLER ÖLECEĞİZ NE MUTLU BU UĞURDA

Abdullah Marol

YIL: 2004 2

Merhaba;

19 Aralık katliamı ile uygulamaya geçirilen F tipi hücreler dördüncü yılını doldurdu. Hücre yaşamı konusunda 4 yıllık bir deneyime sahibiz.

Bu çalışma bu dört yıllık birikimin sonuçlarını paylaşmak, hücre yaşamının zorluklarını ve bu zorlukları aşmanın yol ve yöntemleri konusunda bir fikir sunmak amacıyla hazırlandı. Elbette ki yaşamın her alanında olduğu gibi hücre yaşamındada çok farklı etkenlerle çok farklı sorunlar yaşanabilir. Bu sorunları en aza indirmede iki temel nokta büyük önem taşımaktadır.

Birincisi; hücre politikaları, Hücrelerle amaçlananları iyi bilmek. Hücrelerle amaçlananı iyi bilirsek, buna karşı nasıl davranacağımızı da iyi biliriz.

İkincisi; İrademiz... Her türlü zorluğu, engeli aşacak iradeye sahibiz. Neyi, Nasıl-neden yapmamız gerektiğini bilir, bu yolda irademizi kullanırsak başaramayacağımız hiç bir şey yoktur. Hücrelerde 4 yıldır süren direnişimiz bunun en açık göstergesidir.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

Sevgiler, Selamlar

DEVRİMCİ YAŞAM

A-) 1- Yaşamımızı ele alışımız

Devrimci olduğumuz bu çarpık, adaletsiz düzenin yerine insana değer veren sömürüsüz bir düzen kurmaya çalıştığımız için bugün F Tiplerindeyiz. Bir başka ifadeyle; eskiyen çürüyen düzenin yerine daha iyisini daha yenisini kurmaya çalıştığımız için düzenin sahipleri tarafından F tipi hücrelere atılıyoruz. Fakat nerede olursak olalım bu hakli ve meşru taleplerimizden vazgeçmeyeceğiz. Bu herşeyden önce insanlık onurunu korumanın mücadelesidir. Bundan dolayı bir devrimcinin olduğu her yer; devrimci değerlerin, iddianın, yaşam tarzının tasındığı yerlerdir. Hapistеyiz, hücrelerdeyiz. Öyleyse devrim iddianızı ve yaşam tarzımızı hücrelerde hakim kılmak durumundayız. Bizler için hapishaneler mücadelenin tatil edildiği yerler değildir. Aksine, tüm fiziki olumsuzluklara rağmen devrim iddianızın aktığı, en üst boyutta savunduğumuz yerlerdir. Bunun için bizler kendimizi ÖZGÜR TUTSAKLAR olarak tanımlıyoruz. Fiziken düşmanın elinde olsakta, düşüncelerimizle, kimliğimizde geleneklerimizle, yarattığımız değerlerle özgürüz bizler. Bu nedenle düşman buna tahammül edemez ve değerlerimize her fırsatta saldırmaktan geri durmuyor. Hücrelerin, zulmün nedeni de bu değilmi? Düşmanın saldırısı yalnızca fiziki anlamda saldırıyla sınırlı değildir. Değerlerimize, geleneklerimize, kişiliğimize, devrimci yaşam tarzımıza da saldırmaktadır. Saldırıyorlar. Bu saldırının temel aracı bugün TECRİT saldırısıdır. Düşman bizi bir yapan tüm değerlerimize, örgütlülüğümüze saldırmaktadır tecritle. Öyleyse bizler de yaşamımızla düşmanın bu saldırılarını boşa çıkarmalıyız.

2- Nasıl bir düzen? Nasıl bir yaklaşım? Nasıl bir disiplin?

Düşmanın saldırılarını boşa çıkarmak, devrimci yaşamımızı hücrelerde yerleştirmek için yaşamımızı bir düzene sokmalı, disipline etmeliyiz. Çünkü pratik yaşam bir düzenin sistematiğinin ürünüdür, sebillenmektedir. Hücrelerde koğuşlarda olduğu gibi kollektif yaşamı hayata geçirmek için daha fazla disiplinli, düzenli, programlı olmalıyız. Zil saatlerinin düzenin denetimi altında olduğunu düşündüğümüzde bunun önemini ve gereğini

daha iyi onlarız. Disiplinimizle, tavırlarımızla düşmana dahi devrimci kişiliğimizi kabul ettirmeliyiz. Bunun için kalktığımız saatten yattığımız saate kadar her anımız her davranışımız kimliğimize, kişiliğimize uygun olmalıdır.

Bu amaçla günümüzü asgari ölçüde de olsa programlayan ORTAK YAŞAM KURALLARIMIZ var. Kalkış saatimiz yatış saatimiz hangi günler - hangi saatler neler yapacağımız asgari ölçülerde kurallarla belirlenmiştir. Bu kuralları hepimiz tartışarak, önerilerimizi sunarak ortak belirledik. Burada yaşamımızı en verimli şekilde değerlendirmek hedefimizdir. Bu anlamda ORTAK YAŞAM KURALLARIMIZA uymamız bizim için bir görevdir. Bu kurallar örgütlü yaşamın gerekliliği olarak belirlenmiştir. O halde, nasıl bir düzen sorusunun cevabı ÖRGÜTLÜ YAŞAMIN GEREKTİRDİĞİ BİR DÜZENİ'dir.

(Hücre) Tecrit saldırısının temeli, örgütlü yaşamın engellenmesidir. Birler ayrı ayrı hücrelerde de olsak örgütlü yaşamımızı devam ettirebiliriz, ettiriyoruzda. Dört yıldır F Tiplerinde bunu ispatladık.

Yalnızca düşmana karşı değil, kendi gelişimimiz, örgütlülüğümüzün gelişimi ve güçlenmesi için de düzenli, programlı disiplinli bir yaşam kaçınılmazdır.

Somutlayalım.

Sabah sayımı için gardiyanlar hücremize geldiğinde hâlâ kalkmamışsak, ancak onlar girdiğinde kalkıyorsak düşman karşısında nasıl bir etki bırakmış oluruz? Tersi bir durumda, yani kalkış saatimizde (7:40) kalkmış, elimizi yüzümüzü yıkamış, üstümüzü başımızı giyinmiş, yatağımızı düzenlemiş bir şekilde sayıma hazırlandığımızda nasıl bir etki bırakırız?

Eğitim çalışmalarımız var. Grup defterini bekleterek, geciktirerek zamanında ve gerektiği şekilde yapmayarak o çalışmalardan başarı elde edebiliyormuyuz?

Gün içinde dolaşan defterler, aldığımız görevleri geciktirerek, savsaklayarak örgütlülüğümüzün gelişmesine, güçlenmesine katkı sunabiliyormuyuz?

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak gerek yok

Bir tarafta düzen, disiplin varken diğer tarafta dağınıklık hemen kendini gösterir. Çünkü hepimiz bundaki yaşamı, işleyişi biliyoruz. Onlarca hücrede onlarca insan bir yapıyı - örgütlülüğü oluşturamıyoruz. Bu örgütlülüğün bir işleyişi var. Bunu dört bir çarka benzetsek, her birimizde o çarkın dişlileri olarak kabul edersek, çarkın düzgün işleyebilmesi için her dişlinin sağlam olması gerekliliğini de görürüz. Kırılan, bozulan dişliler çarkın işleyişini de yavaşlatacak, aksatacaktır. Örgütlü insanlar olarak hiçbirimiz "ben" diyemeyiz "Biz" demeliyiz. Çünkü örgüt gerçeği budur. Yaşamımız "Biz"in ihtiyaçlarına göre düzenlenmeliyiz. Biz, örgütlülüğümüzü ancak bu şekilde büyütür, bunun gereğini yerine getirirsek güçleniriz, gelişiriz, yenilmez bir güç olarak her türlü sorunu, engeli aşarız.

3-) Neyi hedeflemeliyiz? Neden?

Hedefimiz tabiki örgütlülüğün ihtiyaçlarını karşılamak bu doğrultuda yaşamımızı programlamak olmalı. Neden?

İçinde bulunduğumuz koşullarda düşmanın saldırılarını boşa çıkarmak kimliğimizi, kişiliğimizi, değerlerimizi, devrimci iddiamızı düşüncelerimizi, kısaca bizi biz yapan tüm değerlerimizi koruyabilmek ve daha ileriye taşımak ancak güçlü bir örgütlülüğe sahip olmakla mümkündür.

Düşünelim, tek tek bireyler olarak hücrelerde düşmanın saldırılarına nasıl karşı koyabiliriz? Koyabiliriz miyiz? Karşı koyarak bile birey olarak kazanabilir miyiz? Amacımızı ve iddiamızı birey olarak yerine getirmemiz mümkün olabilir mi? Düşman neden örgütlülüğü dağıtmayı amaçlıyor? Düşmanın saldırılarının hedefi amacı bize kendi hedeflerimizi de gösteriyor. Düşmanın saldırdığı, yok etmeye çalıştığı örgütlülüğümüz, birliğimiz, dayanışmamız, paylaşımımız --- Öyleyse bizler bunlara dört elle sarılmalı, geliştirmeyi, güçlendirmeyi hedeflemeliyiz. Yaşadığımız onlarca örnek çok somut göstermiştir ki düşman tek tek kişileri dahi örgütten koparmak için neler yapmaktadır. Çünkü bilinçli örgütten kopan insan düşmanın denetimine açık, saldırılar karşısında korumasız bir insandır.

4- Kendimiz, yoldaşlarımız, çevremiz, ele alışımız nasıl olmalı?

Hedefimiz örgütlülüğümüzü geliştirmek olmalı dedik. Bu nasıl olur? Örgütlülüğümüz tek tek bireylerden oluşur, bizlerden oluşur. O halde örgütlülüğümüzü geliştirmek için en önce kendimizi geliştirmeliyiz. Kendimizden başlayarak en yakın olduğumuz aynı hücrede kaldığımız yoldaşlarımızı, çevremizdeki yoldaşlarımızı geliştirmek, daha ileri taşımakla mümkündür örgütlülüğümüzün gelişmesi. Bunun içinde kendimizi, birlikte kaldığımız yoldaşımızı, çevremizdeki yoldaşlarımızı iyi tanımalıyız. Tanımak içinde paylaşmak gerekmektedir. Yani yoldaşlarımızla paylaşımımız en üst boyutta olmalı.

İçinde bulunduğumuz koşullarda yoldaşlarımızla paylaşımımızın temel aracı notlarımız, ortak çalışmalarımız. Bu anlamda notlaşmayı ihmal etmemeli, ortak faaliyetlere katılmalı, sohbet etmeliyiz. Bu şekilde hem yoldaşlarımızı tanımış olur hemde ilişkilerimizi güçlendirmiş oluruz.

Hücrelerde tecrit altındayız. Haber alabilme olanaklarımız sınırlı. Araştırma, inceleme çalışmalarımız için kaynaklarımız olanaklarımız sınırlı. Bu nedenle notlarımızla gündem tartışmalarımızla bilgilerimizi paylaşmalı, gündem-gelişmeler üzerine sohbetler etmeli, tartışmalıyız. Unutmayalım hepimizin birbirimizden öğreneceği çok şey var. Olanaklarımızı zorlamalı, dünyada ve ülkemizdeki yaşananları, gelişmeleri takip etmeli ve birbirimize aktarmalıyız. Aynı zamanda tecrübelerimizi, birikimizi, bilgimizi birbirimize aktarmalı paylaşmalıyız. Bu şekilde hem kendimizin hem de yoldaşlarımızın gelişimini sağlamış oluruz. Paylaşım tartışma düşünmeyi, düşünme araştırmayı, araştırma ise birikim ve yetkinleşmeyi getiriz.

Tüm bunları hayata geçirebilmemiz için öncelikle kendimizi tanımalıyız. Ben kimim? Ne gibi eksikliklerim var? Biz kimiz? Nereden buradayız? Kendimizi, mücadelemizi nasıl daha ileri taşırız? sorularını kafamızda cevaplamalıyız. Ben bir devrimciyim, Parti-Cephe'liyim. Biz Parti-Cephe'yiz, Devrimin öncü gücü, halkımızın örgütlü gücüyüz. Baskı, zulüm, sömürü düzenini yıkmak, halkın iktidarını kurmak için mücadele veriyoruz. Bu mücadele içerisinde ağır bedeller ödüyoruz. Tutsak düşüyoruz. Ancak tüm bedellere rağmen Umudu büyütüyor, devrim iddiamızı büyütüyoruz. Attığımız her

ileri adım devrimci bir katkıdır. Bu şekilde düşündüğümüzde kendi eksik ve yetersizliklerimizi, yeteneklerimizi, yapamadıklarımızı, yapmamız gerekenleri, yapmamamız gerekenleri--- görürüz. Eksikliklerimizi gidermek, yeteneklerimizi geliştirmek için neyi-nasıl yapmamız gerektiğini görürüz. Kendimizi geliştirmek için örgütlülüğümüzden yardım alabileceğimizi görürüz. Aynı şekilde yoldaşlarımızın gelişimi, eksikliklerinin giderilmesi için daha fazla emek-çaba harcamamız gerektiğini görür, bu yolda adımlar atarız. Yeterli bunun için ısrarcı olalım, programlı olalım ve önümüze somut hedefler koyalım.

Kendimizi, yoldaşlarımızı, çevremizi bu şekilde ele aldığımızda, bunun gerekllerini yerine getirdiğimizde gelişimimiz önünde hiçbir engel kalmayacaktır. Atılan her adım bir sonraki adım için bize daha fazla güç verecektir. Ne hücre, ne tecrit hiçbir şey gelişimimiz önünde engel değildir. Yeter ki bu yolda doğru bir bakış açısına sahip olalım, bu konuda ısrarcı olup emek harcayalım.

5- İlişkilerimiz nasıl olmalı?

Bu soruya vereceğimiz cevap yukarıda anlattıklarımızdan bağımsız değildir elbette. İlişkilerimiz, geliştirici, dönüştürücü, devrimci kişiliğimizi güçlendiren bir tarzda olmalı. Bu nasıl olacak? Her şeyden önce biz yaşamımızda davranışlarımızla, pratiğimizle örnek olmalıyız, olabilmeliyiz. Doğruları, olması gerekeni anlatmak doğru bir şeydir ancak yeterli değildir. Örneğin, bir sabah, vaktinde kalkmayıp birlikte kaldığımız yoldaşımızı bu konuda eleştirebilmiyiz? Biz gelen notlara cevap yazmayıp yanımızdaki yoldaşımıza not yazmasını tavsiye edebilmiyiz? Biz çalışma defterlerine yazmayıp yanımızdaki-çevremizdeki yoldaşımıza yazması gerektiğini söyleyebilmiyiz? Söylesekte (hatta söylediğimiz doğru olsa bile) o yoldaşlarımız yapmadıklarında eleştirmeye hakkımız olur mu? Elbette olmaz. Böyle durumlar için halkımızın güzel bir deyimi vardır "Aynesi iştir kişinin, lafa bakılmaz" Evet aynen böyledir. Biz günlük yaşam kurallarımıza eksiksiz uyarak, görev ve sorumluluklarımızı en iyi şekilde yerine getirerek örnek olabiliriz ancak. İşte eğitimin en temel

halkasıdır. Biz görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmeden başkalarından görev ve sorumluluklarını yerine getirmelerini isteyemeyiz. İstesekte sonuç alıcı, geliştirici, öğretici olamayız. Bu nedenle olması gerekenleri, doğruları anlatmak ifade etmek tek başına pek bir anlam ifade etmez. Doğru olan; davranışımızla, pratiğimizle görev ve sorumluluklarımızı eksiksiz yerine getirmek örnek olmaktır.

Hatta bu bile yeterli değildir. Örgütlü bir yapıda, işleyişte "ben işimi yaptım, görevim bitti" diye birşey sözkonusu olamaz. Diğer yoldaşlarımızında görev ve sorumluluklarını yerine getirmelerinde yardımcı olmalıyız. Çünkü her kim, hangi nedenle olursa olsun, örgütlülüğün karşılanmayan - eksik bıraktığı ihtiyaçları sonuçta tüm örgütlülüğe zarar verecektir. Örgütlülüğümüzün eksikleri hepimizin sorumluluğu, sorunudur.

Bu nedenle kendi sorumluluklarımızı yerine getirmede davranışlarımızda, pratiğimizde, sorunları ele alış - çözümlemede... kısacası tüm yaşamımızda geliştirici, dönüştürücü örnek alınan olmalıyız. Amacımız hedefimiz bu olmalı. Hepimiz bu şekilde ele aldığımızda birbirini geliştiren, dönüştüren birbirimizin eksiğini gideren güçlü bir örgütlenme yaratmış olurur. Ki bu hepimizin görevidir, sorumluluğudur.

Bu tarihe, halkın, örgüte karşı olan bir sorumluluktur. Bu noktada hiç kimse kendi dışındaki eksikleri öne sürerek kendi görevlerini aksatmanın teorisini yapmamalıdır. Çünkü devrimci mücadele her zaman eksiklikler, yetersizlikler içinde ilerleyecektir. Ancak tüm bu eksik ve yetersizlikleri aşacak inanmış, kararlı insan iradesidir.

Unutmayalım, hiçbir eksik, yetersizlik başarmamız önünde engel değildir. Ki başarmamız için kendimize güvendiğimizde bu eksikleri bir bir aştığımızı bizzat yaşayarak göreceğiz.

B) 1- Hücrelerde Devrimci Yaşama Bakışımız

Hepimiz F Tipi hücrelerdeyiz. Hücrenin bir gerçeği ve yapılış amacı var. En genelde hücreler örgütlülüğümüze ve siyasi kimliğimize, insan onurumuza karşı bir saldırıdır.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yaptığı deney ve uygulamalarından elde ettiği bir gerçek var ki hücre politikası özünde bunun üzerine oturur.

Nedir bu gerçek?

Kişi yalnızlaştırılarak, sosyal ve siyasal aktivitelerinden uzaklaştırılarak ufku daraltılıp, sıradanlaştırılabilir. Bu siyasi tutsak için teslimiyet, adilleşme, ölüm demektir.

O halde hücrelerde yaşama bu gerçekleri görerek bakmalı yaşamımızda buna göre düzenlemeliyiz.

Hücrelerde ilişkilerimiz, paylaşımlarımız, sosyal aktivitelerimiz düşmanın bu politikasını boşa çıkaran tarzda ele alınmalıdır.

Peki nasıl bir yaşam tarzı?

Hücrede yaşam alanımızı dar bir mekana sıkışmış durumda Sosyal aktivitelerimiz engelleniyor. Birbirimizle iletişim imkanlarımız sınırlı. Paylaşım, siyasi aktivitelerimizi uygulayacağımız alanlar sınırlı. Kısaca her şeyimiz 4 duvar arasında hapsedilmek yalnızlaştırılmak, kendi içimizde rutak-tutak sorunlarla boğuşturulmak isteniyoruz.

Şu bir gerçekttir ki devrimci insanın yaratıcılığı, iradesi tüm bu engelleri aşabilecek güçtedir. 4 yıllık pratiğimiz bunun somut göstergesidir. Ancak eksikler yetersizlikler yokmu? Var tabi. İşte daha ileri bir düzeyi yakalamak, eksikliklerimizi azaltmak içinde yeni yeni adımlar atma gereği bundan duyuyoruz.

2— Hücre ve İnsan Gerçeği

Hepimiz değişik alanlardan geliyoruz. Kimimiz şu kadar kimimiz bu kadar devrimci mücadele içindeyiz. Hepimiz bu ailenin içinde olsakda farklı farklı yerel, bölgesel, feodal, küçük burjuva özellikler taşıyoruz. Halk hareketi olmanın özelliği budur.

Belli dar bir mekanda bu farklı yanlarımızın zamanla çatışmaması düşünülebilir mi? Bu aşırı mükemmelliyetçilik ve hayalcilik olur. Tabiki zamanla farklı yanlarımız çatışacak. Bu normal. Değişim, dönüşüm gelişimde çatışmanın bir ürünüdür.

Normal olmayan bunu ele alışımız, yorumlayışımız görüm

üretememe noktasındaki çarpıklıklar ve yanlışlıklardır.
Neden bu duruma düşüyoruz? Neden sorun yaşıyoruz?

a.) Bizi Bilincimiz Değil, Anlık Duygularımız Yönlendirdiği Zaman Çözüm Üretemiyoruz;

Çünkü anlık duygular bilinçsizce yapılan tepki ifadeleridir. Eğitme ve dönüştürme misyonu değil, karşımızdakini savunmaya sokacak bir özellik taşır. Ya bağırırız, ya öğütleriz, ya susar küseriz, ya da içimizde birikim yaparız. Bu da sorunları çözmek yerine körükler büyütür.

b.) Olaylar Karşısında Sabırsız, Çabuk Sonuç Alma Beklentisine Gireriz;

Sanki bir defa üç defa söylemeyle olayların düzeleceğini 3-5 günde kötü bir kültürü alt edeceğimizi sanırız. "Ben defalarca söyledim, anlattım, aynı şeyleri yapıyor, düzelmiyor..." "Düzelme niyeti yok" "Bana karşı ön yargılı" anlayışları buna örnektir.

c.) Misyonumuzun Farkında Değiliz. Bunu Çoğu Zaman Unutuyoruz;

Eğitici, dönüştürücü olmayı kendi dışımızda görüyoruz. Karşımızdakini eğitmeyi, geliştirmeyi düşünmeden "o da biliyor, o da yapmalı" diyerek kestirip atıyoruz. Eğitici, öğretici, dönüştürücü, örgütleyici olmamız gerektiğini çözüm üretmemiz gerektiğini atlıyor, sorunları hep başkalarına havale ediyoruz. Misyonumuzdaki ısrar ve inat çoğu zaman gözden edilebiliyor.

d.) Kendimizi Görmekten Çoğu Zaman Uzak Duruyoruz;

Karşımızdakinin hatalarını görüyor ve hatta kimi zaman bunları büyütüyoruz. Ama kendi sorunlarımızı küçümseyip üzerinden atlıyoruz. Bunun yaratacağı önyargıları ve değişik tepkileri kendimize

karşı yapılan farklı hakaretler olarak algılıyoruz.

e-) Çözüm Üretmiyoruz;

Olayları, sorunları değerlendirip, karşılıklı bunları nasıl giderileceğimiz konusunda bağlamadan, çözümsüzlüğü zamanla büyütüyoruz. Sonrada "örgüt çözer" mantığıyla sorunu örgüte havale ederek adeta örgütü hücre içi sorunlarla boğuyoruz.

f-) Eğitimin Bir Yaşam Biçimi Olacağını Özerdi Ediyoruz;

Sadece konuşmakla karşımızdakinin öğreneceği gibi basit bellenmelere giriyoruz. Yaşamımızla bizzat örnek olmaktansa, anlara pratiğimizle öğretmektense aramızdaki ilişkiyi sınırlıyoruz.

g-) Paylaşımlarımızı Daraltıyoruz;

Ortak çalışma, sohbet, değerlendirme paylaşım yanlarını kendiliğinden ailiğe bırakarak zamanla arada bir sınır oluşmasına neden oluyoruz. Sorunlarımızı, sıkıntılarımızı, sevinçlerimizi, duygularımızı paylaşmadan ortak özelliklerimizi geliştirme, geliştirme dinamiklerimizi sınırlıyoruz.

h-) Hücrenin Yarattığı Değişik Etkileri Önemsemiyor, Üzerinden Atlıyoruz;

Hücrenin yarattığı stres, sıkıntı, psikolojik rahatsızlıklar mahkeme, aile vs. gibi etkilerin kişileri etkileyeceği gerçeğini görmemize rağmen çoğu zaman bunu aşağıya indirmek için bir gösterim, paylaşımı geliştirmekten uzak duruyoruz.

Kuşkusuz bunlara daha da eller yapabiliriz. Biz burada en temel noktaları ortaya koymaya bir mantık tartışması yapmaya çalışıyoruz. Şu bir gerçek ki tüm bu sorunları alt edecek temel etken emek, üretim, paylaşım ve yöntemdir.

Sorunun özü olaylara bakışımızdadır. Nasıl ele aldığımız nasıl düşündüğümüz, nasıl pratiği örgütlediğimiz üzerindedir.

Tüm bunların cevabı ne gözümüzde burdan geçer.

3- Hücrelerde Yaşamı Ele Alış, Yaklaşım.

Tek ve üç kişilik hücrelerde kalıyoruz. Ne kadar hücrelerde olsakta yinede toplu yaşam koşullarına uymak zorunda, yanımız, dahi, yatımızdakileri düşünmek zorundayız.

Herşeyden önce de örgütlü birer insan olarak hakkın yaşam tarzından, örgütlü yaşam tarzından kopamayız. Çünkü bu savunma devrimcilikten uzaklaşma, düşmanın kabul alanına girmek demektir.

Devrimci yaşam, günlük pratiğimizi, düşüncelerimiz inançlarımız, örgütlülüğümüz çerçevesinde örgütlenmektir.

Hücre yaşantısında iradi olarak belirlenen bir yaşam tarzımız vardır. Bu yaşam tarzı hepimizin katkıları ile yaşamı en verimli bir şekilde nasıl değerlendiriş üzerinden şekillenmiştir. Buna azami derecede uymak hepimizin görevidir. Yatıp kalkmaktan hücre temizliğine, not yazmaktan, sabah idmanına kadar...

Peki buna gereken önemi veriyormuyuz? Veya yaşamda hal ve hareketlerimize gereken önemi veriyormuyuz?

Mesela gündüz uyuyup, gece ayakta olan birinin yaşama ne kadar katıldığını, yoldaşları ile ne kadar paylaşım içinde olduğu, günlük yaşam kurallarına ne kadar uyduğu ortadadır.

Günlük yaşam kurallarını hepimiz biliyoruz. Onları burada tek tek açmayacağız. Ancak vereceğimiz belirli örneklerle toplu yaşamdaki ayrıntılara dikkat çekmek istiyoruz.

Mesela radyo dinleyeceğiz diye karşımızdakini hiç düşünmeden sesini çok yüksek açmanın bir anlamı yoktur. Veya gecenin sifonu dakikalara açık bırakmanın. Veya diğer yoldaşımızı uyurken rahatsız edecek kadar gereksiz ses çıkarmanında bir anlamı yoktur. Yine yoldaşımızın iş yaparken sıkıştığı halde diğer işlere elimizi atmamakta toplu yaşamda yoldaşlık ilişkilerine ayktırı olan noktalardır. Toplu yaşam belli kurallara, karşımızdakinide düşünmeyi zorunlu kılıyorsa, yoldaşlık ilişkileri bunların üzerinde yüksek derecede duygu,

düşünce ve yaşamda paylaşımı beraberinde getirmek zorundadır.

Yeterli mi? Yetmez. Yoldaşlık ilişkileri dedik. İleri derecede paylaşım kolektiflik dedik. O halde altını doldurmak zorundayız. Birbirimize her konuda yardımcı olmalı, yanında olmalıyız. Birimizin sıkıntısı mı var, o hepimizin sıkıntısıdır. Ona paylaşma zemini hazırlamalı, beraber çözüm üzerine kafa yormalı örgütle paylaşmalıyız. Böylece gelişecek sıkıntılara önünü alır, yoldaşlarımızla, örgütümüzle paylaşımımızı güçlendiririz.

Sonu hepimiz çok iyi anlamalıyız.

Yoldaşlarımızla, örgütümüzle paylaşılmayan şeyler zamanla çok daha boyutlu olarak karşımıza çıkıyor. "Ben çözerim" anlayışı çözüm üretmez. Geçici olarak bazı olayları çözmüş gibi görünse de ileride daha büyük sorunlara zemin hazırlamıştır.

Onun için "ben çözerim" değil, "biz çözeriz" anlayışıyla hareket zorundayız. Bu aynı zamanda örgütlü, devrimci insan anlayışıdır. Aynı mekanı paylaştığımız yoldaşlarımızla yaşam içinde davranışlarımızda da farklı, düşüncesiz davranışlardan kaçınmalıyız. Sahiplenme, sokulmuşluk değil dediğimiz. Bunun olması gerekir zaten. Anlatmak istediğimiz karşılıklı saygı ve saygı boyutudur. Düşünün, mesela genç bir insanımız 40 yaşındaki bir abimizin karşısında oturmuş, diğer sandalyeye ayaklarını atmış değimli bir tarzda ona bir şeyler anlatıyor. Peki sizce onun anlattıkları ne kadar etkili olur? Kuşkusuz katı bir -20 bir durumdan bahsetmiyoruz. Bahsettiğimiz samimi, saygılı değer veren bir yoldaşımızdır. Kısacası hücrelerde yaşıyoruz diye devrimci yaşam biçimimizi gözardı edemeyiz. Devrimci her yerde devrimcidir. Dağda, şehirde, hapishanede... koşullar değişse de özü değişmez. Bulunduğumuz her alanda örgütümüzü, kendimizi geliştirmenin ileri taşımanın, öğretmenin, örnek davranış paylaşmanın ozanı olanaklarını yaratmalıyız. Halkın değerlerini, geleneklerini gözardı etmeden bunu da eğitimimizin bir parçası haline getirmeliyiz.

C-) Sorunlara Yaklaşımda Sabır, Yöntem ve Ele Alış
Nasıl Düşünmeliyiz, nasıl çözüm üretmeliyiz.

Ortada bir sorun varsa mutlaka onun nedenleri de vardır.

Bir sonucun nedenlerini ortaya çıkarmak çözümde ilk adımdır.

Yani önce şunu sormalıyız. Bu sonuç neden ortaya çıktı? Bunda kendi payıma düşen nedenler nedir? Ne gibi eksik ve hatalı davranışlarım bu dumansız zemin hazırladı... İşte bunları objektif olarak değerlendirmeli, nedenlerini ortaya çıkarmalıyız.

Bu sadece ilk adımdır. Amacımız olayın nedenlerini bulmak değil çözüm üretmektir.

"Sorun varsa çözümde vardır"

Yapılması gereken ikinci adım bu olayı çözmek için neler yapılması, neler yapmamız gerektiğini somutlamaktır.

Kuşkusuz çözüm üretirken örgütle, yoldaşlarımızla paylaşmalı öneri ve katkılarda almamız gerekir. Çünkü ne olursa olsun bizim göremediğimiz, eksik yanlar olabilir. Öneri katkılar bizi zenginleştirir. Çözüm yolunu daha gerçekçi ve nesnel bir zemine oturtulur.

Örgüt deneyimleri, zenginliği, vakıflığı açısından getireceği çözüm yollarında bize esas anlamda yol-yöntem göstericidir. "Biz" olgusunun somutluğunda burada ortaya çıkar.

Şunu bilmeliyiz ve kafamızda somutlamalıyız. Hiçbir adım hemen herşeyi çözen sihirli bir değnek değildir. Adımlarımızın ısrarı sürekliliği geliştirici dönüştürücü ve eğitici bir nitelik taşır. İşte burada hiç kuşkusuz ısrarcı olmak gerekir.

Israr çözme iddiasıdır. Israr yenileme, dönüştürme iddiasıdır.

En uygun adımları somutlasak bile bunların yaşamdaki ifadesi sonuç alıcıdır. İşte bu noktada da hiç kuşkusuz karşımıza yaklaşım ve yöntem çıkacaktır. Hani derler ya "anlatmaktan anlatmaya fark vardır" diye. Burada uslup, tarz karşımızdakinin durumuna göre somutlamak ön plana çıkar.

Mesela bir sorun yaşanmıştır. Defalarca konuşulmuştur ama aynı sorun yaşanmaya devam edilmektedir. Burada tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmaktan ziyade pratik adımlarda ısrarcı olmak gerekir. Çünkü orada ön plana geçmesi gereken artık bu adımın atılmasıdır.

Bu konuda hepimiz birbirimize yardımcı olmakla da zorundayız. En zor değişen şeylerden biride alışkanlıklardır. Bunları alt etmek için yardımlaşmalı, uyarıcı olmalı ve birbirimize

karşı gerekliliği esnekliği gösterebilmeliyiz. Esneklik liberallik değil gerçekçi yaklaşımdır. Hiçbir şeyin anında çözülmeyeceğini bilerek zamanla adım adım ilerleme ve sonuca giderken yaklaşım tarzıdır.

Bu konuya yaklaşırken Biz duygusuyla düşünüp sadece duygularımızla hareket etmemeliyiz. Bizi yönlendiren devrimci bilincimiz, örgütümüz, halkın çıkarları olması gerekir. Buda adımlarımızı atarken düşünerek hareket etmemizi getirir. Artık tepkisel duygularımızı frenlemenin yollarını bulmalıyız. Bunun telafi bir yöntemi yoktur. Herkes kendi yöntemini bulmak zorundadır. Çünkü kişinin olaylara yaklaşımı, ele alışı, çözümü hem kendini hem örgütü geliştirir, yüceltir. Aksi tutum tepkisel davranışlar içinde bir yığın sorunun dal-budak sarmasına, olumlu duyguların bile yanlış yanlış sonuç almasına yol açmasına ve bozucu olmasına neden olur.

Karşımızdakinin yoldaşımız olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Birçok eksiği, hatası olabilir. Devrimcilik bir eğitim, dönüşüm iddiasıdır. Bizler birbirimizi eğitip geliştirmede, daha da ileri taşımakta kendimizi sorumlu görmeliyiz. Unutmayalım attığımız her adım sadece bizi değil, çevremizi ve örgütlülüğümüzü ileri taşır.

D-) Kendimizi Geliştirmek Yoldaşımızı Örgütlülüğümüzü Geliştirmektir.

Hiçbir gelişme tek başına bağımsız somut ele alınamaz. Bir yerde başlayan bir gelişme çevresine, ait olduğu topluma örgütlülüğe yansır.

Basitleştirelim. F Tiplerindeki somut yaşanımızı irdeleyelim. Bir yoldaşımızın problemli olduğunu düşünelim. Görevlerini yapmadığını, sorun yaşadığını düşündüğümüzde bu sorun kendisiyle sınırlı kalabilir mi? Mutlaka hücresindeki, çevresindeki yoldaşlarımızda bir biçimde yansıyacaktır. Buda zamanla örgütlülüğe yansıyacak, örgütlülüğün bu soruna eğilmesine neden olacaktır. Yani bir kişideki sorun bir bütün olarak hepimizi ilgilendirecektir.

Aynı şekilde bu sorunu çözüm üretmek yaşamı ve kişiyi ileri taşımakta özünde bir bütüne yansıyacak bir olaydır.

Örneğimize devam edelim. Aynı yoldaşımızın sorunlarının çözüm üretmesiyle daha fazla yaşamla, örgütle bütünleşmesi, daha fazla görevler alması, çevresindeki, yanındaki yoldaşlarının

daha da ileriye taşıyacak. Örgütümüzü daha da güçlendirecektir. Örgütümüz hem daha az sorunlarla uğraşıp enerjisini başka konulara verecek hem daha fazla katılımla, daha fazla görev paylaşımıyla yaşamı daha da ileri taşıyacaktır.

Evet örgüt demek kolektif bir yapı demektir. Bütünsel olarak birbirini tamamlayan bir yapılanma demektir. Bu bütünsellikte herkesin görevini en iyi şekilde yapması kolektif yapının daha ileri taşınması anlamına gelir.

Klasik tabiriyle bir fabrikadaki birbirine bağlı dişlileri düşünelim. Dişlilerden birinin arızası bir bütünün işlerliğini etkileyecektir.

İlerleyen, gelişen, devrimcileşen insan karanlığı aydınlatan ışık gibidir. Ne kadar kendini yenilerse karanlığı o kadar aydınlatır. Çevresine o kadar ışık saçar yol gösterir.

Kaza bizler gelişmeyi asla ve asla kişinin sadece bir takım konuları öğrenmesi, teorik bilgileri ezberlemesi olarak algılamıyoruz.

Gelişme, devrimcileşme, somut, pratik yaşam içerisinde örgüte, mücadeleye, kendini daha fazla verme, kendini, yaşamını çevresini daha iyi örgütleme üzerinden sekillenir.

O halde örgütlenmemiz için, devrimimiz için, halkımız için savaşımız için kendimizi yenileyelim. Programlı olup sorunları değil çözümleri öne çıkarıp, çözümleri örgütleyelim. Görecektir ki çözülmez denilen şeylerin çözümü hemen yanıbaşımızdadır.

"Gerçek insana çok yakındır. Onu karmaşık hale getiren insanın kendi beynidir."

Sorunları karmaşıklaştırmadan gerçekçi olduğumuzda sabırla ele aldığımızda, emek verdiğimizde hepimiz devrimciliğimizi daha ileri taşıyacak potansiyele sahibiz.

Bu potansiyelimizi değerlendirelim.

E-) Misyonumuz! Buna Uygun Yaşamı Düzenliyoruz muyuz? Hasıl Düzenlemeliyiz?

Bizler devrimciyiz. Devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Devrim bugünden yarına gerçekleştirilemeyeceğine göre bir devrimci tüm yaşamını

günün 24 saatini devrime hizmet edecek, devrimi geliştirecek tarzda düzenlemektir. Bu bir anlamda yaşamında, kişiliğinde her gün her an devrim yapmak demektir. Yani sürekli değişim, gelişim ilerleme içinde olmaktır. Bir devrimci için durağanlık, sıradanlaşma gerileme demektir. Bizim bulunduğumuz her yerde devrim, devrim iddiası, Parti-Cephe vardır. Bu büyük bir misyondur. Örgütlenme gelişme, dönüşme, dönüştürme, boğun eğmeme, devrime inanç, halka karşı sorumluluk bu misyonumuzun özüdür. Tüm yaşamımızı da ele alırken buna uygun bir düzenleme yapmak zorundayız. İddiasız sıradan cheven-i şer mantığıyla yaşamımızı sürdüremeyiz.

Parti-Cephe Kültürünü, Devrim İddiamızı Hücrelerde Nasıl Şekillendiririz?

Devrimcilik bir anlamda bugünden yeni insanı yaratma mücadelesidir. İlişkilerimizde, yaşantımızda bugünden bu yeni insanı şekillendirmektir. Mütevazi, fedakar sorunlar karşısında bunalan değil çözüm üreten, atılganlığı, çalışkanlığıyla örnek, kendini sürekli yenileyen, üreten, geliştiren olan yeni insan. Böyle bir kişiliğe sahip olabilmek için öncelikle tüm beynimizle devrime devrimin ilkelerine kilitlenmemiz gerekir. Devrimin ilkelerini her şeyin üstünde tutan birinin aşamayacağı sorun yoktur.

Hiçbir şeyi gözümüzde büyütmeyelim. Tabi ki eksikliklerimiz hatalarımız olacaktır. Ama bu iddiamızı, yenilenmemizi, gelişmemizi engelleyen, engellenemezdir. Aksine var olan eksikliklerimizi çözümleyip aşarak ileri doğru adımlarımızı daha da güçlendiririz.

Gerçekçi olmalıyız.

"Karamsar tünele baktığında karanlığı görür.

İyimser tünele baktığında tünelin sonundaki ışığı görür.

Gerçekçi tünele baktığında tüneldeki karanlığı, tünelin sonundaki ışığı ve gelecek treni de görür" Bilerek gerçekçi düşünerek ne olayları abartıp nede es geçerek düşünüp, yorumlayarak çözüm üreterek emek ve sabırla aşacağız.

Azılmaz denen hiçbir şey yoktur. Her şey aşılır her şey dönüşür, her şey gelişir. Bunu başaracak olan doğru yöntem azim, sabır ve emektir.

Böyle düşünen bir devrimci günün 24 saatini, tüm yaşamında devrimin ihtiyaçlarına göre düzenlemek durumundadır. Bulunduğumuz koşullarda, hapishanelerde ÖZGÜR TUTSAKLAR olarak devrimci iradenin yenilmezliğini, teslim alınamazlığını defalarca ispatladık. Çok büyük değerler, gelenekler yarattık. Bu değerlere gelenekler sıkı sıkıya sarılıp daha da geliştirmek, daha ileri noktalara taşımak sorumluluğumuzdur.

Daha çok üreten, kolektif yaşamı güçlendiren, yoldaşlarına güç ve moral taşıyan, yoldaşlarının sorunlarını çözmek için elinden gelen tüm gayreti gösteren, bilgisini, becerisini deneyimini örgütlülüğün gelişimi için seferber eden bir anlayışla donatmalıyız kendimizi.

Eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz olabilir. Ben bilmiyorum, yapamam... diye değil, bilmiyorsam öğrenirim, yaparım, başarırım... diyerek daha farklı görev ve sorumluluk almak için hazırlanmalıyız kendimizi.

Bugün tüm dünyanın takdirini kazanan ÖZGÜR TUTSAKLIK geleneği böyle yaratıldı. Önümüze açık. Sorunlarla karşılaştığımızda sorunlarımızı aşmak için önümüzde engin bir birikim ve gelenekler dünyası var.

Kendimize, yoldaşlarımıza ÖZGÜR TUTSAKLIK geleneğimize güvenerek yolumuza devam edeceğiz.

ZEYBEK
ZEYBEK
ATEŞİ
ÖZEL SAYI
OCAK 2005
BİR BA
Irak'ta, Fi
Ülkemizde
Zulme Karşı Direniş
Devam Ediyor

Uşak Hapishanesi'ndeki
DHKP-C davasından yargılanan
bayan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

AYLIK SİYASİ DERGİ - UŞAK HAPİSHANESİ - NİSAN/MAYIS 2005 - SAYI-20

ZEYBEK ATEŞİ

İÇİNDEKİLER

1... Merhaba
3... Sikago'dan Bugüne Ulaşan
9... Eğitim: Kim İçin?
13... Direnişin Gücü
17... Karanfil Yağmuru
25... Açık Mektup
35... Perspektif: Birey Nedir?
55... Yaşamın En Yüksek Seviyesi Komün Yaşamıdır
63... Şiirin Dilinden
69... Fedakar ve Unutkuydular
73... Buralarda Çocukların Ayakları Hep Çamura Bulanır
77: Araştırma-İnceleme Ülkemizde İşçi Direnişleri

Merhaba,

Dergimizin Mayıs sayısıyla "merhaba" demenin coşkusunu yaşıyoruz.

Mayıs ayı hareketli bir aydır. Her 1 mayısta öfke sokaklara meydanlara taşar. Bu sene de şikago'lu işçilerin bayrağı Kadıköy'de dalgalandı. Biz devrimci tutsaklar birkez daha yürekten selamladık sokakları meydanları dolduranları.

Yazılarımız şiirlerimiz onlara dairdi.

Araştırma-İnceleme köşemizde işçi sınıfının mücadele tarihine, 1800'lere kadar uzandık. "şikago'dan Bugüne..." tarih sayfalarında dolaştık.

Halkların birliğine tahammül edemeyenler insanı yalnızlaştırmak için 'birey olma"yı keşfettiler. sahip oldukları bu birey anlayışını masaya yatırdık. İnsanı kendi doğasına yabancılaştıran bu anlayış mahkum edilmelidir diyerek konuyu "perspektif" köşemizde işledik...

İki mektuba yer verdik bu sayımızda. Biri TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na, diğeri Perihan Mağden'e. Hapishanelerde yaşadığımız sorunları anlattık...

ÖSS sınavlarına hazırlanan öğrenciler için Mayıs-Haziran ayları dert aylarıdır. Onların sorunlarına değinmeden edemedik. yine "Karanfil Yağ-

muru" kapsamında şehirlerimizi andık. "Direnişin gücü-Saddam" gibi daha farklı konulara da yer verdik.

Bu sayımızda şiir, öykü, deneme gibi kültür-sanat yazıları da yer alıyor.

Daha önce "Sevgi" isimli kültür-sanat dergimizde yayınladığımız kültür sanat yazıları bundan sonra Zeybek Ailesi sayfalarında yer alacak.

Bir dahaki sayımızda görüşmek dileğiyle umutla ve dirençle kalın...

* * *

DİRENİŞİN GÜCÜ

Mısırda yayınlanan bir dergide ABD Savunma Bakanı Rumsfeld'in Saddam Hüseyin'le yaptığı bir görüşme tutanağı yer alıyor. Bu görüşmeye göre Rumsfeld, ABD yönetiminin aldığı karar doğrultusunda Saddam Hüseyin'le pazarlık yapmak istiyor. Eğer Saddam Hüseyin kamera karşısına geçip "terörü" kınarsa ve Iraklılardan eylemlerine son vermesini isterse, yakınlarıyla birlikte başka bir ülkede "rahatça" yaşayabilecek, Saddam'a yakın kimi isimler de Irak yönetiminde görev alabilecek...

ABD'nin Saddam Hüseyin'le pazarlık yapmaya kalkışması Irak direnişi karşısındaki güçsüzlüğünün ifadesidir. Oysa ABD, Irak saldırısıyla, "İmparatorluğu"nu ilan etmişti. İmparator ABD, Irak'a "özgürlük" götürecek, Iraklıları Saddam yönetiminden "kurtaracak" ve Irak'ta alkışlarla karşılanacaktı... Girdiler Irak'a bombalarla roketlerle karşılandılar. Amerikan özgürlüğünün yağma özgürlüğü olduğunu tüm dünya halkları gördü. ABD'nin yalanları bir bir iflas etti.

İmparator ABD, tutukladığı, bir çukurda görüntülerini yayınladığı, aşağıladığı Saddam Hüseyin'le görüşüyor, çünkü Iraklılar işgalcilere karşı her gün onlarca eylem gerçekleştiriyor. Irak'ın işgal-

den ve işbirlikçilerinden kurtulması, bağımsızlığına kavuşması için savaşanları var. Direnişin gücüyle Irak, ABD için bir petrol cenneti olmasından öte bir şey. Irak, işgalcilerin ve işbirlikçilerinin can güvenliklerinin olmadığı bir cehenneme dönüştürülmüş durumda.

ABD İmparatorluğu, Saddam Hüseyin'le görüşüyor, çünkü direnişi kırmak istiyor. Saddam Hüseyin ABD emperyalizmi karşısında tutsak da düşse teslim olmuyor, direnişi savunuyor ve bu uğurda bedeller ödüyor. Ki esas olan Irak halkının direnişidir. ABD' İmparatorluğu Irak halkının direnişi karşısında acizdir. Saddam Hüseyin'le pazarlığa kalkışması direnişin gücüdür. Rumsfeld görüşmeye başlarken "ülke içinde ve dışında sizi destekleyenlerle iletişim içindeyiz ve onlar bize sizi dinlemenizi tavsiye etti" (5 Mayıs 2005, Evrensel) diyerek, bunu bir şekilde dile de getiriyor.

Görüşmeler yapılırken Rumsfeld dünya kamuoyunun iç yüzünü bildiği yalanlarına başvuruyor yine. Irak halkını kurtarmak için ABD'nin elini uzattığını, kitle imha silahlarını şimdiye kadar bulamamış olsalar da birgün bulacaklarını, Irak'ta demokrasiyi inşa ettiklerini söylüyor ve Saddam Hüseyin'e "Siz tecrit edildiniz ve dışa-

rıda neler olup bittiğini görmüyorsunuz" diyerek, tüm bunlara "inandırmak" istiyor. Tecrit de emperyalizmin yalanlarını empoze etmede böyle işlevli kılınmaya çalışılıyor...

Emperyalizmin iki temel silahı vardır; zulüm ve yalan. İmparatorluklarını iktidarlarını bu iki temel silah üzerine kuruyorlar. Bu yüzden hep aynı nakaratı tekrarlıyorlar. Bildik yalanlar ısıtılıp ısıtılıp tekrar kullanıma hazır hale getiriliyor. Yalanın ömrü-kullanım süresi her geçen gün kısalırken, zulüm şiddetini artırıyor direnişi tetiklercesine... Ve zulmün ve yalanın karşısında direniş ve gerçekler, mutlak bir güce dönüşüyor...

* * *

Kazanfil Yağmuru

ŞEHİTLİK ÇOĞALMAKTIR

İyi tütün balyalardı. Köyde hemen herkese yardım ederdi bu konuda. Tütün eksperlerinden iyi puan almak için önemliydi balyalama işi. Turan Kılınç köylülerine hem tütün işlerinde hem de başka sorunları olduğunda yardım ederdi.

Maddi durumu fena sayılmazdı. Çevresinde imece usulü dayanışmayı örgütlemişti. Tütün dikme makinasıyla sırası gelen tarlalara tütün dikiyorlardı ortaklaşa.

İki oğlu vardı. Büyüğünün adı Ertuğrul'du. 1980 öncesi ODTÜ'de faşistler tarafından öldürülen Ertuğrul için çocuğuna bu adı vermişti. Eşi ninni diye, Ertuğrul'un türküsüyle büyütmüştü çocuğunu. "Hasına canım hasına/haber salın babasına/ODTÜ'de bir yiğit öldü/ Kuşlar dönüyor yasına»...

Turan Kılınç, devrimcileri '80 öncesinde tanımıştı. Köydekiler de devrimcileri tanıdığından nerdeyse her çocuğa bir devrimcinin adı verilmişti, Mahir, Ulaş, Hüseyin, Ertuğrul...

12 Eylül cuntası Türkiye'nin üzerine bir karaba-

gan gibi çöktüğünde korku ve güvensizlik tohumları sarmıştı her tarafı. Turan ve köydekiler de etkilenmişti bu durumdan. Korkuyorlardı, yüreklerindeki ışık puslanmıştı biraz... Turan Kılınç korksa da, yüreğinin en taze yerinde sakladı umudunu. Zaman zaman eline sazını alıyor, gençleri etrafına toplayıp marşlar, türküler söylüyor, devrimcileri anlatıyordu. Tarlada sadece kendi işinde gücünde çalışmak, çevresindekilere ilgisiz kalmak, ona göre değildi.

Soma linyit madenlerinde çalışan bir köylüsü birgün Turan'la tanışsın diye, misafir getirdi köye. '90'ların başında Turan'ların köyüne gelen ilk devrimci Hüseyin Coşkun oldu. Hüseyin, yazın sıcağında çok terlediğinden gömleğinin yaka kısmına bir mendil yerleştirirdi. Bundan dolayı köylüler "mendilli" adını taktılar Hüseyin'e. Her sözü açıldığında, Mendilli diye bahsederlerdi.

Turan, Mendilli'yi, Mendilli'nin tanıştırdığı diğer devrimcileri sevse de, üzerindeki korku, kaygı kabuğu

nu kıramamıştı henüz. Bir süre ikili ruh hali içinde oldu. Evine devrimci misafir alırdı ama, kimseler görmesin diye horozlar bile ötmeden gecenin karanlığında kaldırır erken yurtlardı köyden. Güven duydukça, kafasında devrimcilik meşrulaştıkça, kaygılarını aştı, rahatladı Turan. Köye artık gece de gündüz de devrimciler rahat rahat gelip gidiyorlardı. Köylülerle sohbet ortamları artmıştı. Turan da gençleri etrafına topluyor, düzeni, mücadeleyi, örgütlenmek gerektiğini anlatıyordu, giderek daha büyük adımlar atıyordu mücadeleye doğru.

Birgün TV haberlerini seyrederken "bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak" diyen sesi duydu Polislerin kuşattığı bir apartman dairesinde iki devrimci kadın elde silah çatışıyor, meydan okuyorlardı karşılarındakilere. Kuşatma yüreklere korku salmak içindi ama Sabaların sesi bu kuşatmayı yarıyor, kavgaya çağırıyordu. Sabaların gücüyle doldu yüreği. Duyduğu acı-üzüntü değil coşku ve gururdu. Köy evindeydi ama beyninde yüreğinde şekillenenleri ant içer gibi kendi tarihine katmak istedi.

Orak çekiçli bir bayrak saklıyordu evinde. Sabaların sesine sesini ulaştırmak ister gibi, bayrağı özenle çıkardı. Evinin bir odasına kendisi görecek şekilde astı. Muhteşem bir törendeymiş gibi saygı-

ya durdu bir süre ve ant içti onlar gibi olmaya. (*)

X X X

16-17 Nisan 1992'de Devrimci Solcuların teslim olmayarak saatlerce çatışması, Çiftehavuzlar'da dalgalanan orak-çekiçli bayrak sosyalizme inancın, devrime bağlılığın bir simgesiydi. Halkı, devrim için mücadeleye çağırıyordu. Bu çağrı devrimcileri tanıyan tanımayan pek çok insanı etkiledi, devrim saflarına kattı. Direniş örgütlüyor, şehitleriniz örgütlüyordu. 16-17 Nisan direnişinin örgütlediği onlarca devrimciden biri de Erhan Yılmaz'dı. Ballıca şehitlerinden.

X X X

Diyarbakır'da bir mahalle kahvesinde okey taşlarının sesleri, sohbet seslerine karışıyor, kahveden uğultulu bir gürültü yükseliyordu. Haberler başladığında kahvedeki gürültü biraz yatışır gibi oldu. Haberlere ilgi fazlaydı buralarda. Özellikle çatışma ve gözaltı haberlerine. Bölgede insanların yaşadıklarının etkisi vardı bunda... İstanbul Çiftehavuzlar'daki çatışma görüntüleri verildiğinde kahveden çıt çıkmaz oldu. Merakla biraz da hayranlıkla bu çatışmayı seyrediyordu kahvedekiler. İçlerinden biri Erhan Yılmaz'dı. Çatışmayı hayranlıkla, görüntüleri beynine işlercesine seyretti. Çiftehavuzlar'dan yükselen sloganları çağrı bildi kendi-

ne. 17 Nisan 1992'de bundan sonra nasıl yaşayacağının kararını verdi: Onlardan olacaktı.

X X X

16-17 Nisan 1992'de İstanbul'da kuşatılan üslerinde önder, kadro, savaşçı 11 yoldaşımız şehit düştü.

16-17 Nisan'da Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrağımız, Sabotların, Sinanların silahlarından çıkan kurşunlar, atılan sloganlar bir inancın haykırışıydı. Sosyalizm öldü diyenlere ısrarla meydan okuma, sosyalizm bayrağını yükseklerde taşımaydı.

Sabotlar "Bayrağımız ülkenin dört bir yanında dalgalanacak" "Bizler birer kırmızı karanfil olup, ülkenin dört yanında açacağız" derken, devrim tarlasına bereket olacaklarını biliyorlardı. İnançları, cesaretleri güç verdi geride kalanlara. Şehitlerimiz, kuşatma altında devrimci yaratıcılıkları, kahramanlıklarıyla devrimi örgütlediler. Teslim olmama geleneğine yeni halkalar eklediler. 12 Temmuz 1991'de yükselen "yoldaşlar bizi aşın" şiarının hayat bulması gibi, yaratılan değer ve geleneklere yeni halkalar eklenmeye devam etti.

30 Nisan '92'de Adana'da bir SDB üssünde kanla duvara umudun adı işlendi. Bağcılarda ölüme meydan okuyan tıfıllar, sokaklarda "asıl siz halkın

adaletine teslim olun" diyen sesler yükseldi.

Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrak '94'ün aralık ayında Dersim Çaytaşı'ndaki bir köy evinde dalgalandığında marşlar, ıslıklar eşlik ediyordu silah seslerine. Bahçelievler'de kuşatıldıklarında "Devrimci Solcular teslim olmaz" diyordu üç komutanımız.

Devrim yürüyüşümüze başladığımızdan bu yana yüzlerce şehit verdik bu kavgada. Her şehit kanıyla-canıyla halkların bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm umudunu büyüttü. Her şehit kavgada yerini alacak onlarca yüzlerce kişiye öncülük etti. Şehitler vermenize rağmen artıyor, eksilmiyorsak, bu kavga başka türlü olmayacağındandır.

Bedeller ödenerek devrim yolunda ilerlenir. Bedel ödemeyi ve ödetmeyi göze alamayanlar devrim iddiasından da vazgeçmiş demektir. Mücadele gerçeği böyle diyor.

Sosyalizme olan inancımız, iktidar iddiamız ve kararlılığımızla mücadele gerçeği içinde yer aldık. Böyle olduğu için çoğaldık Gazi barikatlarında. Buca, Ümraniye, Ulucanlar'da savunduğumuz mevzileri vatan eyledik.

19 Aralık 2000 şafağında 20 hapishanede

birden saldırıya uğradığımızda, feda dedik şehitlerimizin yolunda. 5 yıldır kesintisiz süren büyük direnişimiz, tarihimizin, geleneklerimizin, iddia ve kararlılığımızın ifadesi olan 118 şehidimizin üzerinden yükseldi, yükselmeye devam ediyor.

Zulmün saldırıları tecritle, faşist saldırılarla yine üzerimizde. Tecriti kaldırmak, nihai zafere ulaşmak için her bedeli göze alarak, şehitlerimizin ideallerini mutlaka gerçekleştireceğiz.

Bu inançla, 30 Mart-17 Nisan devrim şehitlerini anma günlerimizde, şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

* * *

(*) Turan Kılınç 21 Eylül 1995 Buca hapishanesi katliamında şehit düştü.

Hüseyin Coşkun 4 Nisan 1995'de Gaziantep'de şehit düştü.

YOLDAŞLIK

Yoldaşız biz
Nice ırmakları aşıp
engin denizlerde buluşuruz

Kimimiz coşkun deli
o taştan bu taşa vura vura
kabara köpüre yol alır
Kimimiz duru bir su gibi
usul usul sessiz sakin
menzile varır

Menzilimiz birdir bizim
Denizlere akmak...
Engin mavilikler de
"Ben"den kurtulup "biz" olmak
Halk ve vatan sevgisiyle
Kendini yeniden yaratmak...

Parti fenerdyle aydınlanmaktır
ereğimiz
Parti fenerdyle
aydınlatmaktır...

Partide yoldaşlık ise
örse yatırmaktır kendini
çekiç inse de tepene
direnmek ---
direnmektir aslında ---
ol sözüm odur ki
Tarihin çemberinden geçip de gelmişiz
Yenilgiden
yenilgiden öğrenmişiz ---

× × ×

Yürek en delikanlı göğsündayken
Darağaçları kurulur vakitsiz
Akbabalar sabırsız
ellerini ovuşturup döner
Deniz, Yusuf, Hüseyin'in başında
Ve ya delikanlı yürek tam
umut eker Mahir
Yoldaşlık, kardeşlik örsteyken
Kızıldere'ye varılır bu sebepten
Kızıldere'de çatışılır bu sebepten
Mahir bir yoldaş
Mahirce on yoldaşla ---

İşte,
Kızıldere'de Mahir'dik o vakitler
Çiftehavuzlar'da Sabo olduk
Bir apartmanın 11. katında
dalga dalga yayılan umuttuk
Umut olmak zordu gerçi
can verirken bayrak dalgalanmalı
can verirken İnana haykırılmalı
sarsmalıydı İnanasız yürekleri...
kuşatıldığı üsten
İnancını haykırdığında Sabo ve yoldaşları
"Sinan'ı öldürdük"
dedi düşman
"Kılına dokunamazsınız"
dedi Sabo
Bir apartmanın 11. katında
yerden ve gökten kuşatılmışken
"Sinan"... dedi "Amcabey..." dedi.
Yoldaşlık örsteydi
Gelecek vurunca örse
çatlayan kendisiydi
Gelecek haşmeti unutuldu
Tarihte yalnız
Sabo'nun ve yoldaşlarının sesi
yankı buldu

65

Çiftehavuzlar'da Sabo'ydık o vakitler
Çanakkale'de fidan olduk
Çorak topraklar fakir su
Buza kesmiş geceler fakir
güneştik beklenen

Bir Aralık gecesinde
Hapishanedekilere "teslim olun" dediklerinde
ilk fidan aktı karşılarına
ilk fidanlar aktı...
Yoldaşlara siper edildi bedenler
Etten ve kemikten bir kale ördüler
Ol sözüm odur ki
Fidanla ateş
ateşe Fidan'dık o vakitler

MAYIS 2005 / UŞAK

FEDAKAR VE UMUTLUYDULAR

Bir anneler gününde daha düşünüyorum onları. Adlarıyla tarihe geçenler ve adsız kahramanlıklarıyla analarımızı... İlle de Gülsüman ana, Şeray abla, Sevgi ablayı...

Mutlu bir dünya için çocuklarını bırakıp hallarına, bir karanfil olup düştüler toprağın bağrına. Ektikleri sevgiydi, candı, candan öteydi.

Bu vatanın çok evladı var halkı ve vatanı için canını ortaya koyan. Ama onlar hem bu vatanın evladı hem de anneydiler. 20'sinde 25'inde çocukları için gençliklerini vermişlerdi her anne gibi. Geceleri uykusuz kalmış, çocukları hasta olduğunda, canları yandığında, acılarını ta yüreklerinde duymuşlardı. Ve çektikleri sıkıntıları çocukları hissetmesin diye, iki kat daha güçlü durmuşlardı hayatın zorlukları karşısında.

Sevgi abla kızını çok zor şartlarda yetiştirmişti. Eşi İbrahim abi 12 Eylül zindanlarındaydı. Sevgi abla yeri geldiğinde kızına hem anne hem baba oldu. İbrahim abi isterdi elbette çocuğunun yanında olmayı veya mektup yazmayı, doğum günlerinde ufak da

olsa bir hediye göndermeyi... Ama cunta koşulları buna elvermiyordu. Mektup yasakları görüş yasaklarıyla cunta yılları hapistekiler için dışardan neredeyse tamamen tecrit edilmiş durumda geçti. İbrahim abi içerde bu koşullar altında yaşarken Seyfi abla, İbrahim abinin yerine kendi ev adresine mektuplar postalardı, bazen de ufak hediyeler.. Kızı babasının eksikliğini hissetmesin, mutlu olsun diye, mücadele dolu günlerinde bu ayrıntıların da üstesinden gelirdi. İnce düşünceli bu güzel kadının ömrü özverilerle, fedakarlıklarla doluydu...

Gülsüman ana, Şenay abla Seyfi ablalardan 10-15 yıl sonra katılmışlardı mücadeleye. Yoksul yaşamlarının zorluklarını mücadelede ödedikleri bedeller eklenliyordu. Evlere temizliğe gitmedikleri zamanlarda eylemlerde polislerle sık sık karşı karşıya geliyorlardı. Ama hiçbir baskı, katlanmak zorunda kaldıkları sıkıntılar mücadeleden geriye çekemiyordu onları. Gözaltına alındıklarında, tutuldukları onda çocuklarının özlemi de yüreklerine doluyordu. Ama biliyorlardı ki sadece kendi çocuklarını düşünmek çare değildi. Ana yürekleri, koca bir halkın, vatanın sev-

şisini taşıyacak büyüklükteydi. Ve bu sevginin büyüklüğünce fedakarlıkta sınır tanımıyordu bu değerli, güzel insanlar. Bir anne çocuğunu nasıl sahiplenir, sorumluluğunu nasıl dopallığında hissederse, bu mücadele içerisindeki fedakarlıkları, özverileri öyle doğaldı onlar için. Devrimci anneler di onlar. Kendilerinden önce başkalarını düşünüyorlardı.

2000'in anneler gününde birlikteydik Sevgi ablayla. Sevgi ablaya duygu-düşüncelerini sorduğumuzda, anne olmanın duygularını, fedakarlıklarını anlatmadı bizlere. Çok farklı bir noktadan başladı sohbete. Hepimizin anneler gününü kutladı ve bizlerin anne olamamasının da mücadele içerisindeki bir fedakarlık olduğunu anlattı. Böyle bir günde yine ince düşünüyor ve ufkumuzu genişletiyordu Sevgi ablamız...

Sevgi abla, Gülsüman ana, Şeray abla yaşamlarıyla ve büyük direniş içindeki kahramanlıklarıyla devrimci kadın, devrimci anne olmanın onurunu yaşattılar. Özverilerini, fedakarlıklarını sadece kendi çocukları için değil tüm çocuklar için ortaya koydular. Bu da ayrı bir fedakarlıktı. Yarından

yana umutlu olanların, bu hayatı ve tüm çocuk
ları, yürüna ölecek kadar çok sevenlerin
yapacağı bir fedakarlık...

Onlar, tüm annelere örnek oldular. Anne-
ler gününde bir kez daha saygıyla anıyoruz.

* * *

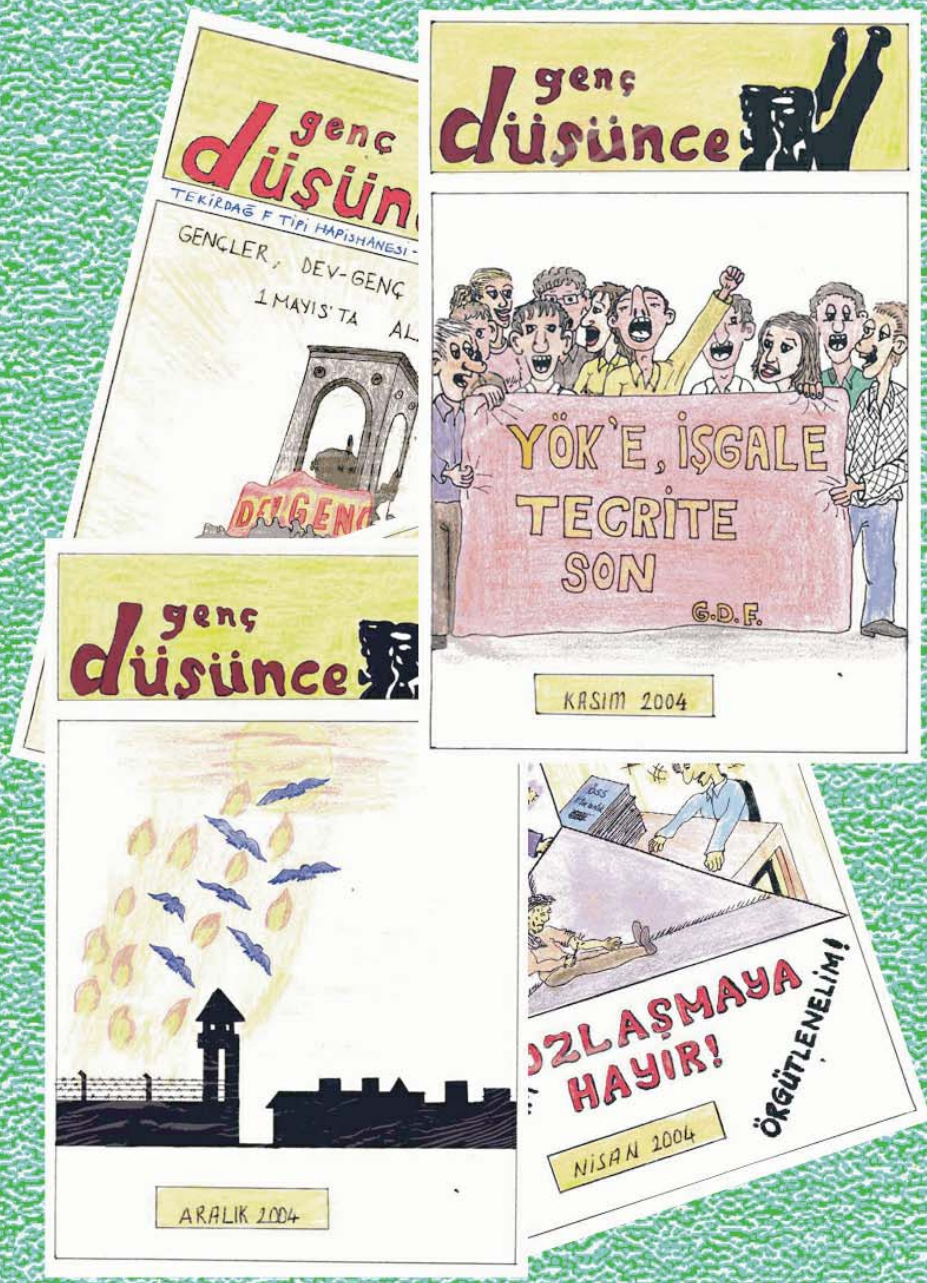
genç
düşünce
TEKİRDAĞ F TİPİ HAPİSHANESİ
GENÇLER, DEV-GENÇ
1 MAYIS'TA
genç
düşünce
YÖK'E, İŞGALE
TECRİTE
SON
G.D.F.
KASIM 2004
ARALIK 2004
ÖRGÜTLENELİM!
NİSAN 2004

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

genç
düşünce
TEKİRDAĞ 1 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ GENÇ DÜŞÜNCE HAZİRAN 2005
ZEHRALARLA
GELECEĞE YÜRÜYORUZ
HAZİRAN 2005

İÇİNDEKİLER

- BABA BENİ OKULA GÖNDER
- NELER OLUYOR BU GENÇLERE?
- ÜNİVERSİTELERİ KİM YÖNETİYOR?
- BU KAFA HALKI YÖNETEMEZ
  BU KAFA HALKI EĞİTEMEZ
- BAHAR ŞENLİKLERİ YOZLAŞTIRMANIN ARACI YAPILAMAZ
- ÖSS
- YAZ TATİLİ VE OKUMA
- İŞÇİ SINIFININ ONURLU DİRENİŞ TARİHİNDEN 15-16 HAZİRAN
- ŞÖVENİST KIŞKIRTMA PROVAKASYONLAR VE FAŞİST SALDIRILAR
- FAŞİZMİN YASALARLA SOMUTLANIŞI TCK-CİK-CMK
- UMUDUN SOLMAYAN ÇİÇEKLERİ
- BİR TÜRKÜDÜR DİRENİŞ
- NAZIM HİKMET - ORHAN KEMAL AHMET ARİF
- EKVATOR DA HALK AYAKLANMASI VE GELİŞMELER

"BABA BENİ OKULA GÖNDER"

"HAYDİ KIZLAR OKULA diyorsunuz, ama bize okul vermiyorsunuz." Bu sözler Milliyet gazetesinin "Baba Beni Okula Gönder" sloganıyla başlattığı kampanya ile ilgili 12 yaşındaki Hakkarili Yazgülü Süren'e ait

Geçtiğimiz yıl MEB ve UNESCO işbirliğiyle "Haydi Kızlar Okula" kampanyası başlatılmıştı. Kısa bir süre önce de UNICEF bir rapor açıkladı. Dünyada eğitim-öğretime yönelik, okuma yazma oranlarının açıklandığı bu rapora göre Ülkemizde bir milyon kız çocuğu okula gidemiyor. Ülkemiz Etiyopya, Fildişi Sahilleri, Burkino Faso, Moğolistan ve Irak gibi ülkelerle aynı durumda.

20 Nisan 2005 tarihinde dayoruları başlayan ve 23 Nisan 2005 tarihinde başlatılan "Baba Beni okula Gönder" kampanyası nedeniyle Milliyet gazetesinin ahtardığı rakamlara bir göz atalım;

Türkiye'de okuma yazma bilmeyen sayısı 7.5 milyon, üstelik giderek de artıyor. Okula giden öğrenci sayısı 18 milyon, okuma çağındakiler ise 25 milyon. Eğitim hakkından yararlanamayan nüfusun yarısından fazlasını kızlar oluşturuyor.

Okul çağına gelip de hiç okula gidemeyen 570 bin kız çocuğu var. (Ki bu açıklanan resmi rakamlara göre, gerçek bunun kat kat fazlasıdır. Malum bugün bir çoğu nüfus cüzdanına sahip olmadığı için kayıtlara geçmemektedir)

Tabii sonu da belirtmekte yarar var, açıklanan tüm rakamlar resmi kayıtlara göredir. Okuma-yazma oranının büyük çoğunluğu Kürdistan bölgesinde iken Batıda da durum farklı değildir. Keza Milliyet gazetesi sütunlarında az da olsa bunada yer veriyor. "İstanbul'da 13 bin 336 kız çocuğunun okula gönderilmediği tesbit edildi. Yapılan ikna çalışmaları sonucu (Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Genel Müdürlüğünün öğrenci başına şartlı Nakit Transferi olarak 35 YTL verme talebi "ikna"nın bazı unsuru) 4 bin 308 kız okula başlatılmış, halen 9bin 28 kız okuyamıyor." "Sakköy'de eğitim sancılı" vb. haberlerle...

Evet Ülkemizde Doğusuyla-Batısıyla eğitim-öğretim hakkını kullanamayan milyonlarca öğrenci olduğu gerçektir. Üstelik sadece kız çocukları için değil aynı durum erkek çocukları içinde geçerlidir. "Sanal" olup okula giden ve okuma hakları elinden alınan, okullardan atılan binlerce öğrencinin durumu ayrı bir tartışma konusu. Bir de ilköğretime gidip te liseye devam edemeyen öğrencilerin oranına bir kaç örnekle bakalım.

Şırnak'ta, ilköğretim öğrenci sayısı 34 bin 700, liseye gidebilen bin 800, Ağrı'da ilköğretim 45 bin, liseye devam eden 2 bin 400, Yüzde olarak Şırnak'ta %5'i, Ağrı'da da aynı. Muş ve Siirt'te bu oran %6... Yani ilköğretim öğrencilerinin %5, %6'sı lise ve

dengi okullara devam edebiliyor. Bu oranın en yüksek olduğu iller, %38 ile Eski şehir, %36 Karabük ve Kırklareli, %35 Tunceli, Ankara ve Edirne. En yüksek oran %38'i geçmiyor.

Bugün çökmüş haldeki eğitim sistemi inkar edilemez boyutlardaki rakamlarla da ortadadır. Eğitim paralı hale getirilmiş, eğitim kurumlarının kapıları yoksul halk çocuklarına kapatılmış durumdadır. Ezberci, gerici faşist bir eğitim müfredatı dahi "haram"dır parası olmayana. Oysa ki Anayasa'da "Eğitim her T.C vatandaşı için parasızdır ve fırsat eşitliğine dayanır" maddesi bulunur. Fakat faşizmle yönetilen bir ülkede yasalar, Anayasa, Adalet, hak, hukuk --- hepsi birer vitrin süsüdür. Sıkıldığında kullanılan birer demagoji malzemesinden öte bir işlevi yoktur.

Bir düşünelim ve bu güne kadar ki eğitim dönemimize bakalım hepimiz. Hangi birimiz elleri nasırlı babalarımız, bizim için gırtlının analarımız, bacılarımız, ailelerimiz dı-tında bir destekle okula gittik. Saysak böyle kaç kişi çıkar? Hangi birimiz, "Parasız, Bilimsel, Demokratik eğitim" talep edipte gözaltılardan, coptan, işkencedea, okuldan atmalardan, tutuklamalardan geçmedik? Hepimiz yaşadık bunları, halen de yaşıyoruz.

Gazete sütunlarına taşınan gerçekleri dile getirdiğimiz için yazmadık mı tüm bunları? Eğitime %3 oranında pay ayrılırken tanesine 40 trilyon harcanan F Tiplerinde değil mi bu gerçekleri haykıranlar? Bugün hala devam eden soruşturma terörüyle okul kapılarından geri çevrilmiyorlar mı? Niye peki? Var olan gerçekleri haykırmaktan başka ne "suç"umuz var? Somürü çarkının devamı için bizlere dayatılan, bilimsellikle uzaktan yakından alakası olmayan, gerici-yoz bir eğitim sisteminin düzeltilmesini istemekten başka ne "suç"umuz var? Halkımıza reva görülen açlık, yoksulluk, bağımlılık politikalarına karşı çıkmaktan başka ne yaptık?

"Düşünmeyi, algılamayı unutmuş bir nesil var artık ---

Basit bir kompozisyonu bile yazamayan, Türkçeyi doğru kullanamayan, ilkokulda öğrendiği temel dilbilgisi kurallarını bile liseyi bitirene kadar tamamiyle unutan bir nesil ---" diyor 20 Nisan 2005 tarihli Milliyet'teki köşesinde Mehmet Y. Yılmaz.

Peki bu tablonun sorumlusu kim? Eğitime bütçeden "devede kulak" bile olmayan pay ayıranlar nerelere harcama yapıyor?

2005 bütçesinin büyük çoğunluğu IMF ve Dünya Bankası borçlarının ödenmesine ayrıldı. Milliyet gazetesinin kampanyaya çağrı yaptığı, eşek üstünde su taşıyan, masum gözlerle objektiflere bakan çocuklarımızın resimlerini bastığı günlerde verdiği haberlerden bakalım, nereye para harcandığına ---

"2 milyar dolar Türk Taktik Taarruz Helikopteri alım projesine, 200 milyon dolar insansız Hava Aracı alım projesine bütçe ayrıldı." (22 Nisan 2005/ Milliyet)

"ABD ile 1.1 milyar dolarlık F-16 uçaklarının modernizasyonu anlaşması yapıldı." (28 Nisan 2005)

"Başbakanın İsrail ziyaretinde 1 milyar dolarlık casus uçak anlaşması yapıldı." (4 Mayıs 2005/ Milliyet- Melih Aşık)

"F-4 savaş uçaklarının modernizasyonu için İsraille anlaşma yapıldı, maliyeti 400 milyon dolar dolayında" (7 Mayıs 2005/ Milliyet)

Daha onlarcasına rastlayabilirsiniz bu tür haberlerin.

Milyar dolarlar silahlanmaya, trilyonlar F Tipi hapishanelere harcanırken, 16 YTL'yi harcığını biriktirip gönderen Melisa'ya teşekkür ediyor Milliyet gazetesi.

Başka rakamlarda verelim kampanyaya katılan, destek olanlarla ilgili.

Sadece Carrefoursa'dan yıllık 1.1,5 milyar dolar ciro yapan Sabancı Holding'in vakfı 350 bin YTL yardımla Kars'taki süt fabrikasını yurt yapma sözü vermiş. (Yurdun adının Sabancı Kız Öğrenci Yurdu olması şartıyla) Limak Holding 100 öğrencilik yurt yapma sözü vermiş. KOÇ grubundan henüz ses yok ama onlarında sadece Migros'dan 2,2 milyar cironun 350 bin YTL'sini vermesi çok birşey değil. Bir şirketten milyar dolarlar kazanan Holdinglerin "sadaka" boyutundaki bu "yardımları" bile öyle abartılı yansıtılmaktaki...

Tabii çeşitli "çözüm önerileri"de konuyor Milliyet sütunlarında...

"Yıllardır Kürt halkının inkar ve asimilasyon politikalarının bir parçası olan "Yatılı Bölge İlköğretim Okulları (YİBO'lar) ve Pansiyonlu İlköğretim okulları (PİO'lar) yapılmalı, yaygınlaştırılmalı" bu önerilerin başında. Yine kendi rakamlarıyla 11 bin 509'u kız, 29 bin 959'u erkek toplam 40 bin 468 yatak YİBO ve PİO'larda boş. Bu okulların Kürt halkına kendi dilini, kültürünü, kimliğini unutturma, düzene tabi hale getirme amaçlı açıldığı bir yana, şu anki durumu bile ne kadar "çözücü" dür görülüyor.

Bundan önceki kampanyalar ve ortada olan rakamlar da gösteriyorki amaç sorunun çözülmesi değildir.

Bu tür kampanyalara yıllardır başvurulmakta, çeşitli sloganlarla dile getirilmektedir. Peki amaç sorun çözmek değilse nedir?

Bu kampanyada da amaç, Bundan öncekilerde olduğu gibi var olan sorunları gizlemektir. Var olan tabloyu perdelemek "demokrasi" demagojilerinin devamını sağlayabilmek ve sorunun asıl kaynağının "aklanması" derdiyle hareket edilmektedir. Öyle ki eğitim için yapılan harcamaları vergiden düşmek için yıllardır kullanan Sabancı, Koç gibi sabıkalı tekeller "Hayırsever" ilan edilmektedir. Yapılan yardım şovları tekellerin kasalarını tehlikeye girmesin diyedir. Yıpranan, verdiği hiçbir sözü tutmayacağı, tutmayacağı ortaya çıkan iktidarı aklamaktır. Yoksa ne gerçekten yıllardır inkar ve imha politikaları ile yok edilmeye, ezilmeye

çalışılan Kürt halkının çocukları düşünülmekte, ne de "AB yolunda ilerleyen Türkiye"nin eğitim sistemi düzeltilme derdindedir.

Evet bu amaçla yürütülen kampanya sonunda 3-5 bin çocuk okula gidebilir belki. Ama sorun bu tür kampanyalarla çözülmez. 9020'lere ulaşmış olan işsizlik kalkmadan, giderek artan açlık-yoksulluk çözüme ulaşmadan, gerçekten bağımsız ve demokratik bir ülke yaratılmadan bu tablo değişmez. Bu tabloyu da "350 milyon asgari ücret fazla" diye resmen dalga geçen IMF'nin politikalarına harfi harfine uyan, kasalarından başka hiçkimseyi düşünmeyen tekeller, işbirlikçi hükümetler değiştiremez. Çünkü sorunun kaynağı onlardır. Milliyet gibi tekellerin sözcülüğünü yapan medyada bilmektedir bunu. Bu yüzden de sorunun kaynağına hiç değinmemekte ya da çarpıtarak "eğitimsiz ana babalara" indirgemektedir.

Hayır! Sorunun bir tek kaynağı vardır o da sistemin ta kendisidir. Çözecek olan ise bizleriz. Sorunu yaratanlar değil, halk, halkın iktidarı çözebilir ancak.

NELER OLUYOR BU GENÇLERE..?

Neler oluyor ki? Uyuşturucu, fuhuş, çetelesme, kavgalı, cinayet, Sık-sık gazatelerde bu kelimelerle Gençliğin aynı başlıkla kulanıldığını görüyoruz "okulda dehset" "Liseler alarm veriyor" "kız için arkadaşını vurdu gençlerin yüzde 43'ü mutsuz" "adam etme dayağı" " okulda çeteler saldırdı..." en çok da Liseli gençlik gazetelerin 3. sayfalarını bu başlıklarla doldurulyor çünkü - gençlik özelde Liseli gençlik için kaynıyor.

Bu kaynama o kadar sidetlidi artık uzmanlar herkesi uyarmak zorunda kalıyor öyleki vurdum duymaz devlet yetkilileri bile rahatsız oluyor gençlik nereye sorusunu ister istemez zihinleri kurcalıyor.

daha bir kaç hafta önce osmaniye'de bir lise öğrencisi "kız meselesi" yüzünden başka bir öğrenci tarafından bıçaklanarak öldürülürken bir öğrenci de ağır yaralandı, elbette bu yaralama ve cinayet haberleri münferit değil zira yanlızca 19 Şubat 05-28 nisan-05 Tarihleri arasında kamu oyununa yansıyan 15 bıçaklama ve 2 cinayet vakası gerçekleşti Liselerde ve bu korkunç rakamın ertelenmesi dezinde hiçbir sebep yok.

olaylara baktığımızda ise birçok farklı nedenle Karşılaşıyoruz. bunlar para- kız arkadaş gibi nedenler olabildiği gibi fanatizm "yanbakma gibi nedenler bile olabilmekte hatta hiç bir neden görülmeden kokaylıkla cinayetler yaralama olaylar meydana geliyor.

Sorunlar cinayet, yaralama kavga olaylarının artmasıyla sınırlı değil uyuşturucuda en belirgin sorunlardan bir tanesi mart mayıs 2004 Tarihleri

arasında yapılan bir araştırmaya göre Liselerde uyuşturucu madde kullanımında büyük bir artış söz konusu. örneğin 2001 yılı ile mukayese edildiğinde extacy denilen uyuşturucunun kullanımı yüzde 300 civarında eroinin yüzde 100 civarında Esrarın ise yüzde 85 civarında artığını görüyoruz Ayrıca Tiner bali, gibi uçucu maddelerinin ne kadar yaygınlaştığını biliyoruz bu rakamla ne kadar büyük bir problemle karşı karşıya olduğunu ortaya koruyor

Bakırköy ruh ve sinir hastalıkları Hastanesi ergen - Genç - Erişkin kliniği şefi Doç. Dr. kemal Soryer şöyle örnekliyor bu Tabloyu: "Liseli bir kız öğrenci getirdiler. Extacy kullanıyordu. neden kullanıyor sun diye sordum bizim tuvalette herkes kullanıyor" dedi!

Evet herkes kullanıyor "denecek kadar yaygınlaşmıştır uyuşturucu hemde yanlız zenginlerin çocuklarındadır diye düşünülmesin. yoksul ailelerin. çocuklarında da en az öteki ler kadar kullanımı yaygın Ana dolu daki Liselerde Büyükşehirler kadar olmasada yavaş yavaş tablolarla karşılaşıyoruz.

Şimdi bir kez daha aynı soruyu soralım. neler oluyor bu gençliğe?

neler olduğu çok açık yozlaşma. dejenerasyon son 25 yılda katmelnerek artı ve halen de artıyor. yani gençlik suların gibi kaçıp gidiyor. elimizden yani Geleceğimiz dediğimiz gençlik bize hiç de olumlu bir geleceği yansıtmıyor.

Vücüt bir tablo ancak Tüm bunlar kendiliğinden olmuş olgular değil. hiç bir toplumsal olaylarda Bir kendiliğindenlik olmadığı gibi 80 öncesi

gençliği ve 80 sonrası gençliğini karşılaştırırsak ve aradaki bu derin farklılıkları görürsek nedenleri az çok kestire bilirsiniz bu nedenlerin başında 12 eylül zihniyeti gelmektedir. daha önce bir çok yazımızda ele aldığımız için 12 eylüle detaylı değineceğiz. ancak şunu söyleyelim düzen kendisi için tehlike olarak gördüğü gençliği teslim almak yozlaştırma dejenerasyon ve apolatikleştirmeyi önemli bir silah olarak kullanmıştır. şuan karşılaştırmız tabloda bu politikanın sonucunda baskı ve zor ile birlikte empoze edilen bireyci kültür, toplum içinde yaşayan kişiyi toplumdan soyutlamış bencileştirilmiş hem kendine hem toplumsal değerlere zarar vermesini sağlamıştır aile kavramının içi boşalmış halkın yüz yıllardır oluşturmuş olduğu birçok olumu gelerek geri plana itilmiş ahlak çarpıtılmıştır. Bireycileşen insan etrafındaki olaylarada duyarsızlaşmış. geleceği için halkıda diğer bireylerle birlikte mücadele vermez olmuştur. işte kısa mesele de budur Apolatikleştirme Bireycilik dejenerasyon yozlaşma düzenin devamı için emniyet supabidir. Egemenler kendi çıkarı için sömürüsünü devam ettirebilmek için apolitikleştirir. dejenere eder yozlaştırır.

Televizyonlarda mafya dizileriyle şiddeti teşvik eder BBG'le gelin-kaynanalarla-pop starlarla beyinleri teslim alır. insanları amaçsızlaştırarak hedefsizleştirerek geleceksizleştirerek uyuşturucu kullanımın yolunu açar kolluk kuvvetleriyle uyuşturucu sevkiyatı ticareti yapar bilimum ahlaksızları "yükselen değer olarak öğretir.

Kokuşmuşluğa bakın hepsinin altından susurluk devletini göreceksiniz. Çünkü susurluktaki kokuşmuşluğun tüm pisliklerin yaratıcısıdır. Kokuşmuşluktan olumlu ahlaklı insanı birşey Beklenmez yanlızca kokuşmuşluk öğretir bu

Düzen. Bunun ise panzehiri mücadele etmektir Tüm halk olarak birlik ve dayanışma içinde olmalıdır idealerimiz olmasıdır teslim olamamamız dır

Unutmayalım! Gençlik şuanda çok büyük bir dedenerasyona içinde olabilir ancak gençliğimizin dinamizmi de çok fazladır çok hızlı bir şekilde mücadeleye katılabilir bunu başarabilirsek yani hepimizin geleceğinin onur onuru mücadeleden geçtiğini görürsek apolatikleştirme - dedenerasyon yozlaştırma durumu aşarız hem de "neler oluyor bu gençlere? sorusunu bu kez düşen kendi kendine sorar...

BAHAR ŞENLİKLERİ YOZLAŞTIRMANIN ARACI YAPILAMAZ!

"Böylesine ulusal bir soruna yeterince sahip çıkmayan gençliğimizin 2006 Mayıs Bahar Şenliği'ni hak etmediği düşüncesi ile şenlikler iptal edilmiştir. Üniversite gençliğimizin eylenmeden önce, Türk Ulusunun varlığının devamı açısından yaşamsal önemi olan ulusal sorunlara sahip çıkmayı öğrenmesi gerekir - Bunun da yolu; düşünmektir, olayları izlemektir, okumaktır, bu konuyu ortamda tartışmaktır. Olayları düşünmeyen, tartışmayan, sorgulamayan ve okumayan bir gençliğin hak ettiği iyi bir şey yoktur."

Bu açıklama 2006 yılında faşist YÖK'ün talimatıyla düzenlenen Kıbrıs Mitingi'ne katılımın az olması bahanesiyle yapılmıştır. Mayıs Bahar Şenliğinin iptal gerekçesi İnönü Üniversitesi Rektörü Fatih Hilmioğlu'nun miting günü adeta seferberlik ilan etmesine rağmen 19 bin öğrencinin bulunduğu üniversiteden 3 bin öğrencinin katılmasıdır. Gençliğin apolitikliğinden dem vuran bu kafa sanılmasın ki apolitik bir gençlik istemiyor. Tam tersine yoz kültürle donanmış ve kendi istediği gibi düşünecek bir gençlik yaratmak istemektedir. Daha önce de defalarca söylendiği, bilindiği üzere faşist kafa yapısı kendi gibi düşünmeyen herkese saldırır, tüm araçlar, tüm kişiler onun iktidardaki koltuk kavgalarında aslî unsur olmalıdır. Fatih Hilmioğlu'da okuduğu, araştırdığı, sorguladığı, ulusal onuru ayaklar altına alan işbirlikçi iktidarlara, vatanımızı karış karış satanlara karşı bağımsızlığı savunduğu için onlarca öğrenciye soruşturma açan, okuldan atan bir YÖK'çüdür. Ve asıl vurgulamak istediğimiz nokta, Bahar Şenlikleri sadece eğlenmenin bir aracı değildir.

Peki nedir Bahar Şenlikleri? Şenliklerin bir yanı yılın yorgunluğunu atmak iken, bir yanı da öğrenci gençliğin kendi sorunlarını, ülkenin ve halkın sorunlarını tartışıp çözümler aradığı tartışma ortamlarını oluşturur. Bu yanıyla şenlikler düzenin yoz, bireyci kültürüne, YÖK'ün tek tip öğrenci yetiştirme çabalarına, okumayan, sorgulamayan, tartışmayan bir gençlik yaratma çabalarına karşı bir mevzidir. Gençliğin dayanışmacı ve paylaşımcı ruhunun öne çıktığı, kolektivizmin en yalın haliyle yaşandığı bu demokratik mevzi saldırılarla, yasaklamalarla, engellemelerle karşı karşıya kalır.

Nedir bu saldırılar? Öncelikle şenliklerin içi boşaltılmaya, yozluğun, ahlaksızlığın diz boyu olduğu ortamlar haline getirilmeye çalışılır. Öyle ki Kocaeli Üniversitesinde kitap afişini yasaklayan, bunun yanında içkili partilerin afişlerini, üstünde yarı çıplak kadın resimlerinin olduğu ilanları boy boy astıran kafa, Bahar Şenliklerinde prezervatif dağıtarak, bunlara izin vererek seviyesizliğin, dejenerasyonun ne boyutlara ulaştığını gösterir. Ya da Balıkesir Üniversitesinde olduğu gibi yeni yöntemler bulur, Tuborg (bira) sponsorluğunda yapılır bahar şenlikleri. Okulun her tarafında bira satış noktaları kurulur... Sonucu biliyorsunuz zaten, alkollü öğrencilerin kavgası ölümle sonuçlandı.

Bunun gibi onlarca örneğini her bahar şenliğinde gördüğümüz, yaşadığımız durumu, bu yoz, ahlaksız, seviyesiz tabloyu kabul etmez, karşı çıkarsanız ne olur? Ya Adana'da TUBORG sponsorluğunda yapılan şenliği protesto eden, alternatif şenlik yapan öğrenciler gibi soruşturma açılır, göz-

altına alınır işkence görürsünüz yada şenlikler çeşitli bahanelerle yasaklanır. Bunun son iki örneğini yaşadık geçtiğimiz günlerde.

İlki; Trabzon'da yaşanan provakasyon ve linç girişiminin ardından iktidarın saldırıları destekleyen açıklamalarıyla yaygınlaşan provakasyon ve faşist saldırılar bahanesiyle yasaklanan İstanbul Üniversitesindeki şenlikler oldu. Her yıl öğrenci kulüpleri tarafından geleneksel olarak organize edilen öğrenci şenliklerini yasaklayan Rektörlük "Salona zarar verilecek, sağcı öğrenciler tahrik olacak" açıklaması yaptı.

İkinci örnek ise Kocaeli Üniversitesinde yaşandı. Başladığı gün yabancı müzikle dans eden, sarhoş öğrenci görüntüleri ve "kız yüzünden kavga ettiler" açıklamalarıyla basına yansıyan şenlikler üç öğrencinin tutuklanmasıyla son buldu. Tutuklanan öğrenciler ise 6 Mayıs'ta Denizleri anmak isteyen öğrencilerdi. Bahar şenliklerinde Denizlerin posterini taşıyan ve döviz açan öğrencilere jandarma saldırdı. 8 öğrencinin gözaltına alındığı, onlarcasının yaralandığı saldırıda havaya ateş açılması sonucu bir asker de yaralandı. Ve yine fatura devrimci-demokrat öğrencilere kesilerek 3 öğrenci tutuklandı.

Şimdi baştaki açıklamaya ve bahar şenliklerindeki tablo'ya bir daha bakalım.

Gençliğin duyarsızlığından "şikayet" eden rektör ne kadar samimidir? Bu gün Baş bakanından Bakanlarına, YÖK Başkanından Rektörüne kadar hemen hepsinin "Gençliğin Duyarsızlığı" açıklamaları riyakarlık ve iki yüzlülüktür. Birincisi '80 sonrasında gençliğin mücadelesini boğmak, duyarsızlaştırmak, yoz-bireyci, bencil kişilikler haline getirmek için

çabalayanlar bunda kısmen başarılı olmuşlardır - kendileridir. İkincisi, kendi sorunlarını dile getiren, halkın sorunlarına karşı duyarlı olan, yozlaşmaya ve dejenerasyona karşı mücadele eden bizlere saldıranlar da yine kendileridir.

Pislik üreten sistem ve kurumlarının bahar şenliklerini yozlaşmanın, pisliğin diz boyu olduğu ortamlar haline getirilmesine izin vermeyeceğiz. Ne soruşturmalarla, ne gözaltı ve işkencelerle, ne de F Tipleri ile geleceğimizin pislik ve bataklığa dönüştürülmesine izin vermeyeceğiz. Hiç bir şey mücadelemize engel olamayacak. Bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da yozlaşmaya karşı mücadele edeceğiz.

ÖSS

19 Haziranda yapılacak ÖSS sınavının yaklaşmasıyla her yıl gündeme gelen tartışmalar tekrar alevlendi. Öğrencilerden vekillere ve hatta Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'e kadar herkes ÖSS sistemine çatıyor. Ama herşey sözde kaldığı için değişen bir şey ne yazıkki yok.

ÖSS, bugün eğitim sisteminin en büyük sorunlarından birisi. Bu sorun ilkokuldan, üniversiteye kadar tüm eğitim sistemini etkiliyor.

Herşeyden önce ÖSS, yeterli-bilgili öğrencileri nasıl seçerim mantığıyla değil, ancak öğrenciyi nasıl elerim mantığıyla kurulmuş bir sistemdir. Bunun için her soru, öğrencileri nasıl sosyatır, nasıl tuzağa düşürürüm düşüncesiyle hazırlanıyor. ÖSS için önemli olan eğitim-bilim değil; 1400 bin 372 öğrencinin üniversiteye girmesi, geriye kalan 1 milyon 327 bin 980 öğrencinin ise açıkta kalmasıdır.

Öğrencilerin geleceğini 3 saat-180 soruya indirgeyen bu sınav sistemiyle tüm ilk-orta öğretim ÖSS'ye endekslenmiştir. En çok tartışılan konulardan biri de liselerde ders müfredatının işlenememesi ve Lise 3'te öğrencilerin rapor alarak okula gitmemesidir. Öğrencileri "sahtekarlık"a sevkeden de, yarışotina çeviren de; eğitim-öğretimi soru çözmeye, tuzak soru çeşitlerini ezberlemeye indirgeyen de; öğrencilerin ve ailelerin hayatını kabusa çeviren, intiharlara neden olan bu çürümüş eğitim sistemidir.

Bu çürümüşlüğün sonucunda; dershaneler eğitim kurumlarının yerini almış, dershaneye gitmek bir tabu ha-

Ona gelmiştir. Liselerin işlevi diplomaya indirgenmiştir.

Ya dershaneye gidecek kadar parası olmayan öğrencileri ÖSYM-YÖK-MEB için bu önemli değildir. Onların "kaderi" baştan bellidir. Sınavı kazanamayan 1 milyon 327 bin 980 kişinin içinde yer almaktadır. Ve zaten ilkokuldan üniversiteye kadar öğrencinin zengin olanı mutlaka değilmidir? Fakir öğrencilerin zaten okumaya hakları yoktur.

Türk Eğitim Derneğinin hazırladığı rapora göre; "Üniversiteye hazırlık sistemi için toplumun bir yıllık harcaması, devletin üniversite bütçesinin toplamına yakın düzeye ulaştı.". Ve "üstelik ortada entellektüel, bilimsel, eğitimsel velhasıl toplumsal nitelikte hiçbir hasıla yok. Tam tersine eğitim sisteminin çürümesinde yoğunlaşma ve derinleşme söz konusu. Ve bu çürüme her yıl milyonlarca dolarlık harcamayla besleniyor. Üniversiteye giriş sistemi tüm toplumu yutan dev ve sürekli bir anafora dönüştü."

Geleceğimizin Gasp Edilmesine İzin Vermemeliyiz

Peki biz öğrenciler, geleceğimizi gaspeden, kimsenin savunmadığı bu çürümüş sınav sistemine karşı sessiz kalacak, hakkımızı aramayacakmıyız?

Çözümü başka yerlerden beklememeliyiz. Milli Eğitim Bakanı vd. yetkililerin ÖSS'ye karşı çıkışları göstermelikdir. Öğrencilerin, ailelerin, eğitimcilerin tepkilerini yoğunlaştırmak ve kendi çıkarları

için iktidar kavgalarında kullanmak amaçlıdır.
Bu sorunu aneak biz aştıktan kaldırabiliriz.
Geleceğimize biz sahip çıkmazsak kim çıkacak?

YAZ TATİLİ ve OKUMA

Bir öğrenim yılı daha bitiyor ve yaz tatiline giriyoruz. Derslerin ve faaliyetlerin yoğun temposuyla koştuk bir yıl boyunca. Peki tüm bunların arasında ne kadar kitap okuyabildik, araştırıp kendimizi geliştirebildik?

Öğrenme-eğitim kitap okuma ile sınırlanamaz elbette ama belirleyici bir etkendir. Bireysel eğitim, kollektif eğitimin parçası onu bütünleyen bir işlevi sahiplir.

Bilgi güçtür. Araştırmak, incelemek, gerçeğe ulaşmak için bilgilenmek zorundayız. Bilgili insan güçlüdür çünkü; neyi neden yapması gerektiğini kavramış olur. Bilgili insan inançlıdır.

Fakat kitap okuma araştırma başlıca sorunlarımızdan birisi... Özellikle liseli-üniversiteli oluşumuz, gençlik alanında faaliyet yürütmemiz bu sorunu daha da yakıcı hale getiriyor.

Bulunduğumuz alanın özgünlüğü okumaya, araştırmaya, bilgilenmeye daha çok önem vermemizi gerektiriyor. Düzenin, gerçeği okumayan araştırmayan sorgulamayan bir gerçeklik haline getirildiğini söylüyoruz. Egemenler yüzyıllardır bilgiyi-gerçekleri çarpıtmışlardır. Halkların gerçekleri görmesini istememişler, cahilliği halin bulmak istemişlerdir. Bu ideolojik saldırılarını gerçeklik üzerinde daha faceler yoğunlaştırmışlardır, çünkü gerçeklik, geleceklir. Gerçeklik her zaman araştıran, sorgulayan, eleştiren olmuştur, bilgiye açıktır. Bu yüzden bugün gençliğin okuması, okuyacak sadece, beyinlerini daha çok çürütecek düzenin yoz-bayağı kültürünü barındıran kitapları oku-

molan sahte verilmektedir.

Evet, bizler gerçeğe ömek olacak, düzenin gerçek üzerindeki ideolojik bombardımanını boşa çıkartacağız. Bunu içimizde önce kendimizden başlamamız gerekiyor. İddiamız proletaryamızla çelişmemelidir. Çelişki yoksa orada bir sorun vardır.

Kitap okuyamamanın gerekçelerinin başında boş zamanımın olmadığı gelir hep. Faaliyetlerin ve derslerin yoğunluğu arasında kitap okumaya zaman bulamadığımızı söyleriz. Fakat bunun da bir gerekçeden öte olmadığını hepimiz biliriz. Bu gerekçelere teslim olmamalıyız. Okumak araştırmak bizler için bir zorunluluktur. Boş zamanların isi değildir. Bu kitap okumayı ciddiye almamak gerçeğimizden kaçınmamızdır. Böyle bakıldığında da kitap okumaya zaman bulunamaz çünkü boş vaktimiz yoktur.

Okumayan - araştırmayan insan kendini yenileyemez. Yenilenmemek gerilemektir. Gerilemenin varoş olacağı ise sır değildir. Duygularımızı uğunuzu büyütmek için okuyoruz. Ne işimiz olursa olsun, ne kadar yoğun olursak olalım mutlaka okuyoruz. Kimi kitap okumayı ciddiye almıyor. Hoşlanmıyorsa dur yap ciddi ciddi düşünmeli. ne yaptığını sormalıdır kendine.

Kitap okumakla birlikte ne okuyoruz, nasıl okuyoruz bunda önemlidir. Devrimci ne bulursa okuyan o-bur bir okuyucu değildir. Her kitabı okumaya ne zamanımız vardır nede gerek vardır. Seçici olmalıyız. İhtiyaçlarımızı, eksikliklerimizi düşünerek bir anlam dâhilinde okumalıyız.

Yayınlarımızı mutlaka okumalıyız. Yayınlarımız ülkemizdeki - dünyadaki olaylara bakış açımızı ortaya koyar. Yapmamız gerekenler ve ihtiyaçlarımız doğrultusunda bize bakış açısı sağlar. "Ben bunu zaten biliyorum, bu önemli değil" diyerek bakmamalıyız. İhtiyaç anında doğrultusunda yazıldığını unutmamalıyız. Yayınlarımızı okumakla kalmamalı, düşünmeli ve tartışmalı. - tartıştırmalıyız.

Anadolu tarihimizi, dünya devrim tarihlerini mutlaka okumalıyız. Devrimciliği bilimsel temellere oturtmalıyız.

Okuduklarımızı kendi devrimci düşüncelerimizin süzgecinden geçirmeliyiz. Her yanlışı doğru kabul etmemeli, muhakeme etmeliyiz. En basitinden 5N 1K sorularını kendi perspektifimizden cevaplamalıyız.

Okumayı faaliyetlerimizin bir parçası olarak aktiviyetle yapmalıyız. Okumak ekmek kadar su kadar doğal bir ihtiyaçtır. devrimci için. Okumaya hep devam etmeliyiz.

Okumak üretmektir.

Okumak düşünmektir

Okumak yapıyı uzmanlara bırakmaktır.

Okumak güçtür

Önümüzdeki yaz tatilini okumak öğrenmek - öğretmek ve gelişmek için iyi değerlendirmeliyiz. Tatile yeni öğretim yılına daha güçlü gireceğiniz bir ivmeyle kavuşmalıyız.

ŞÖVENİT KIŞKIRTMA-PROVAKASYONLAR VE FAŞİST SALDIRILAR

Provakasyon ve şovenist kışkırtmaların arkasındaki gücün Genel kurmay olduğu artık herkes tarafından biliniyor.
Ne medyanın: polisi-sivil faşist güruhu aklama çabaları ne de Başbakan'dan Emniyet müdürüne kadar halkın hassasiyetleri demagojileri gerçekleri gizleyemedi Provakasyon saldırıların Genel kurmayın emriyle. Polis ve sivil faşist güruhun işbirliği ne hayata geçirildiği herkes tarafından görülmüştür.

Sivil faşist güruhun misyonu hiç bir zaman değişmedi Kanlı pazar Beyazıt, maraş, ve çorum katliamlarını yaşatan sivil faşist'ler halk nezdinde her halini gizlemeyecek kadar teşhir olmasıyla birlikte Zaman. zaman geri plana çekilsede her zaman faşist iktidarca kullanılmak üzere hazır bekletildi.

Sivil faşist MHP'nin varlık şartı. yalan demagoji baskı ve terörle halkın sindirilmesidir. Bugün genel kurmay tarafından birkez ipleri salınmış önü açılmıştır.

Saldırıların amacı; solu - devrimcileri- demokratları tüm muhalif güçleri sindirmek yok etmektir. Gaziantep'de bildiri dağıtan Gençlik Dernekleri üyesine" yasalar engelemiyorsa halk engeler diyerek provakasyon yaratmaya çalışan polisin bu sözleri bu amacı çok açık şekilde ortaya koymaktadır.

O,çok demokrasicilik özgürlükçü. AB yasaları bir arda uçup gitmiştir. halkın tüm demokratik hak ve özgürlüklerini kullanılmasının önüne geçmek için hassas dönemdeyiz'' sözleri yetorli olabiliyor'ni tekrar Sivil faşist'lerin saldırıları ile hak ve özgürlüklerin

Kutlanmasını önüne geçilmeye çalışıldıktan sonra bin seferde "hassas dönem provokasyon olabilir" demagojileri devreye girmiştir.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ öğrenci şenlikleri rektörlük tarafından salona zarar verilecek saçma öğrenciler tahrik olacak denilerek iptal edilmiştir. Amaç öğrenci şenliğini yaptırmamak olduktan sonra böyle bir mantıkta olabiliyor yine Kartal sağlık platformu ve gebzede'ki demokratik kitle örgütlerinin 1 nisan günü düzenlenmek istedikleri şenliğe iki gün kala "içinden geçilen hassas dönem" bahanesiyle İSTANBUL BÜYÜK ŞEHİR BELEDİYESİ tarafından iptal edildi.

Şimdilik geri çekilmiş gözüksede saldırılar çeşitli biçimlerde devam ediyor. iktidarın provokasyonları halkın hassasiyetleri olarak gösterdiği açıklamalarından, sivil fasist guruhun güç olarak saldırıları ülkenin dört bir yanına yayılmıştı geçtiğimiz günlerde Bağcılar'da yaşanan örneklerde olduğu gibi bildiri dahi tan. Temel haklar Derneği üyelerine izinlimi diye soracak kadar iki Emekli genci kaçırıp ülkü ocağında işkence edecek kadar pervazlışmıştardır.

Gelişen tüm bu olaylardan sivil fasist guruhudur. Sol devrimci demokrat güçleri sindirmeye çalıştığı açıkça görülen bir gerçek. Tüm muhalif güçleri. Sindirerek demokratik hak ve özgürlükleri kullanılamaz hale getirerek tecrit etmek istiyorlar.

Provokasyonları Boşa çıkartmak kararlı ve militan Bir mücadeleden geçer.

Provokasyonların boşa çıkarma yolu kararlı bir şekilde mücadele etmekten geçer provokasyon saldırıların kaynağı olan faşizmi tehsir etmek onlarla anladığı dilden konuşmaktan geçiyor sivil fasist guruhun amacı devrimcileri demokratları halktan

sokaktan uzaklaştırmaktır bizler alesine sokakta olmalıyız.

Sağ duyu çağrıları yapmak: ortam gergin diyerek geri çekilmek faşist gürühun Ekmeğine yağ sürmektedir bugün provakasyonlar saldırıların güçletilmesi saldırıların arkasında [redacted] olduğunun görülmesi kararlı dişe diş bedeleri göze alan bir mucadele ile mümkün olmuştur.

Sivil faşist guruhun saldırıların nasıl boşa çıkartılacana DEV GENÇ in Anti-faşist mucadele Tarihi örnektir. Her devrimcinin Cesezesi faşizmin Lanetlediği Büyük Anti-faşist Gösterilere dönüştürülmüş: faşist Saldırılara karşı kararlı bedeleri göze alarak mucadele edilmiş faşistlerin anladıkları dilden konuşarak faşist odaklar dağıtılmış okul ve yurtlardaki faşist işgaler kırılmış sivil faşist gürühun Kitlerden Tecrit edilmiştir.

O günlerde'de sivil faşistleri devlete şikayet eden Sağ duyu çağrısı yapanlar sivil faşist odakların dağıtılmasının saldırıları artıracana söyleyenler vardı. Bu meydanı sivil faşistlere bırakmak kitlerden Tecrit olmak demekti Saldırı ve katliamları geriletten DEV GENÇ'in etkin bir mucadelesi oldu.

Dev-Genç'in Anti-faşist mucadele Tarihi bizlere örnektir Tüm devrimci demokrat muhalif güçler olarak faşist provakasyon saldırılarına birlikte karşı koymalı faşizmi Tehsir etmeli halka gerçekleri Göstermeliyiz.

UMUDUN SOLMAYAN ÇİÇEKLERİ

"Biz verimli Anadolu topraklarının isyan tohumlarıyız"[1] iyi biliriz bu toprakları. Bin yıldır kanımızla sulardık, terimizi akıttık. Biliriz; isyan tohumu olmak kolay değildir. Hele boy vermek, çoğalmak hiç değil. Tohum olmak düşeceğin topraklar uğrunda canından geçebilmektir. Sevebilmektir karşılıksız şartsız o toprakların üstünde yaşayanları.

Baba İshak olabilmektir tohum olmak. Bedreddin'e mürit olup "can ne hi" diyebilmektir. Her babayiğitten harcı mıdır isyan tohumu olmak? Seyid Rıza'yla darağacına çıkmadan, Mahir'le kızıltepe yollarına düşmeden olunur mu? İsyan ki ateşle özdeştir, fedadır. İsyan tohumu olmak "feda bu can" diyebilmektir.

Bin yıldır isyan ateşlerinin eksik olmadığı Anadolu topraklarına tohum olup düşenler var. Anadolu toprakları iyi tanır onları; bağrına basmıştır bir kez. Ve yeşertmiştir dört bir yanında. Selmalar, Semiranlar'dır onlar. Umuttur dağlarda boy veren.

Anadolu ki uğrunda can verenleri, isyan ateşlerini harlayanları tohum diye basar bağrına.

Bir Dev-Genç'imiz vardı; on yıllardır Anadolu topraklarında bağımsızlık şiarlarını haykırırdı.

Bir Dev-Genç'imiz vardı; feda kuşağının sayısız kahramanlarından.

Bir Dev-Genç'imiz vardı. Hiç var! Şehmeran'ımız, Selmalar'ımız, Semiranlar'ımız var Dev-Genç'li yaşatan. Dev-Genç'imiz, umudumuzdur Anadolu topraklarında isyan ateşlerini harlayan. İsyan tohumu olabilmek böyle bir şeydir işte. Selma olup, Semiran olup "feda" diyebilmektir. Vatanını, yoldaşlarını, halkını katıksız-karşılıksız, uğrunda canını verecek kadar sevebilmektir. Ölebilmektir!

Anadolu iyi bilir onları; kendi çocuklarıdır. Tanır Selma'yı kö-

SELMA KUBAT

Çiftçi bir ailenin çocuğu olarak Mukatıyu - Arguvan - Kuyumcuköy'nde 1973 yılında doğan Selma Kubat çocukluk yıllarında köyünde çobanlık yaptı.

Lise yıllarında devrimcilerle temaslarak devrimci yayınları takip etmeye başlayan Selma 1997 yılında Devrimci hareketle ilişki kurdu.

İlk olarak Devrimci Gençlik derneğinde çalışmaya başladı. Daha sonra gençlik temsilcisi çeşitli görev ve sorumluluklar üstlendi. Mücadelesini sürdürürken sayısız gözaltılar gözaltılar, işkenceler yaşadı. Kısa süreli tutukluluklarda yaşayan Selma son olarak 13 Kasım 2001'de Ölüm Orucu direnişinin sürdürüldüğü Armutlu'ya polis tarafından gerçekleştirilen operasyondan gözaltına alınarak tutuklandı.

Bakırköy Kadın ve Çocuk Hapishanesi'nde kalmaktayken 20 Ekim 2003 tarihinde Gültekin Koç ile Ölüm Orucu Şubesi'ne birlikte direnişe başladı.

İlerleyen günlerde yoldaşlarıyla birlikte sevkedildiği Edirne M Tipi Hapishanesi'nde 1 Mayıs 2004 günü direnişinin 197. günündeyken zorla müdahale işkencesiyle iradesinin kırılmak istenmesine karşı bedenini ateşe vererek feda eylemi gerçekleştirdi.

Zafer işaretleri ve slogan larla karantina bahçesine kaldırıldı.

mür kırası gözlerinden. Kömür gözlü, bahar gülüşlü kızı da iyi tanırdı bu toprakları. Yıllar boyu tırnır çıkmıştı. Dağlarında çobanlık, şehirlerinde sanayicilik yapmıştı. Selma... kavgayı bildiği kadar iyi bilirdi tohum olmak neydi, toprak olmak neydi... Bir sonbahar günü isyan tohumu olup toprağa karışmak için çıktı yola. Açlığıyla ölümün üzerine yürürken "Tohum toprağı bulduğunda verim gerçekleşir" diyordu. Ter kof, boş sözler değildi onun için. Bir çocuk masumiyetinde bekliyordu sözler dilinden. İçinde bir umut, yüreğinde bir gülüş kadar candan ve yalındı Selma.

Selma bir Armutlu kadınlarının yaşlı kızıydı. Nineleriyle yağmurlarda yanıbaşından. Zehra'nın umutlarını doldurduğu yüreğinde öfkesini biledi. Gözyaşlarını içine akıtıp sessiz sedasız. Açlığıyla ölümün üstüne üstüne yürürken bilirdi sevdanın karşısında ölümün kifayetsizliğini.

Selma vardı... Kömür kırası gözlerinde bir sönmeyen ışıltısıyla haklıydı... Yüreğinde sökülmez gülüşüyle inanıyordu,

kavgaydı, fedayiydi. 1 Mayıs sabahında yaşardı Selma---

Toprağı bilen, tohumu bilen ateşi bilmez mi? Yüreği yanışın yeri olmadan iyi kim tanırdı bir ateşi? Bin yıldır kalın yüreğimizde, kalın elbiselerimizde ateş. Onlarca sarındı bedenine alevleri. Selma'da "fedai" deyip alevlerin arasına yürüyen oldu.

Bir yoldaşının ardından "yüzde yüzle kurtuluş yanılgı diyorlar, yanılıp bitiyorlar. Bir yüzde yüz yanılgı bu kavgaya" diyordu Selma. Alevler sarmıştı bir yüreği yüzde yüz kavgaya ateşiyle yanarak. Sevdasını ateşle yıkadı. Alevler... gerçeklik orada. Her zaman bir gibi sıcak ve candan, hep olduğundan daha yakındı. "Bir fedayi kuşanan yürekle alıklığa tahammül kavşağına, hiç bir engel tanımıyor" diyordu.

Hapishane duvarlarını aşıp 1 Mayıs alanlarına karıştı Selma. 1 Mayıs alanları onunla daha bir güzelleşti, daha da kızıllaştı. Bahar yağmurları yıkadı alanı; tomurcuklar bekleşip durdu onunla.

"Hep aranızda olacağım. Sizin fedai olmuş yüreklerinizdeyim" dedi. Bizim de yüreklerimiz yanışın yeridir, bilir. Yüreklerimizde bir yanardağ iyi tanır kömür ateşi kızıl. Ve onunla büyür yürek yanışımız.

Semiran başar onu yanışın yeri olan yüreğine. Onun gözlerindeki ışıltıyı alır katar kendi gözlerine. Ve kuşanır öfkesini tepe

SEMİRAN POLAT

1975 Dersim doğumlu olan Semiran Polat Alevi-Kürt bir ailenin çocuğudur. İlk okul yıllarında ailesi Dersim'den Tekirdağ'a taşınır. İlk, Orta ve Lise öğrenimini burada tamamlayan Semiran 1995 yılında Mersin Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Bölümünü kazanarak Mersin'de Üniversiteye başlar.

Aile çevresinden kaynaklı devrimci düşüncelere uzak olmayan Semiran Üniversite öğrenimine başladığı ilk günden itibaren devrimcilik yapmayı düşünür ve arayışa geçer. İlk olarak ilişkiye geçtiği siyasetten kendi kültürel değerlerine uzak göründüğü için hemen uzaklaşır. Ve kendinde yeşerttiği ahlaki değerleri ve kültürü temsil ettiğini gördüğü Çepnilerle ilişki kurar.

Mersin Dev-Genç saflarında çeşitli görev ve sorumluluklar üstlendikten sonra 1998 yılında Gençlik sorumlusu olarak İstanbul'a gelir. Açlık-Aşırılık, cinsel ve olumsuzluklara karşı temiz ve duruşuyla çevresindekiler üzerinde bir saygınlık bırakır.

Bir süre sonra yeraltında istihdam edilir. "Her görevi yapmaya hazırım, bunu feda eylemi de dahildir" der. 24 Haziran 2004 tarihinde yoldaşlarının hesabını sormak için gerçekleştireceği eylem için giderken bir kaza sonucu otobüsteki elindeki bombanın patlamasıyla ölümsüzleşti.

raga düşenlerin. İsyan tohumu olmak adaletli bilmektir. Bu topraklara can verenlerimiz kadar hesap sorunlarımız da var. Dökülen kanımız kadar çoktur hıncımız. Unutmak yoktur. Unutturmamak Semiranlar'imiz.

Semiran ki Persim'in isyan köklerini Asi'nin hırçın sularında büyütmüş. Sevgiyle, bağlılıkla sarıp sarmalamış halkını, yöremini. Ateş çemberlerinde sınadığı yüreğinde yoldaşlarına fütursuz sevgi, düşmanına dinmez öfke... İsyan tohumu olabilmek, isyan ateşlerini harlamaktır; hesap sormaktır. Semiran hesap sorandır. Anadolu iyi bilir hesabımızı.

Bu toprakların insanı olmaktır Semiran. Anadolu kültürünü yaşamında somutlayandır o. Halkını sevdiği kadar, halkının geleneklerine de bağlıdır. Anadolu kadını Semiran olmaktır. Ve Semiran kadar cundan, sevgi dolu olmaktır.

Haziran sıcağında yoldaşlarının hesabını sormaya ayrılmıştı o. Çoktan söylemiştir söyleyecek sözünü. "Birimiziz" derken göğsünden taşan sevgisiyle bağlanmıştır kavgasına. Ve "Feda benim rein onurdur" demiştir çok evvelinden. Anadolu topraklarını isyan tohumu olabilmek, Semiran olabilmektir işte. Semiran zulme isyandır. Ve toprağa düşen tohumdur şimdi.

Selma... Semiran... Anadolu topraklarının iki yiğit kızı. Onlar Dev-Genç neferleriydiler. Vatanı, halkı uğruna feda diyenydiler. Ne biz unuturuz onları, ne de isyan tohumu olup kavrıştıkları Anadolu toprakları. Her bahar yeniden boy verecekler kırlarımızda. Onlar ki umudumuzun solmayan çiçekleri... Sevdamızda yaşayacaklar...

*1: Selma Kubat

NAZIM HİKMET - ORHAN KEMAL - AHMET ARİF

Güzel aydır Haziran, Dağlar yeşille kaplanır, meşe veler yeni yeni olgunlaşır ağaçlarda, Kışın soğuğunun işlediği ten emer göğsündeki büyük sarı yıldızı. Bahardo canlanan hayat olgunlaşır, mevsim yaza evrilir. Ölmek zordur Haziran'da. Öyle ya ölünür mü doğan tabiatın içinde? Her yer cıvıl cıvılken ibre hayatı işaret ederken ölmek...

Her ne kadar zor olsa da ölünür de Haziran'da. "Öldüler" de. Yurdumuzun yetiştirdiği 3 büyük usta hayata gözlerini kapamak için bu ayı seçti. Yaşamlarında zor olanı seçtikleri gibi ölümlerinde de zoru sevdiler. Haziran'da öldüler. Yürekleri vatan için halk için atıyordu onların. Nazım'ın, Ahmet Arif'in, orhan Kemal'in... Yürekleri hala halk için, insanlığın kurtuluşu olan sosyalizm için atıyor, yürekleri hep böyle de atacak. Bıraktıkları şiirlerinde, öykülerinde, romanlarında ruhları, umutları, inançları var. hala milyonlarca insanı besliyor büyütüyorlar. Ardı ardına koydukları harfler katılıyor insanları peşine.

Toprakta karınca suda balık, havada kuş kadar çok olanlar içindi yapıtları. işçisi, köylüsü, memuru, esnafı, zanaat işçisi, serserisi, evsiz barksız ile tüm halk içindi. Onların geçtiklerini konu aldılar. Halk gerçeğini konu aldılar.

Kirvem hallarımı aynı böyle yaz
Rivayet sanılır belki
Gül memeler değil
Dom dom kurşunu
Paramparça ağzımdaki

Derken Ahmet Arif kağakçı denilerek katledilen 33 köylüyü anlattır şiirinde. Bu şiirle şu andabile sisteme kafa tutar şair. Çünkü oligarşi katilerinin ellerini soğutmak istemez, bu katliamı yapan Muğlalı paşa'yı ölümünden sonra bile ödüllendirir, savunur.

Yine orhan Kemal yazdığı 25 roman, 11 hikaye

Kitabında halkın her kesimin acılarını, sevinçlerin konu-
alır.

Ben gerçekçi yazarım. En iyi bildiğim konuları alır-
ım. Varlıklı yurtdaşların yaşayışlarını bilmiyorum. Ka-
sıl yaşadıklarından haberim yok" der.

Gün ağarır, şafak söker
Kimsecikler gitmez suya
Ezilmiş başlarıyla ölüler
Vardılar uyanılmaz uykuya

der Nazım, 40'taki büyük Erzincan felaketinin ardından. Ve altına not düşer: "Kesemde verecek şeyim yok. Yüreğimden verdim."

Onlar halkı anlatır çünkü halkın şairi yazarıdır-
lar. Bu yüzden ceplerinden paraları olmasa da yüre-
klerinin pahası ölçülemez. Ve bu yüzdendir bütün
bilgelikleri güçleri.
Şairdir onlar, namuş işçisidir yani. Yürek işçisi.

Ve Anadoludur onlar hani
Beşikler vermiş Nuh'a
Salıncaklar, hamaklar
Havva Ana'n dünkü çocuk sayılır
Anadoluyum ben
Tanıyor musun?

dedikleri Anadolu Bedreddin Destanını, Kuvayi Milliye Destanını ve daha onlarca başkaldırı, is-
yanı, destanı yaratan Anadolu.

Ahmet Arif de, Nazım Hikmet de, Orhan Kemal de mayalarını halktan, Anadoludan almışlardır. Taraf-
tır onlar, ezene karşı ezilenden yana. Ezilene sevgi duyarken ezene karşı öfke olur sözcük-
ler

"Bunlar
Engerekler ve çiyanlardır

Bunlar
Aşımıza ekmeğimize
Göz koyanlardır
Tam bunları
Tam da bügü" diye büğütür Adilaş Bebeğini
Ahmet Arif.

Beni, üniversiteli yedek subayı
Kore'de harcadınız Adnan Bey
Elleriniz itti beni ölüme
Vıcık vıcık terli, tombul elleriniz
Gözleriniz öyle bir baktı arkamdan
Ve beni al kan içinde ölürken
Çığlığımı duymamanız için
Koşardı sizi bacaklarınız arabanıza bindirip
Ama ben peşinizdeyim Adnan Bey
ölüler otomobilden hızlı gider
Kör gözlerim, kopuk ellerim, kesik bacaklarımla
peşinizdeyim
Diyetimi istiyorum Adnan Bey
göze göz
ele el
bacağa bacak
diyetimi istiyorum
alacağım da

diye emperyalizm adına savaştırılan 35 cent-lik askerin hesabını soran Adnan Menderes'ten Nazım.

Halkı, Anadoluyu, direnmeyi yazarlar da halkçı olmak, devrimci olmak komünist olmak büyütür bu memlekette. Kolay mıdır egemenlerin tekelerine çomak sokmak? Kolay mıdır eşitlik, hürriyet adalet istemek? Kolay mıdır gerçek aydın olmak Türkiye'de? Bunları savunmak bedel ödemek demektir. Kaçaklıklar, sürgünler, yıllarca memleket hasreti. Bir de hapislikler ama özgür hapislikler.

Haberin var mı taş duvar?
Demir kapı, kör pencere

Yastığım, ranzam zincirim
Uğruna ölümlere gidip geldiğim
Zulamdaki mahsun resim
Haberin var mı?
Görüş mecim yeşil soğan göndermiş
Karanfil kokuyor cigaram
Dağlarına bahar gelmiş memleketimin...

Ve de vatan haini olurlar çoğunu her ışık tutan ilerici gibi.

Vatan Giftliklerinizse
Kasalarınız ve çek defterlerinizin içindekilerse
Vatan
(.....)
Vatan Amerikan üsleri, Amerikan bombası,
Amerikan donanması topuysa
Ben Vatan hainiyim...

"Vatan hainliklerine" devam ettiler ömürleri boyunca. umutlarını, sol memenin altındaki cevheri hiç kararmadı onlar. "Aydın nasıl olmalı?" Sorusuna en somut yanıttılar. Tüm zorluklara, bedellere karşı sönmez bir ışıkla aydınlatıyorlar bizleri. Öyle güçlü ki ışıkları, yüzyıllar sonrasını aydınlatıyorlar.

Ya günümüz aydını? Kendine de, etrafındakilere de faydası olmayan aydınlıklar. - Gözleri kör, kulakları sağır çoğunun. Halk 'beş para etmeyen avare takımı onların gözünde. Tuttukları "sanat sanat için dir" türküsü para için yaptıkları "sanatlarını" gizliyor salnızca.

İşte o yüzden kazımın kesesinde vereceği birşey yoktu ve yüreğinden veriyorken, bunların keseleri dolu ama ne keseden ne de kararmış yüreklerinden verebiliyorlar.

Özsuyunu halktan, belli idealerinden almayınca ne yapıtları birşeye benziyor, ne sanatlarına de kendileri. Yani estetik dedikleri de yok. Yaşantılarına bakarsanız binbir ahlaksızlık, gözlük'onlarda.

Ahlaksızlık en başta bu sayısız aydın tiplerinde ortaya çıkıyor, yukarıdan aşağıya yayılıyor. Hani etrafını mı aydınlatıyor çoksa var olan aydınlığı mı karartıyor, belirsizleşiyor.

Bu duruş da bir tarafa reddabül ediyor. Ancak bu taraf hiç de Nazımın, Ahmet Arifin, Orhan Kemalin veya diğer gerçek aydınların tarafı gibi gözükmüyor. Ortada olmak diye birşey de olmayacağına göre öte tarafta duruluyor. Yani bilerek veya bilmeyerek egemenlerin istediği telden çalıp, onların istediği türküyü söylüyorlar. Yozluk, bireycilik, apolitiklik yaygınlar. Temaları halkın sorunları çok cinsellik, çarpık bir özgürlük anlayışı para-pul, çiçek böcek oluyor. Halka birşey vermiyor ve onun zenginliklerinden faydalanamıyorlar.

Günümüzün aydınının Nazımlardan öğreneceği daha çok şey var. Vatan sevgisi, mücadele, halk sevgisi, fedakarlık, bedel ödeme cüreti, idealler, umutlu olma gibi... Ve çok söyleşip hiçbirşey anlamadıkları gerçek sevgi gibi... Ancak o zaman gerçek manada aydın olma durumuna gelebilirler ve ancak o zaman halka yol gösteren, onu aydınlatan bir nitelik taşıyabilirler. Aksi ise halka zarar vermekten en iyi durumuyla aydıncık olmaktan öteye geçememek demektir. Doğru olan açık değil mi?

Nazımı 3 Haziran 63'te
Orhan Kemal'i 2 Haziran '70'te
Ahmet Arif'i 2 Haziran 97'de uğurladık.

SEVGİ
30 AĞUSTOS 2004
Ceza Kültür ve Sanat Dergisi
SAYI:02
SAYI:06
SAYI:05

Uşak Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından yargılanan bayan tutsaklar tarafından çıkarılmaktadır

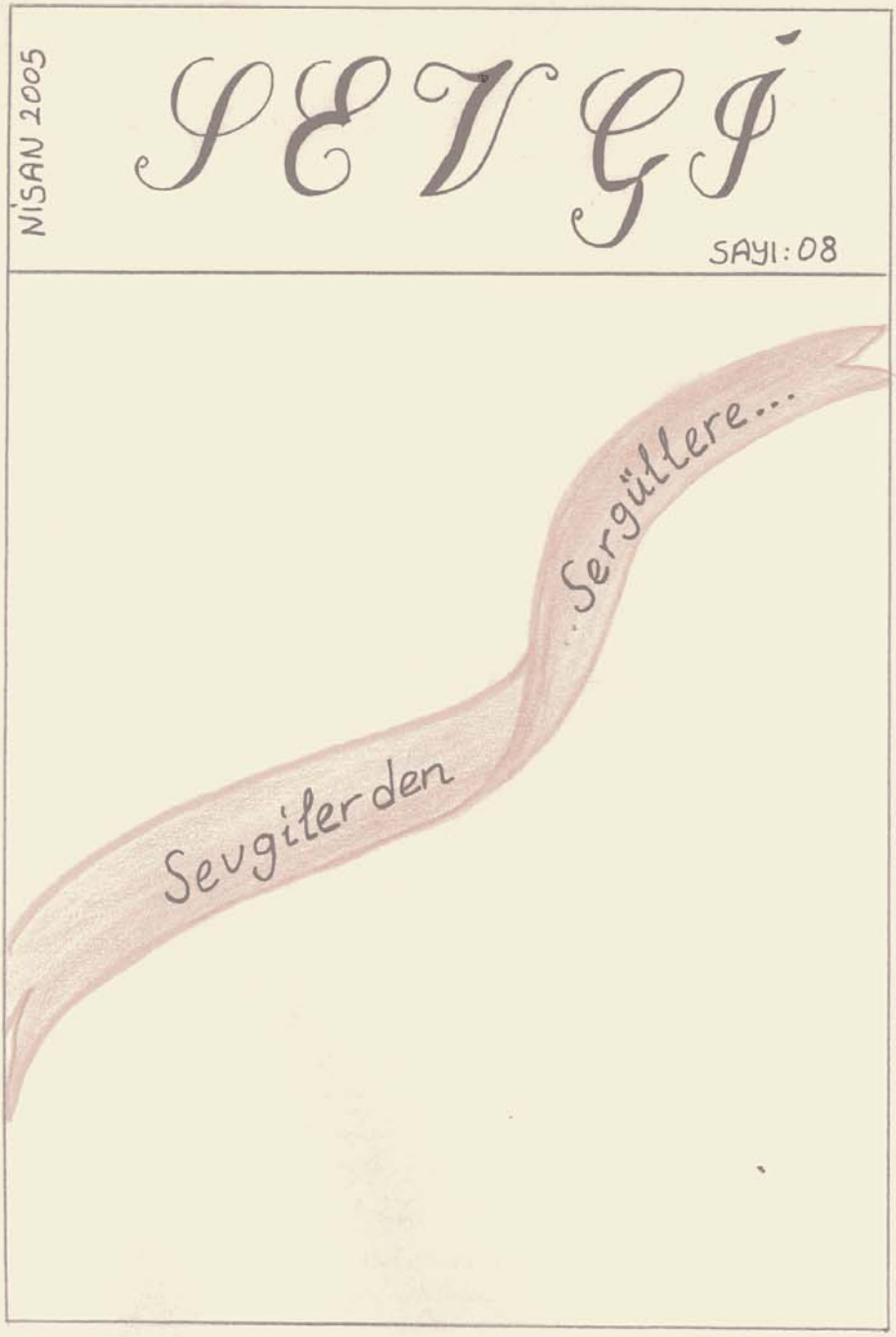
NİSAN 2005
SEVGİ
SAYI: 08
Sevgilerden ..Sergüllere...

Merhaba

Sevgi yürüyüşümüz boyunca sizlerle birlikte olmanın coşkusunu yaşadık.

11. Ö.O. ekibimiz, 25 yıllık kesintisiz devrimcilik yaşamını inanç, bağlılığı, emeği, özverisi... adlarında büyüttüğü güçüyle ölümsüzleştiren Sevgi Erdoğan'dan almıştı adını. Sevgi adı, beş yıldır zulmün her türden saldırısına, dostlarımızın mevziyi teker teker terkedişine, ihanetlere rağmen süren direnişimizde ısrarın adıydı. Ve bu ısrar, Paksimat'de Serpil'imizin yaktığı feda ateşiyle daha da büyüdü. Sevgimizin zaferi, kazanacağımızın bir kez daha kanıtı oldu.

Serpilimizi Sevgi'mizle özdeşleştirip, ürünlerimizi hep bu coşkuyla hazırladık. Serpil'imizin yürüyüşünde küçük bir soluk, Serpil'imizin yürüyüş coşkusunu paylaştığımız ortak bir ürün olsun istedik. Sevgi yürüyüşünü zaferle tamamladı Serpil'imiz... Kuşkusuz bu zafer yolu yürünmeye devam edecekken, bizler Sevgi'nin yayın hayatına yan yana üç

nokta koyuyoruz. Ürünlerimizin ve paylaşımlarımızın da, Sevgi adıyla olmasa bile süreceğini belirterek...

Bu son sayımızda öykülerimizle, şiirlerimizle "veda" etmek istedik... Elbette bizim "veda"larımıza asla "ayrılığın" gölgesi düşmedi, düşmeyecek. Her zaman daha güçlü paylaşımlarda, daha büyük adımlarda buluşmayı ve çoğalmayı bildik ve bileceğiz... Bu inançla, bu güvenle ve bu coşkuyla, hoşçakalın...

Direnişle ve sevgiyle...

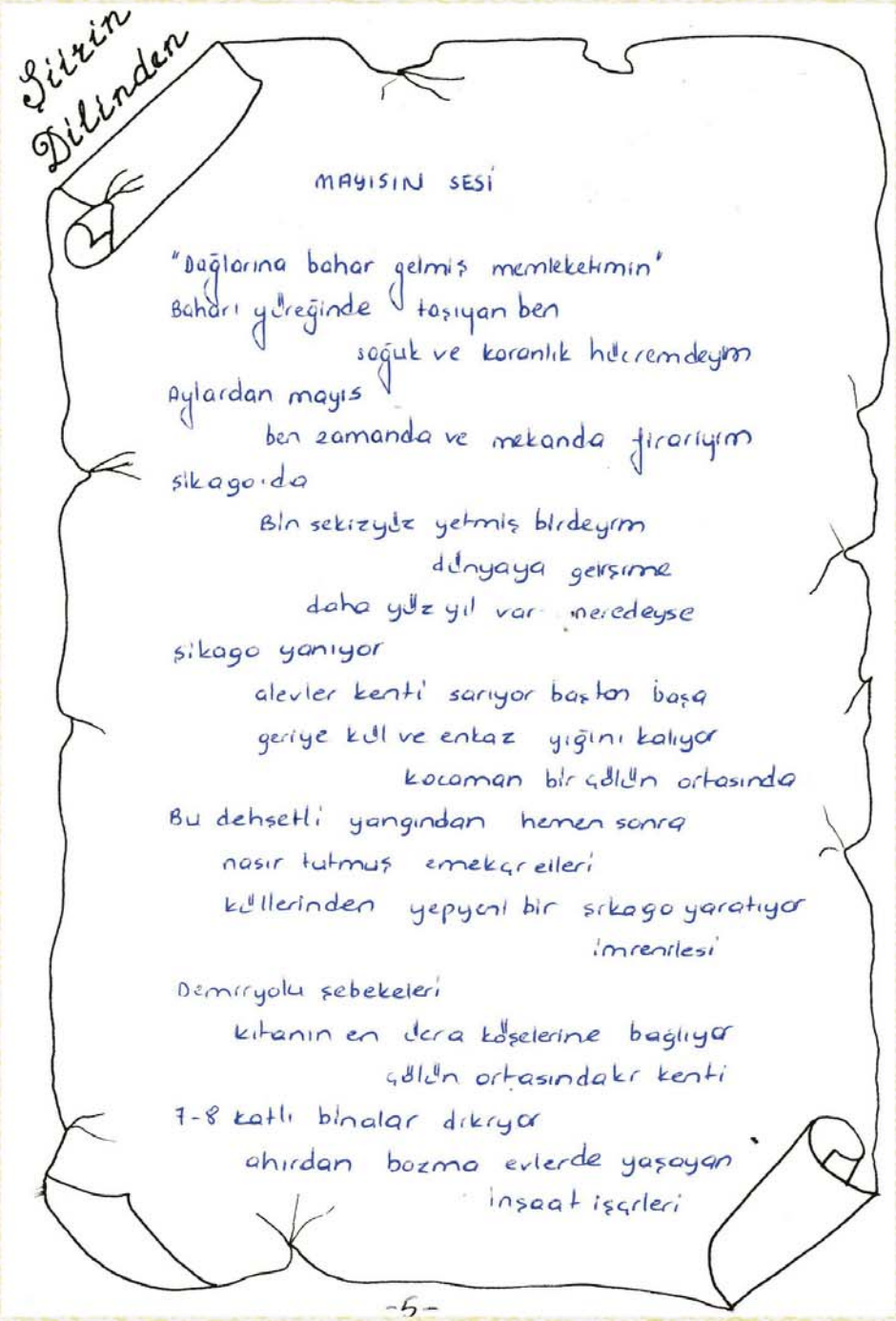
Şiirin Dilinden
MAYISIN SESİ
"Dağlarına bahar gelmiş memleketimin"
Baharı yüreğinde taşıyan ben
soğuk ve karanlık hücremdeyim
Aylardan mayıs
ben zamanda ve mekanda firariyim
şikago'da
Bin sekizyüz yetmiş birdeyim
dünyaya gelişime
daha yüz yıl var neredeyse
şikago yanıyor
alevler kenti sarıyor baştan başa
geriye kül ve enkaz yığını kalıyor
kocaman bir gölün ortasında
Bu dehşetli yangından hemen sonra
nasır tutmuş emekçi elleri
küllerinden yepyeni bir şikago yaratıyor
İmrenilesi
Demiryolu şebekeleri
kıtanın en ücra köşelerine bağlıyor
gölün ortasındaki kenti
7-8 katlı binalar dikiyor
ahırdan bozma evlerde yaşayan
inşaat işçileri
-5-

Binlerce insan açıplak
yatarken sokaklarda
Şikago'nun ünlü mezbahalarında
canlı bir domuz
onbeş dakikada
döndüşüp sosise ve jambona
geliyor görkemli salonlarda
kurulan zengin sofralarına
Güneşi görmeden nasır tutuyor eller
ve bin sekizyüz seksen altıda
sekiz saatlik işgünü için grevdeler
1 mayısta greve katılıyor
Mc cormick'in fabrikasından işçiler
- Baba Mc cormick
yarı aç yarı çıplakken Moskova'da
zengin olma düşüyle
Amerika'ya yol almış bir gemi ambarında
şansı yaver gitmiş
hayalleri gerçekleşmiş
yüzlerine gülüp sırtlarını sıvazlarken
işçilerin
kanlarını emip semirdikçe semirmiş
oğul Mc cormick ise
işçileri açıktan düşman bellemiş-
Fabrikadaki işçiler greve çıksa da

makinalar çalışmakta
grev kırıcılar işbaşındadır
saat üçte
erken çalan vardiya düdüğüyle
grevciler ve grev kırıcılar
birbirine girince
Polis şefi Bonfieldın iteri
gözlerini kırpmadan tarıyor grevcileri
Altı işçi oracıkta can veriyor
Ertesi gün, altı işçinin öfkesi
Haymarket meydanına akıyor
yine kan yine katliam
kana doymuyor sermayenin piçleri
ve üstelik akan kanın hesabından
çoğu orada bile olmayan
8 işçi önderi sorumlu tutuluyor
idama mahkum spies
sanık sandalyesinden haykırıyor;
"Birgün gelecek,
seslerimiz
bugün boğduğunuz seslerimizden
daha güçlü olacak!"
Darağacı kurdurup
dört cenderden uzatılan
dört ilmekle
dört işçi önderini boğdurup
kanlı ellerini oğuşturuyor burjuvazi
Nafile!...

Ne kinle beslediği mahkeme jürisi
Ne manşetlerinden kan damlayan gazeteleri
Ne yargıcı hakimi
ne de idam ipleri
tarihten silemiyor
kendi kanıyla doğalan
baharın kızıl karanfillerini
soğuk ve karanlık hücremde
esir edilmiş baharım
bense dünde bugünde yarında
ve ölüde mayıstayım
ve ben her bahar
yıllar aşıp haykıran
aynı seste doğalırım
Hücremde o ses yankılanıyor yine
beşyüz bin emekçi yürüyor Taksim'e
yine kan yine katliam
otuz dört can
ve yine bizim sesimiz
boğulmaya çalışılan
Ama biz her baharda
aynı seste doğalırız
İşte gencecik bir kız
sekiz adımlık hücrede
baharı çalınan
kara gözlerinde binlerce bahar parlayan
sekiz adımlık havalandırmada
haykırıyor gözlerindeki baharı

kendi ateşine katıp)
Yüz değil, bin değil,
yüzbin kere de öldürseniz bizi
yeniden doğarız
küllerinden yarattığımız simurg gibi!
ve başka bir zamanda
Birkez daha yankılanıyor sesi
Güneşi kendi ateşinde
aydınlatıyor Taksim'i...

Nisan 2005
Uşak Hapishanesi

* * *

KARA GÖZLÜ ÇOCUK

Kara gözlü çocuk
bahar geldi işte
kadife yumuşaklığında
gelinciklerin kırmızısında
parlak güneşiyle
alnımızı ısıtıyor yine
kara gözlü çocuk
ayazdan çatlamış ellerin
gelinciklar papatyalar toplamaya hasretsin
sonsuz ufuklarda
güzel düşler kuracakken
bir tas çorba parası için
yollarda dilenmektesin
belki de bir cep telefonu için
cana kıymaktasın
ya sana kimler kıydı
kara gözlü çocuk?
Bu bahar sıcağında
güneşsiz, çiçeksiz kaldın
çaresiz ve bir başına
Ah kara gözlü çocuk
Bilsen ömrünü bahara katarak
yürüyenleri
Onlar ki dört duvar arasında
insan yüzüne
dost yüzüne
çocuk gülüşlerine hasret

Onlar ki bahar yüreklerinde hissederek
bedenlerini mesale yapıyorlar
senin kara gözlerin için

Nisan 2005
Uşak Hapishanesi

* * *

VOLTADAYIM

Voltadayım
Bir... iki... üç
Yaprozlama on adım
Mekan dar ama
Düşüncelerimde yol olmaktayım
Kah bir hastane kuyruğunda,
Kah bir yoksul sofrasındayım
Veya bir kaldırım kenarında
Mendil satan küçük bir çocuklayım
Bilincime, yüreğime duvar örmeye
kalkan zulüm
yarınlarını çalıyor insanların
10 adımlık hücremde
voltadayım
duvarları aşıp her adımda
yarınlara yol olmaktayım

Nisan 2005
Uşak Hapishanesi

KAĞITTAN DA OLSA DÜŞLER...

Yaşama dair ne çok düş kurarız. Yaşam kısadır. Doğumla ölüm arasında kat ettiğimiz yol engellerle doludur. Ve çoğu zaman ölüme götüren ecel değildir bizi. Yaşamın acı verici yanlarını biliriz. Ama yine de yaşamdaki düşlerimizden vazgeçmeyiz.

Yaşam akıp giderken, sabahın ilk ışıklarıyla el arabası dar-lamaya başlar. Yokuş aşağı tıngır mıngır yürür. Yıllardır arabayla bütün-leşmiş Salih Dayı da her zamankinden biraz daha tebessümlüdür. Artık bahar geldi. Bahar demek güneşin gülümseyen yüzü demek. Zorlu kış ayla-rı simsiyah kapıda kaldı. Bir nebze olsun soluklanacak Salih Dayı. Geceler boyu ayazda; donmuş elleriyle, lastik ayakkabıları için-deki donmuş parmaklarıyla göğüsü karıştırmayacak. Artık elini attığı köşelerde eğilip "yaşama dair düşünce" ararken, güneş sırtını tatlı tatlı okşayacak. Ve Salih Dayı'nın, 60 yıldır onu taşıyan bedeni hafiften bir sevinç duyacak. Kimbilir "Salih seni daha yıllarca taşırım" diyecek... Bedeni böyle dile gelse de Salih Dayı'nın ömrü ne kadar sürer bilinmez. Salih Dayı hoş-lanmamaya çalışır. Çünkü sıkılı değildir. Hoş sıkılı da olsa günleri, haftaları yığıp bitiren, uzayıp giden, ömür törpüsü kayıklarda dermen bulmak da zor.

Yaşamın içinde herkesin düşü başkadır. Salih Dayı'nınki de olabildiğince çok kağıt toplamaktır. Yürür-ken önemsemeyip de bakmadığımız, yırtıp attığımız kağıt onun işidir, aşıdır. Salih Dayı yeni bir günün sabahında yokuş aşağı inerken düşünür, nereye gideceğini. Çünkü

nerede ne kadar kağıt bulabileceğini bilir.

20 kg kağıt, bir paket sigara parasıdır. ve Salih Dayı kimi zaman soluklanarak çektiği el arabasıyla en fazla 6 milyon liralık kağıt toplar. Eskiden daha fazlaydı topladığı kağıt ve aldığı para. Ama onun gibi kağıt toplayan o kadar çok ki. İşsizlik çok olunca at arabasıyla, el arabasıyla kağıttan yaşamını kurmaya çalışanlar arttı. Salih Dayı kızamaz onlara, sebebini bilir. Salih Dayının düşleri kağıtlardır, evde çocukların, hanımın beklentisidir. Düşlerinden vazgeçmese de yaşamın kendisine de küfretmekten geri durmaz Salih Dayı. Kır saçları üzerine oturttuğu kasketiyle, çelimsiz vücudunu biraz toplucu gösteren kahverengi pantolonu ve yeleğiyle yolları adımlamaya devam eder. Bu giysileri inşaatta çalışırken de vardı. İşler durgunlaşıp işten atılınca üstündeydi. Tıpkı yıllardır hergün kağıt toplarken üstünde olduğu gibi.

Yaşam rüyasında herkesin düşü başkadır. Kimisi sokaklardan çok kağıt bulmak ister. Kimisi Borsa-Hazine kağıtlarından bol para kazanmak ister. Sokaklardan kağıt toplamak öyle kolay değildir, ölümden beterdir. Ama yaşamını kağıttan kuranların umududur.

Yaşam acımasızdır ve Salih Dayı buna tanıktır. El arabasına koyduğu boynunu aşan kağıtları "ha gayret" diyerek, yaşama küfretmeyi alışkanlık edinse de bahar güneşi yüzünü ve kağıtların peşine düşer.

* * *

Hapishanelerde Katliam

(19-22 Aralık 2000,
Belgeler, Tanıklar -I)

Anadolu Yayıncılık

TECRİT
yaşayanlar
anlatıyor

Selami Kurnaz

Boran Yayınevi

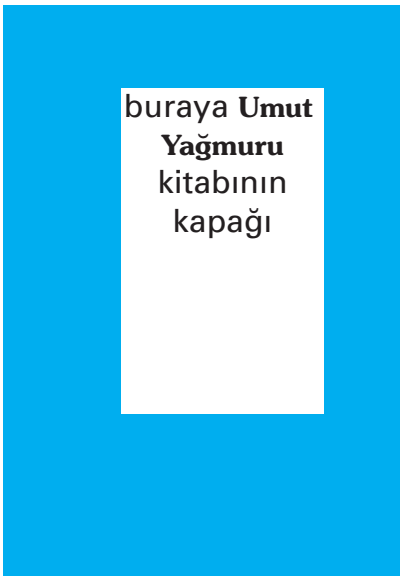

Umut Yağmuru

Ümit İlter

Boran Yayınevi

Başeğmeyen Kadınlar

Yasemin Berrin

Boran Yayınevi

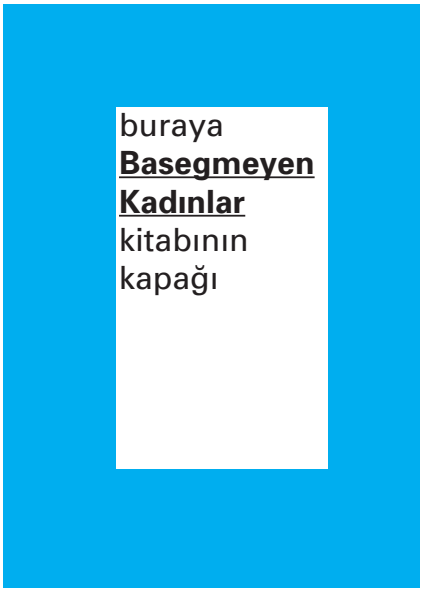

Yaşatmak için öldüler

Şenay Dönmez

Boran Yayınevi

Efsanelerden Destanlara

Hüseyin Çukurluöz

Boran Yayınevi

buraya **12 Eylül'de Direniş ölüm ve yaşam - 1** kitabının kapağı

12 Eylül'de Direniş ölüm ve yaşam - 1

Boran Yayınevi

buraya **Direniş ölüm ve yaşam - 2 Devrim kuşağının kahramanları** kitabının kapağı

Direniş ölüm ve yaşam - 1 Devrim kuşağının kahramanları

Haziran Yayınları

buraya **Canan ve Zehra** kitabının kapağı

İki kardeşin hayatı:
Canan ve Zehra

Ahmet Kulaksız

Tavır yayınları

Bir Direniş Odağı METRİS
Metris Tarihi

Sinan Kukul

Yar Yayınları

buraya **Bir Direniş Odağı METRİS** kitabının kapağı

Boran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

1- Bağımsızlık, Demokrasi ve
Sosyalizm Mücadelesinde GENÇLİK (I-II)
2- Milliyetçilik Çıkmazı
3- Zafer Yolunda -I
4- Yaşatmak İçin Öldüler
5- Gülüşün hücrelere takılı kaldı - M. Çetinkaya
6- Feda Destanı - G. Yılmaz - F. Tokay Köse
7- Bütün Yazılar - Mahir Çayan
8- Umut Yağmuru - Ümit İlter
9- Başeğmeyen Kadınlar - Yasemin Berrin
10- Destanlardan Efsanelere - Hüseyin Çukurluöz
11- TECRİT Yaşayanlar Anlatıyor - Selami Kurnaz

Haziran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

1- Devrimci Sol Dava Dilekçeleri
12 Eylül Mahkemeleri Dosyası (I-II)
2- Kongre Belgeleri-1: RAPOR
Parti Cephe İle İktidara Yürüyelim
3- Kongre Belgeleri-2: KARARLAR
4- Taş Değil Yürekti Elimizdeki
5- Darağacında Yapılan Siyaset: İDAM
6- GAZİ Gecekondulardan Geliyor Halk
7- Tutsak Aileleri, 12 Eylül ve TAYAD
8- 50 Soruda HALK MECLİSLERİ
9- 50 Soruda Din, İslamcılık ve Laiklik
10- EL SALVADOR Birleşik Devrimci Savaş
11- Direniş Ölüm Yaşam
12- Direniş Ölüm Yaşam-2
Devrim Kuşağının Kahramanları
13- Bir Direniş Odağı METRİS (Metris Tarihi)
14- Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve
Zaferimiz İçin (Devrimci Harekette Darbe)
15- Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer
16- Yeni Çözüm Seçme Yazılar
17- Cezaevleri Direnişleri-1: BUCA

18- Cezaevleri Direnişleri-2: ÜMRANİYE
19- Cezaevleri Direnişleri-3: ULUCANLAR
20- HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ- Cilt 1-2
21- Kontrgerilla Operasyonları
22- Mücadele Seçme Yazılar-(1-2)
23- Direniş Şiirleri
24- Dava Dosyası-(1-2)
25- Bize Ölüm Yok
26- Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak
27- Halk Sınıfı (I-II)
28- Amerikan İmparatorluğu Milliyetçilik ve Demokrasi
29- Kürt Sorunu Nasıl Çözülür?

Anadolu Yayıncılık'tan çıkan kitaplar

1- Tarihçesi ve Yaşayanların Anlatımlarıyla İŞKENCE-1
2- Hapishanelerde Katliam (19-22 Aralık 2000, Belgeler, Tanıklar -I)

Tavır Yayınları'ndan çıkan kitaplar

1- İki kardeşin hayatı: Canan ve Zehra - A. Kulaksız
2- Karanfil halayı - Ümit İlter (Şiir)
3- Bir Kar Makinası Grup Yorum 1-2
4- Kurşun Yangını Hasretin - Hasan Biber (Şiir)

Bu dergiler, dünyanın başka hiçbir yerinde bu şekilde bir araya gelmedi. Çünkü dünyanın hiçbir yerinde, böyle bir "hapishane basını"na rastlanmadı. Dolayısıyla elinizdeki kitap, büyük ihtimal ki, dünyada ilk "hapishane dergileri" kitabıdır.

Bir yaratıcılık ve irade örneği olan bu dergiler, 19 Aralık 2000'de F Tipi Hapishanelerin açılmasının ardından çıkmaya başladı. Giderek çeşitlendiler, yetkinleştiler. Mizah, kültür-sanat, siyasal yorum üzerine uzmanlaşmaya yöneldiler.

Dergiler, dışarıda o kadar büyük bir ilgi gördü ki, sık sık gazetelere haber konusu oldu, internet sitelerinde herkesin düzenli olarak takip edebileceği biçimde yayınlandı. Hatta bazılarının İngilizce baskıları yayınlandı.

Bu ilginin kökeninde ise elbette herşeyden önce, 5 yıllık büyük bir direnişi, ve o direniş içinde bu eserleri yaratan iradeye ve emeğe saygı vardı.